

Jonas Jonasson

A SZÁZÉVES

EMBER aki

azon gon

dol kodott

hog y

túl sokat

gondol

ko dik

JONAS JONASSON

A százegy éves ember,
aki azon gondolkodott,
hogy túl sokat gondolkodik

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Jonas Jonasson: *Hundraettåringen som tänkte att han
tänkte för mycket*
Piratförlaget, 2018

Copyright © Jonas Jonasson, 2018
Hungarian translation © Kúnos László, 2018

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020

www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 853 0

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámín
Felelős szerkesztő: Király Levente
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Borítóterv: 9s Műhely

Elektronikus verzió
eKönyv Magyarország Kft., 2018
www.ekonyv.hu
Elektronikus könyv: Ambrose Montanus

ELŐSZÓ

Jonas Jonasson vagyok, és úgy érzem, magyarázattal tartozom.

Soha nem terveztem, hogy folytatom a százéves ember történetét, aki kimászott az ablakon, és eltűnt. Pedig sokan szerették volna, nem utolsósorban maga a főszereplő, Allan Karlsson, aki sokat téblábolt a gondolataimban, és időnként, ha kedve támadt rá, felhívta magára a figyelmemet.

– Jonasson úr! – szólt ki néha a hangja a semmiből, kizökentve a gondolataimból. – Nem gondolta meg magát? Ne fussunk még egy kört, mielőtt tényleg megöregszen?

Ne. Már elmondtam, amit akartam erről az egyedülállóan förtelmes évszázadról. Az volt az elképzelésem, ha emlékeztetjük egymást a 20. század árnyoldalaira, talán jobban emlékszünk majd rájuk, és legalább ugyanazokat a hibákat kevésbé leszünk hajlamosak elkövetni. Közlendőmet melegségbe és humorba csomagoltam. A könyv eljutott a világ minden szegletébe.

Mondanom se kell, a világ fikarcnyival sem lett jobb tőle.

Múlt az idő. Allan nem szólt hozzám többet, az emberiség pedig tovább botladozott előre – vagy ki tudja, milyen irányba. Az újabb és újabb események azt az érzést keltették bennem, hogy a világ tökéletlenebb, mint valaha. Én meg csak ülök és nézem.

Így támadt fel bennem a vágy, hogy megint mondjak valamit ebben az ügyben, a magam módján. Vagy Allan módján. Egy szép napon azon kaptam magam, hogy megkérdem Allantól, ott van-e még bennem.

– Itt vagyok – felelte. – Mi jutott eszébe Jonasson úrnak ennyi idő után?

– Szükségem van magára.

– Milyen célra?

- El akarom mondani, hogy mi van, és közvetve azt is, hogy inkább minek kellene lennie.
- Mindenről?
- Nagyjából mindenről.
- Tudja, ugye, Jonasson úr, hogy semmire sem megy vele?
- Tudom.
- Akkor jó. Benne vagyok – felelte a százéves ember.

* * *

És még valami. Ez egy regény, a jelenben játszódik, itt és most. Feltűnnek benne közéleti emberek, vezető politikusok és közvetlen munkatársaik. Többségüket a nevükön nevezem. Néhányukat megkímélem ettől.

Mivel vezetőik többnyire lenézik az egyszerű embereket, ahelyett, hogy felnéznének rájuk, megérdemlik, hogy kissé megrángassuk a bajuszukat. Másfelől viszont ők is csak emberek, és mint ilyenek, őket is megilleti a megfelelő mértékű tisztelet. Azt mondom hát az összes potentátnak: bocsánat. És azt, hogy tessék belenyugodni. Rosszabb is lehetne. Meg azt: hátha már az is?

Jonas Jonasson

INDONÉZIA

Luxuskörülmények között élni egy paradicsomi szigeten mindenkit elégedettséggel töltene el, akárkiről legyen is szó. Allan Karlsson azonban soha nem volt *akárki*, és élete százegyedik évében sem tervezte, hogy az legyen.

Egy ideig kielégítette, hogy nyugágyban üdögélhet egy napernyő alatt, és ha int, különféle színű italokat szolgálnak fel neki. Kivált akkor, ha egyetlen és legjobb barátja, a megrögzött tolvaj, Julius Jonsson is ott ül mellette.

Az öreg Julius és a még öregebb Allan azonban hamarosan elunták, hogy nincs más dolguk, mint a Svédországból egy bőröndben véletlenül magukkal hozott milliók elköltése.

Nem mintha nem dúskáltak volna a szórakozási lehetőségekben. Csak ezek egy idő után egyhangúvá váltak. Julius megpróbálkozott azzal is, hogy kibérel egy százötven láb hosszú jachtot, személyzettel, hogy Allan és ő horgászbottal a kezükben a fedélzeten üdögélhessenek. Kellemes kikapcsolódás lehetett volna, ha szerettek volna horgászni. Vagy szerettek volna halat enni. Így azonban a jachtkirándulásokon a két barát ugyanazt csinálta, amit a parton szokott. Semmit.

Apropó sok pénz és semmittevés: Allan azt találta ki, hogy áthozatja Amerikából Harry Belafontét, hogy elénekeljen három számot Julius születésnapján. Harry ott maradt vacsorára is, pedig azt már nem fizették neki. Végül az egész estét ilyen alapon töltötte el velük.

Allan azért választotta Belafontét, mert úgy tudta, hogy Julius nagyon kedveli az új, fiatalos zenét. Julius méltányolta a gesztust, és egy szóval sem említette, hogy az illető művész a második világháború vége óta már nem fiatal. Hiszen Allanhoz képest szinte még gyerekek.

A világsztár látogatása Bali szigetén nemigen kavarta fel a szürke hétköznapok állóvizét, Allan és Julius életére mégis jelentős, hosszan tartó hatást gyakorolt. De nem azzal, amit énekelt vagy mondott. Hanem azzal, amit elutazása előtt, a reggelihez magával hozott. Egy lapos, fekete szerkentyűvel, aminek egyik oldalán egy kiharapott alma díszelgett, a másik oldala pedig egy képernyő volt, ami kivilágosodott, ha nyomkodták. Harry meg csak nyomkodta, nyomkodta. És időnként morgott valamit. Aztán felnevetett. Rögtön utána megint mordult egyet. Allan soha nem szokott kíváncsiskodni, de mindennek van határa.

– Távol álljon tőlem, hogy Belafonte úrfi magánügyeit firtassam, mégis bátorodom megkérdezni, hogy most mivel foglalatoskodik? Történik valami abban az ... izében?

Harry Belafonte rájött, hogy Allan még soha nem látott tabletet, és nagy élvezettel kezdte magyarázni a működését. A gép meg tudja mutatni, mi történik a világban, mi történt régen és jószerivel azt is, mi fog történni ezután. Gombnyomásra megjelenik benne minden elképzelhető kép és film. És sok elképzelhetetlen is. További gombok megnyomására megszólal benne mindenféle zene. Ha kell, a gép beszélni is tud. A jelek szerint nő volt. Siri.

A reggeli és a gépbemutató után Belafonte fogta a kis táskáját, a fekete tablettjét, és elindult a repülőtérre, hogy hazautazzon. Allan, Julius és a szálloda igazgatója integetve búcsúzott tőle. Az énekes taxija alighogy eltűnt a szemük elől, Allan az igazgatóhoz fordult, és megkérte, rendeljen meg számára egy ugyanolyan masinát, mint amilyen Harry Belafonténak volt. Szórakoztatta a gép gazdag tartalmi kínálata, és ezt nem sok százéves emberről lehet elmondani.

Az igazgató épp akkor tért vissza Jakartából, a szállodai szolgáltatások témakörében rendezett konferenciáról, ahol megtudta, hogy a személyzetnek nem a vendégek kívánságainak teljesítése a legfőbb feladata, hanem annak túlteljesítése. Karlsson úr és Jonsson úr ráadásul Bali turizmustörténetének legjobb vendégei közé tartoztak. Nem csoda, hogy az igazgató már

másnapra beszerezett egy tabletet Karlssonnak. Meg egy mobiltelefont is. Ajándékba.

Allan nem akart hálátlannak látszani, nem mondta, hogy a telefonnak semmi hasznát sem veszi, mert akiket ő felhívhatna, már vagy ötven éve mind meghaltak. Kivéve Juliust, természetesen. Akinek viszont nem volt telefonja. Bár ezen éppenséggel lehet segíteni.

– Tessék, ezt neked adom – mondta a barátjának Allan. – Tulajdonképpen én kaptam ajándékba az igazgatótól, de rajtad kívül nincs senki, akit felhívhatnék, neked viszont mostanáig nem volt telefonod.

Julius köszönte a kedvességet. Nem tartotta fontosnak megemlíteni, hogy Allan továbbra sem tudja felhívni, ugyanilyen okból.

– Ne veszítsd el! – tette hozzá Allan. – Drága darabnak látszik. Régen jobb volt, amikor a telefon egy zsinórral a falhoz volt erősítve, mert mindig lehetett tudni, hol van.

* * *

A fekete tablet lett Allan legkedvesebb játékszere. Ráadásul a használatáért nem kellett fizetni, mert a szállodaigazgató azt kérte a denpasari számítástechnikai bolt alkalmazottaitól, hogy a tabletet és a telefont mindennel lássák el, ami jár hozzá. Ez többek között azt is magába foglalta, hogy a SIM kártyát rákötötték a szállodára, amelynek a telefonszámlája ezek után érthetetlen módon megduplázódott.

A százéves ember kitanulta a különös szerkentyű kezelését, és reggelente még ki sem kelt az ágyból, máris bekapcsolta, hogy lássa, mi történt éjszaka, amíg aludt. A világ minden szegletéből beáramló kisebb horderejű, mulatságos hírek szórakoztatták legjobban. Például az, hogy Nápolyban mintegy száz orvos és ápolónő felváltva írják be egymást a jelenléti ívekre, úgyhogy senkinek nem kell dolgoznia, mégis mindenki megkapja a fizetését. Vagy az, hogy Romániában olyan sok állami hivatalnokot kell lecsukni korrupció miatt, hogy lassan megtelnek az ország börtönei.

A még szabadlábban lévő hivatalnokok a problémát – vagyis hogy ne kelljen újabb börtönöket építeni – pedig úgy akarják megoldani, hogy legalizálják a korrupciót.

Megváltoztak Allan és Julius reggeli szokásai. Eddig Allan reggelizés közben mindennap szóvá tette, hogy barátja éktelen horkolása még a falon is áthallatszik. Az új rendben ez az elem ugyan megmaradt változatlan formában, de kiegészült Allan beszámolójával a tabletben talált legfrissebb hírekről. Julius kezdetben örült a beszámolóknak, nem utolsósorban azért, mert elvonta a figyelmet a horkolásról. Kifejezetten vonzónak találta a románok ötletét, hogy törvényessé tegyék a törvényteleniséget. Mennyivel egyszerűbb lenne a tolvajok élete egy ilyen társadalomban.

Allan gyorsan kiverte a fejéből a gondolatot, mivel rámutatott, a lopás törvényesítése megszüntetné magát a lopás fogalmát. Ezzel jócskán lelohasztotta Julius lelkesedését, aki már épp javasolni akarta, hogy költözzenek át Baliból Bukarestbe. Hiszen a lopásban az a legjobb, hogy az ember átejt valakit, aki erre többnyire rászolgált – vagy legalábbis nem éri túlzottan nagy kár. Ha ezt az átejtést nem lehet lopásnak tekinteni, mi a jó benne?

Allan vigasztalásul elmondta neki, hogy a románok az utcára vonultak, és tiltakoznak a politikusaik és hivatalnokaik tervei ellen. Az egyszerű román emberek nem olyan filozofikus gondolkodásúak, mint a vezetőik. Ők azt gondolják, hogy aki lop, azt be kell zárni, titulusra vagy rangra való tekintet nélkül, akár van hova bezárni őket, akár nincs.

A reggeli beszélgetések során Baliban, a szálloda teraszán egyre gyakrabban került szóba, hogy hol lehetne Allan és Julius számára az élet kevésbé egyhangú, mint itt. Amikor a soron következő reggel az volt a vezető hír, hogy az Északi-sarkon 20 fokkal melegebb a hőmérséklet az átlagnál, Allan felvetette, nem jelenthetne-e ez számukra alternatívát.

Julius, miután megrágta és lenyelte a soron következő falat pirított tésztát, kifejtette, hogy nekik kettőjüknek az Északi-sark nem volna megfelelő hely. Kivált akkor nem, ha a jég olvadni kezdene.

Julius ugyanis mindig megfázik, ha nedves a lába. Azonkívül jegesmedvék is laknak arrafelé, s róluk Julius csak annyit tudott, hogy születésüktől fogva minden reggel rosszkedvűen ébrednek. Balin a kígyók legalább nem kedvelik az emberek társaságát.

Allan szerint nem csoda, hogy a jegesmedve rosszkedvű, ha egyszer érzi, hogy olvad a lába alatt a jég. Ha a tendencia folytatódik, és a helyzet tényleg rosszra fordul, kénytelen lesz elkutyagolni a legközelebbi szárazföldre. Ami csak Kanada lehet, mert az Egyesült Államokban nemrég új elnököt választottak – Allan nem is emlékszik, említette-e már ezt Juliusnak. És az új elnök akárkit nem enged át a határon.

Igen, Julius már hallotta az új elnök hírét. Trump a neve, ha jól emlékszik. A jegesmedve ugyan fehér, de mégiscsak külföldi. Úgyhogy nincs miben reménykednie.

A fekete tabletből származó hírek között egyformán akadtak nagyobb horderejűek és kisebbek is. Sajnos többnyire nagyobbak. Allan ugyan a kisebbeket és színesebbeket kereste, de a nagyokat keresés nélkül is megkapta. A bolhaszűrőn az elefántok is fennakadnak.

Élete első száz évében Allan soha nem foglalkozott a nagyobb perspektívákkal. Új játékszere most azt közölte vele, hogy a világ, úgy ahogy van, rettenetes. És emlékeztette rá, hogy valamikor régen helyesen döntött, amikor hátat fordított neki és csak a maga sorsával törődött.

Visszagondolt fiatal éveire, amikor kifutófiúként dolgozott Flenben, a robbanószergyárban. A gyár munkásainak fele a szabad idejében a vörös forradalom után vágyakozott, míg a másik fele a kínaiaktól és japánoktól rettegett. A sárga veszedelem rémképét olyan regények meg egyéb írások festették a falra, amelyekben a fehér emberek világát előzönlük a sárgák.

Alant nem érdekelték a színárnyalatok sem akkor, sem a későbbiekben, amikor a második világháború után a barna lett a színek közül a legvisszataszítóbb. Ügyet sem vetett rá, mint ahogy arra sem, amikor nem sokkal ezután a népek egy ideológia köré kezdtek gyülekezni. Ezúttal nem megszabadulni szerettek volna

valamitől, hanem inkább vágyakoztak valamire. Világbékére, virágosra festett mikrobuszokra és alkalomadtán hasisra. Mindenki szeretett mindenkit, Allant kivéve, aki nem szeretett senkit és semmit. A macskája kivételével. Nem mintha megkeseredett ember lett volna. Csak ember.

A világ virágkorszaka addig tartott, amíg Margaret Thatcher és Ronald Reagan a maga országában át nem vette a hatalmat. Ők sokkal praktikusabbnak tartották, ha az ember csak magát szereti és csak a maga előrejutásával törődik. Ha kell valaki, akit nem szeret, erre a célra ott vannak az oroszok. Más komoly fenyegetés momentán nem is volt, és amikor Reagan az űrből indítható rakéták pusztító emlegetésével véget vetett a szovjetek kommunista rendszerének, mindenki nagyon örült és megnyugodott, kivéve az emberiségnek az a fele, amelyiknek nem jutott mindennap ennivaló, és kivéve azt a néhány ezer brit bányászt, akiktől elvették a bányáikat. Az újdonság az volt, hogy az embernek nem kellett többé szeretnie a felebarátját, csak elviselnie. El is viselte mindaddig, amíg új szelek kezdtek fújdogni.

A barna szín, talán némi meglepetésre, alattomosan visszaszivárgott a világba. Ezúttal nem Németországból indult hódító útjára, legalábbis nem közvetlenül onnan. Talán nem is közvetlenül. Hanem egy sor másik országból. Az Egyesült Államok nem tartozott az elsők közé, de új elnöke jóvoltából hamarosan az élre tört. Hogy ennek az új elnöknek a lelke mennyire barna, azt nem lehetett tudni, mert úgy tűnt, napról napra változtatja a színét. De most nem volt elég a legvagányabb legénynek lenni a gáton, most arra is rá kellett mutatni, milyen külső erők fenyegetik az életszínvonalunkat, ami nekünk, nyugati fehér embereknek egyszerűen jár.

Allan leginkább a szórakoztatásáról gondoskodó játékszernek szerette volna tekinteni fekete tabletjét, de nem tudta megvédeni magát az összefüggésektől, amelyeket kezdett megérteni. Felmerült benne, hogy elhajítja a tabletet. Csak még kivárja a nap végét. Még még egy napot. Azután kelleetlenül be kellett ismernie magának, hogy elkésett vele. Végül a dolgok állása foglalkoztatni kezdi az embert, pedig mindaddig a legkevésbé sem izgatta.

- Basszus – motyogta magában.
- Mi van? – kérdezte Julius.
- Semmi. Csak az, amit mondtam.
- Basszus?
- Igen.

INDONÉZIA

Miután Allan megbékélt újdonsült érdeklődésével általában véve a világ dolgai iránt, fekete tabletje is visszanyerte gazdája elveszett bizalmát. Visszatérése alkalmából azzal a hírrel köszöntötte, hogy egy norvégiai halastó tulajdonosa sárgarépából készült tápszerrel etette a tavában élő keszegeket, és amikor az ugyancsak ott élő csukák megették az ily módon feltáplált halakat, a húruk rózsaszínű lett. A norvég gazda kifogta a csukákat, és a filézett csukahúst lazacként adta el. A lebukás kockázatát azzal próbálta csökkenteni, hogy a hamisítványt kizárólag Namíbiába exportálta, ahol persze véletlenül akadt egy Oslóból odatelepült nyugdíjas élelmiszerbiztonsági felügyelő. A felügyelő leleplezte a turpisságot, a norvég gazdát börtönbe zárták, és Délnyugat-Afrikában ismét normális áron árulták a lazacot.

Így folydogált az élet. A fekete tablet visszaadta Allan életkedvét. Miközben Juliust továbbra is gyötörte a frusztráció. Hiszen *hónapok* teltek el úgy, hogy nem tett egyetlen tisztességtelen kézmozdulatot sem. Otthon, Svédországban kriminális életének utolsó éveit a norvég csukalazac-történet szerényebb változatainak megvalósításával töltötte. Zöldséget importált távoli országokból, átcsomagoltatta, és svéd áruként adta tovább. Ezzel sok pénzt lehetett keresni. A hűvös északi klíma és a soha le nem nyugvó nap páratlanul gazdag ízárnyalatokat érlelt a paradicsomba és uborkába. Ahogy Carl Jonas Love Almqvist, a tizenkilencedik század nagy költője írta: „Svéd köszméte csak svéd földön terem”.

Speciel a köszméte nemigen érdekelte Juliust, kicsi volt iránta a kereslet. A zöld spárgával viszont más volt a helyzet. Amikor a tavasz lassan nyárba fordult, az emberek négy-ötösörös árat is megadtak egy csomag spárgáért, ha Svédországban termett.

Julius Jonsson svéd spárgája ez idő tájt Peruból került az országba. Hosszú ideig jól ment az üzlet. Jonsson egyik viszonteladója azonban túlságosan elszemtelenedett, és a gotlandi spárgát jó öt héttel azelőtt kezdte árulni a stockholmi Hötorget-piacon, hogy egyáltalán elültették volna Gotlandon. Híre ment, hogy ebben valami turpisság van, amire felfigyelt a svéd élelmiszerbiztonsági hatóság is. Hirtelen ellenőrzéseket tartottak szokatlan helyeken és időpontokban. Julius rövid időn belül elvesztett három perui szállítmányt, amelyeket a törvény nevében lefoglaltak és megsemmisítettek. Ráadásul a viszonteladóit – nem úgy, mint Juliust – le is csukták. Ez a viszonteladók sorsa.

A törvény hosszú karja a műveletek agyközpontjáig ugyan nem ért el, Julius mégis beleunt az egészbe. Elege lett a mértéken felüli svéd perfekcionizmusból. Tudomása szerint még senki nem halt bele abba, hogy perui spárgát evett.

Nem, a rendes, munkából élő tolvajoknak ez már nem éri meg a fáradságot. Julius inkább nyugdíjazta magát. Inkább szeszt főzdögélt odahaza, elejtett egy-két szarvast, kérdés nélkül rákötötte magát a szomszéd villanyórájára, de legfőképp nem csinált semmit. Amíg egyszer be nem kopogtatott hozzá egy százéves öregember. Aki azt mondta, Allannak hívják, és volt nála egy lopott bőrönd, amit egy pálinkával koronázott kellemes vacsora után nagy nehezen ki is nyitottak. Kiderült, hogy milliók vannak benne.

Ennek aztán mindenféle következménye lett. Julius és Allan sorra lerázta magáról azokat a makacs egyéneket, akik vissza akarták kapni a pénzüket, és végül eljutottak Bali szigetére, ahol szép lassan maguk költötték el a milliókat.

Allan látta, hogy Julius lógatja az orrát. Megpróbálta feldobni valamivel unalomtól senyvedő barátját, felolvasta neki a fekete tabletből, miféle galádságokat követnek el a világ minden sarkában. Románia, Olaszország és Norvégia után egy reggel Zuma dél-afrikai elnök is terítékre került, mivel magánuszodát és magánszínházat építtetett az adófizetők pénzén. Ez lett a sorsa egy népszerű svéd énekesnőnek is, aki adóbevallásában szolgálati utazásként akart elkönyveltetni hét estélyi ruhát és tizennyolc pár cipőt.

De Juliust ez sem dobta fel. Csinálnia kellene valamit, ha nem akarja, hogy végleg depresszióba zuhanjon.

Allan, aki az elmúlt száz évben soha nem aggodalmaskodott semmin, most aggódva nézte barátja vergődését. Mi lehetne az, amivel elfoglalhatná magát?

Eddig jutott a töprengésben, amikor segítségére sietett a véletlen. Egyik este, amikor Allan már lefeküdt, Julius úgy érezte, el kell tompítania valamiképp a lelkében gyülemlő bánatot. Beült a szálloda bárjába, és rendelt egy pohár *arakot*. Az arak rizsből és nádcukorból készül, rumíze van, és olyan erős, hogy könnybe lábad tőle az ember szeme. Julius már megtanulta, hogy egy pohártól a bánat csak felkavarodik, kettőtől viszont már elpárolog. Biztos ami biztos alapon lefekvés előtt még fel szokott hajtani egy harmadik pohárral is.

Az első esti pohár már kiürült, s lassan közeledett a második, amikor Julius érzékszervei felfogták, hogy nincs egyedül a bárban. A sorban a harmadik bárszéken egy középkorú ázsiai férfi ült, ő is egy pohár arakkal a kezében.

– Egészség – mondta Julius halkán, és megemelte a poharát.

A férfi válaszul elmosolyodott, majd mindketten felhajtották az italt, és elfintorodtak.

– Kezdi bedolgozni magát – mondta a férfi, akinek ugyanolyan könnyes lett a szeme, mint Juliusé.

– Első vagy második? – kérdezte Julius.

– Második – felelte a férfi.

– Nekem is.

Közelebb húzódtak egymáshoz, és mindketten úgy döntöttek, kérnek ugyanabból egy harmadik pohárral is.

Beszélgettek kicsit, azután a férfi bemutatkozott:

– Simran Aryabhat Chakrabarty Gopaldas – mondta. – Örvendek!

Julius hosszan nézte a férfit, aki közölte vele a nevét. Mivel már elég arakot vett magához, kertelés nélkül kimondta, amit gondolt.

– Ilyen név nincs.

De van. Kivált akkor, ha valaki Indiában születik. Simran a többi nevével együtt azután került Indonéziába, hogy balszerencsésen végződő incidensbe keveredett egy nehéz felfogású apa lányával.

Julius bólintott. A lányos apák általában nehezebb felfogásúak, mint a többi apák. De ettől még nem kellene olyan nevet viselni, amit csak egy fél nap alatt lehet kimondani.

Kiderült, hogy a férfi – akit hívtak ahogy hívtak – felettebb pragmatikus módon tekint tulajdon identitása kérdésére. De az is lehet, hogy volt humora.

– Szerinted hogy kéne hogy hívjanak engem?

Julius jól érezte magát a hontalanná vált indiai férfi társaságában. De ha továbbra is együtt akarnak üldögelni és barátok akarnak lenni, a neveinek ezzel a hosszú sorával ez nem fog menni.

– Gustav Svensson – mondta Julius. – Ez jó név, könnyű kimondani, könnyen meg lehet jegyezni.

A férfi azt mondta, neki a Simran Aryabhat Chakrabarty Gopaldas megjegyzése sem jelentett soha nehézséget, de elismeri, hogy a Gustav Svensson jól hangzik.

– Svéd, ugye? – kérdezte.

Az. Julius újra bólintott. Ennél svédebb már nem is lehetne.

Ez volt az a hely és az a pillanat, amikor az új üzleti terv megfogant benne.

* * *

Julius Jonsson és Simran Satöbbsi kezdődő barátságát a harmadik pohár *arak* elfogyasztása szilárdította meg. Mielőtt az este véget ért volna, elhatározták, hogy újra találkoznak. Ugyanitt, ugyanebben az időben, másnap este. Julius egyúttal azt is eldöntötte, hogy a lehetetlen nevű férfit ezentúl Gustav Svenssonnak fogják hívni. Simran Aryabhat Chakrabarty Gopaldas azt gondolta, hogy neki így is jó. Ami azt illeti, az eddigi nevével nem sokra ment.

Így teltek az esték, egyik a másik után. Az indiai férfi lassan megbarátkozott új nevével. Tetszett neki.

Aznap érkezett a szállodába, amikor először találkoztak, a régi nevén jelentkezett be, és végig ott is lakott, amíg Juliusszal kikovácsolták jövőendő együttműködésük terveit. Amikor a

szállodaigazgató egyre emeltebb hangon kezdte emlékeztetni számlája kiegyenlítésének időszerűségére, Gustav elárulta Juliusnak, hogy végleg távozni akar a szállodából. Fizetés nélkül. És feltűnés nélkül. Az igazgatónak lehetőleg soha nem kell megértenie, hogy Simran számláját hogyan tudná Gustavon behajtani.

Julius azonban megértette. Mikor volna esedékes a távozás?

– Legjobb volna negyed órán belül.

Julius ezt is megértette. Ám nem akarta elveszíteni új barátját, ezért neki adta a telefonját, amit Allantól kapott.

– Ez legyen nálad, hogy elérjelek. Majd hívlak a szobámból. Indulj. A konyhán keresztül távozz, én is így csinálnám.

Gustav megfogadta Julius tanácsát, és eltávozott. Még aznap este előkerült a szállodaigazgató, miután egy óra hosszat bolyongott az épületben, és kereste az indiai vendéget, akinek immár nyoma veszett.

Julius és Allan nyugágyban, a megfelelő itallal a kezükben a tengerparton üldögéltek, és nézték a naplementét. Az igazgató elnézést kért a tolakodásért, de valamit kérdezni szeretne Juliustól.

– Nem látta-e véletlenül Jonsson úr a Simran Aryabhat Chakrabarty Gopaldas nevű vendéget? Észrevettem, hogy az utóbbi időben többször is beszélgettek egymással itt a szállodában.

– Simran kicsodát? – kérdezte Julius.

* * *

Juliusnak és Gustav Svenssonnak a továbbiakban máshol kellett találkozniuk, nem a szállodában, ha üzleti megbeszélést akartak tartani. A szállodaigazgató ugyan nem kérhette számon az eltűnt vendéget Jonssonon, ám ez nem akadályozhatta meg abban, hogy növekvő gyanakvással figyelje a svéd urakat. Ők jóval nagyobb veszteséget okozhatnak számára. Eddig rendesen fizettek, de a jelenlegi tartozásuk nagyobb volt a szokásosnál, és ilyen esetben nem árt az óvatosság.

Jonsson és Svensson inkább Denpasar központjában, egy piszkos lebuiban tartották meg találkozóikat. Gustavról kiderült, hogy nagyjából éppúgy szeret lopni, mint Julius. Otthon Indiában éveken

át abból élt, nem is rosszul, hogy autókat bérelt, kicserélte a motorjukat, majd az autókat visszaadta a kölcsönzőknek. Azok sokszor csak hónapokkal később jöttek rá, hogy járműveik hét évvel öregebbek lettek, és fogalmuk sem volt, mire gyanakodjanak a sok száz bérlő közül. Vagy talán a személyzet tagjai közül?

A szép autók annak idején mindennapos részei voltak Gustav életének. Ráadásul Gustav rájött, hogy minél szebb az autója, annál jobb az esélyei a szép lányoknál. A képlet többször is helyesnek bizonyult. Utoljára annyira helyesnek, hogy el kellett hagynia az egész autóágazatot, a lányt, és magát Indiát is, mivel a lány teherbe esett. A lány apjáról kiderült, hogy katona és országgyűlési képviselő, és amikor Gustav stratégiai okokból úgy döntött, hogy megkéri a lánya kezét, az apa megfenyegette, hogy ráküldi a hetedik gyalogos hadosztályt.

– Ostoba fajankó – mondta Julius. – Miért nem gondolt a lánya jövőjére?

Gustav egyetértett vele. Súlyosbította a helyzetet még az is, hogy az apa észrevette, hogy amíg szolgálati úton volt Szingapúrban, a hathengeres BMW-je átalakult négyhengeressé.

– És téged okolt érte?

– Igen. De nem volt rá bizonyítéka.

– Ártatlan voltál?

– Ez nem tartozik ide.

Gustav Svensson összefoglalásképp megjegyezte, hogy nem bánja, hogy Simran Aryabhat Chakrabarty Gopaldas elköltözött ebből az árnyékvilágból.

– Csak kár, hogy már nem fizethette ki a hotelszámláját. Egészségedre, kedves barátom.

* * *

Nem sokkal azután, hogy a szálloda bárjában szerencsésen megismerkedtek egymással, Julius Jonsson a bőröndben lévő maradék pénz jelentős részének felhasználásával és új partnere, Gustav Svensson közreműködésével megvett egy spárgaültetvényt fenn a hegyekben. Julius irányította az üzletet, Gustav volt a

munkavezető, az ültetvényen pedig a szegény helybeliek hajladoztak a földeken.

Korábbi kapcsolatainak felhasználásával Julius és új társa „Gustav Svensson helyben termelt spárgáját” kék-sárga színű csinos csomagolásban Svédországba exportálta. Julius és korábban egészen más nevet viselő partnere sehol nem állította, hogy a spárga svéd volna. Ennek a spárgának csak az ára volt svéd, valamint indiai termelőjének a neve. A perui projektől eltérően a vállalkozás nem volt annyira törvénytelen, mint ahogy az Julius kedvére lett volna, de hát nem lehet minden tökéletes. Azonkívül sikerült Gustavval közösen egy árnyalatnyival talán törvénytelenebb, kiegészítő üzletágot is létrehoznia. A svéd spárgának olyan jó híre volt a világban, hogy még a Gustav által termelt balinéz alfaját is érdemes volt Svédországba érkezése után új ládába átcsomagolni és továbbexportálni a világ különböző részeiben működő luxusszállodákba. Például Baliba. Az ottani prémiumkategóriás hotelek mindent megtettek nemzetközi jó híruk megőrzése érdekében, és megérte nekik néhány rúpiával többet költeni, ha nem a helybeli vizes fajtát akarták felszolgálni.

Allan örült, hogy barátja visszanyerte régi formáját. Az élet újra élhető lehetett volna mind Julius, mind fekete tablettel felszerelkezett százéves barátja számára, ha a bőröndjükben lévő kiapadhatatlannak látszó pénzforrás nem kezdett volna kiapadni. A spárgaültetvény ugyan már termelt némi jövedelmet, de a két barát lakhelyéül szolgáló luxushotel továbbra sem adta ingyen a szolgáltatásait. A szálloda éttermében a Svédországból importált spárga is egy vagyonba került.

Julius egy ideje már megpróbálta szembesíteni Allant vagyoni helyzetük megrendülésével. De soha nem nyílt rá alkalom. Egészen a mai reggelig. Allan majszolgatás közben szokása szerint a tabletjét nézegette, amelyben a legfrissebb híradás a testvéri szeretetről szólt. Észak-Korea vezetője, Kim Dzsongun a hírek szerint éppen most mérgeztette meg a testvérét egy malajziai repülőtéren. Allan azt mondta, nincs túlságosan meglepve, mert valamikor dolga volt Kim Dzsongun apjával. És nagypapjával.

– Ami azt illeti, az apja és a nagyapja is el akart tetetni láb alól – idézte fel a régi időket. – Ma már egyikük sem él, én viszont itt ülök. Így van ez.

Julius megszokta, hogy időnként különös dolgok bukkannak fel Allan múltjából, és már nem lepődött meg semmin. Ezt a történetet éppenséggel hallotta is, csak elfelejtette.

– Találkoztál az észak-koreai vezér apjával? És nagyapjával? Te hány éves vagy tulajdonképpen?

– Száz. Már benne vagyok a százegyedikben – felelte Allan. – Ha nem vetted volna észre. Kim Dzsongil és Kim Ir Szen volt a nevük. Az egyik még gyerek volt, de nagyon dühös gyerek.

Julius ellenállt a kísértésnek, hogy tovább kérdezősködjön. Inkább arra terelte a szót, amiről már kezdettől fogva beszélni szeretett volna.

A dolog úgy áll, ahogy ezt ő már korábban is jelezte, hogy a pénzzel teli bőröndjükből lassacskán üres bőrönd lesz. Azonkívül két és fél hónapja nem fizettek a szállodának sem. Julius gondolni sem mer rá, mekkora lehet az a számla.

– Hát akkor ne gondold rá – javasolta Allan, és még egy falatot tett a szájába az enyhén csípős nasi gorengből.

Sürgetőbb problémát jelentett a hajókölcsonzó, aki kijelentette, hogy nem hitelez tovább, és ha Karlsson úr és Jonsson úr nem egyenlíti ki a tartozását egy héten belül, kitekeri a nyakukat.

– Hajókölcsonzó? – kérdezte Allan. – Talán hajót kölcsönöztünk?

– Luxusjachtot.

– Vagy úgy. Az is hajó?

Julius ezután bevallotta, hogy meg akarta lepni valamivel Allant a százegyedik születésnapján, de anyagi lehetőségeik nem teszik lehetővé a Harry Belafonte-színvonalú ünneplést.

– Vele már találkoztunk egyszer – mondta Allan. – A születésnap ünnepelések pedig nekem soha nem szoktak bejönni, úgyhogy emiatt ne lógasd az orrod!

De Julius lógatta. Allannak tudnia kell, hogy milyen sokat számított neki Belafonte meghívása. Ő se mai gyerek, de még soha senki nem szerzett neki olyan kellemes meglepetést, mint Allan annak idején.

– Pedig nem is én énekeltem – mondta Allan.

Julius mindenképp ragaszkodni akart az ünnepléshez, már tortát is rendelt abból a cukrászdából, amelyik hajlandó volt hitelbe elkészíteni. Azután egy hőlégballonos kirándulás is vár még rájuk a szépen zöldellő sziget fölött a légballon pilótája és két üveg pezsgő társaságában.

A légballon ötlete tetszett Allannak. De mi volna, ha a tortáról lemondának, ha egyszer ennyire spórolniuk kell? A százegy gyertya is nyilván egy csomó pénzbe kerülne.

A közös kassa nem bír ki százegy gyertyát, mondta Julius. Előző este belenézett a bőröndbe, megszámolta, mennyi maradt még benne. Azután megpróbálta felbecsülni, mennyivel tartozhatnak a szállodának. A jachtbérletért járó tartozásukat nem is kellett felbecsülnie, mert a kölcsönző egészen pontosan közölte velük.

– Mindent egybevetve, attól tartok, a hiányunk legalább százezer dollár lehet – jelentette be Julius.

– Gyertyával vagy gyertya nélkül? – kérdezte Allan.

INDONÉZIA

A százéves ember mindig nyugtató hatást gyakorolt a környezetére, a történelem folyamán csak néhány kivételes esetben borított ki mindenkit maga körül. Például amikor Sztálinnal találkozott 1948-ban. Aminek öt év munkatábor lett a következménye. Az észak-koreaiak sem örültek a társaságának, amikor néhány évvel később oda vetődött hozzájuk.

Mindez már a múlt. Most rávette Juliust, hogy *előbb* a tervek szerint megünneplik a százegyedik születésnapját (főként mert Julius annyira szerette volna), és *azután* kerítenek sort anyagi helyzetük felmérésére. A dolgok általában elrendeződnek. Kis szerencsével még az is lehet, hogy egy újabb pénzzel teli bőrönd akad az útjukba.

Julius ebben nem bízott, bár Allan társaságában soha nem lehetett tudni. Nehéz helyzetük ellenére elfogadta Allan javaslatát, hogy a légballoonos kirándulásra két üveg pezsgő helyett négy üveggel vigyenek magukkal. Mi van, ha szélcsönd fogadja őket odafent? Valamivel el kell ütniük az időt.

- Vigyünk szendvicseket is? – vetette föl Julius.
- Minek? – mondta Allan.

A szállodaigazgató mostanában szemmel tartotta öreg vendégét és még öregebb társát. Rendezetlen számlájuk összege már meghaladta a százötvenezer dollárt. Az összeg ugyan csak töredéke volt annak, amit az igazgató a bőkezű skandináv vendégeken megkeresett az elmúlt években, de azért eléggé nagy ahhoz, hogy veszni hagyja. Úgyhogy bizonyos intézkedéseket kellett foganatosítania. Néhány napja, vagy pontosabban néhány éjszaka óta egy férfi örködött diszkréten az urak luxusbungalója közelében,

azt figyelte, nem másznak-e ki az épület valamelyik üvegezetlen ablakán és nem tűnnek-e el.

Az igazgató ugyanakkor bizonyos megbecsüléssel is gondolt Jonsson és Karlsson urakra. Az előbbi hihetőnek látszó magabiztossággal közölte vele, hogy újabb pénzek beérkezésére számítanak még a hét vége előtt. És igaz, ami igaz, Jonsson máskor sem fizetett pontosan, szerette halogatni, ameddig csak lehet. Talán csak erről van szó, hogy nem szívesen válik meg a pénzétől. Ki nincs így ezzel?

Az igazgató mindent figyelembe véve azt az észszerű és stratégiai szempontból indokoltnak látszó megoldást választotta, hogy kivár, és jó képet vág az idősebb vendég születésnapjának tengerparti megünnepléséhez és a tortához. Néhány szóval még köszönteni is hajlandó.

* * *

Az ünnepelten, Juliuson és a szállodaigazgatón kívül a születésnap bulin jelen volt még a bérelt légballon pilótája is. Gustav Svensson is szívesen jelen lett volna, de volt annyi esze, hogy nem jött el.

A légballon fel volt töltve, és készen állt az indulásra. Egyedül egy pálmafához erősített egyszerű horgony tartotta vissza attól, hogy fogja magát, és elrepüljön. A ballongáz megfelelő hőfokának beállításáról a légballon pilótájának kilencéves fia gondoskodott ugyancsak kelletlenül, mert sokkal inkább tartózkodott volna a néhány méterrel távolabb feltálat születésnap torta közelében.

Allan homlokát ráncolva nézte a százegy felesleges gyertyát. Micsoda pazarlás! Kidobott pénz! És idő! Hosszú percekig tartott, amíg Juliusnak sikerült mindet meggyújtania a szállodaigazgató arany öngyújtójának segítségével (amely a művelet végén Julius zsebében kötött ki).

A torta mindenesetre finom volt. A pezsgő pedig pezsgő, ha nem is grog. Allan azt gondolta, hogy lehetne ennél rosszabb dolga is.

Lett is. A szállodaigazgató ugyanis megkocogtatta a poharát, jelezte, hogy beszélni akar.

– Mélyen tisztelt Karlsson úr! – mondta.

Allan félbeszakította.

– Köszönöm, igazgató úr! Igazán nagyon kedves. De hát mégse álldogálhatunk itt valamennyien a következő születésnapomig. Nem kellene most már szállnunk a légballonba?

A szállodaigazgató zavartan elhallgatott, Julius intett a légballon pilótájának, aki nyomban letette a kezében tartott tortaszeletet. Mégiscsak azért van itt elsősorban, hogy dolgozzon.

– Vettem! Megyek, és felhívom a repülőtéri meteorológiai szolgálatot. Meg kell érdeklődnöm, hogy a széljárás továbbra is rendben van-e. Mindjárt itt leszek.

Az ünnepi beszéd veszélye elhárult. Eljött a beszállás pillanata. Ez még egy százegy éves embernek sem jelentett nehézséget. Mindössze egy hordozható lépcső hat fokát a kosár külső oldalán, és egy hasonló, kisebb alkalmatosság három lépcsőfokát belül.

– Szevasz, kisöreg – mondta Allan, és megborzolta a kilencéves segédpilóta haját.

A fiú csak egy halk „jó napot”-tal válaszolt. Tudta, hogy mi a dolga, és tudta, hogy ért ahhoz, amit csinál. A horgonyra most, hogy a kosár súlyát a külföldiek jelentősen megnövelték, már nincs szükség.

Julius megkérte a fiút, mutassa meg, hogyan működik a szabályozó, és megtudta, hogy a hőlégballon repülési magasságát a gázcső végén lévő piros fogantyú elfordításával lehet módosítani. Induláskor jobbra kell fordítani. Leszálláskor pedig vissza, balra.

– Előbb jobbra, azután balra – mondta Julius.

– Igen, uram – mondta a fiú.

Ekkor három dolog történt egyidejűleg, néhány másodperc leforgása alatt.

Egy:

Allan látta, hogy a kilencéves gyerek vágyakozó pillantásokat vet a tortára, és javasolta neki, hogy fusson oda, és vegyen magának belőle. Tányér és evőeszköz ott van az asztalon. A fiúnak nem kellett kétszer mondani. Kiugrott a kosárból, mielőtt Allan befejezte volna a mondatot.

Kettő:

Julius próbaképp elfordította a piros fogantyút balra is és jobbra is, de olyan erősen, hogy a fogantyú a kezében maradt.

Három:

A pilóta kilépett a szálloda kapuján, csalódottnak látszott, és fejét csóválva bejelentette, hogy várniuk kell a felszállással, mert a szél épp most fordul északi irányba, ami a légballon útját kedvezőtlenül befolyásolhatja.

Ezután még három dolog történt, szintén nagyjából egyidejűleg.

Egy:

A pilóta észrevette, hogy kilencéves fia épp egy nagy szelet tortát töm magába, és jól leszidta szegény gyereket, amiért elhagyta a helyét.

Kettő:

Julius átkozódva nézte a kezében maradt piros fogantyút. A meleg szabadon áramlott felfelé a ballonba, amely...

Három:

... emelkedni kezdett.

– Állj! Mit művelnek? – kiáltotta a pilóta.

– Nem én tehetek róla, hanem ez az átkozott fogantyú – kiáltotta vissza Julius.

A légballon három méter magasságba emelkedett. Aztán négy méterre. Aztán ötre.

– Ez már igen! – mondta Allan. – Egészen jól alakul a buli.

INDIAI-ÓCEÁN

Hosszú ideig tartott, amíg Karlsson, Jonsson és a légballon olyan messzire szállt a nyílt tenger fölé, hogy már nem hallották a pilóta kiáltását. Pedig szélirányban állt.

Még akkor is látták egy ideig, hogy vadul lóbálja a karját, amikor a hangját már nem hallották. Látták mellette a szálloda igazgatóját is. Ő kevésbé lóbálta a karját. De ő is szerencsétlennek látszott. Vagy még szerencsétlenebbnek. Mégiscsak százötvenezer dollárját vitte a szél egyre messzebb, egyre távolabb. A kilencéves fiú pedig, míg a többiek mással voltak elfoglalva, visszaoldalgott a tortához.

Néhány perccel később már szárazföldet sem lehetett látni sehol. Julius abbahagyta az átkozódást a piros fogantyú miatt. Miután sehogy sem tudta visszailleszteni a helyére, inkább kihajította a kosárból.

A gázláng folyamatosan és megállíthatatlanul lobogott. Igazából nem is volt baj, különben mindenestül belepottyantak volna a tengerbe.

Julius körülnézett. A gáztartály másik oldalán egy navigátorkészüléket talált. Ennek nagyon megörült. Kormányozni ugyan nem lehetett vele a légballont, de legalább megtudhatták, számíthatnak-e valamelyik irányból szárazföld felbukkanására.

Miközben Julius a földrajzi helyzetüket tanulmányozta, Allan kinyitotta az első üveg pezsgőt a négyből, amelyeket magukkal hoztak.

– Pá! – mondta, amikor a dugó kirepült a kosárból.

Julius úgy érezte, Allan nincs tisztában a helyzet komolyságával. Elvégre sejtelmük sincs, merre tartanak.

Allan szerint van.

– Annyiszor körbeutaztam már a Földet, hogy nagyjából megtanultam, mi hol van rajta. Ha a szél tartja az irányt, pár hét

múlva megérkezünk Ausztráliába. De ha irányt változtat, akkor az út egy-két héttel tovább tarthat.

– És akkor hol fogunk kikötni?

– Hát nem az Északi-sarkon, mert oda nem akartál menni. Hanem a Délin.

– Hogy a francba...? – kérdezte Julius, de nem tudta befejezni.

– Jól van na, fogd a poharad. Igyunk az egészségünkre a születésnapomon. És ne izgasd magad. Nem repülünk a Déli-sarkra, a gáz sokkal hamarabb kifogy a tartályból. Gyere, ülj le.

Julius úgy tett, ahogy Allan mondta, engedelmesen leült társa mellé a padra, és üres tekintettel bámult maga elé. Allan látta rajta, hogy aggódik. Hogy ráfér némi biztatás.

– Nem túl jók a kilátásaink, öregfiú. De én már sokszor kerültem hasonló helyzetbe, és mégis itt vagyok. Meglátod, megfordul még a szél. Vagy mit tudom én.

Allan rendíthetetlen nyugalma oldotta kissé Julius szorongását. A maradékot talán rá lehetne bízni a pezsgőre.

– Add ide az üveget, kérlek – mondta halkán.

Nem bajlódott a pohárral, négy hatalmas kortyot ivott az üvegből.

Allan jól mérte fel a helyzetet, a gáz kifogyott, mielőtt szárazföld tűnt volna fel a láthatáron. A tartály köhögni kezdett, a láng egy darabig csapkodva lobogott, azután kialudt éppen egy időben azzal, hogy a két barát elfogyasztotta az első üveg pezsgőt.

Szép lassan ereszkedtek lefelé az Indiai-óceán ezen a napon szelíden fodrozódó hullámaira.

– Mit gondolsz, tud úszni a kosár? – kérdezte Julius, miközben egyre jobban közeledtek a víz színéhez.

– Mindjárt meglátjuk – felelte Allan. – Ide nézz!

A százegy éves Allan közben feltúrta a pilóta vészhelyzetekre tartalékolt mentőládáját. Most előhúzott belőle egy vadonatúj piros fogantyút a gázszabályozóhoz.

– Kár, hogy nem akkor találtuk meg, amikor még hasznát vehettük volna. És ehhez mit szólsz?

Két jelzőrakétát húzott elő.

A kényszerleszállás a tengeren jobban sikerült, mint ahogy azt Julius remélni mert. A léggömb kosarát a sebessége és a súlya mintegy félméternyire nyomta le a víz színe alá, aztán negyvenöt fokos szögben megdőlt, majd visszabillent, és békésen himbálózni kezdett, mint valami tutaj.

A két öreg a becsapódás lendületétől egymásba gabalyodva bezuhant a kosár egyik sarkába. Julius hamar feltápáskodott, kést rántott, és gyorsan levágta a kosárról a vízen szétterülő, immár teljesen haszontalan ballon tartóköteleit, és így elejét vette, hogy a lassan süllyedni kezdő textília magával húzza a kosarat és utasait a mélybe.

– Ügyes vagy – dicsérte barátját Allan a kosár sarkából.

– Köszönöm – mondta Julius, és felsegítette társát a padra.

Julius ezután leszerelte a nehéz aggregátort, és a gáztartállyal és a négy tartókarjával együtt behajította a tengerbe. Ezzel legalább ötven kilóval könnyebbé tette az egész úszó alkalmasodást. Letörülte homlokáról az izzadságot, és leült barátja mellé a padra.

– Hogyan tovább? – kérdezte.

– Azt hiszem, legjobb, ha most megiszunk még egy üveg pezsgőt, mielőtt kijózanodunk. Nem tudnád felküldeni az egyik jelzőrakétát, amíg én kibontom a pezsgőt?

A kosár oldalán már szivárogni kezdett a víz, de csak annyira, hogy Allan adott még pár órát maguknak, mielőtt elsüllyednének. Vagy akár többet is, ha találnak valami alkalmas eszközt a víz kimeregetésére.

– Két óra alatt sok minden történhet – mondta.

– Mint például?

– Vagy nem sok minden. Vagy semmi.

Julius kinyitotta az első jelzőrakéta dobozát, és megpróbált kihámozni valamit az indonéz nyelvű használati utasításból. Szalonspicces volt, tehát nem annyira kétségbeesett, mint amennyire lennie kellett volna. Egyfelől tudta, hogy hamarosan meg kell halnia. Másfelől egy olyan ember társaságában volt, aki alighanem halhatatlan. Akit nem végeztetett ki Franco tábornok, akit nem ítélt életfogytiglani börtönbüntetésre az amerikai bevándorlási

hatóság, akit nem fojtott meg Sztálin elvtárs (még ha nem sokon múlt is), akit nem tett el láb alól sem Kim Ir Szen, sem Mao Ce-tung, akit nem végeztek ki az iráni határőrök, akinek huszonöt éven át tartó hidegháborús kettősügynöki élete során a haja szála sem görbült (egyre gyérülő üstökén), akit nem pusztított el Brezsnyev áporodott lehelete, s akit Nixon elnök bukása sem rántott magával a mélybe.

Semmi más nem utalt arra, hogy Allannak a sok kudarc után talán most mégis sikerül meghalnia, mint az a tény, hogy egy lassan süllyedő fonott kosárban ül az Indiai-óceánban valahol Indonézia, Ausztrália és az Antarktisz között. De ha a százegyedik születésnapját ünneplő öregember ezt is túléli, akkor Julius okkal feltételezhetette, hogy a potyautas is osztozik sorsában.

– Azt hiszem, csak ezt kell meghúzni – mondta, és a jó zsinórt húzta meg a rossz irányba, mire a jelzőrakéta belefúródott a vízbe, és megtett még vagy száz métert lefelé, mielőtt kimúlt volna.

Julius azon a ponton volt, hogy feladja. Allan azonban felbontotta a következő üveg pezsgőt, átnyújtotta barátjának, és kérte, igyon néhány kortyot – ha nem akar pohárból, akkor üvegből –, mert látszik rajta, hogy ráfér.

– Azután megpróbálkozhatnál a második rakétával. De inkább felfelé irányítsd, szerintem úgy jobban látszik.

INDIAI-ÓCEÁN

A *Becsület és erő* nevű észak-koreai teherhajó a hivatalos papírok szerint harmincezer tonna gabonát szállított Havannából Phenjanba. A kevésbé hivatalos megbízás szerint Madagaszkártól délkeleti irányban lassítania kell a sebességét, és az éjszaka leple alatt fel kell vennie négy kiló dúsított uránt. A küldemény Kongóból származik, futárok adták kézről kézre Burundin, Tanzánián és Mozambikon keresztül az afrikai kontinenstől keletre fekvő szigetig, amelynek partjai mellett a *Becsület és erő*nek okvetlenül el kellett haladnia.

Az észak-koreaiak tudták, hogy szemmel tartják őket. Alig néhány évvel ezelőtt egy másik, akkor éppen olajat szállító teherhajójuk benn ragadt a felkelők által ellenőrzött egyik líbiai kikötőben, és a kapitánynak csak egy nagyobb összegű megvesztegetéssel sikerült elérnie, hogy elengedjék őket. Ha Kubából hazafelé tartva érintenék Szomáliát, Iránt vagy valamelyik hasonló hírnévnek örvendő országot, minden bizonnyal számíthatnának rá, hogy ENSZ-ellenőrök vizsgálnák át hajójukat a nyílt tengeren. Erre már volt példa, utoljára Panama közelében. Akkor repülőgépmotorokat és csúcsmínőségű elektronikai berendezéseket találtak a gabona alá rejtve, amivel megsértették a büszke népi demokrácia ellen életbe léptetett ENSZ-embargót. A koreaiak felháborodottan közölték a világgal, hogy a motorokat és elektronikai berendezéseket nem ők rejtették a gabona alá, hanem a világ.

Ez alkalommal a másik irányban indultak el Kubából hazafelé, végtére is a Föld gömbölyű. A hivatalos magyarázat szerint a népi demokratikus köztársaság nem hagyja magát még egyszer ugyanúgy megsérteni, mint annak idején Panamában. Azt, hogy útközben más dolguk is van, nem kötötték a világ orrára.

Eddig minden inkább rendben volt, mintsem ne lett volna. Pak Csongun kapitány első osztályú gabonával rakta meg a hajót, ami ugyan hidegen hagyta a Nagy Vezetőt, mert ő mással szokta teleenni magát. A rakomány része volt még ezenkívül egy észak-koreai gyártmányú diplomatatáskában négy kiló, ólomtokba zárt, dúsított urán is. Az urán alapvető fontosságú szerepet játszott az amerikai kutyák és a harmincnyolcadik szélességi fok alatt élő déli szövetségeseik ellen folytatott harcban. A mennyiség, a négy kiló arra persze nem volt elég, hogy erre építsék a nemzet jövőjét, de nem is ez volt a cél. Próbavásárlásnak szánták, a szállítási útvonalak biztonságosságát tesztelik vele. Ha minden simán megy, a mennyiséget sokszorosára lehet növelni, ezt az oroszok megígérték.

Pak kapitány szinte a bőrén érezte, hogy az imperialisták műholddal követik hajója útját Phenjanba, mindig készen arra, hogy valami okot találjanak a helyszíni ellenőrzésre, a piszkálódásra, a megalázásra.

Pak a parancsnoki kabin páncélszekrényében őrizte a diplomatatáskát, a gaz ellenőrök azonban általában megtalálják, amit keresnek, ha egyszer feljutnak a hajóra. Egyelőre azonban semmi nem utalt arra, hogy ez a veszély fenyegetné. Eddig nem követett el semmiféle hibát. Hamarosan már semmi nem akadályozhatja meg a kapitányt a dicső hazatérésben.

Pak Csongunt a fedélzetmester zökkenetesen ki gondolatmenetéből, amikor kopogtatás nélkül benyitott kabinjába.

– Kapitány! – mondta. – Vészjelző rakétát láttunk négy tengeri mérföldre északra. Mit tegyünk? Ne vegyük észre?

A rohadt életbe! Pedig mostanáig milyen jól alakult minden! Egymást kergették a gondolatok a parancsnok fejében. Lehet, hogy csapda? Valaki meg akarja szerezni az uránt? Legjobb lenne nem észrevenni, természetesen, ahogy a fedélzetmester javasolja.

Vannak azonban olyanok, akik biztosan látták: az átkozott amerikaiak. Az űrből. Nyilván le is fényképezték. Egy észak-koreai hajó nem segít a bajbajutottakon – ami a tengerjog megsértése, ráadásul hatalmas PR-kárt okoz a Nagy Vezetőnek (Pak kapitányt pedig kivégzik).

Nem, a legkisebb kockázatot mégiscsak az jelenti, ha megnézik, honnan jön a vészjelzés.

– Mit képzelsz, fedélzetmester! – mondta Pak Csongun. – A Koreai Népi Demokratikus Köztársaság képviselői nem hagyják cserben a bajbajutókat. Irányt változtatunk, és előkészítjük a mentőakciót. Ez parancs!

A fedélzetmester ijedten tisztelgett, és kihátrált a kabinból. Átkozta magát, amiért nem tett lakatot a nyelvére. Ha a parancsnok jelenti az esetet, az ő karrierjének vége. Jó esetben.

* * *

A kosárban már bokáig ért a víz. Allan az ölében tartotta fekete tabletjét, és csodálkozva látta, hogy még itt is működik, a nagy semmi közepén.

– Ezt hallgasd meg! – mondta.

Elújságolta barátjának, hogy újabban már nemcsak az elnökök járatják le magukat szégyenteljesen a világban, mint például Robert Mugabe Zimbabwében, aki *Afrika-ellenes* tevékenységnek nyilvánította a homoszexualitást, és a melegeket tíz év börtönbüntetéssel kívánta jobb belátásra bírni. Most az történt, hogy Mugabe felesége egy hosszabbítókábellet esett neki egy lánynak, akit egy szállodai szobában egy ágyban talált a saját fiával, az ifjabb Mugabéval. A családban a jelek szerint a heteroszexualitás sem örvend nagy népszerűségnek.

Julius túlságosan kába volt ahhoz, hogy véleményt formáljon az új hírrel kapcsolatban, épp kérni szeretne volna barátját, hogy fogja már be a száját, és hagyja őt nyugodtan meghalni, amikor hirtelen egy ködkürt távoli hangja zökkentette ki gondolataiból. Mindketten észrevették, hogy a láthatáron feltűnik egy hajó. Egyenesen feléjük tart.

– Megáll az ész – mondta Julius. – Ezt is túléled, Allan.

– Úgy tűnik, te is – mondta Allan.

* * *

A két öreg nem vitt fel magával mást a hajóra, csak a fekete tabletet és az utolsó üveg pezsgőt. Allan egyik kezében a tabletet, a másikban a pezsgőt tartotta, amikor Julius társaságában a parancsnok elé járult a felső fedélzeten.

– Jó napot, kapitány úr – mondta először angolul, aztán oroszul, mandarin nyelven és spanyolul.

– Jó napot – válaszolta döbbenten a kapitány angolul.

Tudott oroszul és mandarin kínaiul, és a sok kubai fuvar után valamennyire spanyolul is, de angolul egyedül ő tudott a hajón, és ösztönösen úgy érezte, minél kevesebben értik, amit beszél, annál jobb. Legalábbis addig, amíg ilyen zavaros a helyzet.

Pak kapitány közölte a hajótörött urakkal, hogy megmentésüket és életüket a Koreai Népi Demokratikus Köztársaságnak és első számú vezetőjének köszönhetik.

– Kérem, tolmácsolja üdvözetemet és köszönetemet a Nagy Vezetőnek, amikor legközelebb találkozik vele – mondta Allan. – Vajon hol tudnának minket lerakni útközben? Legjobb volna Indonéziában, ha nem okoz nagy nehézséget, mert nincs nálunk semmiféle igazolvány, és anélkül ugyebár bajosan lehet átlépni a határokat.

Bizony, Pak kapitány tudta, mennyire bajosan. Kivált abban az országban, ahonnan ő jön. De ez még nem ok arra, hogy barátságosan elcseverésszen a nyílt tengeren egy kosárból kimentett idegen urakkal. És semmiképp sem a legénység jelenlétében, bármilyen nyelvről legyen is szó.

– Mint parancsnoknak az út folyamán a szabályok szerint kötelességem gondoskodni a hajó rakományának biztonságáról, és védenem a rakomány tulajdonosának érdekeit. Ugyanezen szabályok szerint kötelességem a hajót a legrövidebb időn belül a rendeltetési helyére eljuttatni.

– Ez mit jelent? – kérdezte aggódva Julius.

– Azt jelenti, amit mondtam – felelte a kapitány.

– Azt jelenti, hogy nem szándékozik elengedni minket, mielőtt megérkeznénk Phenjanba – mondta Allan.

Juliusnak egy porcikája sem kíváncsozott Észak-Koreába.

– Kedves kapitány úr – mondta. – Van nálunk véletlenül egy üveg pezsgő, arra gondoltunk, milyen jól jön majd, ha valaki

megment bennünket, mint ahogy ez most meg is történt. Nem annyira hideg, mint kellene, de ha kapitány úr nem veszi rossz néven, szívesen megosztanánk önnel. Megismerkednénk egymással, és még talán valami megoldást is találnánk a helyzetünkre.

Jól mondja Julius, gondolta Allan, és mintegy támogatásként felemelte a kezében tartott pezsgősüveget.

A parancsnok kivette Allan kezéből az üveget, és közölte, hogy elkobozza, mivel a hajón alkoholfogyasztási tilalom van érvényben.

– Alkoholfogyasztási tilalom? – értetlenkedett Julius.

Alkoholfogyasztási tilalom?, gondolta Allan, és azt fontolgatta, megkéri, vigyék vissza a kosárba.

– Az uraknak két óra múlva kihallgatáson kell megjelenniük, adatfelvétel céljából. Nincsenek meggyanúsítva bűncselekmény elkövetésével, de ez még változhat. Magam fogom vezetni a kihallgatást. Az első kérdésem az lesz, kik maguk, és milyen megfontolásból tartózkodtak egy fonott kosárban a nyílt tengeren. Egy üveg pezsgővel. De ezt majd akkor beszéljük meg.

Pak kapitány a fedélzetmesterhez fordult, aki megtudta tőle, hogy összepakolhatja a holmiját, és leköltözhet a legénységi hálóterembe, mivel épp most vették el tőle a tiszti kabinját. Oda most a két idegent kell beköltöztetnie. Gondoskodnia kell továbbá arról is, hogy egy matróz folyamatosan őrt álljon a kabin előtt, hacsak nem maga akarja ezt a feladatot elvégezni, nehogy valami baja essen a két idegennek, vagy nehogy valami bajt csináljanak.

A fedélzetmester tisztelgett. Nem örült a fejleményeknek. Egy hálóteremben aludni a matrózokkal a két fehér bőrű öregember miatt... hát bizony jobban tette volna a kapitány, ha sorsukra hagyja őket. Nem jól indul ez a dolog, és nem is lesz jó vége.

Pak Csongun kapitányt is rossz előérzetek gyötörték. Még egyszer ellenőrizte a parancsnoki kabin amúgy mindig gondosan zárva tartott pánccsaszekrényének tartalmát. A kulcsát a nyakláncára akasztva őrizte.

A pánccsaszekrényben tartotta az előírásnak megfelelő hajónaplókat, a hajózási jogszabálygyűjtemény egy példányát,

valamint egy diplomatautóskában négy kiló, ólomtokba zárt, dúsított uránt.

A feladat sikeres teljesítéséhez, amellyel a Nagy Vezető *személyesen* bízta meg, már csak három nap kellett. A feladat horizontján nem gyülekeztek felhők. Valóságos értelemben. Az amerikai műholdak persze mindig rajta tartják a szemüket. Ez felhőnek számít, még ha képes értelemben is. A másik ilyen felhőt a két idegen jelentette a fedélzetmester szomszédos kabinjában.

– Ehh – zárta le magában a helyzetértékelést Pak kapitány, mielőtt megtette volna a szomszéd kabinhoz vezető néhány lépést. Hosszan nézett szúrós tekintettel az őrré, amíg az megértette, hogy ki kell nyitnia az ajtót a parancsnokának. Majd újra rámeresztette a szemét, amíg az őr becsukta ugyanazt az ajtót.

– Uraim, kezdődhet a kihallgatás – mondta Pak Csongun kapitány.

– Nagyszerű – mondta Allan.

KONGÓ

Kongó a második legnagyobb ország Afrikában, és két dologban mindig bővelkedett: természeti kincsekben és nyomorúságban.

A legnagyobb nyomorúság akkor jutott ki neki, amikor II. Lipót belga király a saját gumitermelő magángyarmatának tekintette. Rabszolgát csinált mindenkiből, aki élt és mozgott, és a halálba küldött több mint tízmillió embert. Egy egész Svédországot. Vagy ha úgy tetszik, egy egész Belgiumot.

Amikor sok nehéz év után Kongó elnyerte függetlenségét, egy bizonyos Joseph Mobutu lett az elnöke. Nevét elsősorban azzal tette ismertté, hogy kiárusította országa erőforrásait azoknak, akik az asztal alatt a legtöbbet kínálták érte, a pénzt zsebre vágta, majd ezek után új nevet választott magának: *Mindenható harcos, aki kitartása és rendíthetetlen győzni akarása révén győzelmet győzelemre halmoz, és nyomában tűz gyullad.*

Ez a csávó – gondolta az Egyesült Államok – Kongó és Afrika jövője.

Így aztán a mindenható harcos a CIA kegyes támogatásával évtizedeken át megőrizhette hatalmát. A gumi első helyét a természeti kincsek rangsorában az urán foglalta el. Az USA Kongóból szerezte be a Hirosimára és Nagaszakira ledobott atombombákban felhasznált uránt is, és hálából támogatást nyújtott egy kongói atomfizikai kutatóközpont létesítéséhez a Mindenható harcos, akinek nyomában tűz gyullad vezetése alatt. Nem biztos, hogy a döntés az USA történelmének legjobb politikai döntései közé tartozik.

A velejéig korrumpált országban lába kelt nagy mennyiségű dúsfűtött uránnak is. Itt-ott felbukkant belőle valamennyi, amit biztonságba helyezhettek, de nem lehetett tudni, mennyi az, aminek a holléte ismeretlen.

Telt-múlt az idő. A nyugati államok legnagyobb titkosszolgálatai egy idő után már nem keresték azt, amit úgyszemint lehet megtalálni. Inkább megpróbálták megakadályozni, hogy további mennyiségek kerüljenek ki a feketepiacra. A szakszolgálatok illetékesei azzal vigasztalták magukat, hogy az eltűnt urán évről évre veszít valamennyit az erejéből.

Angela Merkel német kancellár azonban olyan tudás birtokában volt, amely nem tette lehetővé, hogy ő is ilyen reménytelinek lássa a helyzetet. Merkel asszony hosszabb ideje töltötte be pozícióját, mint a nagyhatalmak vezetőinek többsége, és számított rá, hogy a következő év őszén újra megválasztják. Kémikusi képzettsége azt súgta neki, hogy aligha éri meg hivatalban azt a napot, amikor az eltűnt uránizotóp már nem jelent potenciális veszélyt országára nézve. Ő maga hatvanhárom évesen és huszonnyolc év aktív politikai tapasztalattal a háta mögött kétségtelenül sok mindent adhatott még országának. De az ő felezési ideje jóval rövidebb volt, mint a dúszított urán négy egész öt tized milliárd éves felezési ideje.

ÉSZAK-KOREA

Kim Dzsongun soha nem kérte senkitől, hogy az lehessen, aki lett. Voltaképpen két idősebb testvér is állt előtte a sorban, de az egyik alkalmatlanná tette magát, amikor családjával együtt hamis néven kiszökött az országból Tokióba egy kis kikapcsolódásra. Elment Disneylandbe is. Két hiba a két lehetségesből. A másik testvért Kim Dzsongil apuka túl gyengének tartotta. Más szóval attól tartott, hogy a fia homoszexuális. És az nem megy náluk sem, hogy azt szeressen, akit akar.

Kim apuka felnőttkorában vette át a kormányrudat az Örökös Elnök Kim Ir Szentől, és hasonló bejáratási időszakot tervezett legkisebb fia számára. Az étellel azonban az a baj, hogy amikor meg kell halni, akkor meg kell halni, tekintet nélkül arra, kinek mi a rangja. A huszonöt éves fiú egyszer csak abban a helyzetben találta magát, hogy váratlanul elhunyt apja munkáját neki kell folytatnia. És nemcsak folytatnia, hanem ha lehet, jobban csinálnia, mert apja azzal írta be nevét a történelembe, hogy országában a koplalást az éhezés váltotta fel.

Az ifjú Kimből néhány hónap leforgása alatt ügyes Game Boy-játékosból háromcsillagos tábornok lett. A nemzetközi elemzők nem jósoltak neki nagy jövőt. Egy zöldfülű parancsnok a saját nagybátyját is magába foglaló, sokat megélt tisztikar élén: ebből nem sok jó sülni lehet ki.

Nem is sült. Mármint a nagybátyjára s a tábornokaira nézve. Lehet, hogy össze akartak fogni ellene, de mielőtt még befejezték volna az összefogást, mindannyian le lettek söpörve a porondról. Az ifjú Kimről kiderült, hogy nem az az ember, aki hagyja magát csőbe húzni. A nagybácsit halálra ítélték, többek között házasságtörés miatt is. Az ítélet tizenkét oldalas indokolásában egy szó sem esett

arról, hogy az ifjú Kim apjának öt gyereke született három különböző asszonytól.

Az ifjú Kim évekkorábban Svájcban tanult álnéven, miközben a mamája Európában utazgatott és vásárolgatott olyan holmikat, amilyeneket az átlag koreaiak legfeljebb csak képeken láthattak. Kimet a kosárlabdás és egyéb videojátékok jobban érdekelték, mint a lányok, de a bizonyítványa miatt nem kellett szégyenkeznie. És amikor hirtelen és meglehetősen kedvetlenül átvette annak az országnak az irányítását, amelyet a nagyapja megteremtett, s amelyet az apja kis híján tönkretett, úgy döntött, hogy inkább a nagyapja példáját követi. Nyílt természete volt, szívesen vegyült el népe soraiban, ha jó kedve volt, egyes polgártársait még hátba is veregette, sőt néha még *szóba is elegyedett* velük. Mindenekelőtt pedig igazított egy keveset a házilag barkácsolt kommunista rendszer kormányrúdjának állásán, aminek következtében kevesebb asztal körül kevesebben maradtak éhesek, mint korábban.

Miközben a világ továbbra is rémült heherészéssel reagált a zöldfülű vezér ténykedésére, ő gondoskodott róla, hogy honfitársai többé ne éhezzenek, és közben megértette, hogy az ország, amelyet megörökölt, vagy szép lassan elhalálozik, vagy köztöködni kezd az egész világgal, amely egyébként a halálára spekulál.

A köztöködést választotta.

Csakhogy Észak-Koreának valahogy mindig üres volt a pénztárcája. A kiöregedett szovjet páncélosok és lövegek lecserélésére már nem futná a ládafiából. Ennél okosabb megoldás volna az apja által sikeresen megkezdett projekt felpörgetése.

A bombáknak nem a számát kell növelni. Hanem az erejüket.

Vagyis atomfegyvert kell szerezni.

A nukleáris fegyverkezési program elindításával és a temérdek hordozórakéta fellövésével azt hozta a gúnyosan mosolygó világ tudomására, hogy Észak-Koreával továbbra is számolnia kell. Amire a szóban forgó világ rémülettel, szankciókkal és többszörös elmarasztalással reagált, ami az ifjú Kim elképzeléseinek nagyon is megfelelt. Az ifjú Kimből egyébként időközben Nagy Vezető lett.

Mintegy mennyei ajándékként az USA kicserélte a békedíjas elnökét egy olyanra, aki minduntalan belesétált Kim Dzsongun csapdjába. A Nagy Vezető helyzete mindig erősödött egy kicsit, valahányszor Donald Trump beharsogta a világba, hogy hamarosan „tűz és harag” sújt le Észak-Koreára.

Kim Dzsongun többet ért el uralkodása első évében, mint az apja egész életében. Tulajdonképpen csak egy valami nyomasztotta: a saját plutóniumgyártó üzemének gyenge kapacitása. A plutóniumnak az a hátránya, hogy tiszta állapotban nem található meg a természetben. Aki játszani akar vele, például mert atombombára fáj a foga, az kénytelen maga előállítani.

És az nem játék.

Már öt gramm előállítása is iszonyúan strapás. De mondjuk, hogy sikerül. Kilencvenkilenc vagy még több százalékos koncentrációban stabilizálni kell egy másik elem, a gallium segítségével, ami viszont a maga részéről azzal a nehezen kezelhető tulajdonsággal rendelkezik, hogy olyan könnyen olvadásnak indul, mint a napon kinn felejtett csokoládétorta.

Ha valaki nem akarja, hogy a plutónium előállításának körülményes folyamata eredménytelen maradjon, be kell még szereznie egy nagy teljesítményű centrifugát, amelynek a felépítése és működése éppolyan bonyolult, mint maga a folyamat, amelynek elvégzésére létrehozták.

Mindez azért, hogy szert tehessen öt gramm katonai célra használható plutónium-239-re. Ám egy valamirevaló atomtöltethez inkább öt kilóra volna szükség.

Minden megoldódott volna, ha oroszok nem viselkednének olyan pokolian kiszámíthatatlanul. Titokban megígérték, hogy adnak egy centrifugát, de mindig találtak valami kifogást, hogy miért nem tudják leszállítani. Örökké azonban mégsem várhat rá, hogy meggondolják magukat. Kim Dzsongun gyűlölte a kiszolgáltatottságot.

Az oroszok egyébként mesteri hamiskártyások. Hétfőn megszavazzák a szankciókat Észak-Korea ellen, kedden belengetik a centrifugaadás lehetőségét – azután, még a hét vége előtt, értékes uránpiaci kapcsolatokat ajánlanak fel.

A saját gyártású plutónium alternatívája ugyanis a dúsított urán. Ami a feketepiacon be is szerezhető, Afrika legsötétebb bugyraiban. A büszke népi demokratikus köztársaságnak azonban sok ellensége van arrafelé. Egy atombombához való fél tonnányi nyersanyagot mégsem küldhetnek DHL-lel egyik földrészről a másikra.

A skizofrén moszkvai illetékesek most kongói dúsított urán vásárlásának lehetőségét vetették fel.

Vajon meg lehet bízni a beszállítóknak?

És biztonságos a szállítás útvonala?

Mindkét kérdésnek folyamatban van a vizsgálata.

USA, ÉSZAK-KOREA

Az Egyesült Államok új elnöke kirúgta nemzetbiztonsági tanácsadóját, miután kiderült, hogy a tanácsadó maga is kockázatot jelent a nemzetbiztonságra. Az elnöki megbízatás első időszakában egyébként a sajtó megregulázásának kísérlete kapta a legnagyobb hangsúlyt. De nem sokra mentek vele.

Trump elnöknek ezért szinte kapóra jött, hogy Phenjan Nagy Vezetője négy Pukguksong–2 típusú közepes hatótávolságú ballisztikus rakétát lőtt ki ötven mérföldnyi távolságba, egyenesen a Japán tengerbe.

Az amerikai, japán és dél-koreai kezdeményezésre összehívott Biztonsági Tanács egyhangúlag elítélte a rakétakísérletet. Az amerikai ENSZ-nagykövet a kommentárjában kifejtette, hogy „eljött az ideje Észak-Korea megfenyítésének, mégpedig nemcsak szavakkal, hanem tettekkel is”. Annak kifejtését, hogy milyen tettekre gondol, az elnökére hagyta, aki Twitter-üzenetekben mindjárt meg is fogalmazott néhány javaslatot.

Ebben az évben a kis Svédország is tagja volt a fent említett Biztonsági Tanácsnak. A svéd külügyminiszter, Margot Wallström a szókimondásával és a tettekkésztségével tette ismertté a nevét. Meg nem erősített hírek szerint Benjamin Netanjahu Jeruzsálemben mint valami céltáblát, az irodája falán tartotta a képét, és dartsnyilakkal dobálta meg, valahányszor szabadulni próbált emésztő frusztrációitól. Amelyek jelentős részben abból táplálkoztak, hogy Svédország, Margot Wallström kezdeményezésére, elismerte a Palesztin Államot. Egy határok és működő kormány nélküli országot, amelyben Netanjahu és mások véleménye szerint hemzsegnek a terroristák.

Ám Wallström nem hátrált meg. Itt, a Biztonsági Tanácsban is magasra állította a léceket. Azért lobbizott, hogy őt mint Svédország és

az ENSZ Biztonsági Tanácsának képviselőjét személyesen küldték ki Phenjanba, hogy megértesse Észak-Korea vezetőjével a helyzet komolyságát. A látogatást természetesen Észak-Koreának is jóvá kell hagynia, továbbá szigorúan meg kell őrizni nem hivatalos jellegét. Merész diplomáciai sakkhúzás, ám egyben komoly kísérlet a háborús retorika hőfokának csökkentésére.

Egyetlen nyugati országnak sincs olyan komolyan vehető diplomáciai kapcsolata Észak-Koreával, mint Svédországnak. A Biztonsági Tanács zöld jelzést adott Wallströmnek. Most már csak a Nagy Vezetőnek kellett beleegyeznie.

* * *

Ha Torsten Lövenstierna sportolói pályára lép, alighanem világhírű ember és sokszoros milliomos lett volna. Csakhogy diplomata volt, és ezért senki nem hallotta még a nevét sem.

Majd harminc éve dolgozott már a svéd külügyi apparátusban, és a háttérben magas színvonalon látta el feladatait Egyiptomban, Irakban, Törökországban és Afganisztánban. Érdemei közé tartozott az ENSZ-ben, New Yorkban végzett munkája, különösen az iraki fegyverzetellenőrzési bizottságban, aztán vezető pozícióban Mazár-e Sharifban és svéd főkonzulként Isztambulban.

Amit Torsten Lövenstierna nem tudott a magas szintű diplomácia tudományából, azt nem is volt érdemes tudni. Most ő volt Svédország nagykövete Phenjanban, az összes eddigi feladata közül talán ez mutatkozott a legnehezebbnek és legbonyolultabbnak.

Egyesek szerint zseni volt. Akár az volt, akár nem, a titkos tárgyalások felé tartó úton ő végezte el az észak-koreaiak bevonásának kényes közvetítői feladatát.

A világbéke volt a tét. Torsten Lövenstierna gondosan felkészült, mint mindig. Azután kihallgatást kért – és kapott – a Nagy Vezetőnél. A nagykövet nem izgult – elég régóta volt már a pályán –, de erősen összpontosított a feladatra.

Nagy nyomatékkal és a kellő pillanatban kellően megválogatott szavakkal vezette elő az ENSZ álláspontját abban a kérdésben, hogy a diszkrét közvetítői tárgyalás Phenjanban hogyan mozdítaná

elő nagymértékben az említett világbéke ügyét. Olyan tökéletesen adta elő mondandóját, hogy még az utolsó mondatát is be tudta fejezni, egyszer sem kellett félbeszakítani. Amit Torsten Lövenstierna véghez vitt a Nagy Vezető jelenlétében, az bizvást bravúros diplomáciai teljesítménynek lehet nevezni.

Amikor befejezte, megköszönte a lehetőséget, hogy a Nagy Vezető időt szán rá, és várta a választ.

A nagy ember belenézett a sztárdiplomata szemébe, és azt mondta:

– Titkos béketárgyalás? Itt, nálam? Ekkora marhaságot még életemben nem hallottam.

Az audiencia ezzel véget ért.

– Akkor engedelmével én távozom is – felelte Lövenstierna nagykövet, és kihátrált a nagy ember hatalmas irodájából.

A kezdeményezés ezzel holtpontra jutott volna. Ha nem jelenik meg a színen Allan Karlsson.

INDIAI-ÓCEÁN

Pak Csongun kapitány leült az asztal mellé az egyetlen üresen maradt székre a fedélzetmester kabinjában. A két másik széken már ott ült Allan és Julius.

A kapitány papírt és tollat vett elő, és azzal kezdte, hogy tudni szeretné, mi az urak neve, honnan jönnek, és miért csónakáznak egy fonott kosárban a szárazföldtől ötven tengeri mérföld távolságban.

Az ilyen kérdéseket legjobb Allanra hagyni, gondolta Julius, és nem szólt semmit. Allan nem gondolt semmit, de annál többet mondott.

– Az én nevem Allan. És ez itt a legjobb barátom, Julius. Aki spárgatermesztő. Én nem vagyok semmi, csak öreg. Ha hiszi, ha nem, ma van a százegyedik születésnapom.

A kapitány hitte is meg nem is. És látta, hogy a kihallgatás korántsem lesz egyszerű dolog. Valami gondtalanság sugárzott ennek az embernek az arcáról, aki azt állítja magáról, hogy öregebb, mint az emberi kor valószínűsíthető végső határa. Nőtt benne a feszültség, és érezte, hogy résen kell lennie.

– Felőlem olyan öreg lehet, amilyen csak akar – mondta a kapitány. – Honnan jönnek, és mit keresnek itt?

– Hogy mit keresünk itt? – felelte Allan. – De hát kedves kapitány úr, hiszen éppen maga az, aki nem akar elengedni minket.

– Ne vitatkozzanak – mondta Pak kapitány. – Mert lehet, hogy akkor hamarabb elengedem magukat, mint ahogy szeretnék. Innen legfeljebb tíz-tizenkét napig kell csak úszniuk Kelet-Timorig, ha ezt szeretnék.

Nem, ezt sem Allan, sem Julius nem szeretné. Allan ehelyett elmesélte, hogy Bali szigetéről vetődtek ide, egy félresikerült születésnapos buli következtében. Léggalonnal akarták körbepülni a

szigetet, de a ballon elszabadult, és a szél irányt változtatott. Amikor a kapitány és a hajója felfedezte őket, a légballonból már csak a kosár maradt meg. Allan elismerte, hogy furcsa látvány lehetett, de mindennek megvan a magyarázata.

– Nem igaz? – kérdezte.

– Mi? – kérdezett vissza a kapitány.

– Hogy mindennek megvan a magyarázata. Ezzel talán a kapitány úr is egyetért.

Julius aggódó pillantást vetett Allanra. Jelezni próbálta, hogy talán nem kéne ennyit jártatnia a száját, hiszen a kapitány még mindig bedobathatja őket a vízbe.

– Ezek szerint maguk indonézek? – kérdezte gyanakodva a kapitány.

– Nem, Svédországból jöttünk – mondta Allan. – Kellemes ország. Járt már arrafelé a kapitány úr? Nem? Oda egyszer feltétlenül el kell látogatnia. Télen nagy a hó, nyáron hosszúak a nappalok. És a svédek derék emberek. Úgy nagy általánosságban, persze. Nálunk is vannak természetesen olyanok, akik nélkül jobban meglennénk. Az idősek otthonában például, ahol laktam, mielőtt ide kerültünk volna, vagyis Balira, kifogtam egy rémesen harapós természetű főnövért. Ma is a hideg futkos a hátamon, ha eszembe jut. Kapitány úr ugye érti, mire gondolok?

A kapitány nem szerette, ha az asztal túlsó oldaláról neki tesznek fel kérdéseket. Ha nem vigyáz, még kicsúszik a kezéből az események irányítása.

– Na, akkor kezdjük előlről.

Sikerült papírra vetnie Allan és Julius teljes nevét, állampolgárságát és utazásának célját. Vagyis a *semmit*, mert az utazásuknak nem volt semmi célja. Nem készakarva hánykolódtak a tengeren. Amikor Pak kapitány úgy döntött, hogy elhiszi, amit mondanak, a maga részéről lassan hinni kezdett egy másik élet létezésében is a mostani után.

A kihallgatást kopogtatás szakította félbe. Az ajtó előtt őrködő, halálosan rémült matrózra hárult a feladat, hogy megkérdezze,

hozhat-e vacsorát a vendégek számára. A kapitány úgy látta, időszerű a kérdés. Tizenöt-húsz perc múlva hozhatja.

– Továbbra is érvényben van az alkoholtilalom? – kérdezte Allan, miután a matróz eltávozott.

A kapitány megerősítette, hogy érvényben van. A vacsorához víz jár vagy tea.

– Tea – mondta Allan. – Biztos benne, kapitány úr, hogy nem akar mégis kitenni minket valahol útközben?

– Nem kívánom veszélybe sodorni sem a rakományunkat, sem az életemet. Ha rendesen viselkednek, eljöhetnek velünk a népi demokratikus köztársaságba.

– Ha rendesen viselkedünk?

– Igen. Akkor a Nagy Vezető a lehető legjobb módon gondját viseli maguknak.

– Ahogy a bátyjának is gondját viselte nemrégiben? – kérdezte Allan.

Julius nagyot káromkodott magában. Miért nem fér a bőrébe ez a vén marha? A halakat akarja hizlalni?

Pak kapitánynak ugyan nem volt fekete tabletje, mint Allannak, de amíg a nyílt tengeren hajózott, a világ minden sarkából eljutottak hozzá a hírek. Tudott a nemzetközi sajtó vádjairól, és dühösen kijelentette, hogy Karlsson úr nyilván hagyta magát félrevezetni, és hitelt adott az imperialista propagandának.

– Egyetlen koreai vezető sem gyilkolja meg a rokonait vagy a külföldi vendégeit.

Juliusban egy pillanatra feltámadt a hiú remény, hogy a százegy éves vénember észhez tér. Miután a pillanat elmúlt, Allan azt mondta:

– Hát, ez nem egészen így van. Azt, hogy most itt ülök, egyedül annak köszönhetem, hogy évekkel ezelőtt Mao Ce-tung megmentette az életemet, amikor Kim Ir Szen agyon akart lövetni. Egyébként Mao is csak az utolsó percben tért jobb belátásra.

Pak Csongun nem hitt a fülének. Ennyi felségsértés egyetlen perc alatt! Ez a fehér ember gyalázni meri a köztársaság örökös elnökét! Azt az elnököt, aki huszonhárom évvel ezelőtt vehette át az előbb említett titulust.

– Évekkel ezelőtt? – kérdezte Pak kapitány, remélve, hogy amíg válaszra vár, össze tudja szedni a gondolatait.

– Mi tagadás, repül az idő. Ha jól emlékszem, ez kilencszázötvennégyben történt. Amikor Sztálin feldobta a talpát. Vagy ötvenháromban?

– Karlsson úr... ezek szerint... találkozott a köztársaság örökös elnökével?

– Igen, vele is meg a méregzsák fiával is. Azóta persze már mind a ketten örök nyugalomra tértek. Öregedés közben nem mindenkinek javul az egészsége. Mondjuk az emlékezet – az nem szokott javulni. Meg a hallás. Meg a két térd. És ne felejtjük ki, az emlékezet.

Pak kapitány érezte, hogy a veszély nem múlt el a feje fölül. Ez az ember, aki itt ül előtte, még nagyon ártalmas lehet az egészségére. Elvinni Phenjanba valakit, aki egykor megalázta az örökös elnököt, kockázattal jár, aki ilyen tesz, arra vélhetően ugyanaz a sors vár, mint amilyen az imperialisták szerint a Nagy Vezető bátyjára várt.

Másfelől azonban: eltenni láb alól valakit, aki találkozott az örökös elnökkel, és ezt az örökös elnök unokájával való egyeztetés nélkül...

Hogy a dögvész vigye el! A kapitány a lehetőségeket mérlegelte. Julius azon csodálkozott, hogy még mindig magánál van. Vajon Allan tudja, mivel játszik? Vagy csak öreg? Bármilyen legyen is a válasz, a százegy éves ember a szüntelen fecsegésével olyan helyzetbe hozta őket, amelyben a kapitány dilemmája – vagyis hogy belökje őket a tengerbe vagy sem – aktuálisabbá vált, mint valaha.

Miközben Julius azon töprengett, hogyan menthetné ki magukat szorult helyzetükből, egyszer csak azon kapta magát, hogy a következőket mondja:

– Allan a népi demokratikus köztársaság szabadságának nagy védelmezője. Azonkívül a nukleáris fegyverek szakértője. Nem így van, Allan?

Pak kapitánynak pár másodpercre elakadt a lélegzete. Jobb kezével önkéntelenül megtapogatta a nyakában lógó páncélszekrénykulcsot, hogy megbizonyosodjon róla, hogy még mindig ott van.

Nukleáris fegyverek szakértője?, gondolta.

Allan is ugyanerre gondolt. Érezte, hogy kissé erős szavakat használt a szemben ülő, gyaníthatóan antialkoholista parancsnokkal. És azt is, hogy a már többször bevált recept szerint legjobb, ha ott folytatja, ahol a barátja imént abbahagyta.

– Jól mondod, Julius. Igen, mindketten bizonyos mértékben szakértők vagyunk, bár más-más területen. Az én specialitásom történetesen az, hogy össze tudok fabrikálni valamit, amit a régi jó időkben atombombának szoktak nevezni. Majdnem olyan jól értek hozzá, mint ahhoz, hogy hogyan lehet kecsketejből pálinkát csinálni. Bár ha jól értem, a pálinkának ezen a hajón nincs semmi keresnivalója. És ugye kecskét sem tartanak a hajón?

Allan észrevette, hogy a nukleáris fegyver említésekor a kapitány a nyaka körül matatott a kezével. Persze lehet, hogy csak véletlenül nyúlt oda. De az is lehet, hogy itt rejlik a magyarázata annak, miért látszik olyan elgyötörtnek. A százegy éves ember már sok mindent összeolvasott Észak-Korea nukleáris fegyverkezési programjáról. Kim Dzsongun a világ bosszantására épp a napokban küldött egy ballisztikus rakétát a Japán-tengerbe. Voltaképpen ez piszkálta fel a vén dinamitszakértő kíváncsiságát, hogy felfrissítse tudását, és utána nézzen a dolgoknak a fekete tabletben, ahol mindent meg lehet találni, csak keresni kell.

Kiderült, hogy sok minden történt az alatt a bő hetven év alatt, amióta Allan utoljára elmélyült a témában. De az észak-koreaiak a technikában messze le voltak maradva az élvonaltól. Inkább kezdőknek lehetett őket nevezni. A nemzetközi szakértők szerint az ország plutóniumgyártó létesítményei nem hozták az elvárt teljesítményt.

Allan most akkor ezt mind mondja el a kapitánynak, és lássa meg, milyen reakciót vált ki vele? Csomagoljon bele egy kis *ígéretet* is a biztonság kedvéért? Az alternatíva most már nem az volt, hogy kiteszik-e őket Indonéziában vagy Észak-Koreában, hanem hogy eljutnak-e egyáltalán Észak-Koreába vagy behajítják őket a tengerbe. Észak-Korea vonzóbb lehetőségnek tűnt.

– Nos, ahogy említettem – mondta Allan –, jó barátságban vagyok a nukleáris fegyverekkel. Maguknak pedig e téren vannak nehézségeik, ha jól látom.

Pak kapitány keze ismét megindult a nyaka felé. Allan folytatta:

– Az első kísérleti robbantásaik csekély erejéből ítélve vagy a plutóniumgyártó kapacitásukkal lehetnek problémáik, vagy nem áll elegendő uránium a rendelkezésükre. Vagy mind a kettő. Ami az uránt illeti, az is lehet, hogy nem tudják, hogyan lehet a rendelkezésre álló mennyiséget maximálisan kihasználni. Ez így szokott lenni mindenkinél, akik atomfegyvert akarnak buherálni. Nem csoda, hogy mindenhol kinevetik magukat.

– Ki nevet ki minket? – próbált védekezni Pak kapitány.

– Inkább azt kérdezném, hogy ki nem? – mondta Allan. Julius azért imádkozott magában, hogy ennél tovább ne menjen.

Ám Allan most már szimatot fogott. A kapitány nem cáfolta a helyzetértékelését, hanem erőtlenül a *nevetést* próbálta vitatni. Allan véletlenül beletrafált volna valamibe?

– Urán – ismételte meg próbaképpen.

Csak ennyit mondott. Semmi mást. És még egyszer.

– Urán.

A kapitány keze, amelyikkel a kulcsot markolta, szinte elfehéredett.

– Miért mondogatja állandóan azt, hogy urán? – kérdezte egyszerre dühösen és bizonytalanul.

– Mert akinek két plutóniumgyártó létesítménye is van, és közben gyerekjáték méretű bombákat robbantgat, annál valami nincs rendben. Aki nem tud elég plutóniumot előállítani, azt csak egy dologgal lehet megvigasztalni: igen, uránnal.

Pak kapitány kezével megint a kulcsot kereste, de rájött, hogy már a kezében van. Allan hozzátette, hogy ettől nem kell ennyire megijedni. Nincs abban semmi különös, ha – félretéve a kötelező szerénységet – a világ vezető nukleáris-fegyverszakértője érti az összefüggéseket.

Aki nem érti, az ez esetben Julius volt. Allanból egyszeriben gondolatolvasó lett?

– Miféle összefüggéseket? – kérdezte Pak kapitány előre félve a választól.

Allant már csak egy hajszál választotta el attól, hogy megkockáztassa a feltevést, hogy a kapitány hajója csempészett

uránnal van megrakva. De ha a feltevése téves, mindent elronthat vele.

– Nem kell többet beszélni arról, ami nyilvánvaló – mondta. – Az ilyen kérdéseket diszkréten kell kezelni. De a kapitány úrnak most már hamarosan döntenie kell. Vagy elvisz minket Phenjanba, hogy kicsit felpörgethessük a gyengécske atomkísérleteiket. Vagy behajít minket a tengerbe, és aztán elmagyarázza a Nagy Vezetőnek, hogy miért tette.

Pak kapitány úgy érezte, nem vágyik semmi másra, mint hogy a két vendéget a tenger mélyébe süllyeszthesse, jó pár ezer méter mélységbe. Csakhogy az öregebb a jelek szerint sokat tud. Lehet, hogy többet, mint a népi demokrácia saját szakemberei? Mennyire hazafias cselekedet, ha ezzel a tudással a halakat eteti meg?

Allan látta, hogy a kapitány habozik. Úgy érezte, a biztonság kedvéért még rá kell tennie az eddigiekre egy lapáttal.

– Szerencsés napja van, kapitány úr, nagy szolgálatot tehet a hazájának. Hallgassa meg a javaslatomat, azt hiszem, mindenkinek így lesz a legjobb.

Megígérte, hogy mindent elmond a népi demokratikus köztársaság Nagy Vezetőjének az új hetistosat-nyomaték technikai feltételeiről.

– Hetistosat...? – próbálkozott a kapitány.

– Majdnem jó – mondta Allan. – Kétszeres hatóerő, negyedannyi mennyiségű uránnal, röviden. Vagy: azonos mennyiség, nyolcszoros hatóerő. Az én segítségével fél Japánt a levegőbe repíthetik alig néhány kiló urán felhasználásával. Amúgy nem ajánlom, mert biztos vagyok benne, hogy a megmaradó japánok nagyon dühösek lesznek. És minden bizonnyal az amerikaiak is, annak ellenére, hogy ezzel egyszer ők is megpróbálkoztak. Szerény sikerrel.

– Hetistosat... – próbálkozott újra a kapitány, de Allan lepisszegte.

– Erről nem szabad hangosan beszélni, még ha ki tudná is helyesen mondani.

Pak kapitány elhallgatott, és úgy tűnt, hajlandó kivárni, amíg Allan elmondja, miről van szó.

Nos, a kapitánynak először is fel kellene oldania a kicsinyes alkoholtilalmat. Ha kér Allan és Julius pezsgőjéből, kaphat, de nem muszáj velük tartania. Ha viszont véletlenül akadna valami másféle innivaló a kabinjában, örömmel vennék, ha áthozna belőle egy üveggel, csak hogy a pezsgőjük ne árválkodjon.

– Feloldani az alkoholtilalmat? – kérdezte a kapitány.

– Állj! Várja meg, amíg befejezem.

Julius lehunyta szemét, miközben Allan letorkollta azt az embert, aki a hajón élet-halál ura volt.

Allan azzal folytatta, hogy ugyan szeretne külön kabinban aludni, mert Julius borzalmasan horkol, ám ettől a kérésétől a jó együttműködésre való tekintettel hajlandó eltekinteni. A kapitánynak viszont – mihelyt elrendezte az innivaló kérdését – haladéktalanul értesítenie kellene a Nagy Vezetőt a fejleményekről, lehetőleg rejtjeles üzenetben.

– Írja meg neki, hogy kifogta a tengerből a megoldást az összes problémájára, és hogy a népi demokratikus köztársaság soha nem látott virágzásnak indulhat a hetisostat-nyomatéknak és a maga találékonyságának köszönhetően. A koreai atomprogram eddig elképzelhetetlennek tartott magasságba szárnyalhat fel. Feltéve, ha most már megkaphatjuk a pezsgőt. Meg a többit, amiről szó volt.

Pak kapitány jegyzetelt.

– Het-iso-stat-nyomaték – diktálta Allan. – Az ezerkétszáz egységnyi hetisostat-nyomaték mintegy hatvan-nyolcvan GDM-mel több, mint amennyire az amerikaiak képesek. És hatóerőben a *kétszerese* az oroszok kapacitásának.

– GDM – mondta a kapitány, és tovább írt.

– *Kétszerese*, kapitány úr. Egyáltalán, érti, amit mondok?

Nem, a kapitány nem értette. Julius sem. Sőt, maga Allan sem, mint utólag kiderült, amikor a két barát ismét kettesben maradt a kabinban.

– Azt hiszem, több benne a kitaláció, mint amennyire szükség lett volna – mondta Allan.

– Nocsak. Mégis mennyi? – mondta Julius.

– Az egész.

* * *

Pak kapitány nem ígért semmit, amikor távozott a két barát kabinjából. Csak annyit mondott, hogy „foglalkozik a kérdéssel”.

Közben azonban már megszületett benne az elhatározás. Ugyan továbbra is az életével játszott, de a lehetséges előnyök a népi demokratikus köztársaság számára és ezáltal neki magának is túlságosan nagyok voltak. Nagy butaság lenne egyetlen hajszálát is meggörbíteni vagy akárcsak a kedvét szegni annak az embernek, aki birtokában van a hetisostat-vagymiafene technológiának.

A kapitány úgy érezte, jó döntést hoz. Nagy tétje van. Mindjárt nekilát, és megfogalmazza rejtjeles üzenetét a Nagy Vezetőnek. Csak előbb el kell intéznie valamit.

Tíz perccel azután, hogy a kapitány az üggyel való foglalkozás céljából magára hagyta Allant és Juliust, valaki óvatosan bekopogott az új utasok kabinjának ajtaján. Az őrségben szolgálatot teljesítő matróz átadta Pak Csongun kapitány üdvözetét, és átnyújtott egy üveg pezsgőt, valamint egy üveg vörös, kubai rumot. Azután megkérdezte – oroszul –, hogy ezenkívül mit kívánnak inni az urak a vacsorához.

– Azt hiszem, ezzel így rendben leszünk, köszönöm – mondta Allan. – Ha kéri, a teáinkat megihatja.

A matróz meghajolt, és távozott. A teát nem vitte el. Pár perccel később behozott egy nagy tál húsos ragut rizzsel.

A két barát jóízűen nekilátott az evésnek. Tanakodtak, mivel öblítsék le az ételt.

– Szerintem kezdjük a rummal – mondta Allan. – A pezsgőt hagyjuk meg desszertnek. A teával fogat moshatnánk, ha hoztunk volna magunkkal fogkefét. A hetisostat-nyomaték és a GDM problémájára ráérünk holnap keresni valamilyen okos megoldást.

– Ráérünk? Mi, ketten? – kérdezte Julius.

ÉSZAK-KOREA

A *Becsület és erő* kapitányának rejtjeles jelentése egészen szenzációsnak bizonyult. Kim Dzsongun maga olvasta el, és maga vont le belőle következtetéseket. Abban, hogy nem szívesen osztotta meg a tennivalókat az alatta működő gépezet embereivel, némi hasonlóságot mutatott washingtoni kollégájával, Trumppal. Talán csak annyi volt a különbség kettőjük között, hogy Trump előzetes olvasás nélkül vont le következtetéseket.

A kapitánynak sikerült a hetisostat-nyomaték szót helyesen leírnia. Az értelmetlen GDM rövidítést is jól írta le. Az Allan Karlsson nevű, nemzetközi hírű szakembert viszont svéd helyett svájcinak nevezte.

A közelgő események szempontjából a félreértés szerencsésnek bizonyult. Egy svéd külügyminiszter bejelentkezése, aki a nukleáris fegyverkezésről akar tárgyalni, és pár nappal később egy szintén svéd nukleárisfegyver-szakértő felbukkanása valószínűleg túl sok lett volna a konspirációs elméletekkel telezsúfolt koponya számára.

Így az egész valahogy az észszerűség határain belül maradt, és Kim Dzsongun látta benne a lehetőségeket.

A *Becsület és erő* néhány napon belül befut a Phenjan közelében lévő kikötőbe. Mi volna, ha akkor...

Mondta magában Kim Dzsongun. És egyetértett vele. A PR-háború is háború. Az ENSZ és a svájci szakértő segítségével az ország alig néhány napon belül megnyerhet egy rendkívüli jelentőségű csatát.

A Nagy Vezető rövid utasítást adott az ajtó előtt várakozó titkárának:

- Jöjjön ide a svéd nagykövet!
- Igenis, Nagy Vezető. Mikor, Nagy Vezető?

– Most.

* * *

– Nagy Vezető beszélni akart velem – mondta Lövenstierna nagykövet, amikor alig egy óra múlva megjelent Kim Dzsongun palotájában.

– Nem beszélni akarok magával, hanem mondani valamit magának – mondta Kim Dzsongun. – Úgy döntöttem, hogy meghívom az ENSZ Biztonsági Tanácsát egy informális beszélgetésre. Ki is az a nő, aki ide akart jönni?

– Margot Wallström külügyminiszter – mondta Lövenstierna nagykövet.

– Na igen. Hozza ide! Most, azonnal!

Lövenstierna nagykövet bólintott.

– Akkor engedelmével én távozom is – mondta egy napon belül másodszor.

És kihátrált a Nagy Vezető hatalmas irodájából. Amit gondolt, megtartotta magának.

TANZÁNIA

A németek – amerikai kollégáiktól eltérően – az úrben nem voltak különösebben otthonosak. A földön viszont igen, nem utolsósorban Afrikában. Az amerikai CIA német megfelelője, a Bundesnachrichtendienst a világ minden részén fenntartott, amúgy nem létező kirendeltségeinek egyikét Dar es-Salaam központjában, egy fodrászszalonban működtette. Főnöknek egy nagyképű, kellemetlen modorú, de rátermett férfit neveztek ki. A beosztottja egy alkalmazkodó, búvalbélelt, és a főnökénél rátermettebb nő volt.

Egy ingatag jellemű laboratóriumi asszisztens hónapokon át tartó megkörményezése után és a megfelelő környezetben hamis identitáson alapuló türelmes hálózatépítés eredményeképp a BND egyértelmű jelzéseket kapott arról, hogy egy kisebb adag dúsított urán Kongóból útnak indult Tanzánián keresztül, déli irányba.

Közben sajnos teltek-múltak a hetek. Kevés dolog volt fontosabb a világ megmentésénél az arrogáns A. ügynök számára, ezek közé tartozott karácsonykor a hazautazás Németországba a szétesőfélben lévő család megmentése céljából.

Az alkalmazkodó természetű B. ügynök ilyenkor munka nélkül maradt, és egyedül töltötte az ünnepeket Dar es-Salaamban, a fodrászszalonban. Nem volt családja, ahová hazautazhatott volna, mivel Rödelheimben élő férje nemrégiben lecserélte egy fiatalabb évjáratú nőre, akinek szebb fogai voltak.

Az ünnepek után folytatódott a türelmes nyomozati munka napról napra, hétről hétre. A küldemény a jelek szerint elhagyta Kongót, és átjutott a határokon Mozambikba. Ami aggodalomra adott okot, mert az utóbbi országot egy egykori marxista-leninista szabadságharcos irányította, a koreai Kim Dzsongun barátja.

A két ügynök, az arrogáns és az alkalmazkodó, egyre szorosabban követte a küldemény útját. Az urán elérte Afrika keleti

partját, és egy halászhajón valószínűleg átcsempészték Madagaszkárra, amit korábban erős szálak fűztek a jobb létre szenderült Szovjetunióhoz.

Madagaszkáron azonban felszívódtak a nyomok. És elfogytak az informátorok.

A. ügynök főnöki minőségében úgy döntött, hogy a helyzetet B. ügynöknek kell tisztáznia. Az alkalmazkodó természetű B. ügynök engedelmeskedett az utasításnak. Rövid tájékozást és helyzetelemzést követően három lehetséges forgatókönyvet vázolt föl főnökének. A legkevésbé valószínű az volt, hogy az urán még nem hagyta el Madagaszkárt. A másik kettő szerint elhagyta. Elhagyni pedig kétféle úton lehet: levegőben vagy vízben. A levegőben csak nemzetközi légi járatok kötik össze a szigetet a világ többi részével. Több kiló uránt viszont nem lehet a lebukás kockázata nélkül felvinni egy gépre. Marad a hajó, vagyis az a jármű, amellyel már *odafelé* is szállították. Az átcsomagolás és visszaszállítás a szárazföldre nem tűnt racionális alternatívának.

Az alkalmazkodó természetű B. ügynök következtetése szerint az uránt hajó vihette tovább Madagaszkárról, mégpedig olyan méretű, amelyik képes az óceánokon való átkelésre. Az egyik irányban az Indiai-, a másik irányban az Atlanti-óceánéra.

Az arrogáns ügynök szaporán bólogatott, egyetértett az elemzéssel, és Berlinbe küldött jelentésében már mint a sajátját adta elő. B. ügynök nem tiltakozott.

A következő lépésben listázták a Toamasina kikötőjébe érkező és induló nagyobb hajókat. Mivel ez nem járt egyértelmű eredménnyel, A. és B. minden gyanúsnak minősülő hajóra kiterjesztette a vizsgálatot, amely az adott időszakban feltűnt Madagaszkár közelében.

A nyomozás végén kezükben tartották a lehetséges hajók listáját. Egyetlen név szerepelt rajta:

Becsület és erő. Egy észak-koreai teherszállító hajó neve.

Amelyik Havannából Phenjanba tartott.

Tizenöt nappal korábban haladt el Madagaszkár déli partjának közvetlen közelében.

A németek és az amerikaiak viszonya némileg elhidegült, amióta kiderült, hogy az amerikaiak lehallgatták Merkel kancellár mobiltelefonját, és a kancellár a szóban forgó telefonjával felhívta Obama elnököt, és közölte vele, hogy reméli, hogy a titkosszolgálatuk azt is hallgatja, amit most fog neki mondani.

A BND legmagasabb rangú közép-afrikai képviselőjének ezek után – a személyes ellenszenvvel is súlyosbított és megromlott viszonyra való tekintettel – egyáltalán nem esett nehezére, hogy valamilyen hamis indokkal kérje amerikai kollégája segítségét az észak-koreai *Becsület és erő* útvonalának felderítéséhez. És persze jelenlegi tartózkodási helyének meghatározásához is.

A CIA, miután értesült róla, hogy ipari kémkedés gyanúja merült fel a brazíliai Volkswagen autógyárban, kiadta a kért adatokat. Mégpedig első kérésre, késedelem nélkül. A szövetségi kancellár mobiltelefonjával kapcsolatos baklövés a viszonyt még ezzel együtt is évekre fagyossá tette.

Az észak-koreai hajó az optimálisnál közelebb haladt el Madagaszkár déli partjánál. A CIA műholdas követőrendszerének adatai pedig arra utaltak, hogy a part közelében még lassította is haladását.

A német ügynökök arra a következtetésre jutottak, hogy az urán úton van Észak-Korea felé, és minden bizonnyal beépül abba a nukleáris fegyverkezési programba, amelyet Németország és az egész világ elítél.

Lépni kell, mégpedig gyorsan!

Azazhogy kellett volna, mint utóbb kiderült.

A *Becsület és erő* ekkor már két órája koreai felségvizeken hajózott, és hamarosan be is futott Nampo kikötőjébe.

ÉSZAK-KOREA

Urán vagy plutónium? Plutónium vagy urán? Kim Dzsongun azt akarta, hogy a válasz plutónium legyen, és az is lett volna, ha az oroszok betartják a centrifuga szállítására tett ígéretüket, vagy ha az egyetlen ember az északi féltekén, aki még a phenjani atomkutató-intézet főnökénél is nagyobb kontár volt, nem az utóbbi egyik kollégája lett volna a njongbjoni plutóniumgyártó létesítménynél. Amit ezek ketten létrehoztak a népi demokratikus köztársaság hatalmas költségén, arra ugyan jó volt, hogy felmutassanak valami petárdát az amerikaiaknak és a környékbeli bábjaiknak, de igazi erő demonstrálására távolról sem volt elegendő.

A Nagy Vezető ezért első lépésként elmozdította a fővárostól északra fekvő plutóniumgyártó létesítmény vezetőjét alkalmatlanságra hivatkozva, ami egyenlő súlyú bűn volt a hazaárulással. Ez természetesen jó döntés volt, mint a Nagy Vezető minden döntése, de valójában nem járt más eredménnyel, minthogy az eltávolított vezető helyét egy hasonlóképp alkalmatlan ember foglalta el. A phenjani kolléga eközben a nyakát mélyen behúzva, a fal mellett osonva járt halálos rettegésben, ki tudja, miért.

Mindent a Nagy Vezetőnek kellett csinálnia. Parancsot adott, hogy vegyenek a feketepiacon dúsított uránt. Először csak három-négy kilót. Meg kell győződni a szállítók megbízhatóságáról (az oroszok ajánlották őket) és a csempészútvonalak biztonságosságáról, mielőtt nagyobb mennyiséget rendelnének. Az mégsem járja, hogy kifizessenek több száz milliót az uránra, aztán csak nézzék, ahogy a sátán lefoglalja az egész rakományt.

Néhány kiló (vagy akár ötszáz is) messze nem elég egy komoly háború megnyerésére, de nem is ez volt a cél soha. Kim Dzsongun természetesen felfogta, hogy Dél-Korea vagy Japán megtámadása

valamennyi résztvevő pusztulásához vezetne. Még inkább akkor, ha elérné az Egyesült Államokat, vagy legalább Guamot.

Négy kiló (ellentétben az ötszázzal) még így is túl kevés volt az igazi cél eléréséhez, vagyis ahhoz, hogy életjelet adjon tulajdon létezéséről, és elvegye a washingtoni kutyák kedvét az iraki, az afganisztáni vagy a líbiai kaland megisméltetéséről. A történelem bebizonyította, hogy azokat az országokat, amelyek nem harapnak, felfalják a többiek. A fegyverkezés kellemes mellékhatása volt, hogy együtt járt a retorika hangerejének növekedésével, ami pedig fokozta az otthoniak harci kedvét. Ekképpen a Nagy Vezetőből még nagyobb vezető lett.

Kim Dzsongun voltaképpen nem hitt semmi másban, csak saját magában, valamint apjában és nagyapjában. A vallás mint olyan gyakorlatilag be volt tiltva Észak-Koreában. Mégis nem sok híja volt, hogy egy felsőbb hatalom jótekingő közreműködésének tulajdonítsa azt a tényt, hogy az egyetlen embert az egész földgolyón, akire neki e pillanatban mindenki másnál nagyobb szüksége volt, pár nappal korábban egy úszó kosárban találják a nyílt tengeren. És hogy épp az a hajó veszi fedélzetére, amelyik az első adag próbavásárlással beszerzett uránt szállítja haza. Feltéve persze, hogy ez az ember tényleg az, akinek mondja magát. Ennek a tisztázása még hátravan.

Kifogták a tengerből, annyi bizonyos. Egy olyan parancsnok fogta ki, aki képes az önálló gondolkodásra. Ki kell tüntetni. Közben meg kell bízni a belső elhárítás vezetőjét, hogy nézze meg ezt az embert közelebbről. *Képes az önálló gondolkodásra.* Az ilyeneket csak néhány lépés választja el egy államcsíny kitervelésétől.

Uránból nincs hiány a világban, csak rendelkezni kell megfelelő kapcsolatokkal. Ebben nem volt hiány. Kim Dzsongunnak különösen tetszett az a körülmény, hogy a kellő uránmennyiség fő beszállítója egy olyan kongói létesítmény vezetője volt, amelyet még az amerikaiak építettek.

Legfőbb álma persze a hidrogénbomba lett volna, de ahhoz először is egy működő plutóniumgyártó létesítményre lett volna szükség (amit a kontárjai eddig nem voltak képesek felépíteni),

másodszor pedig valamilyen különösen bonyolult folyamat, melynek során a deutérium és a trícium összeolvad héliumatommá, miközben... ott... még van valami. Kim Dzsongun feje túlságosan értékes volt a nemzet számára ahhoz, hogy olyasmivel terhelje, amit a kutatói egyetlen délután meg tudnak oldani.

A hidrogénbombának az a nagy előnye, hogy Japánt és Dél-Koreát egyetlen robbanással el tudja tüntetni a föld színéről. Hátránya, hogy harminc másodperccel később a népi demokratikus köztársaság is megszűnne létezni. De amíg a gonosz amerikaiak, japánok és dél-koreaiak nem látják tisztán, hogy ezt Kim Dzsongun is tudja, addig betölti a szerepét. Ha valahogy meg lehetne csinálni.

A hidrogénbomba egyelőre a jövő zenéje. A plutóniumgyárak folytathatják mélyrepülésüket. Kim Dzsongun végre dúsított urán birtokába jutott – és állítólag kap még hozzá egy embert is, aki tudja, hogyan lehet a legjobban gondját viselni.

Most már csak mindezt a világ tudomására kell hozni.

ÉSZAK-KOREA

Mivel Kim Dzsongun soha nem hibázott, most sem kezdte a térdét csapkodni örömeiben, amikor megkapta a *Becsület és erő* kapitányától a rejtjeles üzenetet, amely szerint az a százegy éves ember jelenti a nukleáris fegyverekkel kapcsolatos problémáinak megoldását, aki hamarosan megérkezik a Phenjantól hat mérföldnyire délre fekvő Nampo kikötőjébe.

Ellenkezőleg, az esti teája mellett alaposabban átgondolta a helyzetet. Tulajdonképpen mi támasztja alá, hogy a svájci Karlsson az, akinek mondja magát, azon a tényen kívül, hogy ő maga mondja?

A *Becsület és erő* kapitányától kapott második, részletesebb jelentés arról számolt be a Nagy Vezetőnek, hogy Karlsson meglepően sokat tud a népi demokratikus köztársaság plutóniumgyártással kapcsolatos gondjairól. Ami természetesen gyanússá teszi. Akárcsak az a tény is, hogy svájci. A Nagy Vezető ugyanis fiatalabb korában lakott és tanult Svájcban. Megvolt a véleménye a svájciakról. Természetesen undorító kapitalisták, akár az összes többi kapitalista, kicsit talán még undorítóbbak. És odavannak a svájci frankjukért. Mintha az bármivel is jobb volna, mint az észak-koreai von.

Meg az is, hogy mindent óramű pontossággal csinálnak, mintha valamennyien egy-egy svájci órát hordanának a fejükben. Meg hogy minden sikerül nekik, amibe belefognak. A nukleáris fegyverek svájci szakértője egyszerűen nem lehet pancser. Vagy igen?

Ellenőrizni kell ezt a svájcit, mielőtt találkozna vele.

Így történt, hogy Kim Dzsongun megkereste a njongbjoni plutóniumgyártó létesítmény laboratóriumának főnökét, aki nemrég foglalta el a nem sokkal korábban eltűnt főnök helyét. Az új főnököt még nem lehetett felelőssé tenni a gyár gyenge teljesítményéért, de

ez csak idő kérdése volt. Most azt a megbízást kapta, hogy találkozzon a svájccal, amint az Észak-Korea földjére lép, és ne engedje a Nagy Vezető színe elé járulni mindaddig, amíg meg nem állapítja róla, hogy valóban az, akinek lennie kell.

* * *

Allan és Julius Nampo kikötőjében lépett partra, ahol egy középkorú, civil ruhás férfi fogadta őket hat fiatal és ideges katona társaságában.

– Ha nem tévedek, Karlsson úrhoz és Jonsson úrhoz van szerencsém? – kérdezte angolul a férfi.

– Nem téved – felelte Allan. – Én vagyok a Karlsson. Ön kicsoda? Nekünk a Nagy Vezetővel kellene találkozunk, hogy felajánljuk neki szolgálatainkat. Ha jól látom, ön nem a Nagy Vezető. Vagyis értelemszerűen ő sem lehet azonos önnel.

A civil ruhás férfi a feladatára összpontosította figyelmét, nem hagyta, hogy Allan okfejtése összezavarja gondolatait.

– Valóban nem én vagyok a Nagy Vezető. Én egy laboratórium vezetője vagyok a népi demokratikus köztársaság egyik kutatóintézetében. A nevem nem fontos. Gondoskodtam róla, hogy leülhessünk egy szobában, ahol zavartalanul beszélgethetünk. Ha a beszélgetés úgy alakul, ahogy kell, utána várja önöket a Nagy Vezető. És az a helyzet, hogy nincs sok időnk, úgyhogy kérném önöket, hogy máris kövessenek.

A laboratóriumvezető nem várt választ a kérdésére, hanem nyomban elindult a kikötői irodaház felé, a hat fiatal katona pedig körbevette Allant és Juliust, és gondoskodott róla, hogy kövessék.

A trió hamarosan helyet foglalhatott az egyik irodában, amelyet a Nagy Vezető stábjának utasítására a kikötővezetőség a rendelkezésükre bocsátott. A hat fiatal katona az ajtó előtt várakozott.

– Akkor kezdhetjük. Önhöz fordulok, Karlsson úr, mivel ön állítja magáról, hogy a nukleáris fegyverek szakértője, és hajlandó felajánlani szolgálatait a népi demokratikus köztársaságnak. Ezért néhány kérdést tennék fel az ügyünkkel való elkötelezettségét

illetően, valamint arra vonatkozólag, hogy pontosan miben lehetne a segítségünkre. A megbízásom röviden arra szól, állapítsam meg, hogy ön sarlatán-e vagy nem.

Sarlatán?, gondolta Allan. Aki egy szükséghelyzetben kiadja magát valakinek, az miért volna sarlatán?

– Nem, nem vagyok sarlatán – hazudta. – Csak öreg. És világlátott. Meg egy kicsit éhes és szomjas. És még valami. Az itt jelen lévő Julius barátom spárgatermesztő. Zöld spárgát termeszt, elsősorban.

Julius ez idáig meg sem szólalt. Mit is mondhatna? Óvatosan bólintott, miközben leginkább valahol máshol szeretett volna lenni.

– Spárga – mondta. – És igen, főként zöld.

A laboratóriumvezetőt nem érdekelte Julius foglalkozása. Előrehajolt az asztal fölött, és egyenesen Allan szemébe nézett.

– Jó hallani, hogy igazat mond. Csak emlékeztetni szeretném a fegyverszakértő urat, hogy magam is szakember vagyok. Üres locsogással spárgáról meg effélékről itt semmire se megy. Hajlandó válaszolni a kérdéseimre? Az első az, hogy mi készíteti a népi demokratikus köztársaság támogatására.

Julius Istenhez fohászzkodott, akiben egyébként, tekintettel az országra is, amelyben tartózkodtak, nem hitt. Csak azt kérte, hogy Allan ne vesse el túlságosan messzire a sulykot.

– Őszintén szólva, nem hiszem, hogy a laboratóriumvezető úr olyan nagyon nagy fegyverszakértő lenne. Akkor nem volna szüksége az én szolgálataimra. A „kutatóintézet” alatt gondolom plutóniumgyárat értett. Netán valahol a fővárostól északra? Talán mindegy is, mert mérhető mennyiségű hadászati plutóniumot úgysem tudnak előállítani.

A laboratóriumvezető csak néhány másodpercre engedte ki kezéből a beszélgetés fonalát. Allan folytatta:

– Ezt azért túlságosan ne sajnálja, a plutónium előállítása átkozottul macerás dolog. Inkább az urániumos megoldást kellene favorizálniuk. Azt hiszem egyébként, hogy erre már maguktól is rájöttek.

A komoly sarlatánok olyan magabiztosan szoktak viselkedni, ami ellen nehéz védekezni. Mostanra nem sok maradt a laboratóriumvezető kezdeti magabiztosságából.

– Legyen olyan kedves, és válaszoljon a kérdéseimre – ismételte meg röviden.

– Nagyon szívesen – mondta Allan. – Csak tudja, magas kort értem meg, és be kell vallanom, nem emlékszem, mit kérdezett.

A laboratóriumvezető is majdnem elfelejtette, de némi kutakodás után előbányászta az emlékezetéből.

A válasz a kérdésre, hogy Allan miért akar segíteni, nyilvánvalóan az volt, hogy nem akar. Viszont nem bánta volna, ha túléli az újabb észak-koreai látogatást. Ezért úgy döntött, más hangnemben folytatja a beszélgetést.

– Elég, ha a laboratóriumvezető úr körbepillant – mondta Allan, és az irodahelyiség ablakára mutatott.

Az irodát lepusztult ipari jellegű táj vette körül. A legrozsdásabb raktárépület bal oldalán egy öngyilkosjelölt juharfa jelentette az egyetlen zöld színfoltot a képben.

– A népi demokratikus köztársaság szépsége magáért beszél. A zöldellő természet. Az ország öntudatos lakossága. A harc az egyre gonoszabb világ ellen. Kell hogy legyen valakinek bátorsága a béke és a szeretet ügyét képviselni. Az önök országa néhány nappal ezelőtt megmentette az életemet és a barátom, Julius életét. A legkevesebb, amit tehetünk, ha viszonzzuk ezt a segítséget. Mindenben állunk szolgálatukra. Ha optimalizálni szeretnék a spárgatermelésüket, Juliusnál alkalmasabb tanácsadót sehol nem találnak. Ha pedig véletlenül abban a kérdésben szeretnének segítséget kapni, hogyan lehet optimálisan felhasználni a birtokukban lévő dúsítotturán-készletet, akkor itt vagyok én, forduljanak hozzám.

Az emberek többnyire úgy működnek, hogy azt hallják meg, amit hallani akarnak, és azt hiszik el, amit hinni szeretnének. A laborfőnök elégedett bólogatással nyugtázta országa szépségének dicséretét, és azt mondta, a népi demokratikus köztársaság elsősorban Karlsson úr szolgálatait venné igénybe, nem Jonsson úrét. És hogy volna még itt egy konkrét kérdés. A jelentések szerint Karlsson úr a *hetisostat-nyomaték* szakértője. De bármennyire keresi is, semmi nyomát nem találja annak, hogy ez a valami egyáltalán létezik. És ha mégis, hogy működik?

Julius ismét Isten segítségét kérte. Allan válaszolt:

– Emlékszem viszonylag fiatal éveimre, arra az időre, amit Los Alamosban töltöttem, az Egyesült Államokban. Az amerikaiak éjjel-nappal az atombomba létrehozásán dolgoztak, de végül nekem kellett elmagyaráznom nekik, hogyan rakják össze. Erről, gondolom, egy betűt sem olvashat az interneten, ugye?

Nem, a laboratóriumvezetőnek ezt el kellett ismernie. Mint ahogy azt is, hogy ennek nem az az oka, hogy az internetet csak ötven évvel később találták fel.

– A hetisostat-nyomatékot én találtam fel egy Genf mellett működő titkos laboratóriumban. Most már nem annyira titkos, mint az előbb, mielőtt elmondtam volna magának. Mint a laborfőnök úr is tudja, a dúsított urán kritikus tömege az aktuális koncentrációban huszonöt kiló, pontosabban huszonöt egész kettő. Az én nyomatékom alkalmazásával a neutronok sokkal tovább tarthatók a helyükön, a láncreakció újra és újra beindul mindaddig, amíg az eltüntetésre kiszemelt cél el nem tűnik, lényegesen kevesebb kulcsizotóp felhasználásával. Ez kiváltképp megfelel azoknak, akik az atomfegyvert egy ballisztikus rakétában akarják elhelyezni, és nem egy többtonnás bombában, amit ide-oda kell hurcolászni.

Allan olvasott valamit a huszonöt egész kettőről, és úgy beszélt, mint aki biztos a dolgában, ami a laboratóriumvezetőt is felbátorította.

– Tudná részletezni egy kicsit...? – próbálkozott újra.

– Részletezni? Hány hét időnk van rá? A Nagy Vezető talán szeret sokáig várakozni? Bár én csak a magam és az itt ülő spárgatermesztő nevében mondhatom, hogy akkor előbb valami ennivalót kérnénk és egy ágyat, pontosabban két ágyat, mert ugyan jó barátok vagyunk Juliuszal, de azért külön ágyban szeretünk aludni. Ha jóllaktunk és kipihentük magunkat, akkor készséggel, sőt örömmel állok a laboratóriumvezető úr rendelkezésére, hogy elmondjam, amit tudni szeretne.

A százegy éves Allan jól tudott beszélni. A laborfőnök tudta, amit Allan is sejtett, vagyis hogy Kim Dzsongun nem tud várni egy egész hetet vagy kettőt. Ami azt illeti, egy órát sem. Itt gyors döntésre volt szükség. A laborfőnöknek felhatalmazása volt rá, hogy ha a helyzet úgy kívánja, vacsora és hálóhely helyett a tarkóba elhelyezett egy-egy ólomgolyóval lássa el a két vendéget. De

parancsa volt arra is, hogy vezesse elő őket, ha a nemzet érdeke úgy kívánja.

Most akkor mit csináljon? Igaz, hogy a vénember csak beszél és beszél. Az is igaz, hogy az urán kritikus tömegét illetően pontos számot mondott, a tizedesig bezárólag. És nagyon magabiztosan viselkedett.

A laboratóriumvezető elővett egy szál cigarettát, és az öngyújtóját kereste. Julius előhúzta zsebéből a szállodaigazgató öngyújtóját, és tüzet adott neki. A főnök megköszönte, és mélyen leszívta a füstöt.

A második slukk után már el is döntötte, mit csinál. Sietnie kell. A Nagy Vezető fogadni akarja az ENSZ megbízottját, és össze akarja hozni a svájciakkal, és a megbízott bármelyik órában megérkezhet. Nincs idő a töprengésre, dönteni kell.

– A nyomatékrendszerének minden elemét meg kell ismertetnie velem. Mellébeszélés nélkül. Előbb azonban át kell küldenem önöket a Nagy Vezetőhöz.

A laboratóriumvezető nem örült annak, hogy elhagyta valahol az öngyújtóját, annak viszont igen, hogy a hangja magabiztosan csengett. Sokkal magabiztosabban, mint ahogy valójában érezte magát. És ahogy hátralévő életében még valaha fogja.

Jelt adott a hat ideges katonának, akik a két külföldit egy várakozó autóhoz vezették.

Allan és Julius az első életveszélyes helyzetet Észak-Koreában ép bőrrel megúszták. Már csak a többit kellett. Most egy katona két oldalán ültek egy orosz gyártmányú GAZ–3111 hátsó ülésén. A jármű egyike volt annak a 2004-ben összeszerelt kilenc darabnak, amelyeket még leszállítottak Észak-Koreának, mielőtt feladták volna a típus gyártását, és megállapodást kötöttek volna a Chryslerrel.

– Jó napot. Allan a nevem – mondta Allan oroszul a katonának, aki nem válaszolt semmit.

Allan köszöntötte az első ülésen ülő két katonát is, de köszöntését ugyanolyan csend fogadta. Aztán Juliusra nézett, és azt mondta, reméli, a Nagy Vezető beszédesebb lesz, különben nagyon unalmasnak ígérkezik a délután.

Julius nem válaszolt semmit, de arra gondolt, hogy akinek egy ilyen helyzetben az *unalmas* szó hagyja el a száját, az nem teljesen beszámítható. És hogy neki, Juliusnak, amikor egy ilyen felhőtlenül derűs százegy éves ember kezébe helyezi sorsát, nincs könnyű dolga. Mélyeket lélegzett, az orrán keresztül vette a levegőt, és magában elkezdett visszafelé számolni ezerkilencszázkilencvenkilenctől, mert ez máskor is segíteni szokott.

Allan nem tudta, mi baja van Juliusnak, de érezte a levegőben, hogy valami nincs rendben. Amikor barátja már kétszáznál járt az önterápiás visszaszámlálásban, Allan megkérdezte tőle, nem dobná-e fel valami érdekes hír a fekete tabletjéből.

Száznyolcvanhét, száznyolcvanhat... Nem, ez a kérdés, ez már több a soknál. Julius félbeszakította a számolást, és kinyitotta a szemét.

– A rohadt életbe! – mondta. – Ha nem vigyázunk, perceken belül mi magunk leszünk a legérdekesebb hír a világban. Mi volna, ha most inkább azzal az átkozott hetisostat-nyomatékoddal foglalkoznál? Tíz perc múlva mondanod kell róla valamit annak az embernek, akitől az életünk függ. Mi volna, ha félretennéd egy percre azt a kurva tabletedet, és arra gondolnál, ami most sokkal fontosabb?

Allan Juliusra pillantott, de aztán kissé balra fordította tekintetét, és kinézett az ablakon.

– Ami a tíz percet illeti, tévedtél. Megérkeztünk.

* * *

Allant és Juliust bevezették a szentek szentjébe, a Nagy Vezető háromszáz négyzetméteres, tizenhat méter belmagasságú irodájába. A berendezés mindössze a terem túlsó végében álló tölgyfa íróasztalból, egy diplomatafűzőből, egy telefonból, egy lúdtollból, az asztalon heverő néhány dokumentumból és a falakon az Örökös elnököt ábrázoló négy festményből állt. A nagy ember maga nem tartózkodott a helyiségben, és miután a kísérek sietve eltávoztak, és betették maguk mögött a kétszárnyú ajtót, a két öreg egy darabig magára maradt.

– Sárkányt is lehetne eregetni ebben a teremben, ha ki lehetne nyitni az ablakokat és egy kis huzatot lehetne csinálni. Talán még egy légballon is elérne.

– Te most a hetisostat-nyomatékon gondolkozz – mondta Julius.
– Érted? *Hetisostat-nyomaték*.

Nehéz olyasmire gondolni, ami nem létezik, gondolta Allan, de Juliust nem akarta nyugtalanítani ezzel a gondolattal. Barátja eléggé ki volt borulva enélkül is.

E pillanatban az íróasztal mögött kinyílt egy kisebb ajtó. Egy derékszóján pisztolyt viselő katona lépett be, és állt őrként az ajtó mellé. Utána lépett be a Nagy ember. Feltűnően alacsony, gondolta Allan.

– Foglaljanak helyet – mondta Kim Dzsongun, és az íróasztal előtt álló két székre mutatott, miközben maga az asztal mögött ült le.

– Köszönjük, Nagy Vezető – mondta Julius egyszerre kicsit feszülten és készségesen.

– Csatlakozom – mondta Allan. – Volna itt valami finom innivaló, hogy megtörjük a jeget? Az ennivalóval még várhatunk, ha az nehézségbe ütközik.

Kim Dzsongun nem gondolta, hogy meg kellene törni bármiféle jeget. De azért beszólt a hetvenes évekből származó szovjet házitelefona, és behozatott egy kancsó teát. Nem telt bele egy perc sem, és a tea megérkezett. Egy észak-koreai katona hozta be, aki megpróbálta összehangolni a vigyázzállást a tálca előrenyújtásával, és közben koreai nyelven mondott valamit, ami úgy hangzott, mintha bocsánatot kérne a késésért.

A Nagy Vezető kiküldte a katonát, és felemelte poharát.

– Igyunk a hosszan tartó és sikeres együttműködésre. Vagy az ellenkezőjére.

Allan úgy tett, mintha inna. Julius ivott, és komor gondolatok kergették egymást a fejében a Nagy Vezető iménti szavai hallatán. De amikor a szörnyű tea már leülepedett a lelkében, úgy döntött, átengedi Allannak életük megmentésének feladatát. Nem mindenben szokott egyetérteni vele, de ha van valami, amihez százegy éves barátja jól ért, az a túlélés. Jobb félni, mint megijedni. A legjobb az, ha átpasszolja a labdát Allannak, rábízva az események irányítását, ő pedig meghúzza magát a lelátón.

– Nagy Vezető – mondta. – Az én nevem Julius Jonsson, főmunkatársa vagyok a világ legjobb nukleáris-fegyverszakértőjének és egyben kedves barátomnak, az itt megjelent Allan Karlssonnak. Át is adom neki nagy tisztelettel a szót.

– Semmit nem ad át – mondta Kim Dzsongun mosolyogva. – Itt én mondom meg, ki beszél. Főmunkatárs, azt mondja? Akkor hol vannak a többi munkatársak?

Eddig se forgott túl jól, de Juliusnak most már végképp elakadt a nyelve. Allan látta, és a segítségére sietett.

– Nagy Vezető – mondta. – Ha megengedi, mondanék valami fontosat, amíg a főmunkatársam összeszedi a gondolatait. Mégpedig nagyon fontosat. Az ön országának jövője szempontjából, természetesen.

Kim Dzsongunnak nagyon fontos volt az országa jövője. Nem utolsósorban azért, mert szétválaszthatatlanul összefonódott a saját jövőjével.

– Rendben – mondta, és futni hagyta szegény Juliust.

– Helyes – mondta Allan. – Először is elismerésemet szeretném kifejezni a gonosz erőkkel folytatott kitartó harcáért. Példás módon viszi tovább apai és nagypai örökségét.

Julius továbbra sem mert megszólalni, de felcsillant benne valami remény, hogy mégis életben maradhat. Allan a jelek szerint szőrmentében simogató kedvében van!

– Mit tud maga arról? – vonult defenzívába Kim Dzsongun.

Allan voltaképpen nagyon keveset tudott Kim Dzsongun tetteiről, működéséről, nem többet, mint amennyit a fekete tabletjében olvasott róla. És ezek nem mindig vonzó cselekedetek voltak.

– Mindent tudok – mondta. – De ha most nekilátnék a dicséretét zengeni, túl sokat igénybe kellene vennem a drága idejéből.

A nagy ember ideje valóban drága volt. Vagy legalábbis kevés. A svéd külügyminiszter, az ENSZ megbízottja bármelyik percben megérkezhet a Szunani nemzetközi repülőtérre, és a Nagy Vezető PR-terve abban a pillanatban kiélesedik.

– Na jó – mondta Kim Dzsongun. – Akkor halljuk, mi az a fontos dolog, amit mondani akar nekem. Felteszem, hogy valami a hetisostat-nyomatékkal kapcsolatban?

– Pontosán erről van szó – felelte Allan. – Az a szerény javaslatom, hogy munkatársammal együtt mindent elmondunk a hetisostat-nyomatékkal kapcsolatban, amit erről tudni érdemes, és ha teljesítettük a feladatunkat, ön viszonzásképp eljuttat minket Európába. Bármilyen fantasztikus hely is az ön országa... hát igen, ahogy mondani szokás, mindenütt jó, de a legjobb otthon.

Kim Dzsongun bólintott. Úgy látszott, egyetért a javaslattal. Egy ilyen megállapodást nem nehéz megkötni, kivált akkor, ha nem szándékozik betartani. Ha ez az ember valóban olyan sokat tud, mint amilyen öreg, nem járhat szabadon Európában vagy bárhol máshol a tudásával. Ennek örökre itt a helye a népi demokratikus köztársaságban. Pont.

– Rendben! – mondta a Nagy Vezető.

Ezután minden további nélkül elmondta, hogy négy kiló dúsított urán máris rendelkezésre áll a játékhoz, és számítani lehet további ötszáz kiló érkezésére. A négy kiló egyébként ugyanazon a hajón érkezett be, mint az urak.

– Megfelelő ólomkapszulában – mondta Kim Dzsongun mosolyogva, miközben kezét az asztalon heverő barna diplomatafűzőjére tette.

Nem kis bosszúságára azonban most már nem marad ideje, hogy meghallgassa, mire vezetne a hetisostat-nyomaték alkalmazása a táskák tartalmára nézve. Egy alkalmazott lépett be halkán a terembe, és súgott valamit a Nagy Vezető fülébe.

– Köszönöm – mondta Kim Dzsongun. – Szívesen hallottam volna többet is a maga nyomatékáról, de most sietnünk kell. Elmegyünk a KCNA-ra. Mind a hárman. Illetve nem is, a főmunkatárs úrra ott nincs semmi szükség, őt visszaküldjük a szállodába.

Kim Dzsongun felállt, és intett a vendégeinek, hogy kövessék.

Julius nem tudta, mi a rosszabb – követni Kim Dzsongunt a rejtélyes betűkombinációba, vagy nem követni.

– KCNA? – suttogta aggodalmasan Allannak. – Mi a fene az?

– Nyilván az, ami – mondta Allan. – Remélem, ellentétben a teával, valami iható. Vagy legalább ehető.

ÉSZAK-KOREA

Korea ezerkétszázhetvenöt éven át volt egységes ország. Aztán gyorsan romlásnak indult. A második világháború után az amerikaiak és az oroszok nem tudtak megegyezni abban, hogy a koreaiak mit akarnak, és egyiknek sem jutott eszébe, hogy megkérdezze magukat a koreaiakat. Az oroszok egy kommunistára bízta az ország vezetését északon, az amerikaiak egy antikommunistára délen. Az északi vezető úgy gondolta, jogot formálhat egész Koreára. A déli ugyanezt gondolta, csak fordítva.

Ennek durva következményei lettek, ezt nevezik a történelemkönyvek koreai háborúnak. A félszigeten persze régebben is voltak már háborúk, csak sajnos az emberek könnyen felejtenek.

Miután meghalt a harcokban kétmillió koreai (meg jó néhány külföldi is), megegyeztek a háborút. Húztak a földön egy vonalat (ugyanazt, amelyik már a háború előtt is ott volt), és úgy döntöttek, hogy a továbbiakban mindenki maradjon a vonal két oldalán.

Észak kommunista vezetője feltalálta az *önellátás* politikai ideológiáját, miközben déli kollégája értelmesebb módon nem keresett semmiféle önigazoló nevet a diktatúrának, amelyet bevezetett.

Így teltek az évek. A vezetők mindkét oldalon jöttek és mentek, ahogy szoktak. A diktatúra délen lassan bomladozni kezdett, míg északon az önellátás eszméje annyira megerősödött, hogy a nép éhezni kezdett.

Könnyen megesik, hogy aki csak önmagában bíz, gyanakvóvá válik másokkal szemben. Amikor a déliek hozzájárultak amerikai taktikai atomfegyverek telepítéséhez a határ közelében, a maguk oldalán, az északiak ezt teljesen félreértették. Legalábbis a leszerelés perspektívájából.

A svéd Volvo nagy csinnadrattával ünnepelte meg Göteborgban az ezredik csillogó, vadonatúj autó leszállítását Phenjanba. A csinnadrattát utólag megbánták. Az észak-koreaiak ugyanis megváltoztatták a prioritásaikat. Nukleáris kísérleti telepeket kezdtek építeni ahelyett, hogy rendezték volna adósságaikat. Az autókért a Volvo a mai napig nem kapott egyetlen koreai *vont* sem.

Mindenek ellenére mégis folyt valami párbeszéd a két fél között. Csak van valamilyen megoldás? Igen, talán. Egy ideig, a jelen évszázad abszolút gyermekéveiben egészen biztatóak voltak a kilátások.

Csakhogy a vezetők, mint köztudott, jönnek és mennek. Kétezer-tizenhétben a feszültség észak és a világ túlnyomó része között nagyobb volt, mint valaha. A legújabb vezetőket a sorban, akik jöttek, de még nem mentek, úgy hívták, hogy Kim Dzsongun és Donald J. Trump. És kettőjük között a svéd ENSZ-megbízottat Margot Wallströmnek hívták.

Az utóbbi egy pillanatig sem gondolta, hogy feladatát könnyen meg tudja oldani.

* * *

Az ENSZ-megbízott gépe tíz perccel a kitűzött idő előtt landolt a Szunani nemzetközi repülőtéren. A Nagy Vezető, ahogy eltervezte, a hír hallatán rögtön megszakította tárgyalását Karlssonnal és Jonssonnal.

Wallströmöt egy limuzinhoz kísérték, és közölték vele, hogy a Nagy Vezető már várja. Poggyászára gondot viselnek, és eljuttatják a szállodájába vagy a svéd követségre, ahogy a megbízott asszony óhajtja.

Déli irányba haladtak, Phenjan központja felé. Negyven perc múlva a limuzin elhaladt a Nagy Vezető palotája mellett, és folytatta útját a város központja felé.

– Elnézést, nem a Nagy Vezetőhöz megyünk? – kérdezte Wallström külügyminiszter.

– De igen – válaszolta a sofőr, de bővebb magyarázattal nem szolgált.

Tíz perccel később mégiscsak megérkeztek valahova. A külügyminisztert megkérték, hogy szálljon ki a kocsiból, és bevezették egy nyolcszintes épületbe.

– Hol vagyunk? – kérdezte zavartan a mosolygó kísérelőtől.

– A KCNA hírügynökség irodaházában. A Nagy Vezető már várja önt.

Hírügynökség? Margot Wallström kényelmetlenül érezte magát. Az utazását a legnagyobb diszkrécióval akarták lebonyolítani, hogy semmiképp se növeljék vele a távolságot a szembenálló a felek között. Tudta persze, hogy olyan országban van, ahol egyetlen hírügynökség sem adhat hírt a jelenlétéről a Nagy Vezető engedélye nélkül. Az aggodalma lehet, hogy alaptalan.

Felmentek a harmadik emeletre, végig egy hosszú folyosón, balra fordultak, aztán jobbra, aztán újra balra.

– Itt vagyunk – mondta a kísérelője. – Tessék, fájradjon be.

Ha Margot Wallström arra számított, hogy odabent üvegcsillárok és bársonyfotelek fogadják, akkor csalódás várt rá. Ez inkább valami... tényleg, mi is? Színházi díszlet? Tévésztúdió? A falak mentén kábelek futottak, a sarokban két kiszuperált reflektor állt...

És ő.

– Üdvözlöm, külügyminiszter asszony – mondta a Nagy Vezető barátságosan. – Hogy utazott?

– Jól, köszönöm. Nagyon örülök, hogy találkozzunk, de hadd kérdezzem meg... hol vagyunk? És mit keresünk itt?

– Éppen megmentjük a világot – felelte Kim Dzsongun. – Előbb azonban meg kell ismerkednie egy emberrel, akivel én is csak nemrég ismerkedtem meg.

A kulisszák mögöl ekkor kilökdösték Allan Karlssont, aki elindult Wallström külügyminiszter asszony felé.

– Ez itt Karlsson úr Svájcól, a világ jelenleg talán legjobb nukleárisfegyver-szakértője. Közös ügyünk iránti elkötelezettsége hozta ide a népi demokratikus köztársaságba.

Margot Wallström külügyminiszter olyan helyzetben találta magát, amelynek nem volt ura. De azért Kim Dzsongun felszólítására kezet nyújtott a svájci öregembernek.

– Jó napot kívánok – mondta tartózkodó udvariassággal a külügyminiszter angolul.

– Jó napot kívánok magának is – mondta Allan százszázalékosan svédül, enyhe sörmlandi dialektusban.

Kim Dzsongun nem jelezte, hogy semmit nem ért a fegyverszakértő köszönéséből, Margot Wallström viszont elborzadva értette meg, hogy nem egy svájci, hanem egy svéd ember készül felturbózni az észak-koreai atomfegyver-arsenált. Mi folyik itt?

Karlsson a neve ennek az embernek? Wallström külügyminiszter asszony úgy döntött, nem svédül fog beszélni vele, mégiscsak úgy mutatták be neki, mint svájcit, és neki most elsősorban a saját helyzetével kell tisztában lennie.

A Nagy Vezető barátságosan hátba veregette Allant és az ENSZ-megbízottat, és azt mondta, estére várja őket közös vacsorára a palotába. Amire Karlsson főmunkatársa, Jonsson is hivatalos.

Jonsson? Ez sem tűnt kifejezetten svájci névnek.

– De előbb megtartjuk a sajtótájékoztatót – mondta Kim Dzsongun, és intett egy fejhallgatót viselő embernek, aki erre bement a mikrofonjába.

Váratlanul tapsvihar támadt valahol egészen a közelben. Tehát mégiscsak egy színpad mögött voltak. *Sajtótájékoztató?*

– Elnézést, Nagy Vezető, de egyszerre nem beszélhetünk nyilvánosan a sajtóval és nem tárgyalhatunk egymással bizalmasan. Úgy emlékszem, nem ebben állapodtunk meg – mondta Margot Wallström.

Kim Dzsongun felnevetett.

– Természetesen egy szót sem ejtünk a tárgyalásaink tartalmáról. Hogy is tehetnénk ilyet? Hiszen még el sem kezdtük.

Nem, ez a két fél közös érdeke. Mint a népi demokratikus köztársaság vezetője Kim Dzsongun felelősséggel tartozik népének, és nem feltételezi, hogy ezt egy olyan kitűnő politikus, mint Wallström külügyminiszter asszony ne értené.

– Ezt nevezik nyitottságnak, külügyminiszter asszony.

– Annak, kezicsókolom – mondta Allan svédül.

Ki ez az ember? Öreg, mint az országút, nyilvánvalóan svéd, de svájcinak adja ki magát, és támogatja Észak-Korea atomfegyverkezési programját. És ugyancsak mérsékelten tiszteli munkaadóját.

Kinn a színpadon egy nő mondott el valamit koreaiul a közönségnek, amelyik végre abbahagyta a tapsolást. Aztán angolul folytatta.

– Ezennel tisztelettel üdvözlöm Wallström asszonyt, az ENSZ különmegbízottját, Svédország külügyminiszterét, valamint a világ vezető atomfegyver-szakértőjét, a népi demokratikus köztársaság nagy barátját, aki egyenesen Svájc-ból érkezett: Allan Karlsson urat.

Kim Dzsongun a színpad széléig vezette Wallströmöt és Karlssont, ahol ő maga megállt, de a vendégeinek tovább kellett menniük. Nem volt más választásuk, be kellett lépniük a négyfelől rájuk irányuló reflektorok fénykörébe. Egy asztal mellett kellett megállniuk, és fogadniuk a közönség udvarias tapsát. Margot Wallström nagyon rosszul érezte magát ebben a helyzetben. Allan körülnézett, és látta, hogy legalább három tévékamera veszi a jelenetet.

– Most vagyok először a tévében, ha hiszi, ha nem – mondta svédül a miniszternek, mielőtt még odaérték volna az asztalhoz és a mikrofonokhoz.

A műsorvezető elsőként az ENSZ különmegbízottjához fordult.

– Ön azért van itt, külügyminiszter asszony, mert az ENSZ Biztonsági Tanácsát és népi demokratikus köztársaságunkat aggodalommal tölti el az atomfegyverkezés jövőjének alakulása a világban, és a nekünk címzett vádaskodások is.

Margot Wallström az eddigiekkel nagyjából egyetértett.

– Meg a máshova címzett vádaskodások is – tette hozzá. – Ez kétoldalú probléma.

– Mondja, külügyminiszter asszony, mit gondol az országunkról az eddig látottak alapján?

Margot Wallström e pillanatig nem látott még mást Észak-Koreából, mint a repülőteret, és néhány falut és elővárost a Phenjan központjába vezető úton. A falvak szegényeknek látszottak, de nem voltak elhanyagoltak. A városban az utak szélesek voltak, autót alig

lehetett látni, az utakat viszont mindenféle emlékművek szegélyezték. Nyilvánvaló volt, hogy virágzik a személyi kultusz.

Mint rutinos diplomata azt felelte, reméli, lesz ideje élvezni az ország szépségeit, mielőtt hazautazik, mert szépnek és zöldnek látta a tájat. És az időjárás is kedvező.

Az utóbbi megállapítás egy svéd ember szájából nagyjából azt jelenti, hogy fagypont felett van a hőmérséklet. Ami kétségtelenül igaz volt.

A műsorvezető bólintott.

– Igen – mondta –, „erős és virágzó” nemzet vagyunk, ez a jelszavunk. Értem, hogy külügyminiszter asszony érti, hogy miért.

Nem várta meg Wallström asszony esetleges válaszát, hanem Allanhoz fordult.

– És ön, Allan Karlsson úr? Aki a világ első számú szakértője a hetisostat-nyomaték-ezerkétszáz kérdésében. Aki a tudását a népi demokratikus köztársaság javára kívánja fordítani a béke nevében. Önnek mi a véleménye a mi szép országunkról?

– Nézze, én nem most vagyok itt először – mondta Allan. – Akadt itt némi elintéznivalóm már az Örökös elnök idejében is. Most mintha kevesebb sorompót látnék, mint annak idején.

Kim Dzsongun jelezte, hogy őt is hívják be a színpadra. A műsorvezetőnek tulajdonképpen volt még egy előre elkészített kérdése a svájci szakértőnek, de a Nagy Vezető nem bízott benne, hogy az öreg a megfelelő módon válaszolna rá. Sorompók? Miket beszél ez itt összevissza?

A nagy ember a jelek szerint nagyszerű beszédet tartott. Hogy pontosan mit mondott, azt nem lehetett tudni annak, aki nem értett koreaiul. De az eddig visszafogottan viselkedő közönség felállva és lelkesen megtapsolta.

Kim Dzsongun biccentett előbb a külügyminiszter asszonynak, azután a svájci szakértőnek, majd csatlakozott hozzájuk a színpadi asztal mellett.

A közönség folytatta a tapsolást.

Azután is. Csak akkor hagyták abba, amikor a Nagy Vezető jelt adott rá a kezével. A műsorvezető újra szót kapott.

– Nagy Vezető – mondta. – Ön a világ legnagyobb béketeremtője. Milyen lehetőséget lát arra, hogy az ön vezetése alatt

jobb lesz az élet a nevezett világban?

Kim Dzsongun elgondolkodva bólintott. Jó kérdés. Maga sem fogalmazhatta volna meg jobban. Nem is bízta másra.

– A szembenálló felek közötti béke megteremtésében mindenkinek részt kell vennie. Egyedül nem tudok békét teremteni, segítségre van szükségem. Csak akkor lesz béke, ha mind békét akarunk. Nagy szomorúsággal kell megállapítanom, hogy az Egyesült Államok és szövetségesei nem a békére törekszenek, hanem romlásba próbálnak taszítani bennünket. Én azonban mindent megteszek a békéért. Mindent. A népi demokratikus köztársaság állampolgárait a remény hagyja el utoljára. És örömmel látom, hogy erőfeszítéseinket az Egyesült Nemzetek Szervezete is támogatja, amelynek képviselőjében ellátogatott hozzánk Wallström asszony, aki egyben a semleges Svédország külügyminisztere. A hasonlóképp semleges Svájc segítségével – amelyet körünkben Karlsson úr képvisel – a várhatóan leghatalmasabb atoműtőerő a washingtoni, tokiói és szöuli háborús uszítók kezéből átkerül ide, a béke és szeretet centrumába.

Wallström külügyminiszter asszony úgy érezte, mindjárt megháborodik. Lehetséges volna, hogy két semleges országot, Svédországot és Svájcot ez a barom egyszerűen besorol az észak-koreai atomfegyverkezési program támogatói közé? És miféle tévé közvetíti ezt? Bár mindegy is, melyik, világraszóló hír lehet belőle bármelyik pillanatban.

– Mondhatok valamit?

– Természetesen, hiszen ezért vagyunk itt – mondta Kim Dzsongun. – Már ma este megkezdjük a komoly munkát. A népi demokratikus köztársaság, az ENSZ, valamint Svédország és Svájc, mindazok, akik vállalni merték, hogy nem tagozódnak be az észak-amerikai háborús uszítók táborába.

A műsorvezető megértette, hogy a műsor véget ért. Tiszteletteljes meghajlással köszönetet mondott vezetőjének, és közölte, hogy egy percig sem szeretné hátráltatni a Nagy Vezető és a többiek fontos tárgyalásait.

– Induljon, Nagy Vezető, a béke nevében. És érezze maga mögött a népe szeretetét. Vigye magával barátait, a szeretetünk rájuk is sugárzik.

A színpad mögött a módfelett elégedett Kim Dzsongun kijelentette, hogy eddig minden nagyon jól ment, nem gondolja, külügyminiszter asszony?

Nem, a külügyminiszter asszony nem gondolta.

– Már megbocsásson, Nagy Vezető, de *nem* ebben állapotunk meg, és ami itt történt, az inkább megnehezíti, mintsem megkönnyíti az előttünk álló megbeszéléseket.

Kim Dzsongun mosolygott.

– A megbeszélést, igen. Szerintem abból egy is elég lesz. Mint mondtam, várom önöket az elnöki palotába ma este egy korai vacsorára. Most visszakísérik önöket a szállodába, azután elmennek magukért úgy körülbelül tizenhét órákor. Addig vegyék igénybe és élvezzék a fantasztikus Rjugjong Hotel szolgáltatásait. Sokak szerint a világ legjobb szállodája.

Az egyszerre bosszús és összezavarodott külügyminisztert és a svájci Karlssont visszavezették a folyosókon a kijáratig. Végül kettesben maradtak Wallström limuzinjának hátsó ülésén. A sofőr nem hallhatta, hogy milyen nyelven és miről beszélnek. Miután a kocsi elindult, és megtett néhány száz métert, a külügyminiszter úgy érezte, ideje megszólalnia.

– Nem tagadom, hogy nem egészen értem, mi folyik itt – mondta halkán Allannak svédül.

– Nem csodálom – mondta Allan. – Mi az, amit leginkább nem ért? Kezdjük az elején? Vagy a végén?

Margot Wallström eredetileg arra gondolt, hogy a követségen fog megszállni, de több időt akart szentelni ennek a különös embernek, aki itt ült mellette az autóban.

– Kezdjük azzal, hogy kerül ide Phenjanba egy svájcinak tartott svéd ember egy olyan üggyel kapcsolatban, amelyben én az ellenkező álláspontot képviselem?

– Jó kérdés – mondta Allan. – És jól van megfogalmazva. Nem kezdem az elején, mert akkor soha nem jutunk a végére, annyira öreg vagyok már. Inkább a százegyedik születésnapommal kezdem, Bali szigetén, Indonéziában, a fehér homokos tengerparton.

Következett a légballon története. A zuhanás a tengerbe. A megmentés. A hetisostat-nyomaték nevű hazugság elővezetése a rövid távú túlélés érdekében, és az érkezés Phenjanba alig néhány órával előzve meg a külügyminisztert. Azt, hogy hogyan lett belőle svájci, nem tudja. Ha jól emlékszik, soha nem járt még Svájcban.

– De nincs ellene kifogásom. A svájciak állítólag derék emberek.
– Igen – mondta a külügyminiszter. – Kérdés, mennyire örülnek annak, hogy többen lettek egy hazaárulóval.

– Miféle hazaárulóval?

– Magával, Karlsson úr.

– Úgy gondolja?

* * *

A Rjugjong Hotel egy 330 méter magas, 105 emeletes, imponáló méretű építmény. 1987-ben kezdték el építeni az észak-koreaiak, és még ma sincs befejezve. Mivel az államkassza forrásait főként az atomfegyverkezésre és katonai parádékra költik, az építkezés lassan halad. Annyira lassan, hogy három évtized elteltével is csak az előcsarnok és a földszint van befejezve. Ha ilyen ütemben folytatják, további ezerötven évre van szükség a teljes befejezésig.

Az előcsarnokot mindenesetre ízlésesen rendezték be. Jobb oldalon állt az aranyszínű recepciós pult, amelynél egyszerre tizenketten tudtak be- és kijelentkezni, bal oldalon pedig a barátságosan kialakított bárhelyiség, amelyben a folyamatos élő zenét három zongorista szolgáltatta. A zongora beszerzését a szűkös költségvetés egyelőre nem tette lehetővé, de megvásárlása a többi berendezési tárgyhoz képest elsőbbséget élvez.

Julius az ágy szélén üldögélt a 104-es számú szobában, és várta, hogy Allan visszatérjen a KCNA betűkombinációval jelzett helyről. Mivel képtelen volt megfejteni, mi lehet az, inkább megpróbálta elterelni gondolatait jelenlegi helyzetükről. Azon gondolkodott, mi lehet spárgatermelő társával odalent Bali szigetén. Az ő helyzete

sem nevezhető rózsásnak, mert Gustavnak most mindent egyedül kell intéznie. Vajon hogy boldogul?

Az éjjeliszekrényen ott állt a telefon. Ki tudja, működik-e, vagy ez is csak dísznek van, mint a szálloda nyolc liftje? Egy próbát megér.

Felhívta üzlettársát, az indiai Gustav Svenssont. A hívás sikerült, de Gustav helyett az üzenetrögzítő jelentkezett.

Julius bosszankodva hagyott egy rövid üzenetet. A nagy sietségben elfelejtette közölni, hogy életben van, de partnere erre talán magától is rájön.

Levette a cipőjét, és végigdőlt az ágyon. Ásított, és lehunyta a szemét. Megpróbált valami másra gondolni, nem a spárgára vagy a betűkombinációra.

Nem sikerült.

DÉL-KOREA

Mi van a spárgával?

Meglesz ebben a hónapban a három szállítmány?

Visszaru van?

Elérjük az ötszázmilliót félévig?

A Dél-Korea fővárosától északra fekvő Kojang városában, egy tizenhárom emeletes ház legfelső szintjén egy férfi és egy nő ült fején fülhallgatóval egy csomó képernyő és különféle műszerek előtt. Mindketten állami szolgálatban dolgoztak. Amiben nincs semmi különös, legfeljebb a hely, az igénytelenül berendezett háromszobás lakás.

Meg az, hogy az állam, amelynek a szolgálatában álltak, nem a Koreai Köztársaság volt, hanem Németország.

A nő alacsony beosztású diplomata volt, a férfi is, csak még alacsonyabb beosztásban. Hivatalosan egy német–koreai ingatlanfejlesztő cég alkalmazásában álltak, de nem sokat mutatták magukat ebben a szerepkörben. Ehelyett itt ültek ebben a lakásban a Bundesnachrichtendienst, a BND megbízásából. Távoli kollégái voltak egy Dar es-Salaamban dolgozó arrogáns helyi főnöknek és alkalmazkodó természetű munkatársnőjének.

A kojangi lakásban működő két áldiplomata fő feladata az amerikaiak észak-koreai lehallgatásainak lehallgatása volt. Így nem maguknak kellett a munkát elvégezni, és még élvezték is kicsit. Az amerikai hírszerzés átverése az élet kevés örömei közé tartozott.

Az egyszerűbb célpontok egyike a befejezetlen és megalomán phenjani Rjugjong Hotel volt. Ritkán, szinte soha nem jött onnan említésre méltó anyag.

A mai nap kivétel volt.

A 104-es szobából egy ismeretlen vendég üzenetet hagyott egy kikapcsolt mobilszámra Indonéziában, amelynek tulajdonosa szintén ismeretlen. A szöveg angolul hangzott el, kódolt üzenet volt, négy kérdésből állt:

Mi van a spárgával?

Meglesz ebben a hónapban a három szállítmány?

Visszaru van?

Elérjük az ötszázmilliót félévig?

A spárga igazi jelentését az áldiplomaták nem tudták kideríteni. De az összeg – ötszázmillió! – drogra vagy valami rosszabbra utalt. A németek tudták, hogy egy szállítmány kisebb mennyiségű dúsított urán mostanában érkezett meg Phenjanba. Nem valószínű, hogy ennek félmilliárd lett volna az ára. Lehet, hogy több szállítmány is úton van már? Esetleg három? Ebben a hónapban?

Kim Dzsongun tulajdonképpen miben mesterkedik? Hadat akar üzeni az egész világnak? És honnan szedi a pénzt? Rohadt ötszázmillió dollárt! Miközben az ország egyetlen luxushoteljének száznégyszáz emelete nincs befejezve.

Több kérdésre nincs válasz: Visszaru van? Mi lehet az, amit *kivihetnek* Észak-Koreából? És hogyan? És hova? Indonéziába? Eh, a francba.

ÉSZAK-KOREA

Julius nem előre megfontolt szándékkal lett rab az észak-koreai fővárosban, és visszavágyott Bali szigetére, a nyugalomba, a hétköznapi tolvajkodásba. Az ötszázmillió rúpiás – majdnem negyvenezer dolláros – bevétel elérése eredetileg nem látszott lehetetlennek, csak most, hogy nincs ott és nem felügyeli az üzletmenetet, vált bizonytalanná.

Másfelől viszont a szállodában és a hajókölcsönzőben maguk mögött hagyott adósság ennél jóval több volt. Anyagi szempontból tehát a távollét előnyösnek látszott, csak Észak-Korea tűnt túlzásnak.

Ha kijutnak ebből a zavaros helyzetből, a spárgabizniszt talán át kellene helyezniük egy olyan helyre, ahol nincsenek tartozásaik.

– Thaiföld? – mondta ki Julius fennhangon épp abban a pillanatban, amikor kinyílt a szállodai szoba ajtaja.

Allan nyitotta ki az ajtót, maga elé engedve Margot Wallström külügyminiszter asszonyt.

– Hadd mutassam be barátomat, Julius Jonssont – mondta Allan. – Nőtlen, ha ez szempont a külügyminiszter asszonynál.

Margot Wallström dühös pillantást vetett Allanra.

– Nem szempont, köszönöm. Jó házasságban élek több mint harminc éve.

Julius köszöntötte a miniszter asszonyt, és elnézést kért tőle Allanért. A magas kora miatt olyan, amilyen. Néha nem gondolja meg, miket beszél. Azazhogy nem néha, hanem többnyire.

Wallström asszony bólintott, és azt mondta, maga is észrevette már.

Az autóban, a visszaúton a rémséges sajtótájékoztatóról nagyjából tisztába jött vele, ki ez a két ember, Karlsson és Jonsson. A százegy éves vénség valóban ért az atomfegyverekhez, valamikor

régen legalábbis értett. A nap egyetlen jó híre az volt, hogy *nem* akar segíteni Kim Dzsongunnak.

Az igazán rossz hír viszont az, semmilyen elképzelése sincs arról, hogy ezt hogyan úszhatja meg.

Az ENSZ központjában az volt az általánosan elfogadott nézet, hogy Észak-Koreának van atomfegyvere, de kevés, és hogy a Nagy Vezető azért csap akkora lármát, hogy ezt ne lehessen tudni. A veszély mindenestre valóságos. Az atombomba ugyanis bármilyen kicsi vagy kezdetleges is, egy egész várost el tud pusztítani. Például Szöült. Vagy Tokiót. Vagy egy egész szigetet. Például Guamot.

Margot Wallström beleborzongott a gondolatba. Abba a feltevésbe is, hogy az ember, aki képes lenne felfuttatni az észak-koreai atomprogramot, itt van vele egy szobában, és épp az üres minibárban kotorászik. És ez az ember ráadásul svéd. Pont *Svédországon* múljon, hogy megváltozik a világban a hatalmi egyensúly?

Nem, ezt valahogy meg kell akadályoznia. Lehetőleg úgy, hogy őt magát azért ne zárják itt be harminc évre vagy még tovább kémkedés vagy valamilyen egyéb, koholt vád alapján.

– Mit gondol, el tudnának jönni velem a repülőgépem? – kérdezte. – A gép harminc ülőhelyéből huszonkilenc üres.

Julius arca felragyogott. Allan becsukta a minibár ajtaját.

– Olyan üres, mint ez a minibár. Mint ez az egész szálloda, ami azt illeti.

A miniszter asszony folytatta:

– Megpróbálom elintézni, hogy diplomata-útlevelet kapjanak. A többit, attól tartok, maguknak kell megoldaniuk.

– A többit? – kérdezte Julius.

– Hogy ott legyenek a reptéren, amikor indulni kell.

Allan az elmondottaknak csak az első részét hallotta meg.

– Diplomata-útlevelet? – mondta. – Utoljára 1948-ban volt diplomata-útlevelem, amikor Churchill-lel együtt jöttem el Teheránból. Vagy 47-ben. Vagy 48-ban.

– *Winston Churchill-lel?* – kérdezte a külügyminiszter.

– Igen, az a neve. Vagy az volt. Már régen meghalt, akár a többiek.

A miniszter asszony úgy érezte magát, mintha egy film szereplője volna. És elszorult a szíve, ha arra gondolt, mire készül. A kémkedés nem is volna teljesen megalapozatlan vádpont. Mindenesetre a telefonjával portréfotót csinált Allanról és Juliusról, és megígérte, hogy az útlevelek pár napon belül elkészülnek.

– Írják alá a nevüket a névjegykártyám hátoldalára, hogy az otthoniaknak legyen valami támpontjuk.

Milyen gyakorlatias asszony, gondolta Julius. És milyen elbűvölő. Kár, hogy foglalt.

* * *

A svéd ENSZ-megbízott az Allan és Julius szobája mellett lévő 105-ös szobát kapta. Miközben a vacsorához készülődött, azon spekulált, hogyan mentse ki innen a két svéd honfitársát, és közben hogyan akadályozza meg, hogy Kim Dzsongun megtudja, amit tudni szeretne. Úgy tűnt, a Nagy Vezető nem kívánja őt tovább marasztalni, mint amennyire feltétlenül szükséges, ő viszont időt szeretne hagyni Karlssonnak és Jonssonnak arra, hogy kifundáljanak valami tervet. Meg hogy megkapják a diplomataútleveleiket, amiket csak órák múlva tud megrendelni számukra a követségen. E pillanatban tehát az idő a legnagyobb ellensége. Nagy harcban a címért sok minden egyébbel.

Zuhanyozott, átöltözött, kikészítette magát, és végül készen állt a szobája belépőjének nagy tükre előtt. Megnézte magát, és azt mondta:

– Mit keresek én itt?

A tükörképe visszanézett rá, de nem válaszolt.

* * *

Kim Dzsongun megkérte vendégeit, hogy foglaljanak helyet a vacsorához terített asztalnál, miközben ő az asztal egyik végén állt, kezével a saját székének támlájára támaszkodva. Úgy látszott, mondani akar valamit.

Két felszolgáló jött be az ajtón tányérokkal, egy harmadik pedig két üveg bort hozott be. A Nagy Vezető azonban egy szemvillantással visszaparancsolta őket.

Allan ételt és italt látott érkezni, majd eltűnni egyetlen pillanat alatt, és csalódott volt.

– Barátaim – kezdett bele Kim Dzsongun.

– Nem beszélgethetnénk evés közben? – javasolta Allan.

A Nagy ember úgy tett, mintha nem hallotta volna. Beszélni kezdett a békéről és a szabadságról.

A béke az ő értelmezésében azt jelentette, hogy országa minél több, nagy pusztító erejű csapásmérő fegyverre tegyen szert. A szabadság számára homályosabb fogalom. Azon túl, hogy minden állampolgárnak joga van szeretni vezetőjét, ami egyben kötelessége is, vagyis nem teheti meg, hogy nem szereti.

Ezután a Nagy Vezető elégedettségének adott hangot azért, hogy a gondviselés ide vezette hozzá Karlsson urat Svájcából, hogy segítse őt harcában az amerikai imperializmus ellen. És hogy az ENSZ megbízottja, Wallström asszony is csatlakozott hozzá.

– Nos – szólalt meg Margot Wallström –, amint azt Kim úr nagyon jól tudja, a megbízásom legfőképpen arra szól, hogy a dialógus lehetőségét próbáljam megteremteni az érdekelt felek között, hogy kezdjünk el *beszélni* egymással, ahogy ezt most is tesszük, ahelyett, hogy mutogatnánk magunkat, mint a mai napon is korábban a tévékamerák előtt. Egyszer már hangot adtam elégedetlenségemnek ebben a kérdésben.

Nemcsak elragadó, hanem bátor is, gondolta Julius. Csak Allan férjen a bőrébe.

Kim Dzsongun ránézett az ENSZ-megbízottra, de nem hallotta meg, mit mond. Folytatta beszédét.

Rátért arra, hogy a népi demokratikus köztársaságban mindenki milyen boldog, milyen bő a termés, és mennyivel jobb az időjárás a félsziget északi részén, mint a délin. Mindent egybevetve nem

csoda, hogy tízezerrel menekülnek az emberek délről északra minden évben.

Az ajtóban feltűnő ételeknek és italoknak másodszor is vissza kellett fordulniuk, és Allan ezt megelégette. Lehet, hogy a hallgatás vagy az egyetértés sokszor jó stratégiának bizonyul, a mostani helyzetet azonban nem lehet szó nélkül hagyni, mert ha így folytatódik, valamennyien éhen halhatnak.

Julius sejtette, Allan mire készül, és kétségbeesetten próbálta elkapni a tekintetét, és kézzel-lábbal jelezni neki, hogy „ne, Allan, ne csináld!”

De Allan csinálta.

– Elnézést kérek, Nagy Vezető úr. Sok minden egyéb mellett az én nevemet is megemlítette beszédében. Hát kérem, itt vagyok. Megöregedtem, alig bírom magam, de állok szolgálatára. Viszont arra gondoltam, hogy nem sok hasznomat veszi, ha már meghaltam, és pillanatnyilag úgy érzem, mindjárt éhen halok. Mit gondol, be tudná fejezni a beszédét kicsit hamarabb, mint ahogy tervezte?

A büszke mosoly lehervadt Kim Dzsongun arcáról.

– Mindjárt kap enni, Karlsson. De a nukleáris technológiákban való jártassága nem jogosítja fel arra, hogy hetet-havat összehordjon itt a nép palotájában.

Aha, szóval így állunk.

– Az égvilágon semmi rosszat nem akartam mondani, Nagy Vezető, talán arról lehet szó, hogy mindennek tetejébe rosszul is alszom az utóbbi időben. Tudja, a barátom, a spárgatermesztő, aki itt ül velem szemben, éjszakánként nem bír olyan csöndben maradni, ahogy az elvárható volna.

Kim Dzsongun nem tudta követni.

– Mit akar ezzel mondani?

– Nem akar semmit... – próbálkozott Julius.

– Azt akarom mondani, hogy horkol – felelte Allan. – Jaj, de még mennyire. Azt a Nagy Vezető elképzelni sem tudja. A hajó, amelyik felvett minket, olyan nagy volt, mint egy ház, de mégsem volt rajta annyi hely, hogy külön kabint kaphattunk volna, és, hát igen, nem aludtam annyit, amennyi alvásra szükségem lett volna. De miről is jutott ez eszembe? Az ennivalóról, hát persze. Meg talán némi innivalóról is. Lehet, hogy már úton is van?

Kim Dzsongun most már végképp elvesztette a fonalat. Amikor a személyzet megint összeszedte a bátorságát, és benézett, intett nekik, hogy hozhatják a vacsorát.

Entrecôte-ot szolgáltak fel gombamártással. Nem kifejezetten ázsiai fogás volt, de a vendégeknek ízlett, ráadásul ausztrál cabernet sauvignonnal öblíthették le.

Az asztal körül érezhetően javult a hangulat. Allan úgy döntött, erőt vesz magán, és belehallgat egy kicsit a Nagy Vezető csapongó fejtegetéseibe. Amikor azonban a nagy ember egy hidrogénbomba előző évi kísérleti robbantásáról számolt be, Allan kénytelen volt közbeszólni és tiltakozni. Olvasta a hírt a tabletjében, és az igazság az volt, hogy az állítólagos hidrogénbomba robbanását alig lehetett műszerekkel érzékelni.

– Az a tény, hogy négy nyomorúságos kiló uránt egy akkora hajóval hoznak haza, amelyik harmincezer tonnát is be tudna szállítani istentudjahonnan Phenjanba, az én szememben annak a bizonyítéka, hogy 1. még nagyon messze vannak a hidrogénbombától, hogy 2. nincs elegendő plutóniumuk, és hogy 3. a teljes urániumkészletük elfér egy táskában. Vagyis nincs több alapanyaguk, mint az a bizonyos négy kiló. Meg szerencsájükre én. És a poharam már megint üres.

Kim Dzsongun intett a felszolgálóknak. A svájci szakértő pimaszsága lassan már túlmegy minden határon. Akárhogy is, két kimenetele lehet ennek az egésznek: vagy hasznossá teszi magát, és akkor szóba sem jöhet, hogy bármikor is hazaküldje Európába. Vagy nem teszi magát hasznossá, és akkor mehet tovább egyenesen az örökkévalóságba. Mindkét esetben bánhatja, hogy tiszteletlenül beszélt.

A Nagy Vezető érezte, hogy megmarad döntése mellett, hogy továbbra is kedvesen és elnézően bánik vendégével.

– Látom, Karlsson úr, magának ami a szívéen, a száján. Ez is az öregség előjogai közé tartozik. Maga ugyan elsősorban dolgozni jött ide, de szívesen elintézem, hogy kicsit körülnézzon szépséges fővárosunkban. Mit szólna hozzá, ha holnap munka után meglátogatná a város legelegánsabb bevásárlóközpontját? Én sajnos nem kísérhetem el, de kirendelek maga mellé egy idegenvezetőt.

A „legelegánsabb bevásárlóközpont” alatt a Nagy Vezető a város egyetlen bevásárlóközpontját értette.

Áruházba menni? Allannak már csak ez hiányzott. De mibe kerül neki, ha jó képet vág hozzá, Julius legalább megkönnyebbül egy kicsit.

– Kedves gondolat – mondta. – Jó kikapcsolódásnak tűnik a laboratóriumban töltött hosszú nap után. Mondja, volna kölcsön egy kis aprója? A nagy sietségben nem hoztunk magunkkal semmit, csak néhány üveg pezsgőt, de az sajnos már elfogyott.

Kim Dzsongun azt mondta, hogy Allannak és a barátjának nem kell törődniük a pénzzel. Ha találnak valami emléktárgyat, amit haza szeretnének vinni, azt tekintsék ajándéknak.

Ami a béke érdekében végzett munkát illeti, Karlssonnak hat nap áll rendelkezésére a laboratóriumban. Az időkorlát a kreativitás serkentésére szolgál. Ha eredményesen dolgozik, megkapja a munka hőse kitüntetését, valamint egy első osztályra szóló repülőjegyet haza, Svájcba.

Julius a Nagy Vezető irodájában előadott balszerencsés próbálkozása óta továbbra sem mert megszólalni. Allan viszont annál inkább.

– Hat nap alatt sok mindent el lehet végezni. Csak maradjak életben, már meglehetősen régóta gyengélkedem. Voltaképpen vagy harminc-negyven éve. Már megettem, ahogy mondani szokás, a kenyereim javát. Noé kétségkívül megérte a kilencszázötvenet. A különbség csak az, hogy én tényleg annyi vagyok, amennyi.

– Ki? – kérdezte Kim Dzsongun.

– Noé. A Bibliából. Jó könyv. Jaj, ezt most nem kellett volna. Gondolom, nem olvasta, mert ha olvasta volna, saját magát kellett volna likvidálnia, ha jól értem a törvényeiket.

Ez a nyavalyás svájci egy tiltott könyvet, a Bibliát emlegeti a népek palotájában? Egy hivatalos vacsorán? Ez mégiscsak több a soknál.

Ekkor azonban Margot Wallström sietett Allan segítségére. Közbeszólt, és megköszönte a Nagy Vezetőnek a lehetőséget a későbbi négy szemközti találkozóra. Kim Dzsongun bólintott, pedig erre még nem is tett ígéretet.

– Holnap fontos programjaim vannak, de holnapután szívesen látom ebédre. Azután már el is utazhat, Wallström asszony. Hazamehet, és közhírré teheti, hogy a világ legjobb atomfegyverszakértője a kezemben van. Ettől majd lehiggadnak egy kicsit Amerikában. Már ha egyáltalán tudják abban az országban, mi a higgadtság.

Margot Wallström nagyot kortyolt a színültig újratöltött borospoharából, hogy megőrizze lelki nyugalmát, és közben azon gondolkodott, mi történne, ha egyszer egy szobában összeeresztenék Kim Dzsongunt és Benjamin Netanjahut. A humor és az önismeret monumentális hiányát a humor és az önismeret monumentális hiányával. Már csak Donald Trumpot kellene közéjük ültetni mint közvetítőt.

* * *

Julius a palotából a szállodába vezető úton folyamatosan veszekedett Allannal. Mi az úristennek kellett kötözködnie a Nagy Vezetővel?

– Kötözködni? Egy kis őszinteségbe még senki nem halt bele.

– A világban tömegével hálnak meg emberek az őszinteségükből kifolyólag! Mi abban a poén, ha mi is beállunk közéjük?

Allan elismerte, hogy ebben tényleg nincs semmi poén.

– Édes öregem, miért kell minden csekélységtől ennyire berezelni? Nem lesz semmi baj, meglátod.

– Hogy az istenben képzeled ezt? Ez után az este után soha a bűdös életbe nem enged ki innen minket!

– Ezt eddig nem mondta. Nem akarok segíteni neki, csak amennyit feltétlenül szükséges. Mire rájön, jobb, ha mi már nem vagyunk itt. Meg az a diplomatafészek sem, amire annyira büszke.

– És hogy képzeled, hogy innen leléphetünk?

– Természetesen a bájos svéd külügyminiszter segítségével.

Már el is felejtetted?

– Tudnál mondani részleteket is?

– Részletek.

* * *

Margot Wallström a Nagy Vezető palotájában tartott szinte valóságosan vacsora után egyenesen a svéd követségre vitette magát, hogy beindítsa az útlevélkészítés folyamatát. Ami nem úgy megy, hogy a helyszínen, a követségen hipp-hopp kiállítják őket. Svédország az Svédország, a szabály az szabály.

A svéd rendőrség útlevélosztályának főnöke nem örült a Phenjanból érkező hívásnak. Tiltakozott, vonakodott, mindenféle ellenvetésekkel hozakodott elő, mert a külügyminiszter kérése a felettébb gyanús hivatkozások alapján két diplomata-útlevel kiállítására nem felelt meg az érvényben lévő szabályozásnak. Azt mondta, nem érti, hogy a külügyminiszter egyáltalán hogyan hozhatja őt ilyen helyzetbe.

Mivel Margot Wallström mégsem magyarázhatta el neki, hogy azért kell két svédet kicsempésznie Észak-Koreából, hogy megakadályozza a harmadik világháború kitörését, úgy döntött, hogy taktikát változtat.

Közölte az útlevélosztály főnökével, hogy nem kell értenie, mit tesz, a fontos az, hogy megtegye. Amikor az osztályvezető újra megkérdezte tőle, komolyan gondolja-e, hogy aláírásokat hamisítva állítson ki útlevelet két olyan embernek, akiket a stockholmi rendőrségen még soha senki nem látott, a külügyminiszter kurtán azt válaszolta: igen.

- Mégpedig diplomataútlevelet.
- Diplomataútlevelet, értem, de amúgy...
- Amúgy vagy megteszi, amit mondok, vagy megteszi, amit mondok. Ha kell, megkérhetem a miniszterelnököt, hogy hívja fel magát, és ismétlje meg a kérésemet. Ha ez sem elég, jó kapcsolataim vannak az udvarnál. A király is leszólhat magának, ha úgy óhajtja. És az országgyűlés elnöke is. Kivel akar még beszélni? Guterres úrral, az ENSZ főtitkárával?

Az osztályvezető elhallgatott. Mi köze van ehhez a királynak?

- Kedves osztályvezető úr. A dolog sürgős. Svéd állampolgárok élete forog kockán. És másoké is.

Az osztályvezető végül igent mondott azzal a feltétellel, ha a kérést írásban is megkapja elektronikus úton a fotókkal és az aláírásokkal együtt.

- Jó, jó, rendben – mondta Wallström külügyminiszter asszony.
- De az útleveleket azonnal ki kell állítani, és egy órán belül útnak kell indítani diplomatafutárral Phenjanba.
- Egy órán belül? De hát mindjárt ebédidő van...
- Nincs.

USA

– Mi a bűdös franc folyik itt? – kérdezte Trump elnök nemzetbiztonsági főtanácsadójától, H. R. McMastertől, aki nemrég került az előző nemzetbiztonsági főtanácsadó, Michael T. Flynn helyére, akiről kiderült, hogy maga is kockázatot jelent a nemzetbiztonságra.

Az történt, hogy a Fox Televízió leadott egy hírt egy észak-koreai úgynevezett sajtótájékoztatóról, amiről azután a Breitbart News hírügynökség egy cikket is közölt. Az elnök ezekből mindent megtudott, amit az ügyről tudni érdemes, a mélyebb összefüggések kivételével.

Ez a Wallström nevű hülye svéd öreglány megdumált magának egy titkos találkozót azzal a Kim Dzsong-izével... a hogyszívják... észak-koreai fővárosban. És aztán odaállt mellé az észak-koreai tévében! Ezt jelenti a titkos találkozó ennek a hülye tyúknak? A tetejébe még az élő adásban ölelgetett egy svájci kommunistát, aki azért van ott, hogy felturbózza az észak-koreai atomprogramot.

– Hja – mondta McMaster altábornagy. – Ölelgetni éppenséggel nem ölelgette a svájci kommunistát, csak a Breitbart rátett a hírre egy lapáttal.

Az elnök egy legyintéssel elintézte főtanácsadója kommentárját. Wallströmnek majd az orrára koppint, ha visszajön, de ki ez a kommunista, akit ölelgetett?

– Nem ölelgette, mint mondtam.

Trump elnök egy darabig még szidalmazta a beképzelt svájciakat, mielőtt rájött, hogy fel is hívhatja őket. Felvette a kagylót, és szólt a titkárának, hogy azonnal kapcsolja neki a svájci elnököt.

– Derítsd ki azt is, hogy hogy hívják – mondta Trump elnök a titkárnak, aki mindjárt közölte is vele, hogy Doris Leuthardnak hívják Svájc elnökét, és a keresztneve alapján valószínűleg nőről van szó.

- Még egy satrafa? Fogadni mertem volna rá. Azért nézz utána, és hívd fel!
- Európában most hajnali két óra van, elnök úr.
- Na és? – mondta Trump elnök.

SVÁJC, USA

Leuthard elnökasszonynak nehéz napja volt. Sűrű programok várták az esti órákban is. Éjjel egykor sikerült lefeküdnie, remélve, hogy valamennyit pihenni tud a reggel hatkor kezdődő újabb munkanap előtt.

Negyvenöt perc alvás után felébresztette az asszisztense. Telefonon hívják Washingtonból, a Fehér Házból.

Doris Leuthard felkelt, kissé kábának érezte magát, de felkészült a beszélgetésre. Ha az amerikai elnök telefonál, az ember nem fordul át a másik oldalára, és nem alszik tovább.

– Jó reggelt, elnök úr – mondta Doris Leuthard. – Hogy felébresztett-e? Nem, nem számít, nincs semmi baj.

– Akkor jó – mondta Trump elnök. – Mert ugye Zürichben már éjszaka van?

Igen, ezt Leuthard elnökasszony meg tudja erősíteni. Akárcsak Bernben, ahol éppen tartózkodik. De miért hívta, miről van szó?

Doris Leuthard feltette a kérdést, de sejtette a választ. Előző nap délutánján az államszövetségben, amelyet képviselt, megdöbbenve és elszörnyedve értesültek róla, hogy egy ismeretlen honfitársuk valószínűleg Phenjanban tartózkodik. Azóta ő maga és a szövetségi tanács tagjai saját hírszerző szervezetük és hálózatuk segítségével próbáltak tájékozódni az ügyben.

Kiderült, hogy Trump elnök a *legorombítást* választja a beszélgetés helyett svájci kolléganőjével. Megkérdezte tőle, miben sántikálnak, és tisztában van-e vele, milyen mértékben provokálja az Egyesült Államokat, amikor együttműködik Észak-Koreával az atomfegyverkezés területén. És amikor megszegik a szankciókat, amelyeket az EU is ratifikált.

Mivel Doris Leuthard túl lassan vette a levegőt, miközben válaszra készült, Donald Trump azzal folytatta, hogy gondja lesz rá,

hogy az EU kipenderítse Svájcot az unióból, ha Svájc nem szünteti be azonnal annak az elmebetegnek a támogatását.

Leuthard elnökasszony már nem is tudta, hol kezdje. Hogy tud az elnök kolléga ennyi tévedést előadni ilyen rövid idő alatt?

– Nos, Svájc nem tagja az EU-nak elnök úr, úgyhogy nehéz lesz elintéznie, hogy minket onnan kipenderítsenek. Egyébként sem vagyok biztos benne, hogy az amerikai elnök hatalma elegendő-e az Európai Unió tagsági szerkezetének megváltoztatására. Az Észak-Korea elleni szankciókat amúgy az ENSZ koordinálja, és abban mi is benne vagyunk. Ha változtatni kíván rajta, helyettem inkább Guterres főtitkár urat hívja és ébressze fel.

– Az előbb azt mondta, nem is aludt – mondta Trump elnök.

Doris Leuthard eléggé észnél volt ahhoz, hogy ne kezdjen vitatkozni az USA elnökével arról, hogy aludt-e éjjel kettőkor, vagy nem. Inkább azt mondta, hogy megérti az amerikai elnök aggodalmát.

– Sejtelmünk sincs róla, ki lehet ez az állítólagos svájci szakértő, de minden erőnkkel azon vagyunk, hogy kiderítsük. Erről biztosíthatom elnök urat.

– Még szép – mondta Trump elnök. – De ez nem elég. Ha megtud valamit, hívjon fel azonnal! Megértette?

Leuthard elnök már akkor is fáradt volt, amikor felvette a telefont, de kétpercnyi beszélgetés után az amerikai elnökkel még fáradtabbnak érezte magát.

– Ha megtudjuk, megteesszük a szükséges intézkedéseket. Hogy ezek pontosan mik lesznek, azt majd az ügy körülményei döntenek el. Nem ígérhetem meg, de nem is zárom ki a lehetőségét annak, hogy önt személyesen is tájékoztassuk, különös tekintettel arra, hogy e kívánságának hangot is adott. A Svájci Államszövetség ugyanakkor fenntartja magának a jogot, hogy a nemzet biztonságát érintő kérdésekben maga döntsön.

Trump elnök köszönés nélkül tette le a kagylót. Magában motyogott valamit, miközben felment a Breitbart.com honlapjára, hogy megnézzék, nem tudnak-e a svájciak többet annál, mint amennyit az elnökük hajlandó elárulni. De úgy látszott, még a Breitbart sem tapasztja a fülét eléggé erősen a sínekre.

Miközben Donald Trump a kiállhatatlan svájci nővel beszélgetett, mindenféle történet az ajtaja előtt is. Ryan Hutton nyugdíjas CIA-ügynök felhívta a Fehér Házat, és némi kapcsolgatás után sikerült elérnie McMaster nemzetbiztonsági főtanácsadót. Hutton ügynök közel járt a nyolcvanhoz, de állította, hogy a feje tiszta és a látása is jó. Ha az altábornagy urat érdekli, ő elmondhatja neki, ki az a svájci atomfegyver-szakértő, aki jelenleg Phenjanban tartózkodik.

– Nagyon is érdekel – mondta H. R. McMaster.

Nos, a szóban forgó svájci először is nem svájci, hanem svéd. Allan Karlsson a neve, ma már közel járhat a százhoz, a hetvenes és nyolcvanas években az USA fizetett ügynöke volt Moszkvában, az ötvenes években pedig egy szibériai munkatábor lakója, miután vélhetőleg összerúgta a port Sztálinnal. Azt megelőzően az amerikai elnök Szabadság-érdemrenddel tüntette ki fontos hozzájárulásáért a világ első atombombájának megkonstruálásához.

– Még egy svéd? – kérdezte Trump elnök, miután közölték vele az információt. – Hányan vannak ezek? Mi baj van ezzel az országgal?

– Nem tudom, de ő Szabadság-érdemrendet kapott, elnök úr.

– Hatvan évvel ezelőtt, igen. Azóta jócskán volt ideje elfelejteni, mi a szabadság. Mi a fenét keresne máskülönben Phen... Phon... izében.

– Phenjanban, uram. Nem tudjuk. Semmi mást nem tudunk azon kívül, mint ami elhangzott a sajtótájékoztatón, meg amit az egykori CIA-ügynök, Hutton mondott el róla.

– Két svéd és egy észak-koreai. Ez összesen három kommunista – mondta Trump elnök. – Hozzák ide nekem azonnal azt az átkozott Wallströmet, mielőtt Svédország meghódítja az egész világot. Van még valami? Ha nincs, akkor most hagyjanak békén egy ideig.

Igen, a főtanácsadó még egy dolgról szeretne beszámolni. Az NSA lehallgat egy szállodát Phenjanban. Mivel a szálloda szinte mindig üres, nem sok dolguk van, most azonban sikerült elcsípni egy beszélgetést. Valamit rendszeresen szállítanak Észak-Koreába „spárga” kódnévvel. Elhangzott ezzel kapcsolatban egy összeg is: ötszázmillió. Vélhetőleg dollár.

Trump elnök szerette a spárgát, és sejtelve sem volt róla, hogy a legkülönlegesebb fajtát, amelyet szerte Amerikában az ő szállodáiban is felszolgálnak, Svédországból importálják. „Gustav Svensson” a márkaneve.

– Spárga ötszázmillióért? – mondta Trump elnök. – Ennyire azért nem jó. Tudják meg, minek a fedőneve.

ÉSZAK-KOREA

Allan és Julius a Phenjantól északra fekvő plutóniumgyárban töltendő első munkanapjuk reggelén a szálloda reggelihez terített éttermében találkozott Wallström külügyminiszterasszonnyal.

A külügyminiszter asszony az asztalnál elmondta nekik, hogy az ígért diplomataútlevelek már úton vannak, futár hozza őket Pekingen keresztül. Ha semmi nem jön közbe, másnap reggel megkaphatják.

– Sokat törtem a fejem, de más nem jut eszembe, mit tehetek önökért.

– Már amit eddig tett, az is bizakodással tölt el minket – mondta Allan.

Julius csak bólintani tudott. A külügyminisztert továbbra is csodálatra méltó asszonynak tartotta, de olyan fantasztikus emberrel még nem találkozott, aki elérte volna, hogy ne azon gondolkodjon szüntelenül, hogy az élete mindjárt véget ér, és már soha többé nem látja imádott spárgaültetvényeit. Vagy a pénzt, amit az ültetvények megtermelnek.

– Kimmel holnap találkozom – folytatta Margot Wallström. – Már jelezte, hogy utána nincs rám szüksége, vagyis távoznom kell legkésőbb a rákövetkező napon. Nem gondoltak ki valamit, hogy lelépjenek velem együtt?

– Kigondoltunk valamit, Allan? – kérdezte Julius.

A százegy éves ember mással volt elfoglalva. Válasz helyett elmondta, hogy a fekete tabletje a jelek szerint elemében van. Elsőként egy lengyel EU-parlamenti képviselőről számolt be, aki kijelentette, hogy a nőknek kevesebb bér jár, mint a férfiaknak, mert kevésbé intelligensek. A férfiintelligencia témájához tartozik, hogy Trump amerikai elnök azt twitterezte, hogy a világ egyik legsikeresebb és legnépszerűbb színésznője voltaképpen semmire se jó. Aztán ott van a korrupcióval vádolt brazil elnök, Temer, aki a

korruptió botrányba keveredett Rousseff elnökasszonyt váltotta az elnöki székben, akinek az elődje, Lula, nemsokára megkezdte korrupció miatt kiszabott börtönbüntetését letöltését.

– Mintha egy híres költő írt volna valamit egyszer arról, hogy milyen szánalomra méltó az ember – mondta Allan, és hozzátette, nem tudja, mi az a twitterezés, amit Trump csinál.

Julius üres tekintettel meredt barátjára. A külügyminiszter asszony azt mondta, hogy alkalomadtán szívesen elmagyarázza Karlssonnak, mi a csuda az a Twitter, sőt ismertetheti vele a svéd költészet történetének fontosabb fejezeteit is. Most azonban az a fontos kérdés, hogy van-e az uraknak valamilyen tervük a túlélésükre.

Allan azt mondta, ha a miniszter asszony mindenáron másról akar beszélgetni, nekifuthatnak valamiféle *tervnek* is.

– Karlsson úr minek nevezné inkább, ha nem *tervnek*?

– Semminek – mondta Allan. – Vagy inkább problémának. Megnémi bizakodásnak. Vagy főként problémának vagy főként bizakodásnak. Attól függően, hogy melyikünkkel beszél.

Margot Wallström azt mondta, hogy most mindkettőjükkel beszél. De minthogy Julius láthatólag átadta magát a reménytelenségnek, Allanra hárul a közös beszélgetés terhe.

Sok minden ki fog derülni, ha túllesznek a plutóniumgyárban az első munkanapjukon. A megoldás néha úgy pottyan az ember ölébe, hogy nem is számít rá. Legutóbb is, amikor Juliussal együtt térdig vízben ültek a nyílt tengeren egy fonott kosárban. Nem azért mondja, mintha a víz hideg lett volna, nem volt az, ezért nem kell sajnálni őket, de a helyzetük máskülönben nem volt túl vidám.

– És egyszer csak a segítségünkre jött egy hajó. Szerencsénk volt.

– Szerencsénk? – riadt fel Julius a bénultságból. – Miért épp ebből az országból kellett jönnie annak az átkozott hajónak?

– Edd csak a reggelidet, Julius. Vannak ennél rosszabb országok is. Vagy lehet, hogy nincsenek, de mi most itt vagyunk. Bármilyen furcsák is az ételek, nekem ízlenek.

Az asztalukon rizs, hal, ismeretlen alapanyagból készített sárga színű leves és valami kimchinek nevezett étel állt egymás mellett. Mindehhez európai stílusú kávé és francia croissant társult.

– Emlékszem, amikor közvetlenül a háború után Kínában kellett hidakat robbantanom. A kávénak hírért sem hallották. Viszont volt rizsből készített pálinkájuk. Soha rosszabbat reggelire.

A külügyminiszter nem tudta eldönteni, Karlsson gondtalanságát vagy Jonsson gondterheltségét tartja-e a megfelelő magatartásnak. De minthogy helyzetükben egyik sem volt releváns, nem ragadt le a kérdésnél.

– Amikor mindenképp el kell utaznom, közölni fogom magukkal az indulás pontos idejét. Ha ott lesznek, akkor velem jönnek, ha nem, akkor égbekiáltó diplomáciai botrányt csinállok az ügyből, amint megérkezem. Itt nincs több lehetőségem egyéb kapcsolatok megmozgatására. Ha barátunk az elnöki palotában fejébe veszi, hogy megsértem valamelyik törvényét, engem is letartóztathat. Az ENSZ Biztonsági Tanácsának különmegbízottja egy észak-koreai börtönben! Ebből soha nem látott méretű válság alakulhatna ki. Értik a helyzetemet?

Allan látta, hogy a külügyminiszter befejezte a reggelijét, és indulni készül.

– Elvehetem a croissant-ját? Ha úgymen menni készül?

– Allan, az isten szerelmére! – mondta Julius.

Wallström külügyminiszter asszony azt mondta, Allan nyugodtan szolgálja ki magát. Majd elnézést kért, de indulnia kell a követségre, hogy előkészítse találkozáját Kim Dzsongunnal. Akár van valami értelme, akár nincs.

Elindult. Miközben az autóját várta a bejáratnál, hallotta, hogy Karlsson az asztalnál a török elnökről, Erdoganról beszél barátjának, aki Hollandia teljes lakosságát fasisztának nevezte, Merkel német kancellárt nácinak, Izraelt pedig terrorista államnak, amely legfőbb tevékenységének gyerekek meggyilkolását tekinti.

– Nem érdekel, mi a neve – mondta Julius idegesen.

– Voltaképpen engem sem – mondta Allan. – De azért ez a török rendesen beszólt mindenkinek, nem gondolod?

Margot Wallström beült a limuzinba. Miközben elhelyezkedett, azt kérdezte magától, vajon agyára ment-e a világ Karlssonnak, vagy fordítva.

* * *

Miközben Allant szemmel láthatólag nem érdekelte semmi más azon kívül, amit a tabletjében talál, Julius megemberelte magát, és elhatározta, hogy megtesz minden tőle telhetőt a túlélés esélyének növelése érdekében. A *tudás* ebben az összefüggésben nem tűnt rossz kiindulópontnak. Tanulmányi sétára indult.

A Rjugjong szállodának négy ismert kijárata volt. Mindegyiknél két őr állt, még ha idegenvezetőnek hívták is őket, akik mindig készségesen visszakísérték volna a svájci szakértőt és munkatársát a szobájukba, ha csak úgy a maguk szakállára el akartak volna menni valahova. Ebből a szállodából nem olyan könnyű eltávozni, mint az előzőből, sem léggalonnal, sem anélkül. Ha mégis sikerült volna, akkor mit csinálnak? *Kísétálnak* Phenjanon keresztül a repülőtérre? Taxit hívnak? Milyen számon? Milyen nyelven? Mivel fizettek volna? És miből gondolják, hogy nem fülelik le őket, ha megpróbálják?

Esetleg a saját sofőrjükkel? Akinek az a dolga, hogy az elkövetkező hat napon keresztül oda és vissza fuvarozza őket a plutóniumgyárba? Talán megteszi azt a szívességet, hogy kiviszi őket a reptérre? Ha Allan telebeszélné a fejét, ahogy csak Allan tudja...

Julius visszatért a reggelizőasztalnál ülő százegy éves barátjához. Nemsokára kilenc óra van. Allan megette a kimchijét és az asztalon található összes croissant-t, kivéve az utolsót, amelyet a kabátzsebébe süllyesztett, hátha később jól jön még. Üdvözölte visszatérő barátját, és azt mondta, új dolgokat talált a tabletjében. Mielőtt Julius belé fojthatta volna a szót, elmesélte, hogy a Mexikó és USA határán épülő fal költsége négyszerese annak az összegnek, amelyből a kelet-afrikai éhínség egész problémája megoldható lenne.

– Éhínség Kelet-Afrikában?

Julius gyűlölte Allan fekete tabletjét. Szerette volna visszakapni azt a régi öregembert, akit még nem temetett maga alá a világ minden nyomorúsága.

– Ezt hallgasd meg – folytatta Allan.

Nagy-Stockholm új kórházépületébe rosszul szereltek be százhatvanöt fürdőszobát. Rosszul kötötték be a csöveket. Át kellett építeni mindegyiket, a költségek egy fél afrikai éhínség nagyságrendjében mozogtak.

Julius kiborult.

– Nekem ebből most már elég. Együtt szenvedek az éhező gyerekekkel és az elrontott fürdőszobákkal, de hát nem fogtad fel, hogy néhány napon belül agyonlőhetnek? Mi volna, ha végre a megfelelő sorrendben kezelnék a problémákat?

Allan úgy tett, mint aki megsértődik.

– Te talán kigondoltál valamit, amíg én az életről való tudásomat frissítem? Vagy minden idődet siránkozással töltöd?

Julius beszámolt Allannak a kijáratoknál álló örökről, és emlékeztette a napirendjükre is, amelyet be kell tartaniuk. Ebben egyébként az is benne van, hogy a szálloda előtt autó várja őket, alig egy perc múlva már benne kellene ülniük. Ez az autó lehetne a megoldás a közlekedési problémájukra. Az autó, meg aki vezeti.

– Hát akkor menjünk, és mutakozzunk be neki. Az új találkozások mindig izgalmasak. Gyere, öregfiú. És fel a fejjel!

A sofőr tisztelettel köszöntötte a külföldi vendégeket. Megkérte az urakat, szálljanak be a hátsó ülésre, és közben vigyázzanak a pocsolóakra, ne sározzák be a cipőjüket és az autót.

– Én inkább előreülök, hogy tudjunk kicsit beszélgetni – mondta Allan. – Maga kitűnően tud angolul!

Julius beült hátra, de Allant nem sikerült a sofőrnek ugyanoda terelnie, mert időközben beült előre.

– Ez így nem teljesen szabályos – mondta, miközben beült a volán mögé.

– Allan vagyok – mondta Allan. – Uraságodat hogy hívják? A Kim gyakori név errefelé, ha jól értem.

A sofőr azt mondta, a neve nem érdekes, mint ahogy ő maga sem. A feladatát viszont komolyan veszi. Kéri az urakat, hogy minden reggel kilenckor álljanak készen az indulásra a laboratóriumba. Visszaút tizenhat órákor. A névtelen sofőr

napközben egyébként a labor előtt fog várakozni, hogy rendelkezésre álljon előre nem látható események idején is.

– A repülőtéren állítólag nagyon szép – mondta Allan. – Holnap esetleg megnézhetnénk? Mit szólna hozzá, Névtelen úr?

Arról szó sem lehet. A szálloda és a labor közötti úttól való eltérés egyedül ma délutánra van betervezve, utasítása van rá, hogy elvigye az urakat Phenjan legnépszerűbb bevásárlóközpontjába.

– De egy kis kiruccanás csak nem...

– De igen – mondta a sofőr.

Nem kedves ember. Allan előhúzta zsebéből a félretett croissant-t. A sofőr halálra rémült tőle. Megállította az autót, és közölte, az ő autójában szigorúan tilos bármiféle étel vagy ital fogyasztása.

– Dobja ki rögtön az árokba!

Ételt kidobni? Normális ez? Ha Allan jól értette, az étel ebben az országban ritkább tüneménynek számít, mint a katonai parádé.

– Az Örök elnök országában senki nem éhezik – mondta a sofőr. – Dobja ki azonnal!

Allan engedelmessé vált a felszólításnak.

– De éhesnek azért szabad lenni – mondta.

Ezután nem beszéltek többet mindaddig, amíg a sofőr egyszer csak megszólalt.

– Megérkeztünk.

– Köszönjük a kellemes utat – mondta Allan.

* * *

A szálloda és a plutóniumgyár között épp olyan szabadon lehetett oda-vissza közlekedni, mint magában a szállodában. A biztonságra azonban egy szigorú kapuőr ügyelt, aki mindkét irányban ellenőrzött mindent és mindenkit.

– Jó napot kívánok – mondta Allan. – Engem Allan Karlssonnak hívnak, és kíváncsi vagyok, uraságodnak – ellentétben a sofőrünkkel – van-e neve?

Az őr megnyugtatta Allant, hogy van neve. Először azonban szeretne megismerkedni Karlsson úr zsebeinek tartalmával. Az

üzem területére ugyanis semmit nem lehet illetéktelenül bevinni. Vagy kihozni.

Allan azt mondta, reméli, hogy őt magát és Julius barátját nem tekintik illetéktelennek, mert az mindenkinek csak kellemetlenséget okozna. Az őr nevét viszont nem sikerült megtudnia.

– Rendben – mondta az őr, és beengedte a vélelmezett svájciakat.

Allan azt tervezte, hogy a nap nagy részében értelmetlen dolgokkal tartja szóval a laboratórium vezetőjét, aki nemrég lépett eltűnt kollégája helyére. Ugyanaz az ember, aki előző nap fogadta őket Nampo kikötőjében.

Allan mindenkinek, akivel megismerkedett, tudni szeretne volna a nevét, de az észak-koreaiakat nehezen lehet megkönyékezni.

– Szólítson mérnök úrnak – mondta a laborfőnök.

– Hát jó – mondta Allan. – Ha így akarja, akkor én Karlsson úr leszek.

– Már most is az – mondta a mérnök.

Miután a megszólítás kérdését elrendezték, Allan az első nap tekintélyes részét semmitmondó fecsegéssel kívánta eltölteni. Hosszan beszélt a laboratóriumok tisztán tartásának fontosságáról, aztán azt fejtegette, hogy az atomfegyverkezés komoly dolog, majd pedig arról beszélt, mennyire várja már a közeledő tavaszt.

A mérnök türelmetlenkedni kezdett.

– Nem kéne most már nekilátnunk a munkának?

– Nekilátni a munkának? – kérdezte vissza Allan. – Pontosan erre gondoltam én is. Hogy bizony ideje volna már nekilátni a munkának.

Allan azon kezdett gondolkodni, hogy Juliusszal együtt valahogy úgy kellene távozniuk az országból, hogy magukkal viszik a négy kiló dúsított uránt is, amely velük együtt érkezett az országba. Szerencsére a diplomatautóját nem kellett keresgélniük, mert már nem az elnöki palotában volt a Nagy Vezető íróasztalán. Hanem itt a laboratóriumban, az egyik fal mellett várta, hogy szükség legyen rá.

– Először is hadd nézzem meg közelebbről az uránt, amelyet tovább kell finomítanom – mondta Allan.

– Miért akarja megnézni? – kérdezte a mérnök.

Allan nem tudta pontosan, miért, csak azt tudta, hogy nem árt, ha az ember megismerkedik azzal, amit el akar lopni.

– Meg akarok bizonyosodni róla, hogy nem verték át magukat – mondta. – Ha mérnök úr tudná, mennyi hamis uránt kínálnak eladásra szerte a világban, alighanem már nagyon félne a sötétben. Lehet, hogy már fél is?

– Én?

– A sötétben. Nem fél?

A mérnök csak a fejét csóválta az öregségtől vélhetően romló elmeállapotú szakértő butaságán, és elindult a táskáért. Felrakta a laboratóriumi munkaasztalra, és kinyitotta.

A dúsított urán nagy sűrűségű anyag, és a sugárzás szempontjából nem jelent komoly veszélyt. Allan egy vékony ólomrétegbe burkolt, téglaméretű csomagot látott. Megmérte a hosszát és a szélességét.

– Huszonnyolcszor tizenkét centiméter. Ami huszonhét-szer tizenegyet jelent az ólomköpeny nélkül. Teljesen korrekt! Gratulálok, mérnök úr.

A mérnök csodálkozott. Nem is annyira a magállapításon, mint a gyorsaságon.

– Már be is fejezte az ellenőrzést? Nem nyitja fel a tokot?

– Nem, miért nyitnám? A méret stimmel. Most már csak a súlyát kell megmérnünk, a biztonság kedvéért.

Allan a néhány méterrel odébb álló laboratóriumi mérleghez vitte a csomagot.

– Ha megfelel, mennyinek kell lennie? – kérdezte a mérnök.

Allan ekkor már látta, mit mutat a mérleg.

– Öt kiló és huszonkét deka, ez a helyes szám, ha az ólomköpeny nyolc milliméter vastag. Kétszeres gratuláció jár magának, mérnök úr. Úgy látom, maga olyan ember, aki tudja, mit csinál, mindenek ellenére.

A mérnök nem tudta követni.

– Mindenek ellenére?

– Ne lovagoljunk a szavakon. Inkább tegye vissza a táskát oda, ahol volt, és akkor talán folytathatnánk a munkát? Sok dolgunk van, és tulajdonképpen kevés időnk.

A mérnök nem értette, miért az ő hibája, ha nem haladnak előre.
– Na, hol is tartottunk? – mondta Allan. – Megbeszéltük már a laboratórium tisztaságának fontosságát?
– Igen – felelte a mérnök. – Kétszer is.
– És az urán súlyának szerepét?
– De hát épp az előbb mérte meg.
Julius némán követte a fejleményeket. Valószínűleg nincs a földön még egy ilyen istenadta tehetség, mint Allan.

Az újonnan kinevezett laborfőnök nehéz helyzetben volt. A jövője teljes mértékben Karlsson munkájának eredményességén múlt. Súlyosbította helyzetét, hogy a kikötői rövid találkozás után a Nagy Vezetőnél ő maga állt jól Karlssonért.

A plutóniumtermelő üzem eddig nem hozta a várt eredményeket, az oroszok pedig nem tartották be a centrifuga beszállítására tett ígéretüket. Más lehetőségek híján a mérnök irányváltással akart megfelelni a Nagy Vezető elvárásainak, és ehhez dúsított uránra volt szüksége.

Nem kis rémületére a már említett oroszok összekapcsolták egy afrikai beszerzési forrással, és az első próbaszállítmány, amivel bizonyítania kellene irányváltása helyességét, már meg is érkezett. Ráadásul egy ősóreg szakértővel együtt, aki állítólag tudja, hogyan lehet ötszörös vagy tízszeres hatást elérni ugyanannyi alapanyaggal. *Hetisostat-nyomaték-ezerkétszáz?* A főmérnök nem volt buta ember, de bármennyire törte is a fejét, nem értette, mit jelenthet ez a fogalom. Nem baj, van még rá öt egész napja. Arra gondolt, másnap nem fogja engedni, hogy a beszélgetés mindenfelé elkalandozzon.

* * *

Miközben Julius, úton a bevásárlóközpont felé, a hátsó ülésen szunyókált, Allan elől ült, és gondolkodott. Beszélgetni ugyanis nem tudott senkivel. Úgyhogy még egy kicsit gondolkodott. Kis idő múlva hátraszólt Juliusnak:

– Tudod, mim van nekem?

Julius résnyire nyitotta a szemét.

– Nem, nem tudom. Mi?

– Egy tervem.

Julius nyomban felébredt.

– Hogy mi ketten hogy jutunk ki ebből az országból?

– Igen. Ezt akartad, nem? Vagy meggondoltad magad?

Barátja a hátsó ülésen fogadkozott, hogy nem gondolta meg magát. És nagyon szeretne közelebbről is megismerkedni a tervvel.

Allan terve az volt, hogy elküldik valamiért a mérnököt, ők pedig fogják a táskát az uránnal, átsétálnak vele a biztonsági ellenőrzésen, a várakozó sofőrt pedig kiszállítják az autóból, mivel soha nem lenne hajlandó kivinni őket a reptérre.

Julius hallgatta.

– Ez a terved? – kérdezte.

– Röviden, igen.

– A többi részletről most nem is beszélve, hogy gondolod, hogy kivisszük az uránt a kapuban álló biztonsági őr orra előtt? És mivel veszed rá a sofőrt, hogy kiszálljon az autójából? És hogy jutunk fel a külügyminiszter gépére úgy, hogy közben nem kapcsol le minket a reptéri személyzet?

Allan azt felelte, egy öreg agynak ez túl sok kérdés egyszerre.

Phenjan legnagyobb és egyetlen említésre méltó bevásárlóközpontjának mind a négy szintje tele volt áruval, vásárló viszont szinte egyáltalán nem volt benne. A névtelen sofőr emeletről emeletre kísérte Allant és Juliust.

A földszinten férfi- és nőruhákat árusítottak. Az előbbiekkal már rendelkeztek, az utóbbiakra nem volt szükségük.

Az első emeleten cipőket, kabátokat, kesztyűket és táskákat lehetett vásárolni. Vettek egy-egy kabátot maguknak, kerül amibe kerül a Nagy Vezetőnek. Hűvös volt az idő.

A kabátok mellett egy polcon vagy negyven egyforma diplomata táskák sorakozott, ugyanolyan, mint az uránt tartalmazó táskák a laboratóriumban. Észak-Koreában ezek szerint csupán egyetlen típusú diplomata táskát gyártottak.

– A kommunizmusnak is megvannak az előnyei – mondta Allan.

Levett a polcról magának egy táskát. Julius megértette, hogy százegy éves barátja épp most döntötte el, hogy megpróbálja majd elcserélni a táskákat.

A második emeleten semmi olyasmit nem láttak, ami érdekelte volna őket. Játékokat, írószereket, különféle rajzeszközöket kínáltak. Allan ment elöl, Julius pár lépéssel utána, mögöttük, további néhány lépéssel lemaradva a szemmel láthatóan elfásult sofőr.

A harmadik emeleten Julius magához vett egy tekercs ólomszalagot.

– Ehhez mit szólsz, Allan?

– Okos fiú vagy. Azt hiszem, be is fejezhetjük a vásárlást.

A földszinten egy fiatal nő állt a kasszánál, és várta a vásárlókat. Amikor Allan és Julius kitette a kabátokat, a táskát és az ólomszalagot a pultra, és a sofőr azt mondta, hogy a számlát küldjék a Nagy Vezetőnek, a nő elájult. A sofőr fölemelte a földről, elnézést kért a svájciaktól, azt mondta, gondolhatott volna rá.

A szállodáig tartó rövid úton a sofőr nyomatékosan felhívta a hátul ülő Julius és a mindig előreülő Allan figyelmét, hogy másnap reggel semmit ne hozzanak magukkal a reggelijükből, mert az szigorúan tilos.

– Kimchit sem szabad? – kérdezte Allan.

– Kimchit kiváltképpen nem szabad.

– Megértettük, Névtelen úr. Még korábban fogunk fölkelni, hogy jóllakhassunk, mielőtt legközelebb találkozunk.

Az este hátralévő részét Allan a szállodai szobában töltötte az íróasztalnál a tabletjével. Ezúttal papírt és tollat is használt. Vegyjeleket és képleteket írkált fel magának. Időnként elégedetten dúdolgatott. Közben Julius átvizsgálta a szobát, keresett valamit, amit ólomszalagba lehet csomagolni. Végül a mosdókagyló mellett talált egy fekete dobozt, amiben a fürdőszobai kellékeket tartották.

– Jó választás – dicsérte meg Allan. – Jó a méret, meg minden.

Külsőleg a csomag nagyon hasonlított a mérnök dúsított uránjához. A súlya kétségtelenül kevesebb volt, de mit ért ehhez a

biztonsági őr?

Nem sokkal éjfél előtt Allan befejezte a szörfölést és a jegyzetelést.

– Rendben vagyunk – mondta. – Holnap lesz miről nem beszélgetnünk a mérnök úrral.

ÉSZAK-KOREA

Nyilvánvaló volt, hogy Allannak mégiscsak van valami terve. Julius részben értette is, milyen elemekből áll össze. De csak részben.

Másnap a reggelizőben Allan az egyik felszolgálópult aljában talált egy teáskanalakat tartalmazó, zárható műanyag dobozt. A kanalakat kiöntötte belőle egy asztalra azzal a céllal, hogy a dobozt megtartja, a csörömpölésre azonban felfigyelt az egyik felszolgálónő, és odasietett, hogy megtudja, mit csinál.

Allan megkérte Juliust, vesztegesse meg a felszolgálónőt az arany öngyújtóval, amit az indonéz szállodaigazgatótól lopott el.

– Nem *loptam el* – tiltakozott Julius, miközben megalkudott a nővel. – Csak valahogy a zsebemben maradt.

Allan nem akart vitát nyitni a kleptománia definíciójáról. Inkább utasításokkal látta el a boldogságban úszó felszolgálónőt:

– Töltse meg a dobozt müzlivel és tejjel, legyen szíves. Aztán zárja le jó szoroson, és adja oda annak az úrnak, akinek most megörökölte az öngyújtóját.

A fiatal nő abbahagyta tükörképének nézegetését az öngyújtó fényes oldallapján, és ringó léptekkel távozott.

– Müzli és tej, amit a sofőrünk a legjobban utálna a kocsijában?
– jegyezte meg Julius.

– Ugyanúgy gondolkodsz, ahogy én – mondta Allan.

A müzli és a tej keverékére azért volt szükség, hogy kiszállásra kényszerítse a sofőrt az autójából. Sem Allan, sem Julius nem volt annyira izmos, hogy *kiemelje* a sofőrt az autóból, két dologban pedig biztosak lehettek: az egyik az, hogy a sofőr önként nem fogja elhagyni a kocsiját, a másik pedig az, hogy nem lesz hajlandó kivinni őket a reptérre, bárhogy próbálnák is rávenni erre.

Wallström külügyminiszter csatlakozott a reggelizőkhöz. Egy csésze kávéval és egy francia-koreai croissant-nal a kezében megállt az urak asztala mellett, és közölte, hogy sietnie kell. A diplomata-útlevelek rendben megérkeztek. A külügyminiszter egy szalvétába csomagolva át is nyújtotta őket.

– Nagyon kedves öntől, külügyminiszter asszony! – mondta Allan. – Mikorra tervezi az elutazását? Mi nap közben eléggé elfoglaltak leszünk. Jó volna tudni.

Wallström külügyminiszter épp ezt akarta nekik elmondani. Kim Dzsongun megüzente, hogy nemcsak a megbeszélésük lesz utolsó, hanem itt tartózkodásának a napja is, vagyis még aznap délután el kell utaznia.

– Nyilvánvalóan meg akar szabadulni tőlem. Nem úgy, mint Trump elnök, akinek a stábjától utasítást kaptam, hogy menjek el hozzá, és magyarázzak meg bizonyos dolgokat. A reptér megerősítette, hogy az indulás tizenöt-harmincra van kitűzve.

– Ma? – kérdezte aggódva Julius.

– Vajon mit akar az amerikai elnök megmagyaráztatni magával? – kérdezte Allan.

– Nem kizárt, hogy maga is szóba kerül, Karlsson úr.

A külügyminiszter szomorúnak látszott. Julius megsajnálta. Leginkább persze önmagát sajnálta meg.

– Tehát tizenöt-harminc – mondta a külügyminiszter. – Bárcsak ott lennének maguk is.

Nem remélte, hogy valaha is viszontlátja még Jonsson és Karlsson urakat. Jonsson úr sem.

– Ma? – tette fel még egyszer a kérdést. – Hogy a csudába érhetnék ki, ha...

– Ne sopánkodj, Julle – mondta Allan. – Vagy megoldódnak a dolgok, vagy nem. Harmadik lehetőséget nemigen látok. Indulnunk kell, kilenc óra van, dolgunk van, amit végezetlenül kell hagynunk. Ne felejtse itt a müzlit.

– Nem vagyok Julle – mondta Julius.

* * *

A plutóniumgyár biztonsági őrének szigorú és mindenre kiterjedő szabályok szerint kellett dolgoznia. Mindig mindenkit át kellett vizsgálnia, egyforma alaposan.

A második nap Karlsson és Jonsson urak az új kabátjukban jelentek meg. Az őr átvizsgálta minden zsebet, minden varrást, de nem talált semmit.

Karlsson táskát is hozott magával, amelyben volt egy ezüstös színű csomag és egy köteg kézzel írt jegyzetpapír számokkal és képletekkel.

– Ez mi? – kérdezte az őr a jegyzetekre mutatva.

– Ez itt a büszke demokratikus népköztársaság nukleáris jövője – mondta Allan.

Az őr rémülten visszatette a papírokat a táskába.

– És ez?

Felemelte a csomagot.

– Ezek piperedolgok – mondta Allan az igazságnak megfelelően. – Be vannak csomagolva, ajándék a főmérnök úrnak. De ne szóljon neki, kérem, meglepetés lesz.

Micsoda végletek. Egyfelől a nemzet jövője, másfelől ez a... mi is?

Az őr hivatalból gyanakvó. Óvatosan letekerte a ragasztószalagot, addig, amíg bele tudott kukkantani a csomagba, és meg tudta állapítani, hogy a fura öregember igazat mondott. A fekete doboz borotvát, borotvahabot, szappant, sampont, testápolót, fésűt, fogkefét és fogkrémet rejtett magában. Némelyik tubusnak lecsavarta a kupakját, és megszagolta.

– Mit gondol, örülni fog neki? – kérdezte Allan.

A fogkrémnek fogkrémszaga volt, a samponnak samponszaga. A borotva szemmel láthatóan borotva volt.

– Nem tudom – mondta az őr.

Vajon a szabályzat megengedi mindenféle testápoló bevitelét?

– Kérem, csomagolja vissza az egészet – mondta Allan. – A főmérnök úr bármelyik pillanatban itt lehet, és bosszantó volna, ha...

Már jött is. Dühösen.

– Mi folyik itt? Már tíz perce el kellett volna kezdenünk a munkát.

Miközben az őr gyorsan visszatekerte a ragasztószalagot a csomagra, Allan elmondta a mérnöknek, mi folyik itt, vagyis hogy az őr csak a munkáját végzi, méghozzá nagyon lelkiismeretesen. A főmérnök úrnak érdemes lenne megfontolnia, nem kellene-e előléptetni. Amennyire Allan meg tudja ítélni, komolyabb feladatokra is alkalmas volna. Őrparancsnok is lehetne, példának okáért. Bár ez azt jelentené, hogy az őrséget legalább még egy személlyel meg kellene erősíteni, akinek a parancsnoka lehetne.

Karlsson vajon ezt a napot is ostoba fecsegéssel kívánja eltölteni? Ezt nem engedheti meg.

– Jöjjön már!

Amíg Allan elmondta mondókáját, az őr szépen visszacsomagolta a mérnök ajándékát, és az összecsukott táskát átnyújtotta a svájci atomfegyver-szakértőnek. Más gyanús tárgyat nem talált benne (a müzlis doboz kinn maradt az autóban, a hátsó ülés lábrészénél).

Az őr hosszan nézett a befelé induló Allan, Julius és mérnök után.

Őrparancsnok, gondolta. Az már valami.

* * *

A mérnök bevezette Karlssont és Jonssont a laboratóriumba. Az első nap végén jelentette a Nagy Vezetőnek, hogy a munka, vagyis az öreg svájci tudásának megcsapolása lassan halad előre, de a jó irányba. Végtére is az öreg elmúlt százéves, és kérdés, hogy a várható végeredmény szempontjából nem lenne jobb talán a saját tempóját követni. A Nagy Vezető ezzel egyetértett. Öt további napja van még a mérnöknek arra, hogy kiszedje belőle, amit tudni akar. Továbbra is úgy látszott, van elég idő.

– Hát akkor lássuk – mondta Allan, és kitette a képletekkel teleírt papírjait a mérnök asztalára. Az én időmben a fission volt mindenre a megoldás. Mostanában a fission és a fusion kéz a kézben jár, de ezt talán a mérnök úr is tudja.

A mérnök megvonaglott. A fusion az abszolút nyilvánvaló fogalmak kategóriájába tartozott. De az öreg legalább feljegyzéseket

hozott magával, amit érdemes tanulmányozni.

– Ne leskelődjön, mérnök úr. Az nem jó, ha túl gyorsan haladunk előre.

A mérnök azt gondolta, hogy a túlságos gyorsaságnak itt nincs semmiféle veszélye, de úgy döntött, hogy egy darabig még türelmes lesz.

Allan folytatta:

– A számunkra fontos kérdés tehát az, hogy mennyire vagyunk képesek komprimálni azt az uránt, amit ilyen szerencsésen megszerzett magának.

– Tudom, hogy ez a kérdés – mondta a mérnök. – Azt is tudom, hogy vélhetőleg tudja a választ. Leírta?

Allan sértődött pillantást vetett a mérnökre. Nyilvánvaló, hogy tudja a választ. De a jegyzeteire még várni kell, ezt netán már elfelejtette a mérnök úr? Allan megismételte, hogy leginkább azért aggódik, hogy tanítványa nem tudja követni. És akkor nem jutnak semmire.

A mérnök azt felelte, hogy Karlsson úrnak ettől nem kell tartania. Karlsson úr tempóját egy gyerek is követni tudná. Ő maga pedig idestova egy évtizede foglalkozik már ezzel a kérdéssel.

– Szerény eredménnyel – jegyezte meg Allan, és elnézést kért.

Valamit meg kell beszélnie a sofőrjükkal, aki kinn áll az ajtó előtt.

– Mindjárt visszajövök – mondta, és kiment.

Julius felfogta, hogy megkezdődött a Zavarkeltési hadművelet. Cinkosan vállat vont, amikor elkapta a mérnök tekintetét.

– Megvannak a maga bolondériái – mondta Julius. – De a végén minden rendben lesz.

Reméljük, gondolta magában.

A százegy éves ember kabátban, táskájával a kezében elsétált a biztonsági őr előtt, aki felpattant székéből, és rákiáltott: „Állj!”

– Most meg hova megy, Karlsson úr?

– A sofőrömhöz – mondta Allan. – Fontos dolgot kell megbeszélnem vele.

Az őr értékelte Karlsson korábbi javaslatát az előléptetésére, de mást egyelőre nem tervezett azonkívül, hogy a munkáját rendszeresen elvégzi. Így aztán újra átvizsgálta Allan kabátját és táskáját. A táska

tartalma ugyanaz volt, mint néhány perccel korábban, csak a papírok hiányoztak belőle a képletekkel. De az rendben is van, képleteket csak bevinni lehet, kihozni nem.

A sofőr a kocsni műszerfalát tisztogatta egy fehér kendővel, amikor Allan megkocogtatta az oldalsó ablakot, hogy felhívja magára a figyelmét.

– Vissza a szállodába, uram? Máris? – kérdezte a sofőr.

– Nem. Csak tudni akartam, hogy van. Hogy nincs-e túl melege? Mert ha igen, eressze le az oldalsó ablakokat, hogy legyen egy kis légmozgás.

A sofőr súlyos pillantást vetett az öregre.

– Három fok a levegő hőmérséklete – mondta.

– Nincs melege?

– Nincs – mondta a sofőr.

Allan fekete tabletje az első ülésen feküdt, és várta a gazdáját.

– Ha akarja, belenézhet, amíg vár rám. Meztelen nők is vannak benne, ha jól láttam.

A sofőr rémülten közölte, hogy nincsenek ilyen tervei.

– Na, ezt akkor legalább megtudtam – mondta Allan, és visszament a bejárathoz. Majdnem áthaladt az ór előtt is. De csak majdnem.

– Kérem a kabátját, legyen szíves. És a táskát.

Allan azt mondta, nem hoz magával semmit az autóból, ha jól emlékszik, de hozzátette, hogy a felügyelő úrnak nem kell elhinnie, amit mond.

– Megfigyeltem, hogy az én koromban könnyen előfordul, hogy valami nem úgy van, ahogy gondolom, és nem feltétlenül azért, mert rosszul gondolom. Csak ellenőrizzen mindent, amit kell, az alaposság erény. Tudom, hogy a Nagy Vezetőnek is ez a véleménye.

Az ór megremegett, valahányszor a Nagy Vezető szóba került.

Bent a laboratóriumban Allan azt mondta:

– Eszembe jutott valami.

– Micsoda? – érdeklődött a mérnök.

Allanon látszott, hogy nekigyürkőzik, mielőtt elhadarja a következőket:

– $\text{MgSO}_4 \cdot 7\text{H}_2\text{O}$ CaCO_3 $\text{Na}_2\text{B}_4\text{O}_7 \cdot 10\text{H}_2\text{O}$.

A mérnök nem bírta követni.

– Még egyszer, kérem – mondta.

– Mármint akkor, ha megelegszünk a robbanóerő megduplázásával. De én inkább a tízszereséről beszélek.

– Mondja el még egyszer, kérem – ismételte meg a mérnök.

– Természetesen – mondta Allan. – De csak sorjában, mindent a maga idejében, ezt már mondtam, ugye? Tapasztalatból tudom, hogy másképp nem megy. És járt utat a járatlanért el ne hagyj, ebben azért megegyezhetünk, vagy nem?

A mérnök motyogott valamit arról, hogy az valóban hiba volna, Julius pedig döbbenet hallgatta. Honnan jön ez az egész?

Az egész természetesen a fekete tabletből jött. Egy avatatlan (Julius) vagy felkészületlen (mérnök) fül számára ez akár a büszke népi demokratikus köztársaság minden atomfegyverkezési problémájának megoldása is lehetett volna.

De nem az volt. A képlet helyes olvasatban és sorrendben a fürdőszó, a fogkrém és a fehéritő kémiai összetételének képlete volt. Allan valami nukleáris dolgot keresett, de ehelyett egy olyan honlapon kötött ki, amelyet egy kanadai hobbivegyész üzemeltetett. Aki azt akarta a világ tudomására hozni, hogy mit tartunk a fürdőszobánkban és a kamránkban. Allan memóriájával pedig nem volt semmi baj, noha ő úton-útfélen az ellenkezőjét állította. Az előbb említetteken kívül mintegy tartalékban még olyan anyagok vegyi összetételét őrizte, mint a fejfájás elleni tabletták, a sütőpor, a tűzhelytisztító és még egy-két hasonló háztartási cikk. Hála egy fiatalembernek, aki az Ontario-tó partján fekvő Missisaugában élt.

A mérnöknek talán jól is jött volna egy fejfájás elleni tabletták (nem úgy, mint a sütőpor vagy a tűzhelytisztító). Megint erőt vett rajta a türelmetlenség.

– Nem mehetnénk most már tovább?

– Dehogynem – mondta Allan. – Csak előbb ki kell...

És kiment a mosdóba, és egy darabig ott is maradt.

Mielőtt eljött volna a nagy kitörés pillanata, Allan még egyszer felkereste a névtelen sofőrt (hogy megkérdezze tőle, nem fázik-e, mivel a hőmérséklet csak három fok), valamint folytatta a mérnökkel a beszélgetést, és tett néhány lépést előre, vagy inkább oldalra. Miközben Julius mindent elkövetett, hogy szinten tartsa a mérnök és önmaga kedélyállapotát.

A sietségben Allan elfelejtette felkészíteni Juliust aznapi legfontosabb feladatára, hogy egy adott pillanatban elterelje a mérnök figyelmét, miközben ő kicseréli a táskákat. A százegy éves ember valami ürüggyel beküldte a mérnököt a szomszédos hűtőkamrába, hogy közben röviden kioktathassa barátját.

– Vond el a figyelmét, amikor visszajön.

– Vonjam el? – kérdezte Julius. – Hogyan?

– Mindegy, csak vond el valahogy. Én közben kicserélem a táskát.

– Miért nem most cseréled ki, amikor nincs bent?

Allan meglepődve nézett Juliusra.

– Mert nem jutott eszembe – mondta. – Nem tudok mindig mindenre gondolni, ahogy azt a környezetem elvárná tőlem. Ez nem is volna baj, csak egyes esetekben...

Ennél nem jutott tovább, mert a mérnök visszatért.

– Nyolc hektó galliumunk van raktáron – mondta. – Milyen jelentősége van ennek az urán dúsítása szempontjából? Kérem, magyarázza meg nekem, mintha egyenrangú volnék, és nem hülye.

– Csak nyolc hektó? – kérdezte Allan gondterhelten.

Julius ebben a pillanatban összeesett.

– Segítség, meghalok!

A mérnök halálra rémült. Még Allan is összerezzen, pedig ő volt a megrendelő.

– Jaj! – kiáltotta a földön fekvő Julius. – Jaj!

Allan maradt, ahol volt, miközben a mérnök Julius segítségére sietett.

– Mi van magával, Jonsson úr? – kérdezte, és letérdelt a talán haldokló főmunkatárs mellé. – Rosszul van?

Julius látta, hogy Allan közben kicserélte, amit ki akart cserélni.

– Nem. – mondta. – Köszönöm, nem vagyok rosszul. Csak hirtelen rám tört a honvág.

– A honvágy? – kérdezte a mérnök. – De hát összeesett, mint egy üres zsák.

– Súlyos honvágy. De már elmúlt.

A mérnök a két külföldi közül mind ez idáig Juliust tekintette normálisabbnak, de most gyanakodni kezdett, hogy vele sincs minden rendben.

– Felsegítsem, Jonsson úr?

– Köszönöm, kedves mérnök úr – mondta Julius, és odanyújtotta a kezét.

* * *

A mérnök kutyaszorítóba került. Először akkor, amikor Nampo kikötőjében néhány perc alatt meg kellett állapítania, hogy Karlsson sarlatán-e vagy nem, tudván, hogy ha megállapítja, akkor neki magának kell eredményt felmutatnia rövidebb határidőn belül, mint amennyire fel van készülve. Úgyhogy leginkább a saját túlélése érdekében úgy döntött, hogy Karlsson nem sarlatán. Ezt követte a fájdalmas felismerés, hogy nem sarlatán ugyan, de nem is teljesen beszámítható. És a jelek szerint a munkatársa sem az.

A mérnök eljátszott a gondolattal, hogy elmagyarázza a Nagy Vezetőnek, hogy a kérdés a sarlatánságra vonatkozott, s nem a szenilitásból fakadó szellemi leépülés mértékére. De belátta, hogy ez nem fog menni. Maradt a lehetőség, hogy hazudik a Nagy Vezetőnek (borzongató gondolat), azt mondja, a továbbiakban nincs szüksége a két külföldre, mert megértette a nyomaték működési mechanizmusát, és néhány héten belül át is tudja ültetni a gyakorlatba. Ez esetben vagy ez a néhány hét van hátra az életéből, vagy tényleg elér valamilyen eredményt.

Karlsson kétségtelenül raktároz öreg fejében bizonyos kémiai képleteket, néhányat közülük le is írt. A mérnök azt tervezte, ha vége a munkának, és a svájciak visszatérnek a szállodába, alaposabban megvizsgálja őket.

Ebéd közben összekülönbözött Karlssonnal, aki felidézett egy történetet, amelyet a fekete tabletjében olvasott egy amerikai műsorvezetőről, aki szexuális bűntettek egész sorozatát követte el,

majd amikor lelepleződött, közölte, hogy haragszik Istenre, mert nem siet a segítségére. A mérnök kiborult, azt kiabálta, hogy ő magáról tojik Istenre, az összes amerikaiakra meg a hetisostat-nyomatékra meg amit azzal el lehet érni, mert nemsokára ötszáz kiló dúsított urán lesz a gondjaira bízva. És ha az a szállítmány megérkezik, Karlssonra nem lesz semmi szükség. Megígérheti, hogy a saját lábával rúgja ki Allant a laboratóriumból, ha végre nem szedi össze magát.

Ötszáz kiló? Allan ezt most hallja másodszor. Már négy kiló is elég baj.

– Nézze, mérnök úr – mondta. – Mi szükség van rá, hogy ilyen hangon beszéljünk egymással? Egyszer Moszkvában Sztálin elvtárs is megharagudott rám, és csak ezért elküldött Szibériába. Ő azonban agyvérzést kapott. A rosszkedv árt az egészségnek, azt szoktam mondani.

A mérnök rosszul érezte magát. De folytatnia kell a harcot a zavaros fejű Karlssonnal. A százegy éves ember az imént közelebbről is megnézett egy fényképet a falon, amelyen a Nagy Vezető mosolyogva áll egy közép-hatósugarú rakéta mellett. Úgy látszott, Karlsson a rakéta csúcsát vizsgálgatja, és elgondolkodva mormol magában egy újabb képletet. A helyes megfejtés a C-vitamin és a repülő só képletének kombinációja lett volna, de a meglepett mérnök arra gondolt, hogy talán mégis van remény.

* * *

Egy perccel két óra előtt eljött a pillanat. Allan időközben annyira megszelídítette a mérnököt, hogy az nem is tiltakozott, amikor az állítólagos szakértő még egy értelmetlen elintéznivalóval küldte be a hűtőkamrába. A desztillált víz felhasználhatósági idejét kellett ellenőriznie. Minden egyes üvegét.

Mihelyt a mérnök kiment, Allan azt mondta:

– Azt hiszem, most lelépünk. Pár percig még biztosan nem jön vissza.

– A sampon nem jó – mondta Allan, miközben kirakta a diplomata táskát a biztonsági őr asztalára, és kinyitotta a zárat. – A levendulaillat nem olyan markáns, mint amilyennek lennie kellene. Ha jól értettem. A mérnök úr kényes ízlésű úriember. Holnap újabb csomagot hozok.

Mielőtt az őr közelebről megnézhetné volna a jól ismert csomagot, Allan kibújt a kabátjából.

– Ezt viszont alaposan vizsgálja át, mert többször is előfordult már velem, hogy zsebre vágtam különféle dolgokat, és később nem emlékeztem rá, hogy mikor és miért. Egyszer egy bevásárlás után egy lakatot találtam a zsebemben. Máig nem értem, mit akarhattam bezárni vele.

Az őr átvizsgálta Karlsson zsebeit, de közben már ott állt előtte Jonsson is.

– Velem is ez a helyzet – mondta Julius. – Bár nekem inkább az öngyújtók a gyengéim.

Az őr egyszerre vizsgálta át a két kabátot, közben Allan szép nyugodtan visszacsukta a táskák zárját.

– Nem cseverészhetünk itt egész nap, bármilyen jól érezzük is magunkat. A Nagy Vezető már vár ránk. Készen van a kabátokkal? Helyes. Gyere, Julius.

A két öreg elindult a várakozó sofőr felé, Julius szaporább léptekkel, Allan a szokott lassúsággal. Beültek a kocsiba, amely lassan elindult, miközben az őrnek a lakatok és az öngyújtók jártak a fejében, meg a Nagy Vezető, meg az, hogy mi is történt voltaképpen.

Fél perc múlva megjelent a bejáratnál a mérnök. Fortyogott benne a méreg.

– Hova tűntek ezek az átkozott hülyék?

– Hát, elmentek, mérnök úr.

– Szépen vagyunk. Holnap megfojtom ezt a Karlssont.

* * *

Névtelen sofőr csodálkozott, hogy a nemzetközi vendégek már két órákor vissza akarnak térni a szállodába.

– Nem a szállodába megyünk, kedves izé, bármi is a neve. Előbb az elnöki palotába megyünk, és felvesszük a Nagy Vezetőt. Fontos találkozás lesz. Izgalmas, ugye?

A sofőr elsápadt. A Nagy Vezetőt vinni egy állami alkalmazott észak-koreai sofőr számára olyan lehetett, mint egy svéd papnak magát Jézus Krisztust fuvarozni. Neki csak arra szólt az utasítása, hogy a vendégeket vigye a szállodába, sehova máshova, de a palota útba esett.

– Megértem, hogy most izgul – mondta Allan. – De én jól ismerem a Nagy Vezetőt, nagyon barátságos ember. Egyetlen dolog tudja csak kihozni a sodrából. Vagy kettő, ha Amerikát is ide számítjuk.

A névtelen aggódva megkérdezte, mi lenne az.

– A piszok – mondta Allan. – A piszok, a por, a szemét, a foltok. Emlékszem, mi volt, amikor egy szegény felszolgáló ráöntött egy pohár gyümölcslevet a... eh, ne is beszéljünk róla. Nyugodjon békében. Kérném inkább, menjünk kicsit gyorsabban, ne várakoztassuk a Nagy Vezetőt.

Egyre gyorsabban mentek. Allan svédül megkérte Juliust, lépjen akcióba.

– Ne menjünk ilyen gyorsan – mondta Julius. – Felfordul a gyomrom.

– Mondtam én, hogy siessünk? – kérdezte Allan.

Gázt adni és fékezni egyszerre nem lehetséges, és a sofőr úgy döntött, a Nagy Vezető fontosabb, mint az öreg svájci a hátsó ülésen. Sokkal fontosabb.

Kinn a kihalt autópályán Julius még egyszer szóvá tette, hogy túl gyorsan mennek. Névtelen sofőr továbbra sem törődött vele, és ehhez Allan is hozzájárult, aki megállás nélkül fecsegett a Nagy Vezető számos jó tulajdonságáról, valamint arról, hogy mennyire nem bírja elviselni a piszkot, a szemetet.

– El kell ismernem, a maga autója pompás állapotban van. A Nagy Vezető igazán meg lesz elégedve magával. Külön örülök annak, hogy esetleg meg fogja kérni magát, hogy mutakozzon be nekünk, és akkor végre megtudhatjuk a nevét.

Névtelen sofőr most csak az egyik kezével fogta a kormányt, a másikkal a tiszta műszerfalat törölte még tisztábbra.

– Rosszul vagyok – mondta Julius, és óvatosan felemelte a tejjel és müzslivel töltött dobozt a padlóról. A keverék rendesen összeérett a nap folyamán.

Ami ezután következett, az az ötvenkét éves névtelen sofőr életének legborzalmasabb hangja volt. Julius a hányás hangját imitálta a hátsó ülésen, a müzlis keveréket pedig ráloccsantotta az első ülés háttámlájára, a két első ülés közötti részre és a sofőr nyakára. Névtelen sofőr a terveknek megfelelően teljes pánikba esett. Száznyolcvan fokos kanyarral áttért az úttest másik oldalára, csikorgó fékkel megállította a kocsit a parkolósávban, és kivetette magát belőle. Vajon mekkora lehet a katasztrófa?

Ha valaki megéri a százegyedik évét, már nem olyan hajlékony a dereka, mint régebben, ha régebben egyáltalán az volt. Allannak mégis sikerült átnyúlnia a vezetőülés másik oldalára, behúzni és bezárni a sofőr után az ajtót. Miközben Julius bezárta a két hátsó ajtót, és előremászott az első ülésre. Ez se ment könnyen, hiszen ő is közel járt már a hetvenhez. Néhány másodperc után mégis sikerült beülnie a vezetőülésbe. Amit kívülről nézett a koreai félsziget legelképedtebb sofőrje.

– Na, nézzük, hogy működik ez a masina – mondta Julius, majd egyesbe tette a sebességváltót, és elindult.

– Ellenkező irányba kell mennünk – emlékeztette Allan.

Így történt, hogy kicsivel arrébb a két barát megfordult a kocsival az üres autópályán, és újra találkozott a névtelen sofőrrel, aki még mindig nem értette, mi történik. Allan leeresztette az első ablakot, és elbúcsúzott tőle.

– Minden jól. Holnap reggel nem kell értünk jönnie. Igaz, nem is tudna mivel értünk jönni, ha jobban meggondolom a dolgot.

* * *

Folytatták az utat déli irányban, a Szunani nemzetközi repülőtér felé. Allan azt mondta, van bőven idejük, Juliusnak nem kell úgy vezetnie,

mint régen, amikor autókat lopott. A csúcsforgalom kockázata csekélynek látszott. Egyáltalán bármiféle forgalomé.

Julius bólintott, és megkérdezte, gondolt-e már Allan arra, hogy mit csinálnak, ha odaérnek. A sok tennivaló miatt erről valahogy mind a ketten megfeledkeztek.

Allan azonban időközben visszatért fekete tabletjéhez.

– Nocsak, nocsak. Most, hogy itt ülünk és autót vezetünk, érdemes megemlíteni, hogy mostantól kezdve a nők is megtehetik ugyanezt Szaúd-Arábiában. Abdulaziz herceg gyakorlatias embernek látszik. Nem csoda, hogy a szaúdiak bekerültek az ENSZ nőjogi bizottságába is.

– Mi volna, ha egy percre félretennéd az átkozott hírmásinádat, és egy kicsit a túlélésünkkel is foglalkoznál? – mondta Julius, akin ismét erőt vett a korábbról ismerős frusztrációja.

– Másfelől viszont ez is, mint minden, relatív – folytatta Allan. – A herceg vahabita, és a vahabiták, ha jól értem, szemben állnak mindennel. A szunnita mohamedánokkal, a síita mohamedánokkal, a zsidókkal és a keresztényekkel, a zenével és a pálinkával. Hallottál már ilyen rémséget? Szemben állni a pálinkával!

Julius vad szitkozódással fogadta Allan folytatódó beszámolóját.

– Azt mondd meg inkább, hogy mit csináljunk? Törjük át a kerítést, és hajtsak egészen a miniszter gépéig? De ha beszorulunk, végünk van! Vagy maradjak az úton? Akkor mit mondunk a sorompónál az öröknek? Lőjük le őket? De mivel? Az istenért, Allan, mondj már valamit!

A százegy éves ember kikapcsolta a tabletjét, és egy pillanatra elgondolkodott.

– Nem az volna a legjobb, ha beállnánk a parkolóba, fognánk a diplomataútleveleinket és a diplomataútleveleinket, és becsekkolnánk?

* * *

Az egyik jegykezelő pult különbözött a többitől. Oldalt állt egy félreeső helyen, fölötte aranykeretes tábla hirdette koreaiul és alatta angolul: Premium Check-in.

Allan illedelmesen köszönt, elmondta, hogy Allan Karlsson a neve, a Svéd Királyság különleges megbízottja és diplomatája, és érdeklődött, hogy Wallström külügyminiszter gépe elő van-e már készítve a beszálláshoz.

A pult mögött álló férfi elvette és megnézte Allan és Julius útlevelét.

– Nos – mondta –, az a helyzet, hogy nincs információm arról, hogy maguk is...

– Az ilyen információ nem tartozik a háttérdiplomácia eszköztárába – mondta Allan. – A magunkfélék a kulisszák mögött dolgoznak. Volna olyan kedves, és odakísérne a géphez?

Nem, ennyire nem volna kedves.

– Egy pillanat – mondta, és elment a főnökéért.

Julius elégedett volt Allan repülőtéri szereplésével, ami ugyan egyelőre nem járt semmilyen eredménnyel. Pár perc múlva megjelent egy egyenruhás férfi, és megkérdezte, miben állhat rendelkezésükre.

– Jó napot, ezredes úr – mondta Allan a férfinak, aki nem ezredes volt, hanem a repülőtér biztonsági szolgálatának vezetője.

– Miről van szó?

– Ön az, aki odakísér minket Wallström külügyminiszter asszony gépéhez? Nagyszerű! Lenne olyan kedves, és vinné helyettem a táskámat? Könnyű poggyásszal utazunk, de bizony öreg vagyok már és meglehetősen erőtlen – mondta Allan, és a pultra helyezte az uránt tartalmazó diplomatatáskát.

– Nem vezetem magukat sehova, amíg nem tisztázzuk, kik maguk – mondta defenzíven a biztonsági főnök.

Ebben a pillanatban csoda történt.

– Karlsson és Jonsson attasé urak! Hát már itt vannak? Helyes! – mondta Margot Wallström, miközben gyors léptekkel közeledett feléjük a főbejárat felől. – A Nagy Vezetővel ebédeltem, egyenesen onnan jövök, szinte csak magáról beszélgettünk, Karlsson úr. Üdvözetét küldi mindkettőjüknek, és reméli, hogy minél hamarabb viszontlátja magukat.

A biztonsági főnök elsápadt. Tudta, hogy Wallström miniszter asszony kicsoda, hiszen két nappal ezelőtt az utasításoknak megfelelően ő maga fogadta.

– Nos, akkor mi lesz? – kérdezte Allan. – Segít vinni a táskámat?

Két másodperc gondolkodási idő. Öt. Tíz. Azután megszólalt:

– Természetesen, uram.

A biztonsági főnök elindult az ENSZ különmegbízott miniszter asszony és a két attasé társaságában a különmegbízott asszony bőröndjével és az egyik attasé diplomatatáskájával a kezében, és végigkísérte őket az összes ellenőrzőponton át egészen a várakozó, feltankolt repülőgépig.

Tizennyolc perccel később, harminchat perccel a kitűzött időpont előtt a svéd külügyminiszter repülőgépe elhagyta Észak-Korea légterét. Két utassal több volt a fedélzetén, mint amikor két nappal ezelőtt leszállt a repülőtéren.

További három órával később Kim Dzsongun észak-koreai vezető soha nem látott hevességű dührohamot kapott. Pedig a plutóniumgyár főmérnöke ekkor még nem is informálta arról, hogy az a bizonyos táska a dúsított urán helyett jelen pillanatban különféle, kétségtelenül jó illatú pipereholmit tartalmaz. Ennek elsősorban az volt az oka, hogy a főmérnök nem sokkal ezelőtt felakasztotta magát a hűtőkamrában (rögtön azután, hogy Karlsson első képletéről megállapította, hogy a nejlonharisnya alapanyagának képlete). A névtelen és immár autóval sem rendelkező sofőr még huszonöt percig álldogált az autópálya szélén, amíg kivethette magát az első arra járó teherautó elé. A repülőtér biztonsági főnökében nem volt ilyen erős a halálvágy. Így is csak két nappal élte túl a többieket. Ekkor ítélte halálra a bíróság, és az ítéletet nyomban végre is hajtották.

USA

A fedélzeten kitűnő volt az ellátás. Allan egy pohár vodkás kólát kapott, Julius egy gin-tonikot, Wallström külügyminiszter asszony pedig egy pohár fehérbort.

– Milyen jó kis gép ez – mondta Julius. – Gondolom, a svéd kormánygép. Jó lesz megint hazai földre lépni.

A külügyminiszter asszony belekortyolt a borába, és azt mondta, a gép nem a svéd kormányé, hanem az ENSZ-é.

– A hazai földre még várnia kell egy kicsit. New Yorkba repülünk. Trump elnök vár ránk az ENSZ-székházban. Most tudtam meg, hogy magát is látni akarja, Karlsson. A kollégák a Biztonsági Tanácsban jelezték, hogy nincs a legjobb kedvében. Magas a pulykaméregszintje.

– Nocsak, nocsak – mondta Allan. – Ki hitte volna, hogy még egy amerikai elnökkel találkozom, mielőtt feldobom a talpam.

– Maga találkozott már egy amerikai elnökkel? – kérdezte a külügyminiszter asszony csodálkozva.

– Nem eggyel, kettővel.

* * *

Az ENSZ gépe a John F. Kennedy repülőtéren szállt le, és a minden ENSZ-gépnek kijáró tisztelettel fogadták. Margot Wallströmöt, Allant és Juliust a géptől pár méternyire várakozó fekete Lincolnhoz kísérték, amely a VIP-részleghez vitte őket, ahol beléphettek az Egyesült Államok területére. Steve Bannon, az elnök stratégiai főtanácsadója már toporogva várta őket. Több oka is volt a bosszankodásra. Kisebb részben az, hogy úgy ugráltatják, mint egy kifutófiút, nagyobb részben pedig az, hogy Donald Trump aznap

még korábban rettenetesen letolta, mert dühében fenéken billentette az elnök vejét a közel-keleti politikáról folytatott beszélgetésük során. Mivel az elnöknek nem lehet visszaugatni, más célpontot kellett keresnie. A frusztrációnak valahogy felszínre kell törnie.

– Ne akadékoskodjon itt nekem – mondta Steve Bannon az útlevélkezelőnek. – Az elnök vár minket.

A tisztviselő zavarba jött a gondolattól, hogy esetleg megvárakoztatja az elnököt, de a munkáját mégis csak el kell végeznie. A három diplomata közül kettő nem esett át az ESTA ellenőrzésen.

– De hát ezek diplomaták, az ég szerelmére – mondta Steve Bannon.

– Lehetséges – mondta az útlevélkezelő –, de nekem akkor is ellenőriznem kell őket.

– Hát akkor ellenőrizzen – mondta Bannon.

Némi keresgélés után a bevándorlási hivatal adatbázisában és némi telefonálgatás után az útlevélkezelő végre lepecsételte a két svéd diplomata útlevelét. Nem találta semmi nyomát annak, hogy az Egyesült Államok ellenségei lennének. Még csak nem is Teheránban születtek.

– Isten hozta önöket – mondta végül.

– Köszönöm – mondta Allan.

– Köszönöm – mondta Julius.

– Jöjjenek már! – mondta Steve Bannon.

– Remélem, az elnök nem ennyire ideges – mormolta Wallström külügyminiszter asszony.

De az volt.

* * *

Allan és Julius kézipoggyászát talán szintén ellenőrizni kellett volna, de a repülőtéren erre inkább az indulási oldalon voltak berendezkedve. Egyébként is ENSZ-géppel érkeztek. És diplomaták, mind a hárman. Megfejelve az ordibáló Steve Bannonnal.

Nem szolgált ugyan rá semmivel, de a körülmények alakulása folytán az Amerikai Egyesült Államok mégis hozzájutott négy kiló, egy észak-koreai diplomatautóba tárolt, gondosan becsomagolt dúsított uránhoz. Anélkül, hogy tudomása lett volna róla.

Juliusnak ez az autóban jutott eszébe, miközben az ENSZ-székház felé tartottak. Azt is tudta, hogy Allan a külügyminiszter asszonynak sem mondta el, mit hurcol magával a táskájában.

– Mit akarsz ezzel kezdeni? – kérdezte suttogva Allantól, miközben a miniszter asszony telefonon beszélgetett valakivel.

– Szép ajándék lehetne az elnöknek – mondta Allan –, ha velem is találkozni akar. De egyelőre legyen nálad, mégsem illendő minden bejelentés nélkül besétálni az ENSZ-székházba négy kiló dúsított uránnal.

Julius nem dobta fel a javaslatot.

– Ne idegeskedj – mondta Allan. – Mindent végiggondoltam.

A miniszter asszony befejezte a telefonálást, a limuzin pedig begördült a székház bejáratához. Julius a közeli park egyik padján foglalt helyet, Allan megígérte neki, hogy nem marad sokáig távol.

Miközben a főbejárat biztonsági ellenőrző pultja felé sétáltak, Wallström miniszter asszony adott egy jó tanácsot a százegy éves Karlssonnak. Amit kérésnek is fel lehetett fogni. Mivel felidézte, Allan hogyan viselkedett Kim Dzsongun vacsoráján, javasolta, hogy ezúttal próbáljon meg kicsit diplomatikusabb lenni.

Láthatóan feszülten várta az előttük álló találkozást.

– Diplomatikusabb? – mondta Allan. – Feltétlenül. Ez a legkevesebb, amit megtehetek a miniszter asszonyért azok után, hogy megmentette az életünket, meg minden.

USA

Donald John Trump New Yorkban született 1946. június 14-én, pontosan egy évvel azután, hogy Allan Emmanuel Karlsson svéd állampolgár megoldotta az Egyesült Államok utolsó megoldandó problémáját az atombomba létrehozásának folyamatában.

Allan és Donald életében több hasonló vonás is volt, mint ahogy azt az ember gondolná. Például mind a ketten megörökölték a szüleik vagyonát. Allan egy szigetelés és folyóvíz nélküli viskót valahol a sörmland Malmköping környéki erdőben, míg az ifjú Donald papája huszonhétezer lakást hagyott a fiára New York belvárosában.

Azután egy ideig mind a két fiúnak egyformán rosszul ment a sora. Allan valahogy felrobbantotta a viskóját, és utána hajléktalan lett. Donald nagyjából ugyanezt tette apja üzleti birodalmával, és a csődtől egyedül néhány jóindulatú bankár segítsége mentette meg.

Közös nevezőnek lehetett tekinteni azt is, hogy Donaldot és Allant nagyjából egy időben gyötörte a világfájdalom, bár a Föld két túlsó oldalán. Allant Bali szigetén töltötte el ez az érzés, mielőtt egy fekete tablet elvarázsolta, és egy légballon messzire repítette volna lakhelyéről. Donaldot pedig Washingtonban egy nagy, fehér házban, idióták és rosszindulatú emberek között.

Elnöknek lenni Amerikában nem olyan kellemes elfoglaltság, mint ahogy azt Donald Trump elképzelte. Mindig nagyon élvezte, ha embereket rúghatott ki az állásukból. Ha ezt az üzleti életben vagy a tévében tette, félelemmel és tisztelettel néztek rá. De ha a Fehér Házban döntött úgy, hogy hulljon le egy vagy két fej (vagy tizenhárom, attól függően, hogy az ember hogyan számolta), a korrupt média azonnal nekirontott, és labilisnak nevezte.

Egy másik rémes dolog, amit meg kellett tapasztalnia az volt, hogy a republikánusok – az ő republikánusai – nem hajtották végre az utasításait. A törvényt pedig direkt úgy alkották meg, hogy őket nem lehetett kirúgni.

Meg hogy az átkozott sajtó rasszistának nevezte. Azt híresztelték, hogy apját, Fredet valamikor az idők kezdetén Queensben elkapták és lecsukták, mert részt vett egy Ku-Klux-Klan felvonulásban. Ami először is nem igaz. A papát meg amúgy rögtön elengedték, úgyhogy nincs miről hablatyolni.

A legrosszabb az volt, hogy ebben az országban az ember már nem mondhatta ki az igazságot. Ha az ember elnök. Hogy a mexikóiak mindenkit megerősszakolnak. Meg hogy a muszlimok még annál is rosszabbak, ahányan csak vannak.

Akadnak fénysugarak is, természetesen. Az elnök azért sok mindenbe beleszólhat. Háborút is indíthat, ha szükség lenne rá. Igazit is és verbálisat is. A „fake” médiának már hadat is üzent. Donald Trump azzal dicsekedett, hogy a „fake” szót ő találta ki. És aki új szót talál ki, a jelentését azzal tölti meg, amivel akarja. A „fake news” jelentésébe lényegében minden belefért, amiről Trump nem akart tudni, amit nem akart hallani vagy látni.

Az igaz háború macerásabb dolog volt. Más országok vezetőit épp olyan nehéznek tűnt elmozdítani, mint a kongresszusi tagokat vagy a szenátorokat. Maradt elsőre a fenyegetés, hogy pacallá lesznek bombázva. Az üzleti életben működött ez a taktika, csak a bombázás helyett perekkel kellett fenyegetőzni. De ha az ellenfél egy nárcisztikus örült volt, egy mélynövésű mitugrász, akinek atomfegyvere van – akkor azért még egyszer át kellett gondolni az egészet. Ez viszont Donald Trumpnak nem volt erős oldala, tudta is magáról. Neki ehhez túl drága az ideje. Az észak-koreai nárcisztikus kisember egyébként nagyon emlékeztette valakire, csak nem jött rá, hogy kire.

Akárhogy is, Trump tudta, hogy a fél ország vele van, amíg jól keveri a kártyát. Mivel az ország másik felét menthetetlennek tartotta, a saját térfél mobilizálását tekintette legfontosabb feladatának. A

fegyvertartási törvények megváltoztatását szóba hozni például nem lett volna stratégiaileg okos húzás. Donald Trump mindig jól bánt a barátaival, különösen azokkal, akiket nem lehetett kirúgni. Mint például a fegyverlobbi tagjaival. Bosszantó, hogy egy pszichopata éppen most gyilkolt meg vagy hatvan embert huszonhárom különféle fegyverrel. És a baj nem jár egyedül, tapasztalata alapján előbbutóbb még valamilyen iskolai lövöldözés is a nyakába szakad.

Az elnöknek továbbá folyamatosan emlékeztetnie kell híveit a külső fenyegetésekre (a tömeggyilkosságok kivételével, persze). A biztonság kedvéért olykor magának kell gondoskodnia róla, hogy legyenek. A stábjában természetesen mindenki egyetértett vele, hogy falat kell építeni annak az országnak a határán, amelynek lakói egytől egyig erőszakos bűnözők.

A háború is nagyon alkalmas eszköz a hívek mobilizálására. A folyamatban lévő Twitter-háborút nagyjából naponta meg szokta nyerni. Már csak azt a másikat kell megnyernie, a mélynövéssű rakétaember ellen. A nárcisztikus muki ellen.

Ki az úristenre emlékezteti?

* * *

A Fehér Ház kabinetfőnökének, Reince Priebusnak oka volt rá, hogy elkísérje az elnököt New Yorkba az ENSZ-nagykövet Nick Haley-vel való megbeszélésre. Az észak-koreai fejlemények nyugtalanítóan alakultak, de magának Priebusnak is megingott a helyzete, és nagyon össze kellett kapnia magát, hogy megtarthassa állását. Nemrégiben elkövette azt a hibát, hogy szóvá tette főnökének, hogy a parancsa szerint Észak-Korea felé tartó amerikai hajóhad nem is igazi hajóhad és nem is arra halad, amerre küldték, hanem Ausztrália felé. A főnök őrjöngött dühében, később pedig Priebust okolta azért, hogy a hazug *New York Times* megírta az igazságot.

Azon túl, hogy az elnök nem fogalmazott olyan pontosan, ahogy azt a világ elvárta tőle, az is tény volt, hogy valahányszor belekötött Kim Dzsongunba, mindig rontott valamennyit a saját helyzetén. Ennél már csak az lett volna rosszabb, ha ezt valaki megpróbálta volna elmondani neki.

Priebus most mindenesetre közölte az elnökkel, hogy a Biztonsági Tanács képviselője, Wallström külügyminiszter asszony megérkezett az ENSZ-székházba, és készen áll a találkozóra. És vele van – az elnök kívánságának megfelelően – a svájci atomfegyver-szakértő, a svéd Allan Karlsson.

– Megkérjem őket, hogy...

– Hozd ide őket – mondta Trump elnök.

* * *

– Jó napot kívánok, elnök úr – mondta Margot Wallström.

– Szintúgy – mondta Allan.

– Üljenek le – mondta az elnök. – Magával kezdjük, Wallström asszony. Melyik testrészével eszelte ki, hogy azzal kezdi a látogatását Pong... Pjong... Észak-Koreában, hogy *sajtótájékoztatót* tart? A sajtótájékoztatók amúgy is rémségesek, hát még egy észak-koreai.

Margot Wallström azt felelte, hogy egyik testrészének sem hagytak időt a gondolkodásra. A repülőtérről egyenesen belökték abba a tévéshow-ba, aminek aztán az elnök és a világ többi része is részese lett.

– Kim Dzsongun mindannyiunkat átvert, egyszerűen erről van szó – mondta Wallström külügyminiszter asszony. – Mint az ENSZ helyszínen tartózkodó képviselője, én tiltakoztam ellene először.

– *Magukat* verte át, mind egy szálig – tiltakozott az elnök. – *Engem* nem ver át soha a kis rakétaember.

A külügyminiszter asszony elnézést kért, nem állt szándékában megbántani az elnököt. Ugyanakkor azt is meg kell mondania, nem biztos benne, hogy a „kis rakétaember” kifejezés jól tesz a tárgyalási lehetőségek atmoszférájának a világ és Észak-Korea között. A főtitkárnak írt jelentésében egy egész fejezetet szentelt a megfelelő nyelvhasználat fontosságának.

– Ha elnök úr is szeretné elolvasni, rögtön intézkedem, hogy...

– Egy fejezetet? Ki bír annyit elolvasni? Inkább a kérdéseimre válaszoljon.

Wallström miniszter asszony nem emlékezett rá, hogy az elnöknek más kérdése is lett volna azonkívül, hogy melyik testrészével gondolkodik. Igaz, erre nem tudott válaszolni.

– De igyekezni fogok, elnök úr. Megengedi, hogy bemutassam önnek Allan Karlsson urat? Nem svájci, ahogy mondták, hanem svéd. És *nem* segített Észak-Koreának céljai elérésében...

– Maga kicsoda? – szakította félbe az elnök, és Allanhoz fordult.

Allan maga is ezt szeretne volna tudni a vele szemben ülő emberről. Elnök vagy valami csudabogár? Nos, a történelem azt mutatta, hogy egyszerre is lehet mind a kettő.

– Hogy ki vagyok? Hát Allan Karlsson, ahogy a miniszter asszony már említette. Svéd vagyok, azt hiszem, ezt is mondta már. És azt is, hogy nem segítettem Észak-Koreának, sőt talán kicsit össze is zavartam őket. Ez volnék, röviden. Természetesen mondhatom hosszabban is.

– Azt mondják itt nekem, hogy megkapta az amerikai elnök Szabadság-érdemrendjét – mondta Donald Trump. – Bár az az elnök már a történelem része. Ez az elnök viszont visszaveszi a kitüntetést, ha nem válaszol a kérdéseimre. Vissza én.

– Ha egyszer eljutunk oda, hogy kérdéseket tesz fel, igyekszem mindegyikre válaszolni – mondta Allan. – De az érdemrend visszaszolgáltatása nem fog menni. Annak valahogy lába kelt 1948-ban a tengeralattjárón, úton Leningrádba. Lehet, hogy az oroszok azóta is titokban őrzik valahol, amit mindig meg lehet kérdezni Moszkvában Putyintól, ha nem tévedek, eléggé jóban vannak.

Trump elnök elvesztette a fonalat. Tengeralattjáró? 1948-ban?

Allan kihasználta a pillanatnyi csöndet, és folytatta.

– De válaszolok mindenre, a legjobb tudásom szerint. Mondhatom, már van gyakorlatom. Truman az atombombáról akart tudni mindent. Rögtön utána jött Nixon, akit inkább az érdekelt, milyen a politika gyakorlata Indonéziában, a lehallgatások meg ilyesmik. Elmondtam, amit tudok, Nixon elégedett volt a válaszómmal, úgyhogy be is fejeztük. Ha a jelenlegi elnök bármit tudni szeretne, állok rendelkezésére. Gondolom, a kecsketejből való pálinkafőzés művészete nemigen érdekli. Lehet, hogy uraságodat maga a kecsketej érdekli jobban?

Allan olvasta a fekete tabletjében, hogy ez a szegény ember, aki jelenleg a legfőbb közjogi méltóság Amerikában, antialkoholista, mindig is az volt.

Trump néhány másodpercig hallgatott.

– Túl sokat beszél – mondta. – Azt mesélje el inkább, hogy mit csinált Észak-Koreában, és hogy miért segített annak az örültnek az atombomba elkészítésében?

– Nem segítettem semmiféle örültnek – felelte Allan. – Gondolom, Nixont mégsem számíthatjuk közéjük? Véletlenül kerültem Koreába a barátommal, Juliusszal együtt. Hajótöröttek voltunk, és egy hajó felvett a fedélzetére. Balszerencsénkre ez a hajó éppen hazafelé tartott a Phenjan közelében lévő anyakikötőjébe. Ráadásul a hajón az alkohol fogyasztása éppúgy tiltva volt, mint értesüléseim szerint itt maguknál. A kapitányt egyébként Paknak hívták. Nem ismerik egymást véletlenül?

Trump elnök megpróbált valami értelmet kihámozni az öregember tirádájából, de nem sikerült neki.

– Térjen már a tárgyra! Mit tudnak a koreaiak most, amit nem tudtak azelőtt, hogy maga elmondta volna nekik?

Allannak egyre kevésbé tetszett a vele szemben ülő dühös ember. Mi baja van? Már épp meg akarta kérdezni tőle, amikor eszébe jutott a bájos Wallström asszonynak tett ígérete. Hogy megpróbál diplomatikussabb lenni. Vajon hogyan kell?

– Amit végül elmondtam a koreaiaknak, annak az lett az eredménye, hogy ma valószínűleg kevesebbet tudnak, mint azelőtt. Közöltem velük néhány képletet, ez kétségtelen. Az egyikkel, ha jól emlékszem, a szennyvíztisztítás hatékonyságát lehet növelni. Ezzel a tudással még nem lehet háborút indítani.

– Szennyvíz? – kérdezte az elnök.

– Ruhák fehérítésére is lehet használni. De a lényeg az, hogy Wallström külügyminiszter asszony hathatós segítségével sikerült megszöknünk, mielőtt rájöttek volna, hogy az általam barkácsoló képleteknek semmi közük az atomfegyverekhez. Úgy látom, az egyetlen bűnöm talán az, hogy hajótörést szenvedtem Indonézia partjainál. Ha elnök úr szerint ez elég ok arra, hogy visszavegye az érdemrendet, akkor már csak meg kellene találnia.

Az utóbbi megjegyzése talán nem volt eléggé diplomatikus, ezt Allan maga is érezte.

– Ha már ilyen kellemesen elbeszélgetünk, megenged elnök úr egy személyes megjegyzést? – kérdezte Allan, miközben az elnök még mindig a következő lépésen gondolkodott.

– Mi lenne az?

Próba, szerencse.

– Nagyszerű a frizurája.

– Nagyszerű a frizurám? – kérdezte vissza az elnök.

– Mindenestül nagyon jól néz ki, elnök úr. De a frizurája az egészen különleges.

Trump elnök megigazította vörösesszőke sörényét. Dűhe egyszeriben elpárolgott.

– Nem maga az első, akinek tetszik. Nem az első.

Láthatóan elégedett volt. Ki hitte volna, hogy ilyen könnyű. Allan megfogadta magában, hogy gyakorolni fogja a diplomatikus viselkedést, ha legközelebb amerikai elnökkel találkozik.

Végtére is egészen szimpatikus ember ez a svájci, gondolta Donald Trump. Érdekes dolgokat mond. És az ítélőképessége is rendben van a jelek szerint.

Az órájára nézett.

– Mennem kell egy fontos megbeszélésre, nincs több időm.

Margot Wallström felállt, hogy végre távozhasson arról a találkozóról, amelyen nem is szeretett volna részt venni. Allan, életkorára való tekintettel, nehezebben tápászkodott fel.

– Várjon – mondta Donald Trump.

Valami ötlete támadt, és a gondolatai megvalósításán nem sokat szokott töprengeni. Az öreg körülményesen fogalmaz és furcsa figura, de kétségtelenül jó ízlése van. Amit például a frizurájára mondott, az telitalálat.

– Maga golfozik, Karlsson? – kérdezte.

– Nem – felelte Allan. – Egyszer volt egy spanyol barátom, aki szájharmónikázott. Még mielőtt meghalt, mert azután már nem játszott semmin. Egy lövedék leszakította a fejét a polgárháborúban. Nagy kár érte. De ez már régen történt.

Donald Trump azon gondolkodott, vajon Karlsson melyik polgárháborúról beszélt. Annyira talán mégsem öreg, hogy az

amerikairól? Mindegy, nem számít. Egy ideig még szívesen élvezné a társaságát.

Az elnök ugyanis golfpartira volt hivatalos New York közelében, az egyik közelebbi barátja hívta meg, egy ingatlanmágnás, aki hétszázézer dollárt investált Trump választási kampányába, s akinek a gesztusa most előreláthatólag egy hat egész két tized millió dolláros ingatlanadó-csökkenéssel lesz viszonyozva. Az ünneplésre a tizennyolc-lyukas pálya a legalkalmasabb helyszín, de egy vírus sajnálatos módon magas lázzal ágyba zavarta a mágnást. Trump nem szívesen mondott volna le a mulatságról. A golf az mégiscsak golf, és egy kölcsönkapott íróasztal mögött ülni az ENSZ-székházban nem látszott csábító alternatívának. Valahányszor elérhetővé tette magát, mintha az egész világ részt követelt volna belőle magának.

Ilyenkor golfozni kell, és Trump közölte Karlssonnal, hogy szívesen látja, és ott még kicsit beszélgethetnének egymással. Ha ráadásul még hasznossá is akarná tenni magát, rajta tarthatná a szemét a Puerto Ricó-i caddie-n. A Puerto Ricó-iak nem hajlamosabbak a lopásra másoknál, hajlamosak viszont a lustálkodásra.

– Nem tudom, mennyire vagyok alkalmas a Puerto Ricó-iak megfigyelésére – mondta Allan. – De megpróbálhatom. Ha elnök úr igényt tart az én igénytelen társaságomra, nem fogok nemet mondani. Be kell vallanom, párszor megtettem, amikor államfőkkel hozott össze a sors a világ különböző pontjain. Legtöbbször nem végződött jól.

A vénember már megint akadékoskodik. De továbbra is vonzó figurának látszik. Van benne valami vonzó vonás.

– Na, akkor ezt megbeszéltük – mondta az elnök. – Örülök!

Wallström külügyminiszterasszonnyal közölte, hogy elmehet, és hozzátette még, hogy a jövőben jó lesz vigyáznia.

– Köszönöm, hogy eljött. Most már elmehet.

– Én köszönöm a meghívást – mondta Margot Wallström.

Aki diplomata, az diplomata.

* * *

Az Egyesült Államok elnöke nem taxiba ül, de még csak nem is az Ubert hívja, ha Manhattanból a közeli golfpályára akar menni. Ő helikopterre száll. A gép az ENSZ-székház tetején várt rá. Trumpot és Allant öt titkos ügynök kísérte fel a tetőre, közülük három velük repült a helikopteren. További öt már a golfpályán biztosította számukra a környéket egy népes helyi rendőri különítmény segítségével.

Allannak, miközben felszállt a helikopterre, egy pillanatra eszébe jutott barátja, Julius. Az évszaknak megfelelő, kellemes idő volt, Julius egy padon ült a napsütötte parkban, egy ideig még biztosan kibírja. Vajon mennyi ideig tart egy golfparti? Egy óra?

Manhattan és Queens fölött repülve az elnök az ingatlanokat mutogatta, amelyeket az évek során örökölt, megvásárolt vagy eladott. Meg néhány olyat is, amelyet nem örökölt, nem vásárolt meg és nem adott el, mégis valahogy horogra akadt. Aztán elmondta, mik a tervei az ingatlanadóval, a gyűlölt egészségügyi reformmal, a különféle szabadkereskedelmi megállapodásokkal és az általános dekadenciával. Az aktuális munkanélküliség mértékét megszokásból kétszer akkorának tüntette fel, mint amekkora valójában volt, és megígérte Allannak, hogy a felére csökkenti, és így eléri azt a szintet, amin jelenleg is van.

Allan figyelmesen hallgatta. A fekete tabletjéből merített viszonylag széles körű tájékozottsága alapján megállapította, hogy az elnök kijelentései nagyjából ugyanolyan mértékben voltak túlzók vagy alaptalanok, mint helytállóak.

A helikopter leszállt, az elnök és százegy éves svájci-svéd társalkodónője az első tee-től alig néhány méternyire lépett ki a gépből. Az elnöknek egy percig sem kellett várakoznia. Az első lyuk egy par 4-es volt háromszáztíz méter távolságban. A pálya enyhén lejtett balkéz felé, a fairway széles volt, jobb oldalon egy mély bunker jelentette az akadályt.

– Na? – fordult az elnök első és egyetlen kérdésével a Puerto Ricó-i caddie-hez, aki azt tanácsolta, hogy az elnök az első ütésével a fairway közepéről próbálja megcélozni a greent.

Az elnök golftudása nem garantálta, hogy a labda mindig oda repül, ahova kellene neki. Mint a jelen esetben is. Nagyobbat ütött, mint tervezte, és az oldalszél is rásegített.

– Átkozott pancser – mondta az elnök a boldogtalan caddie-nek.
– Átkozott pancser.

A caddie hibája volt, hogy a labdát az oldalszél beküldte a bunkerba.

Allan egyáltalán nem értett a golfhoz, de úgy gondolta, hogy aki az ütőt a kezében tarja, annak bizonyos mértékig felelnie kell az ütéséért. És már nagyon unta, hogy az elnök mindent megismétel, amit mond, mintha elakadt volna a tű lemezen. Nyilván nem a diplomatikusságáról tesz tanúbizonyságot, ha szóvá teszi, de Wallström már nincs itt, a többi meg kit érdekel.

Mivel van, ami van, ezért lesz, ami lesz.

– Miért mond mindent kétszer? – kérdezte Allan attól az embertől, aki épp az imént juttatta a labdát a bunkerba.

– Mi van? – mondta az elnök.

– Még ha ugyanazt a hibát követem el most magam is, akkor is megkérdezem még egyszer, hogy az elnök úr miért mond bizonyos dolgokat kétszer? Ráadásul olyasmit, ami legtöbbször nem is igaz.

– Nem is igaz? *Nem is igaz?* – mondta az elnök, és egy pillanat alatt visszazuhant a megismerkedésük pillanatának hangulatába. – Szóval maga is a *New York Times* szekerét tolja, maga patkány!

Egyes golfozókat érzékenyebben érint, mint más golfozókat, ha a labdájuk a bunkerban köt ki.

– Nem, én nem tolom senkinek a szekerét – mondta Allan. – Az én koromban az ember már nem tol semmit. Csak nem értem, hogy az elnök úrnak először is mi a baja az igazsággal, másodszor is, hogy miért gondolja, hogy a talán kissé lusta Puerto Ricó-i ember hibája, hogy a labda, amit maga ütött el, beleesik egy mély gödörbe, harmadszor pedig azt, hogy miért mond el minden ostobaságot kétszer egymás után.

Egyes golfozókat még más érzékeny golfozóknál is érzékenyebben érint, ha a labdájuk a bunkerban köt ki. Trump elnök vélhetőleg ebbe a kategóriába tartozott.

– Átkozott, rohadt... nem is tudom, minek nevezzem – mondta.
– Meghívom egy... izére... (golfpartit akart mondani, de Allan nem

kellett neki másra, mint a Puerto Ricó-i caddie megfigyelésére).

– Mire, elnök úr? Mire?

Allan szóismétlése még jobban elkedvetlenítette az elnököt. Megfenyegette a vas 5-ös ütőjével Allant, de nem talált szavakat.

– Úgy látom, elnök úrnak kicsit jobban féken kellene tartania az indulatait – mondta Allan, mire az elnök nem tartotta féken az indulatát.

– Az indulataimat? Senki nem uralkodik jobban az indulataim, mint én. Senki!

Mondta az elnök, és a vasötösét elhajította a Puerto Ricó-i felé, aki talán tényleg olyan lusta volt, amilyenek az elnök tartotta, mert szerencséjére épp leült.

– Stabilabb jellem vagyok mindenki másnál!

– Nos, a rövid repülőutunk alatt hét marhaságot hordott össze. Nyolcat, ha beleszámoljuk azt is, hogy leszállás után a labdát a gödörbe ütötte. Ha leszokna róla, hogy mindent kétszer mond, máris csak fele annyit hazudna, mint azelőtt.

Donald Trump nem hitt a fülének. Tuti, hogy a vén csirkefogó kommunista. Ilyenel az Egyesült Államok elnöke nem fraternizálhat.

– Hordja el magát! – mondta.

– Készséggel, elnök úr. De engedjen meg még egy utolsó gondolatot. Nem értek a terápiához meg az efféle modern módszerekhez, de a maga helyében megpróbálkoznék egy pohár groggal. Ha jól tudom, elmúlt már hetvenéves? Hetven év ital nélkül, abba bárki belebolondulna.

A két férfi találkozója ezzel véget ért. Egy titkos ügynök odaállt az elnök és a vendége közé, egy másik pedig karon fogta Allant, és azt mondta, most azonnal visszaszállítják az ENSZ-székházba.

– Segítek felszállni a helikopterre. Jöjjön!

– Nem várhatnánk még egy-két percig? Szívesen megnézném, hogyan jön ki a gödörből.

USA

Allan ott találta barátját az ENSZ-székház közelében lévő parkban, a padon, ahová egy bő órával azelőtt leültette. Ott ült, ölében az észak-koreai diplomatatáskával. A zsákmányt Észak-Koreából az Egyesült Államokba csempészni jó irányba tett lépés volt, de a gondolat, hogy ebben az országban a dúsírtott urán birtoklásáért több száz évig lehet börtönben ülni, ismét aggodalommal töltötte el.

– Na, milyen volt a találkozó? – kérdezte köszönés helyett Allantól.

– Diplomatikus.

– Helyes. Találtál rá megoldást, hogy megszabaduljunk ettől?

Felemelte a táskát, mintha Allan nem értené, miről beszél.

– Nem, ennyire azért nem volt diplomatikus. Ennek a Trumpnak nem adhatjuk oda a táskánkat, ez magától is bármelyik pillanatban felrobbanhat.

– Micsoda? De hát akkor mit kezdjünk ezzel? Meg magunkkal? Azt mondtad, mindent kigondoltál. Pontosan mi az, amit kigondoltál?

– Azt mondtam? Tudod, az én koromban az ember annyi mindent mond. Nem tudom, kedves barátom, de majd lesz valahogy. Leülhetek ide melléd?

Nem várt válaszra, azt gondolta, hiába is várna. Leült, azt mondta, jó egy kicsit megpihenni, hosszúak a folyosók az ENSZ-székházban. Meg az időeltolódás, meg a többi szokatlan dolog.

Julius azonban nem hagyta elterelni a figyelmét. Allan talán nem fogja fel, hogy itt vannak az Egyesült Államokban négy kiló dúsírtott uránnal, és ebből az országból nem sétálhatnak ki táskával a kezükben, a reptéren azonnal riasztanak az őrseget, bárhogy lengetnék is a diplomataútleveleket.

Allan azt mondta, mindent megértett, köszöni, hogy Julius emlékeztette rá. Julius folytatta:

– Ha az elnök ma dühös volt, mit gondolsz, mi lesz, ha megtudja, mivel sétálgatunk mi itt az országában.

– Akkor talán jobb, ha nem mondjuk el neki – mondta Allan.

Körülnézett, elkérte Juliustól a táskát, kitolta a pad végére, és rátette az észak-koreai kabátot. Alkalmi fekhelyet készített magának, a kabáttal letakart négy kiló dúsított urán volt a párnája. Lefeküdt, élvezte a friss levegőt, lehunyta a szemét.

– Szóval még meg is akarsz itt halni nekem – mondta Julius sértődötten, és távolabb húzódott, hogy Allan piszkos cipőtalpa ne piszkolja be a nadrágját.

Allannak ez nem állt szándékában. Csak pihenni akart egy kicsit a fárasztó nap után. Körülbelül annyi volt az idő, mint egy fél nappal korábban, a földgolyót így találták ki.

A százegy éves ember fáradtnak és elgyötörtnek látszott, ahogy feküdt a padon, azon túl is, hogy a külsőjéről eleve lerítt, hogy nagyon öreg. Egy perc sem telt el, mielőtt egy arra járó nő megkérdezte, jól van-e, és hogy nem segíthetne-e valamit. Igaz, dél-amerikai volt. Az ENSZ-székház környéke erősen nemzetközi színezetű volt. Allan barátságosan megköszönte a felajánlott segítséget, közölte, hogy jól van, és hamarosan felkel.

Julius tovább aggodalmaskodott, hogy mi lesz a táskával meg a jövőjükkel, de Allan már nem figyelt rá. Amikor Julius aggodalmaskodik, nemigen várhatók tőle új gondolatok, a régiektől meg csak elmegy az ember életkedve.

További néhány perc eltelté után egy hatvan év körüli, kalapot viselő férfi állt meg mellettük. Ugyanazt kérdezte, mint a nő, vagyis hogy minden rendben van-e, és segíthet-e valamit.

Julius duzzogott, és nem mondott semmit, de Allannak fektében eszébe jutott, hogy mi az, ami hiányzik neki. Felpillantott, és megkérdezte, nincs-e az úrnál véletlenül valami innivaló. A helyzet ugyanis az, hogy épp most ért véget egy gyötrelmes találkozója az amerikai elnökkel, akiről megvan a véleménye. Egy beszámíthatatlan méregzsák. Akinek a kedélyállapota egyenetlenebb még egy észak-koreai országútnál is. És aki ráadásul egyetlen pohár italt sem fogyasztott még életében.

– Az elnök? – kérdezte a kalapos férfi. – Az amerikai? Trump? Az borzalmas. Megnézem, van-e nálam valami, amivel

megvigasztalhatnám.

Belekotort a válltáskájába, és kiemelt belőle két, barna papírba csomagolt apró üveget.

– Nem sok, de ez is valami. Underberg. Jót tesz a gyomornak.

– Allan gyomrának nincs semmi baja. A fejének kellene valami.

– Arra is jó lesz – mondta Allan. – Persze azon múlik, mennyi az alkoholtartalma.

A kalapos férfi azt mondta, negyven százalékról lehet szó, vagy többről, nem nézte meg pontosan. Az biztos, hogy ő soha nem utazik úgy külföldre, hogy ne vinne magával néhány barna üveget a poggyászában. Jót tesz a gyomornak, mondta már?

Allan nagy nehezen felült, elfogadta a kalapos ember ajánlatát, lecsavarta a kis üveg kupakját, és egy hajtásra kiürítette.

– Brrr! – mondta csillogó szemmel. – Megértem, ha jól megfogja a kalapját, mielőtt felhajt egy üveggel.

A kalapos ember elmosolyodott. Julius látta, hogy a kis üveg ital milyen jót tett Allannak, és gyorsan kinyújtotta a kezét a másikért. Hamar behozta lemaradását, és aztán mindketten elégedetten méregették új ismerősüket.

– Breitner nagykövet vagyok – mondta –, Németország képviselője az ENSZ-ben. Van még egy üveg a táskámban, de jobb, ha azt megtartom magamnak, mert látom, hogy az urak esetleg hajba kapnának egymással miatta.

– Azt talán nem – mondta Allan. – Egyikünk sem harcias természetű, az erőszak ritkán vezet jóra. Julius barátom itt mellettem kétségtelenül hajlamos rá, hogy sötéten lássa a dolgokat, de ezen már nem tud változtatni.

Julius már azon volt, hogy Allan iménti kijelentését is sötéten lássa, de úgy döntött, inkább ő is mosolyog rajta barátjával és a kalapos emberrel együtt.

– Szóval maga is az ENSZ-ben dolgozik. Akkor kollégák vagyunk – mondta Allan. – Én és a barátom, aki már nem látja olyan sötéten a dolgokat, diplomaták vagyunk, a svéd főmegbízott, Wallström miniszter asszony munkatársai. Az én nevem Allan, a barátomé Julius. A lelke mélyén nagyon jó ember.

Breitner nagykövet kezét fogott Allannal és Juliusszal.

– Breitner úr nem éhes véletlenül? – kérdezte Allan. – A csodaszer, amit az imént adott nekünk, serkentőleg hat az étvágyra. Örülnénk, ha velünk tartana, kivált, ha olyan nagylelkű volna, hogy magára vállalja a cechet, mert most jöttem rá, hogy nincs egy fillérünk sem. Régebben még volt egy arany öngyújtónk, de azt Phenjanban elcseréltük müzlire és tejre.

Breitner nagykövet már felmérte, hogy kedvére való az új ismerősök társasága. Kíváncsi is volt a törékeny öregemberre, akinek a jelek szerint balul sikerült a találkozója Trump elnökkel. Talán a másíknak is lehet valami érdekes történet a tarsolyában. Tapasztalt diplomata volt, aki folyamatosan szolgálatban áll. Phenjan? Ettől a két úrtól információkat lehet szerezni.

– Hát persze hogy van egy órám, vagy akár több is a kollégák számára. És a számlát a szövetségi köztársaság rendezi, ennyit megengedhet magának.

A német diplomata ismert egy jó kis helyet a Második utcában, nem volt messze még Allan számára sem. Bécsi szeletet ettek, német sört és gyümölcspálinkát ittak, és olyan jól érezték magukat, hogy Breitner a második rund után javasolta Allannak és Juliusnak, hogy szólítsák Konradnak, és tegeződjenek.

– Legyen, ahogy akarod, Konrad – mondta Allan.

– Most az egyszer egyetérték Allannal, Konrad – mondta Julius.

Étkezés közben a német követ először is mindent megtudott az iPad működéséről (nem hozta szóba, hogy neki kettő is van már), azután pedig arról, hogyan lehet legjobban spárgát termesztani. A harmadik koccintás után Allan és Julius Észak-Koreába kerülésének története került terítékre, azután pedig azt mesélték el, hogyan sikerült meglépniük a Wallström miniszter asszony által elővarázsolt diplomataútlevelek segítségével.

Allan és Julius története Konrad Breitner fejében összetalálkozott az elmúlt napokban hallott hírekkel. A svájci atomfegyver-szakértő tehát svéd! Nem látszott hazaárulónak, viszont nagyon bírta a gyümölcspálinkát. Már hármat legurított

annak ellenére, hogy folyamatosan panaszkodott, és azon értetlenkedett, hogy minek kell a pálinkába gyümölcs.

Julius még csak nyomokban sem rendelkezett Allannak azzal a képességével, hogy könnyű szívvel átadja magát az előttük álló estének. Nem hagyta nyugodni a tény, hogy a lába mellett tartott táská dúsított uránt tartalmaz, és az elfogyasztott snapszok növekvő számával párhuzamosan erősödött benne a gyanú, hogy Konrad nagykövet egyre gyakrabban sandít a táskára.

Lehet, hogy csak a képzelete tréfálta meg, de az is lehet, hogy nem, mindenesetre úgy döntött, hogy elébe megy az eseményeknek.

– Természetesen nagyon örülünk, hogy Allan technikai jellegű konstrukciós leírásai itt vannak velünk ebben a táskában. Elgondolni is szörnyű, mi lett volna, ha a Nagy Vezető kezébe kerülnek.

Allan egy pillanatig azt hitte, barátja a legjobb úton van afelé, hogy elrontson egy kellemes estét, de aztán sejteni kezdte, Julius miben sántikál. A spárgatermesztő mit sem szeretett volna jobban, mint megszabadulni az urántól, amit mégsem lehetett csak úgy egyszerűen letenni valahol az Ötödik és Hetedik sugárút között. Konrad lehetne a megoldás!

– Jól tetted, Julius, hogy elárultad, mi van a táskában. Az egész Trump elnöknek szeretnénk volna átadni, csak hogy ő... hát igen, kis híján a levegőbe repült az ehhez szükséges rajzok nélkül is. Arra gondoltunk, hogy ezt a dokumentációt biztosabb helyen szeretnénk valahol letétbe helyezni.

– Beszéltek erről Wallström külügyminiszterasszonnyal? – kérdezte Konrad, és egyszerre kijózanodott.

Allan azt mondta, Wallström asszony minden szempontból kítűnő ember, de reménytelenül svéd, és mint minden svéd, aki kilencszázhatvanhat után született, betegesen irtózik mindentől, aminek köze van a nukleáris fegyverekhez.

Julius látta, hogy Allan megértette, miről van szó, és a segítségére sietett.

– Legjobb az volna, ha ezt a tudást valahol az EU-ban őriznék biztonságos helyen, nem gondolod, Allan?

– Már megint olyan okos vagy, Julius, mint amilyen csak te tudsz lenni. Csak ne titkolnád örökké. Igazán villoghatnál kicsit gyakrabban is. Na, de nem könnyű dolog olyan erős uniós vezetőt találni, aki kész felelősséget vállalni a világbékéért. Talán az új fiú Franciaországban? Macron?

– Macron? – mondta Julius őszinte meglepetéssel, pedig benne volt a játékban.

– Igen. Nemrég ő nyerte az elnökválasztást, nem meséltem? Nem, persze hogy nem, mert mindig dühöngeni kezdesz, ha fel akarlak világosítani valamiről. Macronnak az a különlegessége, hogy se nem jobboldali, se nem baloldali. Vagy egyszerre jobboldali és baloldali. Nem tudom, hogy csinálja, de úgy tűnik, egyensúlyban van.

Breitner ENSZ-nagykövet nem volt buta ember. És néhány perce már az éberségét is visszanyerte. A csapdába mégis belesétált.

– Nos, az a helyzet, hogy két nap múlva Washingtonba érkezik Merkel szövetségi kancellár. Mit gondoltok, ő megfelelő garanciát jelentene? Úgy értem, a világbéke szempontjából.

Julius hagyta, hogy Allan vigye be a mindent eldöntő találatot.

– Na de Konrad. Hát te zseni vagy! Arra gondoltál, hogy kész vagy átadni ezt az atomszennyezett táskát Angela Merkelnek? Hogy ez nekünk nem jutott eszünkbe!

Breitner nagykövet szerényen mosolygott.

– Az ember mit meg nem tesz a barátaiért. Egészségetekre, fiúk!

Csak a nagykövet poharának alján maradt némi pálinka, de azért így is rendben ment minden.

A táska velejét kétségtelenül ólomköpeny borította, de ki tudja, miféle műszerei vannak az amerikai biztonsági szolgálatoknak? Nem volna nagyon meglepő, ha különféle helyeken villogni kezdenének a radioaktivitást jelző lámpák. Allan és Julius nem szeretne volna, ha újdonsült barátjuknak Guantánamón kellene töltenie élete hátralévő részét. Pláne azok után, hogy a vacsorájukat is ő fizeti.

– Van itt azért egy probléma – mondta Allan.

Elmagyarázta, hogy az atomfegyverekről szóló dokumentumok egy ólomborítású csomagban vannak elhelyezve, és hogy a nagykövetnek ez problémát okozhat a repülőtéri ellenőrzés során. Arról a kockázatról nem is beszélve, hogy mi történne, ha a John F. Kennedy repülőtér biztonsági emberei közelebbről is meg akarnák vizsgálni a kérdéses csomagot.

– Igen? – kérdezte Breitner nagykövet elbizonytalanodva.

– Mi volna, ha az eddig elmondottakra való tekintettel azt javasolnám neked, nagykövet úr, hogy taxival menj Washingtonba? Julius meg én fizetnénk a fuvar, bár ehhez előbb egy fizetési ütemezést kellene kidolgoznunk, mert momentán kisebb pénzzavarban vagyunk.

– Nem kisebbben – tette hozzá Julius.

Ha a nagykövet országúton megy a német követségre, Allan és Julius kényszerű hazugsága az érkezéséig nem lepleződik le. Ha egyszer kapun belül van már, akkor lelepleződhet. A világraszóló botrány elmarad (nem valószínű, hogy a németek sajtótájékoztatót tartanának ebben a témában), és Breitner nagykövet megússza egy bizalmas letolással. Az is lehet, hogy kirúgják. De *nem* végzi Guantánamón.

– Taxival? – kérdezte Breitner nagykövet. – Tényleg. Miért ne? A legjobb megoldás, ha belegondolok. A taxiszámlára meg ne legyen gondotok, a repülőjegy árát úgyis megspórolom.

– Nagyszerű – mondta Allan. – Akkor ma megtettük, amit a világ megmentéséért ma megtehettünk. Ideje, hogy kirendeljünk egy újabb kört, mielőtt kiszáradunk.

Összesen hat pálinka fogyott a sörök és sniclik mellé. Amikor Breitner nagykövet elnézést kért, és kiment a mosdóba, Allannak és Juliusnak alkalma nyílt egy kis bizalmas eszmecserére.

– Ezt milyen jól kitaláltad – mondta Allan elismerően.

– Csak az a baj, hogy ez a Konrad derék ember, mi meg ilyen nehéz helyzetbe hozzuk – mondta Julius.

Allan átérezte barátja aggodalmát.

– Azt meg lehet oldani – mondta.

Maga elé húzott egy papírszalvétát, és kért egy tollat a pincérnőtől. Julius megkérdezte tőle, mit fundált ki, és azt a választ kapta, hogy talán javítani fog új barátjuk, Konrad helyzetén, ha a táskában nemcsak dúsított uránt találunk, hanem egy üdvözetet is a főtyúkanyónak.

– Merkelnek?

– Igen, hiszen az a neve.

Allan a következő sorokat róta a szalvétára:

Kedves Merkel kancellár asszony! A fekete tabletem jóvoltából úgy tudom, hogy ön olyan ember, akire lehet számítani. Jómagam és a barátom, Julius, foglalkozására nézve spárgatermesztő, magunkkal hoztunk négy kiló dúsított uránt Észak-Koreából, ahol nemrég rövid látogatást tettünk. Némi szerencsével mi is és az urán is eljutottunk az Egyesült Államokba, ahol az uránt át akartuk adni Trump elnöknek. Nekem abban a kétes értékű megtiszteltetésben volt részem, hogy találkozhattam vele. Mérges volt, kiabált, alaptermészetét illetően nagyon emlékeztetett Kim Dzsongunra. Barátom, a spárgatermesztő és én meggondoltuk magunkat. Trumpnak már annyi dúsított uránja van, hogy az már sok is. Hogy mit kezdene még négy kilóval, azt valószínűleg maga sem tudja.

Hogy, hogy nem, az ENSZ-székház közelében megismerkedtünk Konraddal, az Ön kitűnő ENSZ-nagykövetével, és egy igazán kellemes vacsora közben összedugtuk a fejünket. Konrad most épp a szükségét végzi a mosdóban, ezt a levelet, hogy úgy mondjam, a háta mögött írom. Elnézést a csúnya kézírásért (folytatás a következő szalvétán).

Nos, egy bécsi szelet, néhány sör és (jobb híján almaízű) snapsz után Julius barátom és én szorosabb barátságot kötöttünk Konraddal, mint ahogy talán illett volna. A mi ügyetlen fogalmazásunk miatt Konradnak az a benyomása támadt, hogy ez a táska, amelyet most Ön örököl meg tőlünk, az atomfegyverek használatával

kapcsolatos iratokat tartalmaz. Holott a csomagban, amit most Önnek ajándékozunk, az a négy kiló urán található, amelyről az előző szalvétán említést tettem. Juliusnak és nekem megnyugtató érzés, hogy ezennel a Német Szövetségi Köztársaság birtokába kerül. Önnek talán nem egyértelműen örömteli érzés, de hát az élet tele van nehézségekkel. Mi a magunk részéről bízunk benne, hogy a legjobb helyre kerül (folytatás a következő szalvétán).

Julius barátom azt mondja, hogy maguk, németek a spárgatermesztéshez is jól értenek, már hogy ha a német spárgát Németországban termesztik, nem úgy, mint a...

E pillanatban Julius kiragadta a tollat Allan kezéből, és rászólt, hogy ne kalandozzon el.

– Konrad bármelyik pillanatban visszajöhet, maradj a tárgynál, az ég szerelmére!

Allan visszakapta a tollat, új sorban folytatta az írást.

Egy szó mint száz, arra kérjük Önt, ne legyen nagyon dühös Konrad nagykövetre, szerintünk nagyon jól képviseli az országukat. Ha mindenképp dühös akar lenni valakire, Donald Trump megfelelőbb ember erre a célra. Esetleg Kim Dzsongun a távoli Koreában. Ahol azt mondják egyébként, hogy százszor annyi urán beszerzésére számítanak, mint amennyit mi elcsórtunk tőlük. Ötszáz kilóval azért már folytatni tudnák az eddig teljesen eredménytelen kísérletezgetést mindaddig, amíg egyszer bejön nekik valami. Most azonban zárom soraimat, mert Konrad mindjárt visszajön. Baráti üdvözlettel, Allan Karlsson és Julius Jonsson.

Allan egymásra helyezte a három szalvétát a megfelelő sorrendben, és megkérte Juliust, tegye be őket a táska oldalzsebébe.

Julius megtette, amire kérték, arra gondolt, már nincs idő kihúzni azt a butaságot a kapcsolatáról a német spárgával. A

körülményekhez képest Allan jól kihasználta az időt a szalvétákkal.

Konrad még mindig nem bukkant fel. A mosdó felkeresésének különféle természetű okai lehetnek. Ez esetben nyilvánvalóan a hosszabb ideig tartó variánsról volt szó. Juliusnak támadt egy ötlete. Viseltes nyári zakójának belső zsebéből előhúzott egy cédulát, amelyre Gustav Svensson telefonszáma volt felírva. Az asztalon ott feküdt Konrad telefonja.

– Mit gondolsz...? – kérdezte Julius.

– Ez egyértelmű – mondta Allan.

Julius benyomta a számokat. Ugyanaz az üzenetrögzítő jelentkezett, mint utoljára. Ez nagyon-nagyon bosszantó volt.

– Gustav, az isten áldjon meg! Mi a francnak kell neked telefon, ha mindig kikapcsolod? Allannal együtt New Yorkba jöttünk Phenjanból, és megyünk tovább...

– Jön – mondta Allan.

A telefon egy pillanat alatt visszakerült az asztalra.

– Nos, barátaim, már csak a záróakkord van hátra – mondta Konrad, és előhúzta a tárcáját.

A számla már ott feküdt az asztalon a telefon mellett. Németország szegényebb lesz hatszázhusz dollárral, valamint százhusz dollár borraival (és egy tizenöt másodperces indonéziai telefonhívás díjával). Konrad letett hét százdollárost és két húszdollárost az asztalra, felállt, és azt mondta, eljött a búcsú pillanata.

– Most már csak ezt az érdekes táskát kell átvennem, és fognom kell egy taxit az utcán – mondta.

– Igen, már csak ez van hátra – mondta Allan, és közelebb lépett Konradhoz, hogy az ne láthassa Julius mozdulatát, ahogy zsebre vágja a borraivalót.

USA, SVÉDORSZÁG

Miközben Allan és Julius elosztották egymás között a borralalót, és a nagyobbik részéből buszjegyet vettek maguknak a Newark-repülőtérre, Trump elnök a golfpálya klubjában üldögélt, és emésztette a keserű frusztrációt.

Miféle találkozó volt, amit végigszenvedett? Lehet, hogy Wallström külügyminiszter asszony magában kiröhögte, miközben az öreg Karlsson hablatyolt neki valamit az ENSZ-székházban? Lehetséges volna? Hát persze hogy lehetséges! Sőt, biztos.

Na, és ez a Karlsson. Miféle alak ez? Kecsketejről beszél az Egyesült Államok elnökének? Egy hisztérikusan röhögő svéd külügyminiszter jelenlétében?

Nem is beszélve arról, ami azután következett.

Az elnökben fortyogott a méreg. Természetesen fejbe kellett volna vágni a golfütővel azt a kommunistát, aki kétségbe merte vonni, hogy tud uralkodni magán. Trump szemrehányást tett magának, hogy mindig mindenkivel az egyetértést és megegyezést próbálja keresni.

Most mit tegyen? Még mindig fortyogott. Az elnök felnyitotta a laptopját, és megnyitotta a Twitter-t.

Három perc leforgása alatt kigúnyolt egy műsorvezetőt, megsértett egy államfőt, kirúgással fenyegette meg egyik miniszterét, és leszögezte, hogy népszerűségi mutatójának csökkenése a sajtó koholmánya.

Mindjárt jobban érezte magát.

* * *

Wallström miniszter asszony betartotta ígéretét, Karlsson és Jonsson urakat két business class jegy várta a repülőtéren az aznap esti stockholmi járatra.

- Poggyászuk van? – kérdezte a check-in pultnál a jegykezelő.
- Nincs – felelte Allan.
- Csak kézipoggyász?
- Azt épp most ajándékoztuk oda valakinek.

A hazautazás a szülőföldre kellemesen alakult. A gép még fel sem emelkedett a földről, amikor Allant és Juliust már itallal kínálták.

- Pezsgő? Gyümölcslé? – kérdezte az utaskísérő.
- Köszönöm, igen – mondta Allan. – És köszönöm, nem.
- Ugyanazt nekem is, köszönöm – mondta Julius.

Ezután egy háromfogásos vacsora következett (nem mintha éhesek lettek volna, de ami jár, az jár), és ha a desszert után megnyomták a megfelelő gombot, már feküdtek is, le sem kellett feküdniük.

- Hogy mit ki nem találunk – mondta Allan.
- Mm – mondta Julius, miközben magára húzott egy takarót.
- Felolvassak neked a tabletemből?
- Ha nem akarod, hogy elvegyem tőled, és kihajítsam az ablakon, akkor inkább ne.

SVÉDORSZÁG

Allan és Julius az Arlanda repülőtér ötös számú csarnokának érkezési oldalán állt és nézelődött. Julius úgy summázta helyzetüket, hogy rendesen fel vannak öltözve, kipihenték magukat, jóllaktak – és van húsz dollárjuk.

– Húsz dollár? – mondta Allan. – Abból épp futná egy-egy sörre. Két kis pohárra futotta. A pénzük elfogyott.

– Most rendesen fel vagyunk öltözve, kipihentük magunkat, jóllaktunk és nem vagyunk olyan szomjasok, mint az előbb – mondta Allan. – Van valami ötleted, mihez kezdjünk ezután?

Nem, Juliusnak nincs semmi ötlete, legalábbis nem így azonnal. Gondolhattak volna rá, mielőtt elitták az utolsó pénzüket, de most már késő. A pénzügyi helyzetük rendezése mindenesetre elsőbbséget élvez az előttük álló teendők sorában.

Allan bólintott. A pénz sokféleképpen képes megkönnyíteni az ember életét. Mi a helyzet a spárgaüzletág bevételeivel? Elvégre itt vannak Svédországban, Juliusnak, ha jól tudja, rengeteg kapcsolata van a spárgabiznisz résztvevőivel. Allan nem ismerte az indonéz-svéd spárga világutazásainak részleteit, de feltételezte, hogy az útvonalak Svédországot is érintik. Máskülönben hogy lehetne az üzlet tisztességes?

Pompás gondolat! Nincs ugyan rengeteg kapcsolata, de itt van neki Gunnar Gräslund.

– Az ki, ha szabad érdeklődnöm? – kérdezte Allan.

Gunnar Gräslund régi ismerős. Legtöbben Patkány Gunnarként ismerték, mert pontosan olyan volt. Soha nem mosakodott, hetente egyszer borotválkozott, bagózott és mocskos szája volt. Egész életében abból élt, hogy másokat becsapott (ez utóbbit Julius nem értette bele a bűnlajstromába). Az ő feladata volt Gustav Svensson

spárgájának továbbadása, és bármilyen patkány módon viselkedett is egyébként, ezt a feladatát rendben elvégezte.

– Csak el kell utaznunk Gunnarhoz, elmondjuk neki, hogy mi van velünk, és már húzza is elő a tárcáját.

– Utaznunk? – kérdezte Allan.

– Mennünk – mondta Julius.

* * *

Svédország ezerhatszáz kilométer hosszú, keresztben valamivel kevesebb. Meglehetősen nagy terület alig tízmillió ember számára.

Az ország nagyobb részében órákig lehet gyalogolni úgy, hogy az ember senkivel nem találkozik, még egy jávorszarvassal sem. Az ember egy egész folyó völgyet vásárolhat saját tóval együtt annyi pénzért, amennyiért egy lelakott, egyszobás lakást kap Párizs külvárosában. Ha megvette, nyomban szembesül a hátrányaival: százhusz kilométernyire van a legközelebbi élelmiszerbolt, százhatvan kilométernyire az első patika, és még ennél is nagyobb távolságot kell sántikálni, ha tövis fúródott a lábába, és kórházba akar menni. Ha egy kis tejszínt akar kölcsönkérni a kávéjába a legközelebbi szomszédától, három órát gyalogolhat érte. És hármat vissza. A kávéja meg közben kihűl.

Nem mindenki szeretne így élni. Akik kevésbé éreznek rá hajlandóságot, azok csendes egyetértésben Stockholmban és a környékén élik életüket. Velük tartanak az üzleti vállalkozások is. A H&M, az Ericsson, az Ikea jobban kedveli azt a környéket, ahol két és fél millió reménybeli vásárlója él, mint azt, ahol például az a hetvenhét ember lakik, akik még nem költöztek el az északi sarkkörön túl fekvő Nattavaara helységről.

Úgyhogy nincs mit csodálkozni azon, hogy Julius Jonsson és Gustav Svensson spárgabizniszének központi raktára épp Stockholm környékén volt található. Ezen belül pedig, mivel nem közvetlenül a fogyasztókat látták el áruval, hanem többnyire légi úton importálták és exportálták a szállítmányokat, az Arlanda repülőtér környékén. Egészen pontosan Märstában. Még pontosabban az

Arlanda repülőtértől gyalog kétórányi távolságban. Két és fél annak, aki már öreg.

Az utat negyed óra alatt taxival is megteheti bárki, aki nem issza el reggelire a fuvardíjat.

INDONÉZIA

Gustav Svenssonnak már eléggé hosszú ideje a partnere nélkül, egyedül kellett boldogulnia. Julius egyszerűen eltűnt Allan születésnapján. Gustavnak rendezetlen elszámolása volt a két öreg szállodájával, ezért nem mehetett egyenesen oda érdeklődni, de némi kérdezősködés után megtudta, hogy Julius és Allan felszálltak léggalonnal, és eltűntek a tenger felett.

Néhány nap elteltével Gustav azt gondolta, hogy Julius bizonyára meghalt, de alig egy héttel később hívás érkezett tőle a mobilja üzenetrögzítőjére. Tehát élt! És mindenféle kérdéseket tett fel az üzlettel kapcsolatban, de a számát nem hagyta meg.

Azután néhány napos hallgatás után újra életjelet adott magáról. Megint csak üzenetet tudott hagyni. Gustav megfogadta, jobban figyel rá, hogy a telefon mindig fel legyen töltve. Ezúttal barátja arról értesítette, hogy Phenjanból New Yorkba érkezett! Amerikába ment volna? Léggalonnal? Észak-Koreán keresztül?

Julius hollétének és esetleges visszatérésének kérdésénél azonban fontosabb volt a napi üzleti döntések meghozatala. Gustav jobb híján maga ült le a cég íróasztalához, és döntött az aktuális kérdésekben a cég üzletpolitikájának szellemében. Julius távollétében a svéd exportot és importot intéző kolléga tanácsára hallgatott, aki azt javasolta, hogy a neve alapján svédnek vélt spárgát mindenek ellenére még Svédországban is jelöljék svédnek. Akkor még nagyobb haszonnal tudják eladni.

Gustavnak úgy rémlett, hogy Julius többször említett valamit, amitől óvakodni kell. De nem bírta felidézni, hogy pontosan mi volt az. Az *arak* nagy előnye az volt, hogy felszabadította a gondolkodást, a hátránya pedig az, hogy a gondolatok nemcsak kiszabadultak, hanem másnap reggelre többnyire el is tűntek.

Gustav Svensson spárgájának svéd honosítását Julius, ha tehette volna, minden bizonnyal megakadályozza. Egyszer korábban egy szédült viszonteladó pont ezzel döntötte romba az egész vállalkozást.

SVÉDORSZÁG

Így történt, hogy Allan és Julius a két és fél órás lassú séta után megérkezett a svéd partner raktárához, egy nappal azután, hogy a rendőrség lecsapott a raktárra, és a partnert letartóztatta. A raktár lepecsételt ajtaján egy piros keretes, sárga tábla lógott, amelyen fekete betűkkel ez állt:

„További intézkedésig hatóságilag lezárva a büntetőtörvénykönyv 27. fej. 15. § alapján. A pecsét illetéktelen eltávolítását a törvény bünteti.” Aláírás: „Rendőrség”.

– Mi történt itt? – kérdezte Allan egy éppen arra járó, kutyát sétáltató asszonytól.

– Lefüleltek egy illegális zöldségimportőrt – mondta az asszony.

– Gunnar, te rohadék patkány – mondta Julius.

– Aranyos kutya – mondta Allan. – Hogy hívják?

A két barát megint nem tudta, mitévő legyen. A pénzüik se lett több. Juliusnak ráadásul feltörte a cipő a lábát. Sántikálva lépdelt Allan oldalán Märsta központja felé, és alig bírta lépést tartani százegy éves barátjával. Végül már nem bírta tovább.

– Egy lépést sem megyek tovább – mondta. – Bármelyik pillanatban belehalhatok a lábfájásba.

– Meghalni nem olyan könnyű – mondta Allan. – Tapasztalatból tudom. Pár lépést még ki kell bírnod.

Egy vegyesboltra mutatott az utca túloldalán, és a közvetlenül mellette lévő temetkezési irodára.

– Valamelyik csak jó lesz? A bal oldali üzletben vehetsz magadnak ragtapaszt, ha pedig nem tartanak, bemehetsz a másikba meghalni.

Allan belépett a boltba, Julius két méterrel lemaradva sántikálva követte. A kasszapult mögött a nyakában három különféle amulettet viselő, középkorú asszony ült. Meglepődve pillantott fel, nem kényeztették el a vásárlók.

– Jó reggelt kívánok – mondta Allan. – Lehet kegyednél ragtapaszt kapni? Julius barátomnak fel van törve a lába.

Igen, nála lehet ragtapaszt kapni. Az illatszeres pultra mutatott, Julius odabicegett, megtalálta, amit keresett, visszament az amulettes asszonyhoz, aki lehúzta az árut, és közölte az árát.

– Harminchat korona lesz.

– Na igen – mondta Julius –, csak az a baj, hogy nincs nálam a pénztárcám. Lehetséges volna, hogy holnap fizessem ki?

– Persze, semmi akadálya. Addig félreteszem magának a ragtapaszt – mondta az asszony, és kikapta a dobozt Julius kezéből egy olyan gyors mozdulattal, hogy a nyakában megcsörrentek az amulettek.

– Csakhogy nekem most fáj a lábam, fizetni viszont csak később tudok. Elviszem a ragtapaszt, és holnap visszajövök, és kifizetem.

Az asszony nem egyszerű pénztárosnő volt. Övé volt az üzlet. Komoly tekintettel nézett aznapi első vásárlójára.

– Szorgalmas kereskedő vagyok, reggel nyolc óta itt ülök a helyemen, és ma még nem volt szinte semmi forgalom. Azt akarja, hogy adjam oda ingyen az árumat, amikor végre jön valaki, akinek szüksége van valamire?

Julius sóhajtott, nem bízott benne, hogy lesz elég ereje az előtte álló beszélgetéshez. Annyit mindenesetre válaszolt, hogy megérti a kereskedőasszony álláspontját, és azt szeretné, ha ő is megértené az övét. Különleges helyzetről van ugyanis szó. Ő tisztességes ember, diplomata, most érkezett Amerikából, fontos megbízással. A pénztárcáját sajnos a követségen felejtette.

– Hát akkor miért nem megy érte?

– Az Amerikában lévő követségen.

Az amulettes asszony jól megnézte magának Juliust, azután Allant, azután újra Juliust. Az egyik valamivel idősebb lehet, mint ő, a másik öregebbnek látszik, mint ami egyáltalán elképzelhető. Egyikük sem látszik diplomatának, bárhogyan nézzen is ki egy diplomata.

– Hát akkor hívja fel valamelyik barátját.

Julius bal sarka vérzett. A jobb sarka is jelezte már, hogy hamarosan ő következik. És Julius már órák óta nem evett semmit.

– Nincsenek barátaim – mondta.

– Nana – mondta Allan, aki kissé hátrébb állt. – És én?

– Neked mennyi pénzed van?

– Semennyi. De azért mégis.

Az amulettasszony hallgatta az urak párbeszédét.

– Sajnálom. Ha nincs pénz, nincs ragtapasz. Ennek a kis kócerájnak ez az üzletpolitikája. Amit én alakítottam ki, a tulajdonosa. Sabine Jonsson.

– Nahát. Ugyanaz a családneve, mint Juliusnak. Nem tekinthetné kivételnek ezen az alapon?

Amulettasszony megrázta a fejét. Az amulettek is megrázkódtak.

– Ebben az országban van vagy százezer Jonsson. Mit gondol, mi lenne az üzletemmel, ha ingyen adnám a ragtapaszt mindegyiknek?

Allan azt mondta, ha ezt tenné, az üzlet minden bizonnyal tönkremenne, de itt most csak egyről van szó közülük, nem mind a százezerről. Később azután a biztonság kedvéért kitehetne egy táblát az ajtajára azzal a szöveggel, hogy Jonssonok, ahányan vagytok, kíméljete.

Amulettasszony válaszolni akart, de Julius közben nagyon elkeseredett. Nem bírta tovább. Nem bírt megbarátkozni a gondolattal, hogy úgy sántikáljon ki az üzletből, hogy nem látja el a sebeit.

– Na, ide azzal a ragtapasszal – mondta. – Akkor ez most rablás!

Amulettasszony inkább csodálkozott a kijelentésen, mintsem megijedt volna.

– Hogyhogy rablás? Mivel akar itt rabolni? Nincs még egy vízipisztolya sem. Ha rabolni akar, csinálja rendesen.

Julius még soha nem rabolt ki senkit, de sértve érezte magát minden hivatasos rabló nevében. Meddig mehet el egy rablás áldozata a tiszteletlenségben?

Allan megkérdezte az asszonyt, tart-e vízpisztolyt az üzletben, ezzel talán kihúzhatnák magukat a patthelyzetből, amibe belenavigálták magukat.

Nem tartott. Egyébként is: a pisztolyt hogyan tudná kifizetni? Ha van pénze, miért nem veszi meg inkább a ragtapaszt a barátjának?

Allan belátta, hogy az asszonynak igaza van. De mintha enyhült volna a szigora. Lehet, hogy amulettasszony már unja a vitatkozást? Gyors békejavaslattal állt elő.

– Látom, hogy ott a sarokban van egy asztal székekkel, és hogy magánál kávézni is lehet. Nem tartana velünk egy csésze kávéra, miközben a barátom leragasztja a sebét? Mindjárt más volna a helyzet?

Amulettasszony most először elmosolyodott. Átnyújtotta a ragtapaszt Juliusnak, és azt mondta, hogy a harminchat koronán kívül még hússzal tartoznak neki. A két kávé árával.

Julius hálásan bólintott, és elsántikált a legközelebb álló székhez. Allan megkérdezte, mennyibe kerül, ha cukrot is kér a kávéjába.

– A cukor és a tej benne van az árban. Üljenek le. Mindjárt jövök.

SVÉDORSZÁG

Sabine Jonsson kihozott három bögre kávét, egy kis tálkában kockacukrot, három deci tejet a hűtőből és három, frissen felmelegített fahéjas csigát. Julius befejezte a ragtapaszok elhelyezését, és úgy döntött, egy ideig még zokniban marad, nem húzza fel a cipőjét.

– Tartsuk rendben az elszámolásunkat – mondta Allan. – A csigának mi az ára?

– Ehh – mondta Sabine Jonsson. – Az is ajándék, mint a többi. Előbb-utóbb úgyis tönkremegyek. Nem értek az üzlethez, láthatják.

Allan elsősorban azt látta, hogy Sabine szívesen beszélgetne. Nyilván nem nagy szórakozás neki naphosszat egyedül üldögélni a pult mögött. Különösen akkor nem, ha a vevők nem tudnak fizetni.

– Úgy látom, Sabine kisasszony nagylelkű ember – mondta Allan. – Meséljen kicsit magáról, én addig megeszem a fahéjas csigát.

Allan helyzetelemzése helytállónak bizonyult. Mintha egy csapat nyitott volna ki.

Mit akar tudni? Ötvenkilenc éves, hajadon, nincsenek se barátai, se rokonai. Legalábbis az élők sorában.

– Miért, hol máshol? – kérdezte Julius.

– A másik oldalon. Mert van másik oldal, legalábbis az anyám szerint.

Allan azt mondta, szeretne többet tudni a másik oldalról, szívesen beszélgetne a kisasszony édesanyjával. Most hol van a kedves mama?

– A másik oldalon.

– Meghalt?

– Igen.

Allan jól megrágta a fahéjas csigát, és lenyelte az utolsó falatot.

– Sabine kisasszony megpróbálná összefoglalni, mit mondana neked a kedves mama, ha nem ott volna most, ahol van?

Szívesen. A lelkek birodalmáról a legtöbb ember nem tud semmit. Sabinének azonban anyja gyerekkorában elmondta, hogy hozzá hasonlóan neki is különleges képességei vannak, olyanok, amilyenek másoknak nincsenek. Gertrud mama ma már nincs az élők sorában, de egészen a haláláig sok éven át vezette a Másikoldal Kft.-t, mégpedig a lánya segítségével, aki soha nem árulta el neki, hogy semmit nem lát mindabból, amit az anyja állítólag lát. Konzultációkat tartottak a *clairvoyance* tárgykörében. Ami azt jelentette, hogy az ügyfél kérésére anya és lánya szeánszokat tartottak, valamint kurzusokat arról, hogyan lehet érintkezni a szellemekkel, hogyan lehet védekezni a rosszakaratú kísértetekkel szemben, és hogyan kell megjutalmazni a régi házak jóindulatú hazajáró lelkeit. A kommunikációban ingákkal dolgoztak, valamint kristályokkal, varázspálcákkal, hangokkal és illatokkal – mindegyikkel abból a célból, hogy kapcsolatot teremtsenek az itteni, ismert világ és a másik oldalon lévő, ismeretlen világ között. Vállalkozásuk innen kapta a nevét.

– És az amulettek, amelyeket a nyakában visel? – érdeklődött Allan.

– A mamától maradtak rám. Nagyjából ez a teljes örökségem. A földet, a termékenységet és a tehetséget szimbolizálják. Vagy a nagy semmit, a semmit, a semmit, így is mondhatnám.

– A kisasszony nem hisz a másik világban? – kérdezte Julius.

– Ebben is alig, amelyik itt van. Az életem eléggé nyomorúságos.

Sabine lelkét sok minden nyomta. Sok minden kikíváncozott belőle. De ő is szeretett volna már enni és inni egy falatot. Most az urakon a sor. Mivel foglalkoznak azonkívül, hogy üzleteket rabolnak ki. Diplomáták? Sabine szerette ugyan a jó történeteket, de ez esetben inkább az igazságot szeretné hallani.

Julius szégyenkezve bólogatott. Bocsánatot kért a rablási kísérletért. De fáj a lába, és fáj a szíve is. Még most is.

– Talál fájdalomcsillapítót valahol a kasszagép mellett – mondta Sabine. – A pénzt, ami nincs, hagyja a pulton.

Julius megköszönte, és elsántikált. Allan közben mesélni kezdett. Bizonyos módon tényleg diplomaták, mindenesetre van diplomataútleveleik. Viszont amit a pénztárcájukról mondtak, az sajnos nem igaz. A véletlen sodorta el őket Indonéziából, ahol zöldségkereskedéssel foglalkoztak. Nem tervezett utazásuk során találkoztak a svéd külügyminiszterrel, aki kisértette őket szorult helyzetükből, és kinevezte őket diplomatáknak, főként praktikus okokból, de mégis. Az Egyesült Államokban Allan és a külügyminiszter találkozott Trump elnökkel, az utóbbi kérésére. Utána jobbnak látták, ha hazatérnek Svédországba. A mai nap reggele az Arlanda repülőtéren találta őket, mindössze húsz dollárral a zsebükben. A körülmények olyan szerencsétlenül alakultak, hogy ez a pénz is elfogyott. Miután egy fillérjük sem maradt, gyalog indultak útnak. Amíg bírták.

Zöldségkereskedő, aki találkozik az amerikai elnökkel, majd diplomata-útlevelel a zsebében hazatér Svédországba, és nincs egy fillérje sem. Sabine úgy érezte, továbbra is hiányos a tudása, és Allan ezt el is ismerte.

– Talán nem kell mindent egyszerre?

Nem, persze hogy nem. Sabine örült, hogy nem tette meg, amit sokáig fontolgatott, és nem kergette el seprűnyéllel Allant és Juliust.

– Most újra magán a sor – mondta Julius.

A nő máris elbűvölte, majdnem annyira, mint nemrég Wallström külügyminiszter asszony.

– Mi történt a Másikoldal Kft.-vel? Felteszem, a cég nem prosperál, ha egyszer kegyed itt ül ebben a boltban.

Az történt, hogy a kedves mama az elmúlt nyáron örökre eltávozott. Nem sokkal múlt nyolcvan éves. Mindig ő volt a cég motorja. Folyvást kommunikált a szellemekkel, amikor fel volt töltve LSD-vel.

– Gyakran? – kérdezte Julius.

– Lényegében mindig. A múlt nyáron azonban az egyik trip félresikerült, és kiütötte magát. Vagy csak átlépett a másik oldalra.

– Ajajaj. Hogy történt az átlépés?

– Szeánszra készült Södertäljében, és úgy láttam, jobb, ha vele megyek, mert rendszeren feltankolt, és nélkülem valószínűleg oda sem talált volna. A peronon megpillantott egy kísértetet, akit más

nem láthatott, csak ő. Azt mondta, ellenségesen viselkedik, és kergetni kezdte a vágányokon, mielőtt bármelyiküket megállíthattam volna. Elütötte a 11.25-ös norrköpingi gyors.

– Ajajaj – mondta Julius másodszor is.

– És mi lett a kísértettel? – kérdezte Allan.

Ilyet csak az tud kérdezni, aki egész életében előbb beszélt és utána gondolkodott.

Sabine fáradt tekintettel pillantott Allanra.

– A kísérteteket nem lehet halálra gázolni.

Halkra fogva hangját elmondta, hogy a Másikoldal Kft. bevételeit lényegében teljes egészében apró, édes LSD-tablettákra vagy a valamivel nagyobb, de hasonlóképp édes ízű és vidám alakokat ábrázoló LSD-bélyegekre költötték. Anya és lánya mégis boldogult valahogy, mert ingyen laktak Sabine nagyanyjának házában, pontosabban annak melléképületében. A nagymama is elhunyt az elmúlt nyáron kilencvenkilenc éves korában, és mielőtt anyja rájöhetett volna, hogy örökölt egy egész házat, amit eldrogozhatott volna, azon a bizonyos napon a kísértet üldözése közben saját magát hajkurászta át a másik oldalra, vagy ki tudja hova.

– Kilencvenkilenc? – mondta Allan. – Az is kor? De mondja, kegyed hogy viszonyul a narkotikumokhoz?

– Nem élek velük. Még csak az kéne! – mondta Sabine. – Biztosan ezért lettem olyan rossz tanítványa anyámnak. Mindig azt mondta, hogy az embernek *szabaddá* kell tennie magát. Én talán túl sokat gondolkodom.

Allan hümmögött.

– Julius barátom szinte mindig gondolkodik, de ritkán tapasztalom, hogy ez segítene rajta.

A nagy gondolkodó elengedte a füle mellett Allan megjegyzését.

– Akkor kegyed egy egész házat örökölt a nagyanyjától? – kérdezte inkább.

Sabine bólintott.

– Miután eladtam, és kifizettem a temetést meg mindent, maradt még két egész millió. Töprengtem, hogy mit kezdjek az életemmel, és rájöttem, hogy *vállalkozó* akarok lenni. Nagyon jó vagyok a számolásban. Ez a világon a legszebb szó, ha engem kérdeznek. *Vállalkozó!*

Julius egyetértett vele. Vannak szavak és kifejezések, amelyek fontosabbak a többinél. A *vállalkozó* is közéjük tartozik. Az is, hogy *számla nélkül*.

De nem jött be semmi. Először is a pénz nem volt elég arra, hogy ahol a legtöbb vásárló van, Stockholm centrumában vegyen üzlethelyiséget. Másodszor pedig elkövette azt a hibát, amire Allan is figyelmeztetett: túl sokat gondolkodott.

– Ha szabad érdeklődnöm, hogy jutott arra a gondolatra, hogy Märstában nyit vegyesboltot? – kérdezte Allan.

– Úgy, ahogy maga – mondta Sabine. – Papírt és tollat vettem elő, és leültem nagyanyám konyhaasztalához. Arra gondoltam, minél nagyobb a célcsoport, annál nagyobb az esély a sikerre. Ez két örök érvényű igazság felismeréséhez vezetett. Az egyik az, hogy amíg az ember él, addig eszik. A másik az, hogy idővel mégiscsak meghal. Mindenki, kivétel nélkül.

– Allan talán kivétel. Nemrég múlt százegy.

– Hú – mondta Sabine. – Erre szoktam mondani, hogy egyik lábbal már a sírban. Kár, hogy nincs pénze, különben eladnék magának egy koporsót.

Allan körülnézett. Koporsórészleget nem látott az üzletben.

– Várjunk csak – mondta. – Csak nem a magáé az a temetkezési vállalkozás is a szomszédban?

Sabine mosolyogva nyugtázta Allan következtetésének helyességét.

– Jól gondolkodik! – mondta. – Az élethez ennivaló kell, ezért a főként élelmiszert áruló vegyesbolt. Aki pedig meghal, azt eltemetik. Innen jön a koporsókészítés ötlete. Ilyen egyszerű. Koporsókat kell eladni.

Allanban filozofikus gondolatokat ébresztett Sabine története.

– Élet és halál – mondta. – A kettő között pedig néha a kísértetek.

– A kísértetekkel legalább lehetett némi pénzt keresni, különösen annak, aki közben hajlandó volt halálra drogozni magát. Az *élet* mint üzleti gondolat az én értelmezésemben már csődöt mondott, mielőtt maguk elkezdtek volna széthordani fizetés nélkül az árukészletemet. A halállal még rosszabbul jártam.

Julius nagyon megsajnálta új ismerősét. És még jobban szégyenkezett a meghiúsult rablási kísérlet miatt.

– Nem azt mondta, hogy nagyon jól tud számolni?

– De igen! Ha akarják, pontosan meg tudom mondani, hogy a következő negyedévben mennyi lesz a cég vesztesége. És hogy ez hány százalékkal fog növekedni az azután következő negyedévben.

– Szóval így.

Sabine folytatta:

– Kiderült, hogy akik élnek, azok nem átmeneti állapotnak tekintik az életet. Nem számolnak azzal, hogy meghalhatnak, és nem is gondoskodnak előre koporsóról. És amikor meglepő módon mégis meghalnak, akkor már nem lehet velük üzletet kötni.

– De mielőtt meghalnak, ennivalót csak vesznek maguknak? – mondta Julius. – Azért is, hogy ne haljanak meg.

– Igen, ez feltételezhető. De tőlem csak ritkán.

Első és egyben utolsó reklámkampánya a helyi ingyenes lapban (Élelmiszer & koporsó egy helyen, jutányos áron) rosszindulatú szóbeszédet indított el a városban, amelynek következményeképp az önkormányzat környezetvédelmi és közegészségügyi ellenőre váratlan helyszíni vizsgálatot tartott, hogy megállapítsa, nem tartanak-e holttesteket a tejtermékek számára fenntartott hűtőkamrában.

– Ez a kampány volt eddig a legrosszabb a sok rossz ötletem közül.

Julius megkérdezte, mihez akar kezdeni, ha egyszer az üzlet ilyen rosszul megy a két bolt válaszfalának mindkét oldalán. Sabine nem tudta megmondani. Csak annyit, hogy belefáradt az egészbe. Csak az anyja ne verte volna bele a természetfeletti erők létezésének gondolatát. A jó számolási képességen kívül a *művészi* hajlam volt benne voltaképpen az egyetlen igazi adottság.

– Művészi hajlam? – kérdezte Allan.

– Igen. Megfesthetem a portréját, ha akarja. Mondjuk négyezerért? Nem, az sok lenne.

Allan sajnálta, hogy Sabine megint beleütközött ebbe az akadályba, hogy nincs pénze.

– Ha már erről van szó. Felelősnek érzem magam ezért a Julius gyerekért és az egészségi állapotáért. A lába, ami miatt

folyamatosan jajgat, amióta a cipő feltörte, sőt már hamarabb is, nem szép látvány. Nincs valami, amivel meghálálhatnánk Sabine kisasszony vendégszeretetét, ha megengedné, hogy itt aludjunk egy vagy két éjszaka? Ha muszáj, alhatunk a földön is, ott, a joghurtospult előtt. Megígérem, hogy nem halok meg álmomban, nehogy miattam kerüljön összetűzésbe a közegészségügyi hatóság ellenőreivel.

Julius csatlakozott.

– Jó asztalos vagyok. Kiegészíthetném a kollekcióját néhány új koporsóval.

Egyezzen bele, hogy itt éjszakázzanak? Gyors fejlemény lenne, pénztelen vásárlókból szállóvendégek nem egészen fél óra leforgása alatt. Csakhogy Sabine érezte, amit már korábban is sejtett, hogy jól érzi magát a két öreg társaságában. Úgyhogy... miért ne? Juliushoz fordult.

– Maga tehát a gyerek – mondta. – Hova ment volna a fájós lábával? Ha jól értettem, miközben ki akart rabolni, nem lenne hova mennie, még ha tudna is járni.

Voltaképpen egyáltalán nem akart megszabadulni Allantól és Juliustól.

Én itt lakom az emeleten egy kétszobás lakásban. Egyikük alhat a hallban, a pótágyon, másikuk a pamlagon a koporsóüzletben. Vagy valamelyik koporsóban, ha az jobb érzés. Fogkefét és fogkrémet a ragtapasz közelében találják, azt pedig már tudják, hogy hol van.

– Egy borotvát is elvehetünk? – kérdezte Allan. – Gondolom, nem oszt, nem szoroz a várható csőd szempontjából, vagy igen?

– Vegyen el kettőt. Hozzáírom a többihez.

SVÉDORSZÁG

Amikor másnap reggel Sabine lejött az emeleti lakásból, Julius már javában dolgozott az első koporsón. Allan még a pamlagon feküdt, és nézte.

– Mit csinál? – kérdezte Sabine meglepődve.

– Nem tudom – felelte Allan. – Lehet, hogy halni készül?

– Jó reggelt – mondta Julius. – Ledolgozom a vendéglátás költségeit. Mindig is szerettem fával dolgozni, mondtam már? Mi volna, ha be is lakkoznánk a koporsókat? Talán növelni lehetne a forgalmat.

– Semmi helyett majdnem semmit? – mondta Sabine. – Vettek már valami reggelit maguknak a boltból?

Nem, azt nem mertek. De Julius arra gondolt, ha maradhatnának még néhány napig a vendégszobában és az asztalosműhelyben, reggelente ő nyithatná ki a boltot. Sabine kialhatná magát, talán nem sokszor van rá alkalma?

Sabine azt felelte, megfontolja az ajánlatot, de az ilyen típusú döntéseket nem lehet üres gyomorral meghozni.

– Jöjjenek, együnk valamit.

Reggelire sajtos zsemlét ettek, narancslét ittak hozzá és kávét az automatából. Közben négyen is bejöttek vásárolni valami apróságot. Julius kétségtelenül szerencsét hozott az üzletnek. És kiderült, hogy a kasszát is tudja kezelni.

– Ötvennyolc korona lesz, köszönöm. Tessék a két korona visszajáró. Legyen szép napja.

Sabine arra gondolt, hogy ez az áldiplomata ügyesebb, mint ahogy előzőleg gondolta volna. És eddig nem is került sokba. A teljes költsége nem lépte túl egy doboz ragtapasz, két bögre kávé, egy fahéjas csiga, egy sajtos zsemle, három deci narancslé és egy

vagy két szem fájdalomcsillapító árát. A másiknak, akit Allannak hívnak, nem sok hasznát veszi, viszont még az elsőnél is olcsóbb.

Van tehát megfogható indoka a két öreg maradásának. Azon túl, hogy élvezi a társaságukat.

– Nem bánom, maradhatnak egy ideig – mondta. – De ne készítsen túl sok koporsót, mert csak a raktározási költséget növeli vele.

USA

Merkel szövetségi kancellár túlvolt az első találkozásán Trump elnökkel Washingtonban. Megtudta, hogy a NATO semmire se jó. És hogy a NATO fantasztikus. Hogy Trump szereti Németországot. Valamint hogy Németországnak jobban kell teljesítenie egy sor kérdésben. Hogy országaik szövetsége erős. És hogy az egyetlen közös vonás, ami összetartja őket, az az, hogy Obama mindkettőjüket lehallgattatta.

Visszatért a német követségre, ahol nyomban egy olyan hangszigetelt szobába vezették, ahol a beszélgetéseket nem lehetett lehallgatni.

Már várt rá a német nagykövet, a német ENSZ-főmegbízott, és az Amerikában működő német hírszerzés főnöke.

A szövetségi kancellárnak, aki eddig azt hitte, ez a napja rosszabb már nem lehet, be kellett látnia, hogy de igen, lehet. A hírszerzés főnöke vezette a beszélgetést.

Arról van szó, amiről a kancellárt már korábban informálták, hogy Észak-Koreának sikerült becsempésznie négy kiló dúsított uránt Phenjanba a *Becsület és erő* nevű hajójuk fedélzetén. A svájci atomfegyver-szakértőről, akit Kim Dzsongun bemutatott egy sajtótájékoztatón, kiderült, hogy svéd. Allan Karlsson a neve, és nem Kim Dzsongun embere, ahogy korábban gondolták róla. Sikerült elszöknie Phenjanból, ahonnan azután New Yorkba érkezett. És magával vinnie a négy kiló dúsított uránt.

– Amerikába? Az urán tehát *itt* van? – kérdezte a kancellár.

– Igen – erősítette meg a hírszerzés főnöke. – Nagyon is itt.

Allan Karlsson néhány nappal ezelőtt találkozott Trump elnökkel a svéd külügyminiszter, Wallström asszony társaságában, aki egyben Svédország képviselője a Biztonsági Tanácsban.

– Igen, őt ismerem – mondta Angela Merkel. – Jó szakember. Nem tudják, miről volt szó a találkozón?

– Csak nagyjából. Trump elnök valószínűleg megbizonyosodott róla, hogy Wallström külügyminiszter és Karlsson nem tett semmi rosszat, és figyelmeztette őket, hogy ez többször ne forduljon elő.

– Igen, ez rá vall – mondta Angela Merkel.

A kancellárnak már volt ilyen tapasztalata. Sejtette, hogy a történetnek még nincs vége.

– És? – kérdezte.

– Nos, ez után a találkozó után ismerkedett meg Breitner nagykövet úr Allan Karlssonnal az ENSZ-székház közelében. A nagykövet úr jó érzéssel meglátta benne az információszerzési lehetőséget, és meghívta Jonsson nevű barátjával együtt vacsorára.

A hírszerzés főnöke boldogtalannak látszott. De nem annyira, mint a mellette ülő ENSZ-nagykövet.

– És? – kérdezte újra Angela Merkel.

– A helyzet úgy alakult, hogy a nagykövet úr megígérte Karlssonnak és a barátjának, hogy segít nekik egy táská eljuttatásában a Szövetségi Köztársaságba. Mert ebben a táskában állítólag az atomfegyverekkel kapcsolatos fontos információ található, amit Karlsson eredetileg Trump elnöknek kívánt átadni, de a személyes találkozásuk után meggondolta magát.

A kancellár asszony úgy érezte, megérti ezt a bizonyos Karlssont. Ő is hasonló benyomásokkal távozott az amerikai elnöktől.

– Most pedig át akarja adni nekem ezeket az információkat azzal, hogy lehetőleg küldjem tovább a berlini elemzőinknek?

– Hát... – sóhajtott a hírszerzés főnöke –, az a helyzet, hogy a táskában nem információt találtunk, hanem... a négy kiló uránt. És egy levelet, önnek, kancellár asszony. Amelyet három szalvétára írtak.

– Három szalvétára? – kérdezett vissza a kancellár asszony.

Közben arra gondolt: Négy kiló dúsított urán? Itt? A washingtoni német követségen?

A megbeszélés végén a szövetségi kancellár azt is megtudta, hogy a korábban elcsípett „spárga” kódszó csak azt jelenti, amit jelent, semmi más. És hogy Karlsson állítólag megtudta, hogy Phenjanban egy nagyobb tétel – pontosan ötszáz kiló – dúsított urán érkezésére számítanak. A Dar es-Salaamban működő hírszerzési egységük vezetőjét már tájékoztatták is róla. Mivel a mintaküldemény Afrikából került Phenjanba, okkal feltételezhető, hogy az észak-koreaiak másodszor is ugyanazt a szállítási útvonalat kívánják használni.

Merkel kancellár most már szinte mindent tudott, csak azt nem, hogy minek tekintse Breitner ENSZ-nagykövetet: nemzeti hősnek vagy a nemzet egyik legnagyobb balfácánjának. Egyelőre úgy döntött, valahová középre helyezi a két végpont között.

SVÉDORSZÁG

Teltek-múltak a napok. Julius reggelente kinyitotta az üzletet, Sabine pedig egy órával később reggelire terített magának és az uraknak. Julius és Sabine ezután versenyt sóhajtoztak, amikor Allan elővette a fekete tablejt, és felolvasást tartott belőle. Reggeli után Sabine beült a kasszába, Julius folytatta koporsókészítői munkáját, Allan pedig kényelembe helyezte magát a díványon.

Amikor a diplomaták már kezdték otthon érezni magukat, Sabine érkezettnek látta az időt bizonyos szabályok bevezetésére. Ezek elsősorban a higiénára vonatkoztak. Elővett vagy egy tucatszám ruhát, amelyek a nagyapjától maradtak rá, és megkövetelte vendégeitől, hogy naponta zuhanyozzanak és váltsanak tiszta fehérneműt.

Szigorú szabályok, gondolta Allan és Julius. De engedelmeskedtek.

A szerencse, amelyet Julius hozott magával az első napon a reggeli közben betérő négy alkalmi vásárló formájában, nem bizonyult tartósnak. Azok a vásárlók, akik megértették, hogy ennivalóra van szükségük az életben maradáshoz, csak korlátozott számban keresték fel a boltot. Olyan pedig, aki ehelyett inkább a halálra készülődött, egyetlenegy sem tért be hozzájuk.

Julius zokniban járkált a házban, miközben gyógyult a feltört lába. Sabine egyetértésével termékfejlesztésbe fogott, ami a koporsók különböző színű befestését jelentette, amit egyszer látott valahol. Azt gondolta, ezen nem veszíthetnek sokat, legfeljebb a festék árát. Sabine hozzáigazította a következő negyedévi költségvetést, ügyelve rá, hogy a veszteség mértéke stabil maradjon.

A kirakatban öt, tömör fenyőből készült koporsó állt egymás mellett: egy fehér, egy galambkék, egy rózsaszínű, egy olajzöld és

egy szürke. A műhelyben további két koporsó várt festésre, további kettő pedig most készült.

A Stockholm északi elővárosaitól északra fekvő környéken azonban haldoklott a koporsók piaca. Amikor Julius az árak kialakításáról és pozicionálásáról faggatta Sabinét, csak bizonytalan válaszokat kapott. Amikor a környékbeli konkurenciáról szeretett volna többet megtudni, Sabine azt mondta, arra ő is kíváncsi lenne.

Két hét elteltével Julius feltört sarka meggyógyult, a koporsóforgalom pedig továbbra is nullán állt. Julius az internet segítségével kiderítette, hogy földrajzi értelemben a Berglund Temetkezési Vállalkozás esik hozzájuk a legközelebb. Sabine megígérte, amíg Julius felderítőútra megy, ő vállalja valamennyi nem létező vásárló kiszolgálását.

Húszpercnyi kellemes séta után Julius megérkezett Berglundék irodájához, ahol egy fekete kosztümkabátot és kockás szoknyát viselő nő fogadta. Üdvözölte az ügyfelet, elmondta, hogy Therese Berglund a neve, ő vezeti az irodát férjével, Ovéval együtt, aki jelenleg sajnos nem tartózkodik az üzletben. Julius kezét fogott vele, de nem tartotta fontosnak, hogy a nevét is megmondja.

– Miben állhatok szolgálatára? – érdeklődött Therese Berglund.

– A koporsóira vagyok kíváncsi – mondta Julius.

Therese Berglundot meglepte a kérdés, nem így szokott kezdődni a kapcsolat az ügyfeleivel. Legtöbbször azzal kezdődik, hogy megérdeklődik, ki hunyt el, az információt pedig együttérzésének sűrű hangoztatásával fogadja.

– Értem – felelte kissé értetlenül.

– Látom, hogy különféle színű koporsókat kínálnak. Megkérdezhetem, hogy milyen anyagból készülnek?

Therese Berglund elmondta, hogy azok a koporsók, amelyekre az ügyfél rámutatott, masonite-ból, vagyis préselt farostlemezből készültek, és ezért nagyon előnyös áron kaphatók. A külső megmunkálásukra viszont nagy gondot fordítanak, így cégük megjelenésükben méltóságteljes, árban pedig könnyebben elérhető koporsókat kínál.

– Azok ott például mennyibe kerülnek? A rózsaszínű meg a kék.

- Hatezer-négyszáz korona darabja.
- Az anyja mindenit! – mondta Julius.

Az ő tömörfenyő koporsóit, amelyeket Sabine forgalmazott, nem tudták tizenötezenél olcsóbban kihozni. És a masonite-koporsók épp olyan jól mutatnak.

Therese Berglund felvonta szemöldökét ügyfele illetlen megjegyzése hallatán.

– Mi legszívesebben komplett lebonyolítást árulunk, aminek része a koporsó is, természetesen, de olyasmi is, mint az értesítések, meghívók, programlapok, koporsótartozékok, köszönőkártyák. Sok mindenre kell gondolni, amikor egy közeli és kedves családtag eltávozik, és a hozzátartozókat lesújtja a gyász. A mi részvételünk mértékét és költségeit együtt alakítjuk ki a gyászolókkal.

– Értem – mondta Julius. – Bár itt most nincs szó közeli és kedves családtag távozásáról.

Therese Berglund temetkezési vállalkozó kérdően nézett ügyfelére, aki nyilvánvalóan nem ügyfél volt.

– Hát akkor miért...? – kérdezte.

– Tudja, a halál mindig ott ólálkodik az ember körül, nem árt felkészülten várni. A koporsókat egyébként maguk készítik?

– Nem – felelte Therese Berglund. – Észtországban készülnek a mi megrendelésünkre. Különleges rendelések esetén két hét a szállítási idő, de egyébként raktárról szolgáljuk ki az ügyfeleinket. De nem értem, miért érdeklődik a koporsóink iránt, ha egyszer nem...

– Nem rablom tovább az idejét – mondta Julius. – Köszönöm a felvilágosítást. Nagyon szépek a koporsók, igazán. Jó rájuk nézni. És jó az áruk is! Jelentkezem majd, ha eleget láttam. Ha nem is én közvetlenül, de ugye érti, miről beszélek.

* * *

Rossz hír volt, hogy a Berglund cég az övékkel egyenértékű koporsókat árul, de fél áron. Még rosszabb, hogy komplett szolgáltatást kínálnak, ami még kevésbé teszi indokolttá, hogy bárki

is Julius, Sabine és a fekete tabletes vénember üzletében vásároljon koporsót.

Sabine a rossz hírek ellenére szerette volna, ha valamit kitalálnak, amivel növelni lehetne a forgalmukat. A válságtanácskozás mindkét résztvevője egyetértett abban, hogy két út áll előttük. Vagy eltemetik a koporsóforgalmazás ötletét. Vagy továbbfejlesztik.

- Hadd gondolkozzam – mondta Julius.
- Ajjaj – mondta Allan a díványról.

* * *

Julius gondolkodott.

Arra gondolt, hogy ha valaki mondjuk rózsaszínű koporsót rendel, annak valami oka van. A temetkezési vállalkozások ezt a színt egyébként púderrózsaszínnek szokták nevezni.

Koporsó, amivel azonosulni lehet... Julius tovább szötte gondolatait. Mi volna, ha megpróbálkoznának a *tartalmi* szempontokkal?

Szivárvány koporsó annak, akik haláláig fenntartotta magának a jogot, hogy azonos nemű partnert szeressen.

Harley Davidson-koporsó annak, aki ezért rajongott.

Jézus koporsó?

Zöld koporsó a környezetvédőnek?

Álombajnokság-koporsó? A futball sokak számára a győzelem vagy halál alternatíváját jelenti. Ha a halál jön be, mégiscsak jobb, ha győzelemnek látszik?

Elvis Presley-koporsó? Julius fiatalkorában ismert egy Elvis-hasonmást, aki borzalmasan énekelt, és jobban hasonlított V. Gusztávra, mint Elvisre, a királyra. Állítólag ezért csapták agyon néhány évvel később egy karaokebárban. De ha még élne, és a stílszerű befejezésen gondolkodna, magától értődően a vevőjük lehetne.

– Na, ebből már lehet valami – mondta Sabine, amikor Julius beszámolt róla, hogy hol tart a gondolkodásban. – Ezeket a témákat én mind meg tudnám festeni. Meg sok mást is. Egy Harley Davidson-témájú koporsót például két vagy három nap alatt. Elvisre mondjuk egy hét kellene. A fiatal Elvisre gondolok, amikor még nem volt olyan kövér, mint később, és nem is kellene hozzá annyi festék.

Julius örült Sabine burkolt dicséretének. A következő feladat az volna, hogy kitalálják, hogyan lehetne az ötletet a világ tudomására hozni. A hirdetést Märsta helyi lapjában nyilván nem érdemes még egyszer kipróbálni.

– Nem – mondta Sabine. – Azt hiszem, a koncepció nemzetközi figyelmet érdemel. Vajon nem szoktak vásárokat rendezni ebben a témában? Koporsóvásárokat?

Julius soha nem hallott még koporsóvásárról, de a világ nem normális, miért ne lehetne ilyen is valahol?

– Hadd nézzek körül egy kicsit – mondta, és kölcsönkérte Allantól a fekete tabletjét.

– Még mit nem? – mondta a díványon heverésző Allan. – Akkor ki mondaná el nektek, mi történik és mi nem történik a világban?

– Hát, mondjuk, senki – vetette fel Julius.

Sabine beállt villámhárítónak a két öreg közé.

– Megyek, lehozom a laptopomat. Mindjárt jövök.

* * *

A vásárnak nemzetközinek kell lennie. Egy Elvis Presley-koporsó lehetséges vásárlóinak kilencvenkilenc százaléka vélhetőleg Svédország határain kívül található. Példának okáért.

Julius megtalálta, amit keresett. A németországi Stuttgartban. Nemsokára ott rendezik meg a világ legnagyobb utazási vásárát. Illik a témához, mint karóra a varjú. Kétezer kiállító kilencvenkilenc országból. Utazási irodák, szállodaláncok, turistaszervezetek, lakókocsik, kempingek, sátrak, hátizsákok és száz meg száz hasonló holmi.

– Koporsók? – kérdezte a német vásárirroda alkalmazottja, amikor Julius felhívta, hogy standot foglaljon. – Általában nem

szólunk bele abba, hogy a kiállítók mit akarnak kommunikálni, de valami köze mégiscsak kell hogy legyen a vásár alaptémájához.

– De hiszen van neki – felelte Julius. – *Az utolsó út* is utazás, talán mind közül a legfontosabb. Nem így van?

A vásáriroda alkalmazottja, akinél aznap korábban már bejelentkezett egy szlovéniai cipőkanálgyártó cég, belátta, hogy őt már semmivel nem lehet meglepni.

– Természetesen, uram. Átküldöm az űrlapokat. Szívesen látjuk önöket és a... koporsóikat.

Dönteniük kellett. Hiszen árumintákat kell bemutatniuk. Vajon melyik témák a legjobbak nemzetközi perspektívából?

Sabine azon gondolkodott, mi hatna legjobban a németekre? Netán egy atomstopkoporsó?

Allan fél füllel követte a beszélgetést. Most közbeszólt, azt mondta, hogy az Atomstop nem működne. Németországban biztosan nem, de máshol sem. A németek már eldöntötték, hogy megszabadulnak az atomerőműveiktől, minek tiltakozzanak ellene? Más népek számára a Fukushima erőmű balesete pedig már történelem. Az emberek attól szoktak félni, ami még megtörténhet velük, nem attól, ami már megtörtént, vagy, mint az utóbbi esetben, éppen most történik.

Japánban talán elképzelhető, hogy eladjanak egy-két atomstopkoporsót. Ott nem olyan rövid az emberek emlékezetének felezési ideje, mint máshol. A halak hújának radioaktivitása a Fukushima környéki tengerekben még mindig kétezerszer nagyobb, mint a megengedett. És újabb mérések szerint a sérült reaktoron belüli sugárzás mértéke óránként több mint ötszáz sievert.

– És az mit jelent? – kérdezte Julius, bár a válasz nem érdekelte, mert ő már ejtette az atomstop ötletét.

– Ha három lenne ötszáz helyett, azt túl lehetne élni – mondta Allan.

– Háromszáz?

– Nem, három.

Sabine motyogott valamit magában, hogy ez nem mulatságos. Nincs inkább valami olyan Allan fekete tabletjében, ami fel is

lendítené az üzletet?

– Talán akad – mondta Allan.

A tablet lényegében három dolgot kínál: híreket a világ minden részéből, némi zenét, és szép számú meztelen hölgyet. Őt a maga részéről az első kínálat érdekli leginkább.

– A világban ma legtöbben úgy gondolják, hogy nekünk, akiknek jó dolgunk van, nem kell törődnünk azokkal, akiknek nincs jó dolguk.

– És ebből miféle üzleti modell következik?

Allan nem tudta pontosan, de az biztos, hogy mindennap rengeteg ember fullad bele a Földközi-tengerbe, és amikor partra veti őket a víz, szükségük lesz koporsóra, ez nyilvánvaló.

Sabine azt mondta, hogy már az élő menekültek sem tartoznak az elsődleges célcsoportba. A vízbe fulladók még kevésbé.

Allan igazat adott neki. Juliusnak nagyon imponált, hogy Sabine milyen kifejezésekkel dobálózik. „Üzleti modell” és „elsődleges célcsoport”, alig néhány mondaton belül.

– Úgy látom, van érzéke az üzlethez – mondta.

– A rossz üzlethez – tette hozzá Sabine.

– És a vásárokról van valami tapasztalata? – érdeklődött Julius.

– Tulajdonképpen van.

Egyszer, húsz évvel ezelőtt az anyjával együtt elutazott Las Vegasba. Ott tartották abban az évben a „spirituális tudás” vásárát, ami szabad fordításban egy óriási találkozót jelentett anyja és huszonötezer hasonlóan gondolkodó ember között a világ minden részéből.

Anyját elsősorban a *Gyógyítás spirituális energiával* című programcsoport érdekelte, de sikerült lemaradnia róla és minden másról is, mert rögtön az érkezésük után felfedezte, hogy LSD-t lehet vásárolni minden elképzelhető formában a vásár egész területén. Az amerikaiak *acidnek* nevezték, és Sabine anyja elmagyarázta lányának, hogy nincs más választása, ki kell próbálnia minden amerikai variánst, hogy lássa, melyik segítségével lelhet új lelki bejáratokra.

Ezután az történt, hogy anyja a vásár négy napjából hármát a szállodai szobájában töltött azzal, hogy megpróbálja teleportálni magát és lányát Svédországba. Anyjának ez újra és újra sikerült is,

de túl mereven gondolkodó lánya eközben mindvégig ott maradt Vegasban.

Julius úgy érezte, legjobb úton van afelé, hogy szerelmes legyen.

– Szegény kislány – mondta. – Hogy min kellett keresztülmennie!

– Ugyan – mondta Sabine, és elpirult.

Az LSD-tripek nagyjából ugyanúgy zajlottak le, mint otthon. Miközben anyja – vagy legalábbis a szelleme – ide-oda repkedett az Atlanti-óceán felett, lánya körbejárta a vásár standjait, és megtanulta a védangyalokkal való kommunikáció alapjait. Kétezer-nyolcszáz amerikai dollárért megvehette volna az egész tanulócsomagot, amely magában foglalta a DVD-t, a kézikönyvet és egy CD lemezt kilencven perc csenddel.

– Angyali beszélgetések, ez volt a lemez neve. Azt, hogy üres volt, azzal magyarázták, hogy az angyalok általában nem beszélgetnek.

Az akarata ellenére nyugdíjazott spárgatermesztőt ez arra emlékeztette, hogy a nagyvilágban az üzleti lehetőségek végtelenek.

– Ha csődöt mondunk a koporsóprojekttel, talán újraindíthatnánk a kedves mama üzletét – vetette fel.

– Még az is lehet – mondta Sabine.

OROSZORSZÁG

Gennagyij Akszakov Leningrádban nőtt fel az ötvenes években. Apja filozófiatanár volt, anyja egy bankban dolgozott. A szülők féltő szeretettel nevelték fel egyetlen gyermeküket. Genya a tizedik születésnapjára hokiütőt és hokikorcsolyát kapott ajándékba, de a jéghekit nem neki találták ki. Túl erősnek érezte a csapatsport jellegét. Ugyanezt érezte a focival kapcsolatban is.

Legjobban a szambó nevű küzdősport vonzotta, a fegyver nélküli önvédelem. Ahol férfi a férfival állt szemben, és nem bízhatott senki másban, csak saját magában. Ez jobban illett Genya személyiségéhez. Az edzőteremben ismerkedett meg Vologyával. Egyidősek voltak, a szőnyegen egyformán erősek, hasonló dolgokon nevettek, hasonlóképpen gondolkodtak a világ dolgairól. Legjobb barátok lettek, és még ma is azok, ötvenöt év után.

Genyának szabad bejárása volt Vologya munkahelyére. Ő volt az egyetlen, akinek nem kellett minden belépéskor átesnie a rendkívül szigorú biztonsági ellenőrzésen. Még kopogtatnia sem kellett, ha be akart lépni barátja dolgozószobájába. Mint ezen a napon sem:

– Szevasz, Vologya – mondta. – Most beszéltem habarovszki barátunkkal. Ambiciózus fiatalember, az biztos. Sajnos kezd nagyon hasonlítani a phenjani minióriásra.

– Hogyan? – kérdezte Putyin elnök.

– Kellene neki az a centrifuga. Azt mondja, azért kell, mert ezzel elérné, hogy az amerikaiak és a kínaiak versenyt csuklanának.

Putyin maga elé képzelte a jelenetet, és elmosolyodott. Egymás mellett egy csukló kínai és egy csukló amerikai. Szép.

A „habarovszki barát” az észak-korai fővárostól északra fekvő plutóniumgyár új főnöke volt. Az történt ugyanis, hogy az intézmény

vezetője elhalálozott, miután feladatát nem sikerült teljesítenie, és a helyére kineveztek valakit, akit a környezete mindig csak „mérnök úr”-ként emlegetett. Miután a mérnök úr felakasztotta magát egy hosszabbítókábelre a laboratórium hűtőkamrájában, az állás néhány hétig betöltetlen maradt, mindaddig, amíg Kim Dzsongunnak sikerült elérnie, hogy Putyinnak Moszkvában megesett a szíve a nehéz helyzetben lévő észak-koreaiakon. A Nagy Vezető ezt legalábbis így szerette volna látni: hogy a nagy eszmék elfajzott moszkvai követőiben mégiscsak kommunista szív dobog.

Az igazság ezzel szemben az volt, hogy Putyin és titkos jobbkeze, Gennagyij Akszakov nem törekedett másra, mint a világ egyes részeinek destabilizálására, amivel közvetett módon Oroszország erősödését kívánták előmozdítani. Vologya és Genya eddig sem és ezután sem akart plutóniumcentrifugát küldeni a phenjani bolondnak. Inkább felajánlottak neki egy magasan képzett, szibériai mérnököt. Habarovszkából, ami nincs túl messze az orosz–észak-koreai határtól.

A kezdeti nehézségek után a habarovszki ember megmutatta, hogy rászolgált az orosz elnök bizalmára. Alig néhány héttel azután, hogy munkába állt, sikerült összehoznia az első föld alatti kísérleti robbantást. A világ képmutató közvéleménye persze – a terveknek megfelelően – nagy jajveszékelést csapott. Putyin úgy állapotott meg a Nagy Vezetővel, hogy azt a benyomást keltik, hogy a hír őket és Oroszországot is éppúgy aggasztja, mint mindenki más.

A habarovszki ember elsősorban Moszkvához volt lojális, a kísérleti robbantáshoz is orosz uránt használt. Rendszeresen jelentett Gennagyij Akszakovnak. Így aztán Vologya és Genya mindent tudott a százegy éves svéd aggastyán vendéjátékáról a laboratóriumban, valamint a következményeiről. Kim Dzsongun azóta is kitartóan rágta Putyin elnök fülét, szinte könyörgött neki, hogy az egész világot lefedő ügynökhálózatával kerestesse meg és likvidáltassa Karlssont, Putyinnak azonban titokban nagyon megtetszett a vénember. Elmúlt százéves, elvetődik Phenjanba, és képes az orránál fogva vezetni azt a felfújt hólyagot. Függetlenül attól, hogy nyoma veszett, az elnök nem kívánt foglalkozni vele. A probléma a nem túl távoli jövőben úgyszólván megoldódik.

A nap híre tehát az volt, hogy a habarovszki ember támogatja Kim Dzsongun kérését a plutóniumcentrifuga ügyében. Vologya látta Genya arcán, hogy mit gondol.

– Hm – mondta az elnök. – Adjunk neki egyet. De nem megyünk túl messzire, Genya?

SVÉDORSZÁG, NÉMETORSZÁG

A szivárvány koporsót is magukkal viszik. Együtt egy Harley Davidson-koporsóval, egy Ferrari-koporsóval, egy Nincs jobb a golfnál koporsóval, egy John Lennon/Imagine koporsóval, egy Fehér galambok a kék égen koporsóval, egy Táncoló szarvasok a réten koporsóval és egy Naplemente a tengeren koporsóval.

Sabine szeretett mindent gyorsan elintézni, hamar talált és meg is vett egy jó állapotban lévő, használt halottaskocsit. Talán túl gyorsan is. Miután már nyélbe ütötte az üzletet, rájött, hogy abban aligha fog elférni a Stuttgartba szállítandó nyolc koporsó. Legfeljebb kettőt lehet beletenni, de igazából csak egyet. Julius vigasztalta, azt mondta, a halottaskocsinak a későbbiekben majd jó hasznát fogják venni, amikor házhoz kell szállítani a megrendeléseket. Ezután elküldte Sabinét, hogy a legközelebbi benzinkútnál béreljen ki egy kisebb teherautót. Az elutazásig, Julius tanácsára, Sabine festett még egy piros és fehér és helyenként aranyszínű VfB Stuttgart-koporsót. A Google Translate segítségével németre fordították, és ráfestették: „Szerelem 1893 óta”.

– Mi az a VfB Stuttgart? – kérdezte Allan.
– A helyi futballcsapat – felelte Julius. – Lehet, hogy működni fog.

Sabine bezárta a boltot, és kitett egy táblát az ajtóra: „Zárva a vevők miatt, akik máshová járnak vásárolni”. Majd nekivágtak az útnak dél felé hármásban, a raktérben kilenc koporsóval.

* * *

Két napig tartott az út, az első éjszakát Koppenhágában töltötték, a másodikat Hannoverben. Kellemes estéket töltöttek együtt mind a két városban. Hármában vacsoráztak, és még jobban érezték volna magukat, ha Allan nem ragaszkodott volna hozzá, hogy megossza a legfrissebb híreket Allannal és Sabinével, mintha azok ketten amúgy nem tudnák, mi a helyzet a világban. Allan legújabb derűs története egy korábbi Nobel-békedíjasról szólt, aki utóbb a béketeremtés helyett tömeggyilkosságra adta a fejét.

Hannoverben, a vacsora után Allan elment aludni. Julius ígérte, hogy nemsokára követi, de nem tartotta be az ígéretét. Az éjszakát ugyanis Sabine szobájában töltötte, kiderült, hogy ezt egy ideje már mindketten fontolgatták.

– Aha – mondta Allan másnap a reggelinél. – A külügyminiszter már nem is elég jó neki.

– Marha – mondta Julius.

Julius és Sabine voltaképpen együtt töltött minden napot és minden estét, amióta megismerkedtek egymással néhány hónappal ezelőtt. Allan is kétségtelenül jelen volt a házban, de ritkán kelt fel a díványáról, és semmiképp sem jelentett akadályt a jóval fiatalabb Julius és a kevésbé még nála is fiatalabb Sabine bimbózó szerelmének.

Túlzás volna állítani, hogy elsőre minden klappolt. Hiszen a szerelem azzal kezdődött, hogy Julius el akart rabolni egy doboz ragtapaszt jövődöbelijétől. De ettől kezdve kapcsolatuk egyre bensőségesebbé vált. És a hannoveri estét olyan éjszaka követte, amelyet másnap reggel egyikük sem bánt meg.

Julius úgy érezte, Sabine jobb embert csinált belőle. Nemcsak vett, hanem adott is. Julius... büszke volt rá.

– Jobb későn, mint soha – foglalta össze véleményét Sabine azzal kapcsolatban, hogy nem sokkal hatvanadik születésnapja előtt szerelmes lett.

– Sokkal jobb későn, mint soha – emelte magasra reggeli tejespoharát Julius.

– Igen, igen – mondta Allan. – Tudjátok, Trump mit csinált tegnap éjjel?

NÉMETORSZÁG

A vásár jól sikerült. A kétezer kiállító közül kevés aratott nagyobb sikert, mint a D128 számú stand bérlői a kilenc koporsóval és olyan bannerekkel, mint a „Heaven can't wait”, a „Ticket to Paradise” és a „The Last Journey”. Sabine nem tudta volna pontosan megmondani, mit akart közölni ezekkel a bannerekkel, de ő tervezte a standot, és minél több életet akart fő árucikkük, a halál köré helyezni.

A VfB Stuttgart-koporsó kelt el elsőnek. Egy Karlsruhe-drukker háromezer eurót kínált érte, azért akarta megvenni, hogy ha alkalom adódik rá, a koporsó segítségével valamiképp megalázhassa a stuttgartiakat. Ha belátható időn belül nem adódik ilyen alkalom, azt tervezte, hogy nyilvános helyen felállítja a koporsót, és fejenként tíz euróért minden Karlsruhe-drukker belevizelhet. Ezután elégetné, videóra venné, és a videó szélesebb siker lehetne a neten.

– Tényleg el akarja égetni? – kérdezte Sabine a vevőtől, aki többet árult el szándékairól, mint amennyit az eladók tudni szerettek volna.

Julius közbelépett, és azt mondta, eredeti szándékuk szerint a koporsó megtisztelni kívánta a VfB Stuttgartot, nem kigúnyolni. Továbbá, mondta Julius, ha eddig nem értette volna, most már érti, hogy a földi béke gondolata miért látszik olyan elérhetetlennek. Végül, de nem utolsósorban meg kell jegyeznie, őszintén sajnálja, hogy a koporsó olyan emberhez kerül, akinek a gyűlölet fontosabb a szeretetnél.

– Mindezzel együtt: háromezerért a magáé.

A második, amelyet eladtak, előrendelés volt egy Karlsruhe-koporsóra. Az történt ugyanis, hogy a zsúfolt teremben egy Stuttgart-szurkoló véletlenül végighallgatta az előző párbeszédet, és mindjárt döntött is.

– Az hugyoz legjobban, aki utoljára hugyoz – mondta a Karlsruhe-szurkolónak, miután megrendelte a koporsót, és aláírta a megállapodást.

A két szurkoló ezután sértegetni kezdte egymást, majd összeverekedtek. A biztonsági őröknek kellett lefogni és kihajítani őket.

A vásár zárásáig összesen tizenkét koporsót adtak el, beleértve az előrendeléseket is. A magukkal hozottak közül egyedül a Naplemente a tengerent nem sikerült eladni. Sabine szerint azért nem, mert Stuttgarttól hatszáz kilométert kell utazni a legközelebbi tengeri naplementéhez, Julius szerint viszont inkább az lehetett az oka, hogy a naplemente túlságosan hasonlít a napfelkeltéhez.

Tizennégy koporsó, darabja háromezerért, összesen negyvenkétezer euró bevételt jelentett. A Büszkén Meghalni Kft. még meg sem alakult, de máris fényes jövő elé nézett.

Ha nem szól közbe az az átkozott balszerencse.

DÁNIA, SVÉDORSZÁG

Povl Riis-Knudsen a Dán Nemzetiszocialista Mozgalom elnöke volt mindaddig, amíg össze nem szúrta a levet egy arabbal, és ki kellett lépnie a pártból. Amikor rajtakapták őket, azzal próbált védekezni, hogy az arabnak nagyon fehér a bőre. Ezt persze nem fogadták el. Az arab az arab.

A mozgalom vezetőjeként mégis jelentős ismertségre tett szert. A dán tévében azt hangoztatta, hogy minden külföldit ki kell kergetni az országból, követelte, hogy állítsák vissza a halálbüntetést azokra, akik terjesztik az AIDS-t, munkatáborba akarta zárni a politikai ellenzék képviselőit, és sterilizáltatni akart mindenkit, akinek a bőrszíne nem megfelelő. Valamilyen bonyolult logikai levezetés alapján rajongott az iszlám fundamentalizmusért, miközben irtózott a muszlimoktól, mint a leprásoktól (hacsak nem fehér bőrű arabok voltak). Újabban könyveket írt, amelyekben azt próbálta bebizonyítani, hogy a haláltáborok a második világháború idején nem is léteztek.

Ez a dán fontos inspirációt jelentett a svéd neonácik számára az Északi Ellenállási Mozgalomban. Úgy látták, nem Dánia vagy Svédország kerül veszélybe, hanem előbb az árja faj, majd az egész emberiség, vagyis a biológia és ökológia, szemben a geográfiával.

A neonáci mozgalmon belül akadtak, akik lapítottak, és akadtak olyanok is, akik gyorsan és határozottan akartak előretörni. Kenneth Engvall az utóbbi kategóriába tartozott, mégpedig olyan egyértelműen, hogy egy szép napon öccsével együtt elhagyta a mozgalmat, és megalapította az Árja Szövetséget. Kenneth úgy érezte, számára akkor telt be a pohár, amikor az Ellenállási Mozgalom tüntetési engedélyért folyamodott. Miféle ellenállás ez? És kitől akarnak engedélyt kérni? Ugyanattól a korrump, zsidó hatalmi elitől, aki ellen állítólag harcolnak!

Kenneth szerint a helyzet egyszerű volt. A valódi demokrácia többek között jogot jelentett arra, hogy elzavarjanak mindenkit, aki nem igazi északi. Ha önként nem hajlandók távozni, vannak alternatívák. A népuralom a helyes értelmezés szerint azt jelentette, hogy a nemzetiszocialisták által irányított nép tényleg uralkodik. A megfelelő nép.

Kenneth csalódottsága az Északi Ellenállási Mozgalomban nem jelentette azt, hogy mindjárt kétfrontos harcot akart volna indítani. A mozgalom csak menjen a maga útján. Nem teljesen rossz irányba halad. A legutóbbi tüntetésen Göteborgban sokan magasba lendítették a kinyújtott kezüket a helybeliek felé, nyitott tenyérrel. Igen, így kell ezt csinálni! Csak az a bosszantó, hogy a karlendítést utólag „bajtársak barátságos üdvözlésének” nevezték, amibe csak a hatalmi elit lát bele valami mást.

A nyilvánvaló tény tagadását sokan humorosnak tartották. Kenneth egyszerűen gyávaságnak. Tagadni csak a holokausztot van értelme. Hiszen a zsidó maffia ebből él. Hogy hova lett hatmillió zsidó azokban az években, azt nem a neonáciknak kell megmondani. Miért pont nekik? Mindenki azt kezd az életével, amit akar, vagy nem?

Vitába bonyolódni a hatalommal a hatalom elismerését jelenti. Ezt pedig Kenneth nem hajlandó megtenni. A népbíróóságoknak, amelyek hamarosan felváltják a hatalom által fenntartott és irányított látszattörvényszékeket, nincs fontosabb feladatuk, mint tisztogatást tartani az északi faj árulóinak sorában. Meg persze kiséperni az arabokat, a zsidókat és a cigányokat. És ezt büszkén vállalni! Hogy végül csak a tiszták és a fehérek maradjanak, akiket a jelenlegi elit ki akar irtani. Ez népirtás, amit nem szabad eltűrni. És ami mégis végbemegy.

És akkor mit csinál az Északi Ellenállási Mozgalom? Tüntet! És megtagadja önmagát.

* * *

Egy objektív megfigyelő Kenneth Engvallt a legveszélyesebb svédek listájának élére helyezné. Alapkiképzését Amerikában kapta meg,

Los Angelesben, az Árja Testvérek közösségében, ahol építeni kezdte náci és fasiszta karrierjét anélkül, hogy a különbségekkel tisztában lett volna. Gyorsan haladt felfelé a ranglétrán, amit annak köszönhetett, hogy egy embert, akinek sem a világnézete, sem a bőrszíne nem volt rendben, kettévágott egy motoros fűrészsel. Tettéért négy évre börtönbe zárták, azért nem többre, mert a klub által felbérelt védőüggyvédnek sikerült a brutális gyilkosságot halált okozó súlyos testi sértésnek minősíttetnie.

A börtönben Kenneth néhány héten belül meggyilkolta az egyik mexikói rabtársát, aki megjegyzést tett a hátán látható tetoválásokra, amelyek közül az „Adolf Hitler emlékére” állt legfelül, alatta horogkereszt. Ezután egy Ku-Klux-Klan-kereszt következett és a „White Supremacy” felirat.

A mexikói szerint csak az *agyhalottak* azonosulnak Adolf Hitlerrel és a KKK-nal. A véleményéért egy golyóstoll fúródott a fejébe az egyik szemén keresztül, és így maga is csatlakozhatott az agyhalottak csoportjához.

Mind a hét személy, aki a tettesen és az áldozaton kívül az esemény időpontjában a szobában tartózkodott, éppen másfelé nézett, amikor a baleset megtörtént. Senki nem tanúskodott, senkit nem ítétek el. De Kenneth Engvall büntetésének hátralévő három éve és ötvenegy hete alatt senki nem tett megjegyzést a tetoválásaira vagy a viselkedésére.

Kenneth már régóta szabadlábban volt, és visszatért szülőhazájába. Öccsével, Johnnyval együtt csatlakozott az Északi Ellenállási Mozgalomhoz, és némi megbecsülést is szerzett magának a pártban. De soha nem sikerült bejutnia a legfelső vezetésbe, ahol az őt megillető helye lett volna. Túlságosan *szókimondónak* tartották. Micsoda rohadék szó ez? Hát nem épp erre van szüksége a nemzetnek? Szókimondásra?

Így jött létre az Árja Szövetség, a Los Angeles-i Árja Testvérközösség mintájára. Épphogy elkezdtek a működésüket, még nem alakult ki a szervezet felépítése. Kenneth és a kisöccse a hatalomátvétel akciótervét csiszolgatták, a szabadidejüket pedig idegen elemek meggyilkolásának és súlyos bántalmazásának szentelték. Főként az utóbbinak, mert a sorozatos gyilkosságokkal magukra vonták volna a jelenlegi hatalom és a rendőrségen dolgozó

bólogató bábjaik figyelmét. Húsz vagy harminc év a sitten nem a legcélravezetőbb út az új rend kialakításához.

A pénz is problémát jelentett. Az amerikaiak havonta utaltak valamennyit, de már jelezték, hogy hosszabb távon nem számíthatnak a támogatásra, az összeget másra kívánják fordítani. Felvetették Kennethnek, hogy vegye át Stockholm kokainellátását a piacot jelenleg felügyelő olasz–török koalíciótól. Ez épkézláb ötletnek látszott, de két ember számára legalább nyolc, jól őrzött objektum egyidejű elfoglalása alapos tervezést igényelt. „Take your time”, mondták az amerikaiak. Bízta Kennethben.

OROSZORSZÁG

Gennagyij Akszakov mintha nem is létezett volna. Nem volt foglalkozása, nem volt munkaadója, nem volt semmiféle hivatalos megbízása. Volt viszont két útlevele, egy orosz és egy finn. Az utóbbihoz 1998-ban jutott hozzá némi nehézségek árán az Oroszországi Föderáció Szövetségi Biztonsági Szolgálatának akkori vezetőjének, egy bizonyos Vlagyimir Vlagyimirovics Putyinnak a segítségével.

Mivel akkor volt finn, amikor akart, Gennagyij Akszakov szabadon utazgathatott az északi országokban. Ha valaminek nekifogott, azt valószínűleg ő csinálta a legjobban az egész világon. Természetesen fontosabb feladatai is voltak annál, hogy destabilizálja az északi országokat, de piacnak Skandinávia az új ötletek kipróbálására elég nagy volt.

Ekkor már mind a négy északi országban volt bejártatott nacionalista párt. Mindegyik szemben állt az Európai Unióval. Ezáltal Gennagyij céljait szolgálták anélkül, hogy tudatában lettek volna. A politikai térhódításuk viszont szemmel láthatóan megtorpant. Itt voltak például a svéd populisták. Felnagyították a létező problémákat, vagy kitaláltak nem létező problémákat, polarizálták a lakosságot, elérték, hogy az emberek félni kezdjenek egymástól. Azután rámutattak arra, amit előállítottak, és közölték, hogy ezekre a bajokra csakis ők tudják a megoldásokat.

A módszer nem volt új. Már Hitlernek, Göringnek és Goebbelsnek is sikerült 1933-ban egy egyszerű tüzetestől nemzetközi kommunista összeesküvést csinálni. Az egyik nap megrémisztették az embereket, a másik nap előhozakodtak a megoldással. Aki fél, annak kell valaki, aki megvédi. Ehelyett hamarosan négyezer ember került börtönbe bírósági tárgyalás és

ítélet nélkül, bevezették a szükségállapotot, a rivális politikai pártokat betiltották, a sajtó bizonyos elemeit elhallgattatták.

Ez csak a kezdet volt. De már *régen* történt. Az új évszázad új megoldásokat kíván. Ami egyszer, 1933-ban már működött, azt a svédemokraták, az igazifinnek, a nemzetifrontosok, az aranyhajnalosok, a PVV, BNP, AFD, FPÖ és más betűkombinációk újra kipróbálhatják, ha akarják. De az egészet nem lehet újrajátszani.

Minden erőfeszítés ellenére csak minden ötödik svéd tartotta elképzelhetőnek magáról, hogy olyan pártvezetőre szavazzon, aki szerint az ember nem csak azért svéd, mert Svédországban született, ott nőtt fel, és mert tud futballozni. Az újjászülető Északon nincs helye mindenféle Z betűs, egzotikus neveknek. A svédemokraták jelenlegi vezetőjét eredetileg egy nő csábította a párt soraiba, aki előbb megosztotta vele politikai vízióját, majd egyenruhába bújt, bőrnadrágot, inget, fényes csizmát húzott, kendőt kötött a nyakába, és elindult egy nácizmust éltető tüntetésre. A leendő pártvezér beszállt a mozgalomba, egyre feljebb jutott a pártban, politikai érvkészletét szinte a felismerhetetlenségig átalakította, rendbe hozatta a fogsorát, és végül learatta a sokéves megfeszített munka gyümölcseit. Mindent jól csinált. Ötből négy svéd mégis ellene fordult. Gennagyij Akszakov számára ez a végső bizonyítékot jelentette arra, hogy a jól felépített jobboldali populista pártok soha nem lesznek képesek szétrepedzeni és darabjaira szabdalni Európát.

Ha nem kapnak hozzá segítséget.

A pénz nem akadály. Gennagyijnak és barátjának koronában milliárdos összegek álltak rendelkezésükre. Dollárban és euróban is több száz millió. Hogy ez rubelben mennyi, az nem érdekes. De anyagilag felpumpálni a svédemokratákat, az igazifinneket és a többieket kockázatosnak látszott és – főként – nem célravezetőnek. Az emberi észjárás logikája szerint általában nagyon kevesen tekintik magukat szélsőségeseknek. Amíg a svédemokraták a legszélsőségesebb párt Svédországban, mindig sokan lesznek, akik visszarettennek attól, hogy rájuk szavazzanak, bármennyire helyeslik is a politikájukat. És ezen a helyzeten az sem változtat, ha Gennagyij feltölti a pártkasszájukat, hogy az igazságukat még többször és még hangosabban tudják kimondani.

Ha viszont bejuttat egy alternatív hangot, jobbra az eddigi jobbszélről, két legyet üt egy csapásra: egyrészt a svédemokraták rámutathatnak a neonácokra, és azt mondhatják: „nézzétek, milyen borzalmasak, mi nem ilyenek vagyunk!” Másrészt számíthatnak rá, hogy az emberek ezzel egyet is értenek. A svédemokratákra szavazni egyszeriben szobatiszta dolog lesz. A választók tizenöt százalékából könnyen lehet harminc százalék, és a harmadik legnagyobb pártból könnyen lehet második vagy akár első. Egy svédemokrata miniszterelnök nem feltétlenül jelentené azt, hogy Svédország elhagyja az uniót, mert ehhez parlamenti többségre van szükség. De a politika térképe át lenne rajzolva. A konzervatívoknak, a liberálisoknak és a szociáldemokratáknak felül kellene vizsgálniuk a külpolitikájukat. Elvégre nincsenek sokan, akik meg akarnak halni. Sem emberek, sem pártok.

És legfőképpen: ha a kísérlet bejön a kis Svédországban, legközelebb csak meg kell ismételni valahol máshol, ahol nagyobbak a tétek.

Mint Németországban.

Gennagyij Akszakov választott a működő Északi Ellenállási Mozgalom és az újonnan indított Árja Szövetség között. Az előbbivel az volt a baj – amint az Gennagyij köreiben köztudott volt –, hogy a svéd titkosrendőrség olyan mértékben beépült a szervezetbe, hogy már nem lehetett tudni, ki kicsoda. Az Árja Szövetséggel viszont az volt a baj, hogy ez idáig jóformán nem is létezett.

Gennagyij azonban nem sietett. Jobban szeretett helyesen dönteni, mint gyorsan.

Kenneth Engvallal és a fivérével egy hétfői napon találkozott. Álnevet használt, természetesen. Már kedden elérhetővé tett négymillió eurót az Árja Szövetség nemes céljai támogatására. Az Engvall fivérek gondoltak, amit akartak Gennagyij háttéréről és ügyszeretetről. Minden bejött volna, ha ezek az átkozott barmok életben tudták volna tartani magukat.

SVÉDORSZÁG

Kenneth Engvall, a befektetés alanya egy spontán politikai megnyilvánulás során rövid úton elhalálozott.

Történt, hogy a két testvér behajtott egy bevásárlóközpont parkolójába Brommában, nem messze Stockholm nemzetközi repülőtérétől. Az öcskös vezetett, és parkolóhelyet keresett. Bátyó, aki mellette ült, észrevett egy koldust a bevásárlóközpont bejáratánál. A látvány felettébb kihozta a sodrából, és gyors elhatározásra jutott.

– Várj meg itt, ne állítsd le a motort, máshol fogunk vásárolni, itt most csak hagyok egy... *névjegyet*.

Johnny nagyjából értette, Kenneth mire gondol, és mit akar tenni, és egyetértett a következtetéssel, hogy inkább máshova menjenek vásárolni.

Bátyó kiszállt a kocsiból, és elindult a bejáratnál ücsörgő román koldus felé, aki arra számított, hogy a járókelők adnak neki egy vagy két koronát, minthogy a roma kisebbség helyzete otthon, Romániában a reménytelennél is reménytelenebb volt (miközben Svédországban arról vitatkoztak, törvényes-e a koldulás, ahelyett, hogy az EU-tagország Romániát szólították volna fel a normális viselkedésre).

– Helló – mondta a román koldus, amikor megpillantotta Kenneth Engvallt.

– Ne hellózz itt nekem, bűdös cigány! – mondta Kenneth, miközben a homlokába húzta sapkája ellenzőjét, és meggyorsította lépteit abból a célból, hogy bakancsával erőteljesen fejbe rúgja a nincstelen embert, akinek a nincstelenségben mintha elsősorban *erre* lett volna szüksége.

Valaki azonban korábban eldobott egy olcsó darált húst reklámozó papírlapot, amely beleesett egy pocsolyába. Kenneth

rálépett a darált hústra (garantált minőség, svéd színhúsból, kilója százkilenc korona), megcsúszott, elvesztette az egyensúlyát, kilencven fokot pördült a levegőben, elvétette a koldust, hanyatt esett, neki annak a betonalapzaton álló szeméttartónak, amely szélfogóként szolgált a koldus számára. Kenneth Engvallnak megrepedt a halántéka, súlyos agyvérzést kapott, és meghalt, mielőtt a mentő beérkezett volna vele a kórházba.

* * *

Svédország vélhetőleg legveszélyesebb embere eltávozott az élők sorából. Az Árja Szövetség taglétszáma egy csapásra a felére csökkent. A megmaradt félre hárult a feladat, hogy gondoskodjon a temetésről.

Johnny épp most jött haza egy ilyenről. Az elhunyt az ismerősei közé tartozott, futárszolgálatot látott el a keménydrog-bizniszben. Díler volt, a kokainkartell egyik főnökének dolgozott a nyolc közül, akik Kenneth és Johnny titkos halállistáján szerepeltek. A hatalomátvétel első lépcsője Kenneth szerint a beépülés volt. Hogy a második lépcső mi lenne, azt már nem tudta elmondani.

Ennek a dílernek most már nem kellett tartania attól, hogy ha eljön az idő, kivonják a forgalomból, mert kivonta magát. Akkor történt, amikor hátat fordított egy kiéhezett narkósnak, egy vékony csontú, törékeny kis nőnek, aki egy légynek sem tudott volna ártani.

Vagy mégis.

A díler épp közölte vele, hogy nincs utántöltés addig, amíg ki nem köhög a lóvét. Mivel biztos volt benne, hogy a vérén kívül mást nem tud felköhögni, faképnél hagyta. Nagyon meglepődött, amikor egy szúrást érzett a hátában. A madárcsontú nő pimasz módon kést szúrt a hátába. Mi az istent képzeli ez a...

Ennél tovább nem jutott a gondolkodásban. Más se tudott volna, akinek épp átszúrják a kulcscsont alatti artériáját. Az ilyen ember öt másodperc után elveszti az eszméletét, nem sokkal ezután pedig leáll a szíve.

Johnny ismerősét két héttel később bocsátották útjára az örök vadászmezőkre. A szertartásnak nem az volt a legfőbb

érdekessége, hogy a dílert egy narkós ölte meg, az ilyesmi néha előfordul. Hanem a *koporsó*. A csillogó, feketére lakkozott Harley Davidson-koporsó mindkét oldalát a „Highway to Hell” felirat díszítette. Johnny templomban még soha életében nem látott semmit, ami ilyen ízléses és méltóságteljes lett volna.

* * *

Johnny Engvall nem stratégiákban gondolkodott, mint Kenneth, de a híre majdnem olyan félelmetes volt, mint a bátyjáé. Legalább három gyilkosság kötődött a nevéhez az évek során. Egy homokos, egy feka és egy zsarú, aki szintén feka volt. Az utóbbi egy náci tüntetés után történt Stockholm belvárosában. Az egyik egyenruhás túl közel jött Johnnyhoz, megfogta a karját, és mondani akart valamit.

– Ne nyúlj hozzám, rohadt zsernyák! – mondta Johnny.

– Nyugi, öreg – mondta a rendőr. – Csak azt akarom...

Johnny azonban már előhúzta a belső zsebéből a 84-es Colt Trooperét, és egészen közélről átlőtte vele a rendőr nyakát.

Elsiettem, ismerte el később magában. De senki nem hibátlan. Nagy balhé lett belőle, természetesen. Kiderült, hogy a zsernyáknak nem volt felesége és gyereke, aki sírt volna utána az újságokban. Valószínűleg meleg volt.

Johnnynak az ügyből annyi haszna lett, hogy attól kezdve nagy tiszteletnek örvendett a megfelelő körökben, és már nem csak azért, mert a bátyja öccse volt. És annyi hátránya származott, hogy már soha nem tudhatja meg, tulajdonképpen mit akarhatott tőle az a buzi fekete zsernyák.

A rendőrgyilkosságot nem tudták rábizonyítani. Senki nem vállalta a tanúskodás kockázatát, senki nem akart úgy járni, mint a rendőr. A vizsgálat még a nem hivatalos gyanúsításig sem jutott el.

Nyilvános helyen lelőni egy rendőrt, és aztán megúszni az egészet, természetesen nagyon különleges esetnek számított. De öcskösnek mégiscsak öcskös maradt, mert a motoros fűrész

gyilkossággal nem tudott versenyezni. Azonkívül Amerikában sem időzött annyit, mint a bátyja. És Amerika fontos imázsépítő elem volt.

SVÉDORSZÁG

Amióta visszatértek Németországból az utazási vásárból, a vegyesboltot folyamatosan zárva tartották. Kidobták a régi holmit, behozták az újat, lebontották a válaszfalat. A koporsóüzlet egy csapásra kétszer akkora lett, mint volt. Sabine új táblát akasztott a korábbi vegyesbolt ajtajára: „Végleg zárva, élelmiszert vegyenek máshol. P. S. Senki ne felejtse el, hogy halandó. Akciós koporsók, 10% engedmény, másik ajtó.”

Az utcáról soha nem tévedt be hozzájuk senki, de a hazai és külföldi megrendeléseik listája egyre hosszabb lett. Sabine dicsérte Juliust, hogy milyen jó szervező, és milyen gyors. Julius szerelmes szavakkal viszonzta a bókot, Sabine művészi képességeit és szép szemét dicsérte.

– Igen, igen – mondta Allan.

A kiszállításokról Sabine gondoskodott. Ha kellett, maga vezette a halottaskocsit, a világ távolabbi részeibe pedig a DHL szállította a koporsókat. Amikor nem volt bent az üzletben, a telefont Julius vette fel.

– Büszkén Meghalni Kft., miben állhatunk szolgálatára?

– Majd meglátjuk. Johnny vagyok. Lehet nálatok koporsót rendelni?

– Lehet, kérem. Egyénre szabott megrendelésekre dolgozunk, ez a specialitásunk.

– Ez kell nekem.

– Jelenleg sok a megrendelésünk, és...

– Öt napot kaptok.

– Tele vagyunk, mint mondtam, nem hiszem, hogy...

– Mennyit kérsz?

Julius megérezte a pénzszagot, mint mindig, már vagy hatvan éve. Itt egy kuncsaft a telefonban, aki nem érzékeny az árakra.

– Nos, hát nem lehetetlen, hogy... az árainkat euróban szoktuk megadni, nemzetközi piacra dolgozunk. Négyezer eu...

– Ötöt kapsz, ha olyan koporsót csinálsz, amelyet kérek, és nem akadékoskods.

– Természetesen – felelte Julius, és arra gondolt, kicsit még megfeji a vevőt. – Legyen akkor öt plusz áfa.

– Nem, öt, áfa és számla nélkül. És akadékoskodás nélkül. Kápé.

A spárgatermesztő sejtette, hogy ez a megrendelés nem lesz sétagalopp. A következő percekben mégis kapkodta a levegőt. Ez a Johnny nevű kuncsaft csak nagyjából tudta elmondani, mit szeretne látni a koporsón, ezért figyelembe vette a szakember művészi szempontjait. Mintegy negyed óra után Julius összefoglalta, miben állapodtak meg. Hogy ne legyen semmi félreértés.

– Hát kérem... A koporsó alapszíne fekete. A tetejére egy vörös horogkeresztet festünk. Ugye jól értettem? Igen. Továbbá: mindkét oldalára, fehér alapon vörös betűkkel a következő feliratot: „Vérünk a becsületünk”, és egy-egy kelta keresztet. A két végére, keresztbe a „Fehér hatalom” kerül az SS-jel kíséretében, ha jól értettem? Igen. A megmaradó felületekre lángokat festünk. Így képzelte az úr?

– Igen – mondta Johnny Engvall. – Pontosan így.

– És akkor, ha jól értem, elhagyjuk az olyan feliratokat, hogy halál a zsarukra meg a fajgyalázókra? És a melegekre és a zsidókra vonatkozó megállapításokat is?

– Hát azt mondtad, hogy az már egy kicsit sok lenne.

Julius hirtelen nem is tudta, mit mondjon. Ez az egész már egy ideje nem *kicsit* volt sok, hanem nagyon. De volt ennek a Johnnynak a hangjában valami, ami miatt az ember nem szívesen mondott neki nemet. Julius elsősorban nem a pénzre gondolt.

– Igen, fontos, hogy a koporsó méltóságteljes legyen. Arról például nem vagyok meggyőződve, jó dolog-e üzeneteket ráírni, hogy ki mindenki haljon meg azonkívül, aki már benne fekszik.

– Megveszem – mondta Johnny Engvall. – Időben legyen ott a megbeszélrt ravatalozóban a szombati temetés előtt, oké? A pénzt mindjárt átküldöm taxival egy dobozban.

Taxival?, gondolta Julius. De a válasza földhözragadtabb volt:

– Szombaton? Szokatlan időpont. Általában...

– Általában végig szokták hallgatni, amit mondok – vágott közbe Johnny Engvall.

Unta már a sok rendreutasítást. A szertartásra egyenesen Amerikából jönnek a meghívottak, nincs ideje rá, hogy alkalmazkodjon a svéd temetési szokásokhoz.

– Végighallgattam – mondta Julius. – Minden rendben.

Ez utóbbi nem volt igaz. Semmi nincs rendben. A kuncsaftjuk nyilvánvalóan náci. Ezt a munkát nem lehet összezsáfolni.

Sabine nem is csapta össze.

Mégis baj lett belőle.

SVÉDORSZÁG

– Változatos munkád van – állapította meg Julius, amikor végignézte a szállításra váró három frissen festett koporsót.

A bal oldalon egy fekete koporsó állt horogkereszttel és a fehér felsőbbrendűséget hirdető jelekkel. Középen egy sárga-vörös-kék a Djurgården hokicsapat tiszteletére. Jobbra egy világoskék, a két oldalán zöld mezőben méltóságteljesen szökdelő fehér nyuszikkal, a tetején fehér felhőkkel, és az „Én Istenem, jó Istenem, lecsukódik már a szemem” felirattal.

– Hát, nem mondom – mondta Sabine, miközben mosta a kezét.
– Ma horogkereszt volt, hoki és nyuszik. Holnap Lenin vár rám. Az utolsó kommunista még nem halt meg. Hacsak nem éppen neki készül ez a koporsó. Mi volna, ha ma elmennénk valahova vacsorázni és kicsit ünnepelni?

– Nagyon szívesen. És mit ünnepeljünk?

– Bármit. Választhatsz. Hogy egymásra találtunk? Hogy anyagilag kezdünk rendbe jönni? Hogy már hónapok óta nem tört fel a lábad...

Julius az egymásra találásra szavazott.

– A halottaskocsival menjünk vagy taxival?

* * *

A Lenin-koporsóhoz Sabinének először az egészet le kellett lakkoznia a megfelelő árnyalatú vörössel. Amíg száradt a festék, gyakorolni kezdte magát Lenint. Mindegyik próbálkozás jól sikerült. Lenin könnyű volt, kellőképpen szögletes az arca.

– Ha nem is vagy Picasso, de majdnem – mondta magának elégedetten.

Levette a festőkötényt, és rendbe hozta magát, felkészült a heti szállítások elintézésére. Két koporsót ugyanabba a halottasházba kellett eljuttatni a fővárostól délre, a harmadikat onnan mindössze harminc kilométernyire egy másikba. Minél jobban ment a bolt, annál többször vette igénybe a DHL szolgáltatását. A kezdetben egyszer még Sundsvallba is maga vitte el a koporsót, de mostanában a főváros és a Mälardalen határain túl minden szállítást kiszervezett. Péntek volt, már csak egy nap választotta el a katasztrófától.

SVÉDORSZÁG

Johnny Engvall fehér ingben, a legszebb fekete bőrdzsekijében, fekete bőrnadrágban és a kezén fekete kesztyűvel állt a templom előtt, és várta a vendégeket. Kicsi és méltóságteljes búcsúztatást tervezett. A Los Angeles-i Árja testvériség négy vezetője volt a négy díszvendég. Ők voltak igazából az egyedüli meghívottak. Négy dühös, veszélyes férfi. És ötödiknek maga Johnny, szintén dühös és veszélyes.

Johnny tudta, hogy a temetés után nehéz kérdéseket fognak feltenni neki arra vonatkozólag, hogy mint az Árja Szövetség egyetlen tagja hogyan szándékozik kiiktatni a stockholmi kokainkartellt, majd megdönteni a kormányt. Az amerikaiak egyszer azonban már mondták neki, hogy „take your time”. Ha ügyesen keveri a lapokat, talán megint ezt fogják mondani. A titkos finn támogatóról és a négymillió euróról egyelőre nem tudnak semmit. Kenneth súlyt akart adni a bejelentésnek, várta a megfelelő alkalmat. Kenneth azonban nincs többé, és Johnny bárhogy törte is a fejét, nem tudta elképzelni, Kenneth hogyan akart volna súlyt adni a szavainak.

Most, hogy a finn ember csatlakozott az igaz ügy támogatóihoz, voltaképpen nincs is szükség az amerikaiakra. De ők jelentették az alapokat. Johnny úgy érezte, általuk válik a nagyobb összefüggések részesévé. Ha kiszagolják valahogy az alternatív finanszírozást, bármi megtörténhet, beleértve Johnny likvidálását is.

Mindent a maga idejében. Most a temetésen a sor.

Öcskös minden lehető módon meg akarta adni a végtisztességet bátyónak. Megszervezte, hogy még kint, a templom lépcsőjén itallal kínálja a vendégeket. Kennethnek az ír whiskey volt a kedvence. Mindig duplán itta és négy csepp vízzel. Volt egy története a

kaliforniai éveiből arról, hogyan lett késsel átlyukasztva egy malibui csapos keze, amikor tévedésből egy Jim Beam Kentucky Straight Bourbont adott a bátyónak. Ráadásul a vízcseppeket is kifelejtette belőle.

Itthon, Svédországban Kenneth némileg módosította kedvenc italának összetételét. Ha kellően hideg volt az idő, kávét, barna cukrot és tejszínt kevert a whiskey-be. Meleg, jóízű, inspiráló ital lett belőle. De csakis akkor, ha az alapanyagok Írországból származtak.

Irish coffee-val kezdik tehát, így ünnepélyesebb. Miután a négy vendég megérkezett, és átmelegedett az italtól, Johnny rövid üdvözlő beszédet tartott. Először is elmagyarázta, miért épp egy templom előtt találkoznak. Kenneth is így kívánta volna, itt fogják eltemetni a családi sírboltba. A szertartást kétségtelenül egy *pap* fogja vezetni, de Johnny előzőleg beszélt vele, és elmagyarázta neki, hogy Istent és Jézust ne próbálja belekeverni a ceremóniába, hacsak nem akar hamarabb találkozni velük, mint ahogy tervezte.

– Tudjátok, mennyire szerettem a bátyámat. Gyertek, foglaljatok helyet. És gondoljatok arra, Kenneth milyen büszke lenne a koporsóra, amit választottam neki.

Kíváncsi mormogás hagyta el a férfiak száját. Némelyik várakozva tekintett fel. Engvall kisöccse láthatólag tudja, mit csinál.

Johnny úgy helyezkedett el a lépcsőn, hogy mindenkivel kezet foghasson, mielőtt belépnek a templomba. Mindent a bátyja iránti őszinte tiszteletből tett, de a háttérben más is meghúzódott. Valami, amit Johnny saját magának sem ismert volna be.

Az amerikaiak formálisan még nem nevezték meg Kenneth utódját. A posztra Johnnyn kívül természetesen nem volt más jelölt, de maga a bejelentés még nem történt meg. Dönthettek volna úgy is, hogy a svédországi szervezetüket az alapító távozása miatt egyszerűen megszüntetik. De nem tűnt valószínűnek, hogy az amerikai vezetés azért kelt volna át az óceánon, hogy ezt jelentsék be. Johnnyt már akár ma este is előléptethetik.

A svédországi tagszervezet leendő vezetőjét annyira lekötötték a gondolatai, hogy nem hallotta a templom belsejéből kiszűrődő zajokat. Amikor utolsóként belépett, borzalmas látvány fogadta.

A négy vendég nem ült le a padokba. Elöl álltak sorban a pap és a koporsó előtt. Kettő balra, kettő jobbra. Közöttük Johnny éppen

rálátott a felfoghatatlan látványra.

A pap mosolyogva nézett Johnnyra és a többiekre. A koporsó felé tett fejmozdulatával jelezte, hogy tetszik neki. Ha az urak helyet foglalnak, kezdődhet a szertartás.

Senki nem törődött vele, hogy mit mond. Mindenki Johnnyt várta, aki most lassan előrejött. Óvatosan megérintette a koporsót, hogy megbizonyosodjon róla, tényleg azt látja, amit lát.

Tényleg azt látta.

A koporsó, amellyel tiszteletét és megbecsülését akarta kifejezni bátyja iránt, nem fekete volt, hanem világoskék. Horogkereszt és lángnyelvek helyett fehér nyulak ugrándoztak a zöld mezőn a koporsó mindkét oldalán. A fedelét fehér báránnyel díszítették, és egy aranybetűs felirat: „Én Istenem, jó Istenem, becsukódik már a szemem”.

– Megértem, hogy meg vannak hatódva – folytatta tétován a pap. – Tessék, foglaljanak helyet.

Az Árja Testvérek vezetője törte meg a csendet. Neki nem a mellét díszítette tetovált horogkereszt, hanem a homlokát.

– Nem mintha fontos lenne, Johnny, de mit jelent ez a szöveg a koporsó fedelén?

– Azt, hogy... – mondta Johnny, de meggondolta magát. – Nem kell tudnotok, nem érdekes.

Mégis, merő kíváncsiságból szívesen hallaná. De ne fárassza magát. Elég beszédesek neki a nyulak. Meg a báránnyel a kék égen.

– Megyek – mondta.

És kiment. A második, a harmadik és a negyedik amerikai meg utána.

A pap semmit nem értett. Tízezer koronát kapott az elhunyt fivérértől, hogy ne akadjon fenn a koporsó díszítésén, és ne beszéljen Istenről. De mi a baj ezzel a koporsóval? Elképzelni se tudna ennél ízlésesebbet.

Johnny ekkor riadt fel szellemi benuultságából. Csak nem *őt* hibáztatják ezért az amerikaiak?

– Várjatok, bajtársak. Csak nem képzelitek, hogy...

A pap ekkor követte el pályafutása legnagyobb szakmai hibáját. Úgy érezte, az elhunyt férfi öccsének vigasztalásra van szüksége,

közelebb lépett hozzá, és meleg, szerető ölelésre tárta karját.

Egy perccel később már olyan alaposan össze volt verve, hogy az anyja sem ismert volna rá. Johnny csak ütött, ütött, remélve, hogy a helyzet és a koporsó eltűnik a szeme elől. De mindössze annyi történt, hogy a négy amerikai tűnt el, mielőtt Johnny megmagyarázhatta volna, mi történt. A koporsó meg ott állt, ahol állt. A pap meg ott feküdt, ahol feküdt.

Öcskös visszatért a valóságba. Véres kezét beletörölte a nadrágjába, miközben még egy elkínzott pillantást vetett a torzszülött koporsóra.

Ha Kenneth benne fekszik, az katasztrófa. Ha nincs benne, akkor... akkor hol az ördögbe' van?

Johnny svédországi pártelnöki pályája véget ért, mielőtt elkezdődött volna. Ezen most már nem lehetett segíteni. Itt most nagyobb dologról van szó. Valakinek az életével kell fizetnie azért, ami az ő halott bátyjával történt. Bárhol legyen is Kenneth.

A pap megmozdult. Johnny lehajolt, és a fülébe súgott valamit. A vérző ember bólintott. Megegyezett Johnnyval, hogy megbotlott, és legurult a lépcsőn.

Johnny ott hagyta, ahol volt, beült az autójába, és elővette a telefonját. Megkereste a halottasház számát, és felhívta.

Egy bizonyos Beatrice Bergh jelentkezett. Johnny bemutatkozott, és közölte, tudni szeretné, hogy Berghné asszony jelenleg hol tartózkodik, mert oda akar menni, és agyon akarja ütni.

Beatrice Bergh pontosan annyira rémült meg, amennyire meg kellett rémülnie.

SVÉDORSZÁG

Az üzlet virágzott. Sorban érkeztek a megrendelések, még a hét végén is. Mint például most is, szombat délután.

– Büszkén meghalni, bár nem feltétlenül azonnal – vette fel Allan a céges telefont, amely állandó tartózkodási helye, a díványa mellett állt egy kisasztalon.

Beatrice Bergh jelentkezett a szomszéd kerület halottasházából, kapkodva vette a levegőt. Allan és ő még nem találkoztak. De tudja, hogy Sabine néhányszor már szállított nekik koporsót, utoljára a tegnapi napon.

– Üdvözlöm, kedves halottasház-vezetőnő – mondta Allan. – Minek köszönhetjük, hogy szombaton telefonál? Mi ilyen sürgős ebben a földi életben?

Beatrice Bergh nem válaszolt. Hebegett valamit, de nem lehetett megérteni, miről van szó. Úgy tűnt, teljesen ki van fordulva magából. A szavak összefüggéstelenül bugyogtak elő a telefonból. Végül feladta, és elsírta magát.

– Bocsásson meg – zokogta. – Bocsásson meg!

Allan felült a díványon, nem szokványos beszélgetésnek ígérkezett.

– Minden bizonnyal meg tudok bocsátani magának, asszonyom – mondta. – De könnyebb dolgom lenne, ha elmondaná, mit kellene megbocsátanom. Talán azt, hogy szombaton telefonál? Ebben az esetben csak le kell tennünk a telefont, és máris fátylat boríthatunk az egészre.

Egy darabig hagyta, hogy az asszony sírjon, úgy gondolta, szüksége van rá. De végül elunta a várakozást.

– Most már kérem, hogy szedje össze magát, kedves Berghné asszony. A végén még azt is fontolóra veszem, hogy nem bocsátok meg. Mondja el, miről van szó.

– Igen, jaj, persze... kedves uram... – mondta Beatrice Bergh. Végül csak sikerült elmondania.

A szombati műszakot a halottasházban egyedül is könnyen el lehet látni. Ezen a szombaton azonban két halottat is ki kellett szállítani temetésre, kettővel többet, mint szombatonként általában. Egy fiatal lányt, akinek a temetését a család azért tette szombatra, hogy az iskolatársai is ott lehessenek. És egy másikat... egy egészen borzalmasat.

– Uraságod bizonyára tudja, melyik koporsóra gondolok, mert az ön kolléganője, Sabine Jonsson festette mind a kettőt.

Allan nem követte figyelemmel Julius és Sabine munkájának részleteit, de a tizenkét éves kislány koporsójára emlékezett, szép volt. Amikor megnézte, arra gondolt, szívesen átadott volna néhány évet a saját százegy évéből ennek a tizenkét éves gyereknek, ha ez lehetséges lett volna, de nem volt lehetséges. A *borzalmas* koporsót, amelyre a halottasház vezetőnöje utalt, nem látta.

– Elvisre gondol? – kérdezte.

– Nem! – mondta Beatrice Bergh. – Arra, amelyiken horogkereszt volt, meg fehér felsőbbrendűség, meg Isten tudja, még mi. Tizennyolc éve dolgozom itt. *Tizennyolc* éve. Soha nem hibáztam.

– Mostanáig? – találgatta Allan.

– Mostanáig.

Beatrice Bergh újra ahhoz a ponthoz ért, hogy majdnem elsírja magát. De előtte még el tudta mondani, hogy a két szállítmány összecserélődött, az egyes ment a kettes helyére, a kettes az egyesére.

– Ennyi az egész? – mondta Allan. – Miért nem cseréli vissza őket?

Nem lehet. Ami történt, megtörtént. Már késő.

Néhány percen belül ketten is felhívták. Először egy feldúlt lelkipásztor, aki megszakította a tizenkét éves kislány temetési szertartását, mielőtt a lány családja megpillanthatta volna azt az elképzelhető legundorítóbb koporsót. Egy perc múlva pedig felhívott egy...

Beatrice Bergh nem fejezte be a mondatot.
– Kicsoda? – kérdezte Allan.
– Egy férfi, aki azt mondta, meg akar ölni! Azért telefonált, hogy megtudja, hol vagyok.
Újra elsírta magát.
Allan azonban ezt már nem akarta végighallgatni.
– Nézze, asszonyom, ha valaki már úton van önhöz abból a célból, hogy megölje magát – ami remélhetőleg nem sikerül neki –, nem volna jobb, ha gyorsan eltávozna onnan, ahol van, ahelyett, hogy ott ül, és telefonál, és nem tudja tömören elmondani, miről van szó?
– Nem nekem kell gyorsan eltávoznom – zokogta Beatrice Bergh a telefonba. – Hanem maguknak!

* * *

Allan lehívta magához az emeletről a Jonsson és Jonsson galambpárt. Mivel állva fogadta őket, nem a díványon fekve, sejtették, hogy fontos dologról van szó.

– Ha értesüléseim nem csalnak, nemrégiben készítettünk egy horogkeresztes, hitleres koporsót. Így van? – kérdezte.

Sabine és Julius bólintott.

– Hitler nem volt rajta, de a többi stimmel – mondta Sabine.

– Most hívtak a hullaházból. A horogkeresztes koporsó elkeveredett, és helyette azt a szépet szállították ki, amit te festettél, Sabine, a galambokkal és a felhőkkel. A horogkereszt megrendelője most, ha jól értem, haragszik. Nemrég felhívta a hullaházat, és agyon akarja ütni azt a nőt, aki a kavarodást okozta.

– És? – kérdezte Julius aggódalmasan.

– És... hát igen, a nő úgy mentette az életét, hogy ránk kente a dolgot. Pontos címmel meg mindennel. Úgy tűnik, mindjárt a nyakunkba kapunk egy dühös nácit. Ha az emlékezetem nem csal, a dühös náciaktól óvakodni kell. Vagy általában a náciaktól.

– A francba! – mondta Julius. – Miért nem ezzel kezdted? El kell tűnnünk innen! Most azonnal!

– Úgy látom, helyes a helyzetértékelésed – mondta Allan. – Akkor visszük magunkkal a...

A *legfontosabbakat* akarta mondani, és ezzel a már a kezében tartott fekete tabletre célzott. De a mondatot nem tudta befejezni, mert közben elszabadult a pokol. A koporsóüzlet mind a három kirakata betört, sorban egymás után. A hangos fegyverropogás arról árulkodott, hogy valaki kint áll az utcán, és egy automata fegyverrel lövi az üzletet. Allan, Julius és Sabine túlélte az első sorozatot, és sikerült kijutniuk a házból hátul, az udvar felé. Rövid szünet után az épület túloldalán újra kezdődött a lövöldözés.

Julius besegítette Allant a halottaskocsi hátuljába, miközben Sabine beült a volán mögé. Néhány másodperc múlva Julius is helyet foglalt az utasülésen.

– Indulj! – mondta egy másodperccel azután, hogy Sabine már elindult.

– Szűk itt hátul a hely – mondta Allan. – Van valaki a koporsóban, vagy belefekhetnek?

* * *

A halottaskocsi gyorsan távolodott Märstától dél felé az E4-es úton. Allan elhelyezkedett a vörös rózsákkal díszített koporsóban, amelyet hétfőn alighanem hiába várnak a megrendelők. Kisebb átalakításokkal egészen otthonossá lehetne tenni. Ha meg tudnák oldani a levegő bejutását, a fedelét is magára zárhatná, valahányszor a szerelmesek gyengéd pillantásokat kezdenek vetni egymásra. De ezzel a javaslatával jobb, ha még vár egy kicsit. Barátját egészen megrémítették a hátuk mögött kattogó sorozatok. Szegény Julius most először él át ilyesmit. Allan viszont olyan élénken emlékezett Guadalajarára és 1937-re, mintha tegnap lett volna. Aki életben akart maradni, annak be kellett húzni a nyakát. Azok ilyen idők voltak. Franco tábornokot alaposan elpáholták. A történet persze másképp végződött. Akkoriban így telt az élet.

Miközben Allan gondolatban nyolcvan évet utazott visszafelé az időben, Julius dobogó szívvel, némán ült Sabine mellett. És nem gondolt semmire.

Sabine rálépett a gázra. Allan kibújt a zakójából, összehajtogatta és betette a feje alá. Azután elővette a fekete tablettát. Micsoda szerencse, hogy karcolás nélkül megúszta.

- Lövöldözés Märstában – jelentette kis idő múlva.
- Nocsak – mondta Sabine.

Allannak ott volt a tablet, Sabinének a kormánykerék. Juliusnak be kellett érnie a lassan éledező gondolataival. Valamiféle öngyógyító céllal arra kényszerítette magát, hogy szembenézzen a valósággal.

- A helyzet a következő – mondta, és nagy levegőt vett.

A Bűszkén Meghalni Kft. elvesztette megbízásait, és nem számíthat további bevételekre. A cégnek van a bankszámláján körülbelül százezer adózatlan koronája, ami olyan, mintha nem is lenne. Merthogy adózatlan. A cég három képviselője jelenleg épp menekül egy náci elől, akinek láthatólag nincs más vágya, minthogy megölje őket. Olyan autóval menekülnek, amelyet több száz méter távolságból is fel lehet ismerni. A náci valószínűleg jön utánuk ugyanezen az úton.

– Ugye nem akarunk másik autót? – aggodalmaskodott Allan. – Jó helyem van itt.

– Másik autó helyett előbb próbáljunk ki egy másik utat – mondta Sabine, és Uppland Väsbynél letért az E4-esről, meg se várva a többiek jóváhagyását.

SVÉDORSZÁG

Túlságosan elragadták az érzelmei. Johnny a járdán állt, és csípőből tüzelt ahelyett, hogy szép nyugodtan besétált volna a koporsók közé, és temetni való ügyfelet csinált volna mindenkiből, aki szembejön vele.

Az egyetlen, amivel sikerült végeznie, egy nyitva hagyott laptop volt a koporsók közelében egy asztalon. Egyébként a helyiségben nem volt más értékes tárgy. És mindenekelőtt nem volt ember.

Johnny látta, hogy egy fekete halottaskocsi hajt ki a hátsó udvarból, egy nő vezeti, és egy idősebb férfi ül mellette.

Öt perc telt el azóta, hogy elindultak. Nem lehetett tudni, merre mennek, de észszerű feltevés volt az E4-es autópálya déli irányban. Egy halottaskocsi ötperces előnyét ledolgozni szinte gyerekjáték.

Beült a BMW-jébe, és százhetvenötrel indult el Stockholm felé. Fürkészte maga előtt az utat, várta, hogy megpillantsa a fekete halottaskocsi hátulját.

Upplands Väsby-től délre már higgadtabban tudta végiggondolni a helyzetét. Ha Stockholm belvárosában akartak volna elbújni, már utolérte volna őket. De nem voltak sehol.

Valahol Sollentuna és Kista között feladta, és lassítani kezdett. Belátta, hogy már tucatnyi kijáratot hagyott maga mögött. Nincs értelme továbbmenni. Inkább hazamegy, és kigondolja, mi legyen a következő lépés.

* * *

A Mälärvägenről ráfordultak a 267-es útra, majd onnan az E18 autópályára Oslo felé.

– Ott még soha nem jártam – mondta Allan.

– Most már nem kéne erőltetni – mondta Sabine. – Mihez kezdenénk Oslóban?

A kérdés az volt, ha nem oda, akkor hova menjenek. És mit kezdjenek az életükkel?

Néhány mérföldet megtettek még a norvég főváros irányában, aztán Sabine minden cél nélkül újra dél felé fordult. Húsz perccel később Allan érdekes hírre bukkant a tabletjében. Stockholm belvárosában valószínűleg terrortámadás történt. Egy megvadult teherautósofőr több embert elgázolt, és a jelentések valami lövöldözésről is beszámoltak.

Julius és Sabine most az egyszer többet is szeretett volna hallani.

Nos, a dolog néhány órával ezelőtt történt, és a teherautó vezetőjének sikerült elmenekülnie. A beszámolók szerint mást sem fogtak el. Mindenütt lezárták az utakat, a rendőrség kiürítette a belvárost. Több halottról is szólnak a hírek. De ennél többet a tabletből nem lehetett megtudni.

Szörnyű eset. Julius szégyellte magát, amiért a hír hallatán nemcsak megborzongott, hanem arra gondolt, hogy nekik kapóra jön ez a tragédia, ha már egyszer muszáj volt megtörténnie. A rendőri jelenlét és az útlezárások miatt a nácijuknak lapítania kell, ők maguk viszont egyre távolabb kerülnek az ostromlott fővárostól.

Épp végiggondolta a gondolatot, de már nem jutott tovább, mert belefutottak egy rendőri ellenőrzésbe.

– Magamra zárom a fedelet – mondta Allan.

A két rendőr közül az egyik tisztelgett, és közölte, hogy egy súlyos stockholmi incidens miatt ellenőrizniük kell a járműveket és az utasaikat.

– Épp most hallottunk róla – mondta Sabine. – Rémes.

A rendőr alaposan megnézte magának Sabinét és Juliust is. Aztán hátrapillantott a koporsóra, és megkérdezte, jól gondolja-e, hogy szolgálati úton vannak?

– Igen – felelte Sabine.

– Szolgálatban vagyunk – erősítette meg Julius.

Csak az volt a bökkenő, hogy a sofőr és a mellette ülő férfi nem úgy volt öltözve, ahogy az ilyen típusú szállításokhoz illik. A férfi tarka zakót, gyűrött inget és kitérdelt flanelnadrágot viselt. A nő a medálokkal teleaggatott nyaklánc alapján kiérdemesült hippinek látszott.

Az alaposág nemcsak erény, hanem rendőrnek kötelessége is.

– Megnézhetném az irataikat?

– Természetesen – mondta Sabine. – Azazhogy mégsem, ha jobban meggondolom. A tárcámat ugyanis az irodában felejtettem. A mi szakmánkban is vannak néha sürgős ügyek.

Julius azonban észrevette, hogy Sabine retikülje a lábánál fekszik a földön. Egy kis szerencse a bajban. Előkotorta belőle Sabine jogosítványát, és átnyújtotta a rendőrnek a saját útlevelével együtt.

– Ön diplomata? – kérdezte a rendőr, és pont olyan meglepettnek látszott, mint amilyen valójában volt.

– Nemrég tértem haza a New York-i követségünkről – mondta Julius.

– Nem Washingtonban van a követség?

– A New York-i ENSZ-székházból tértem nemrég haza, azt megelőzőleg a washingtoni követségről.

A rendőr alaposan végigmérte.

– Egy pillanat – mondta, és hátrasétált a kollégájához. Rövid tanácskozás után mindketten visszaléptek a halottaskocsihoz.

– Jó napot – mondta a kolléga, szintúgy rendőr.

– Jó napot – mondta Sabine. – Fontos szállítmányunk van, hogy úgy mondjam. Van valami probléma, őrmester úr?

– Felügyelő – mondta a kolléga. – Nem, nincs az égvilágon semmi probléma, csak hát utasításaink vannak. Lenne olyan kedves, és kinyitná nekünk hátul a kocsit?

Ez volt az, amit Sabine a legkevésbé sem szeretett volna.

– Na de kedves felügyelő úr! – mondta. – Nem gondol a kegyeleti szempontokra?

A felügyelő azt mondta, neki elsősorban a nemzet biztonságára kell gondolnia. Kinyitotta a hátsó ajtót, megnézte a fehér koporsót és a tartósíneket, amiken nyugodott. Kihúzta a koporsót, előre elnézést kért azért, amit tenni fog – és felnyitotta.

– Béke önnel, őrmester úr – mondta Allan. – Akarom mondani, felügyelő úr. Bocsánat, hogy csak így fekvé köszöntöm.

A rendőrfelügyelő hátratántorodott, és lehuppant a földre. A kollégája rémületében nagyot káromkodott. Amikor az ijedség füstje eloszlott, a két feltételezett temetkezési vállalkozót és nagyon is eleven halottjukat bekísérték kihallgatásra Eskilstunába, a rendőrségre.

Az erősen formális kezdet után enyhült a hangnem. Azért is, mert Holmlund kihallgatásvezető tiszt rájött, hogy bármilyen furcsa is minden, a delikvenseinek a stockholmi terrortámadáshoz valószínűleg nincs semmi közük.

Sabine elmagyarázta, hogy csoportjának tagjai koporsókészítők, hogy árut szállítanak egy déli címre, és hogy a kétülékes autóban a harmadik személy szállítására egyéni megoldást kellett találniuk.

– Ez nemcsak egyéni – mondta Holmlund. – Hanem szabálytalan is. A járműben minden utasnak biztonsági övet kell viselnie. Az első ülésen 1975 óta, a hátsón 1986 óta.

– Csakhogy én nem ülésen ültem – mondta Allan. – Hanem feküdtem. És ugye kérdés, hogy mit nevezünk hátsó ülésnek? Inkább azt mondanám, hogy a rakomány része voltam.

De Holmlund nem szerette, ha vitatkoznak vele.

– Magát Karlssonnak hívják? Na igen. Arra gondoltam, hogy futni hagyom magukat, de ha úgy gondolja, Karlsson, hogy maga mindent jobban tud, talán még meggondolom a dolgot.

– Ne, kérem, ne – mondta Julius. – Karlsson már százegy éves, de olyan bogaras, mintha száztizenegy volna. Ne törődjön vele. Ezentúl mindig beszíjazzuk az öreget, megígérem. Az igazság az, hogy kényszerzubbonyra már korábban is gondoltunk.

– Hát jó – mondta Allan. – Hallom, mit mond a felügyelő úr, pedig rossz a hallásom. És bocsánatot kérek a magam és a két ifjú Jonsson nevében.

Holmlund felügyelő bólintott. Egy ilyen napon nincs ideje lökött alakokkal foglalkozni. További vizsgálatra itt nincs szükség. A nő bizonyíthatóan egy koporsókészítő cég tulajdonosa.

– Elmehetnek – mondta. – És ha Karlsson továbbra is a koporsóban akar utazni, akkor be kell szíjazni, ha addig él is. Ha már nem él, úgy utazik, ahogy akar.

Visszaérve az autóhoz Julius azt mondta, hátul ki kell találniuk valami bekötési lehetőséget Allan számára.

– Eh – mondta Allan. – Hagyjuk a fenébe. Legközelebb halottnak tettetem magam.

SVÉDORSZÁG

Ennyi most már elég volt egy napra. Eskilstunától keletre Sabine talált egy kis panziót, ahol talán kipihenhetik magukat és újragondolhatják az életüket.

Merthogy elvesztették a lakhelyüket, a műhelyüket, a vállalkozásukat és a jövőjüket. Maradt: egy halottaskocsi.

Lundblad asszony, a panzió terebélyes tulajdonosnője talán hetvenöt éves lehetett. Örült a váratlan vendégeknek.

– Igen, van szobám a temetkezési vállalkozó hölgynek és uraknak. Összesen öt szobám van, jelenleg épp mind üres, csak választaniuk kell. Vacsorát kérnek? Tudok adni sárgaborsó-főzeléket szalonnával, vagy... hát igen, sárgaborsó-főzeléket szalonnával.

Allan arra gondolt, hogy a sárgaborsó-főzelék szalonnával vagy szalonna nélkül még soha senkit nem tett boldoggá. De talán tudna adni mellé valamit, amivel le lehet öblíteni?

– Jól hangzik – mondta. – Valami innivaló is dukál hozzá? Esetleg sör?

– Tej, természetesen – mondta Lundblad asszony.

– Természetesen – mondta Allan.

A főzelék után Sabine értekezletet tartott Juliusszal közös szobájában. Azzal kezdte, hogy megállapította, amit Julius már korábban megállapított: hogy a koporsóbiznizs immár éppolyan halott, mint amilyenek őket szeretné látni valaki odakint. A náci valószínűleg már megtudta Sabine nevét, hiszen ő volt a cégtulajdonos. Ha nem teljesen béna, Allan nevét is kibányászhatta a cégbírósi nyilvántartásból. Csak Juliusét nem.

– Új megélhetés után kell néznünk – mondta Sabine. – Lényegében új életet kell kezdenünk. Lehetőleg minél hamarabb, mielőtt elfogy a pénzünk. Ötletek?

Julius korábban már felvetette, de nem gondolta komolyan. Akkor. Talán most?

– Mit szólnál hozzá, ha édesanyád emlékére feltámasztanánk a halottidézés bizniszét?

Allant egészen feldobta az ötlet. Izgalmasnak látta a lehetőséget, hogy beszélgetni lehet a halottakkal, különösen, hogy az élők mostanában ritkán mondanak bármi érdekeset. Kivételek persze mindig akadtak. A malmköpingi idősök otthonában a szomszéd szobában egy olyan öregember lakott, aki a finn téli háború idején lövészárkokat ásott. Változatos munka volt. Illetve nem az, csak az öreg érdekesen tudott mesélni. Óránként tíz percet pihenhettek, és a pihenőt ásással töltötték, mert nem akartak halálra fagyni.

Sabine a gondolataiba merült, nem figyelt Allanra.

– Járható út lenne? – kérdezte Julius.

– A lövészárkok? – mondta Allan.

Sabine rámeredt Allanra, és Juliusnak válaszolt.

– Nem – mondta. – Vagy talán. Attól függ.

Ha abból indulnak ki, hogy a mama valóban halottlátó volt, akkor nem érdemes ébren tartani a gondolatot. Sabine ugyanis semmit nem örökölt anyja képességeiből.

De ha az anyja voltaképpen blöffölt, és a vidám kis tablettái segítségével időnként maga is hitelt adott a képzelgéseinek – akkor talán érdemes megfontolni.

Julius az embereknek azon kis létszámú csoportjához tartozott, akik szerint a blöffölés jó dolog. Arra biztatta Sabinét, ne féljen attól, hogy az anyja különb lett volna.

Sabine megköszönte Julius kedves szavait, de azt mondta, hogy azok a bizonyos képzelgések egészen hihetőek voltak.

– És lehet őket utánozni. Vagy akár továbbfejleszteni.

Anyja éveken át arról beszélt, hogy a munkáját és önmagát soha nem látott magaslatokba kívánja emelni. Sabine kívülről tudta minden történetét. De hogy semmi nem történt ezen a fronton, az is érthető. Az utolsó időkben alig kelt ki az ágyból.

A kedvenc hőse Olekorinko volt.

Ki tudja, él-e még? Mi volna, ha megpróbálná felkutatni a neten?

- Ne merj hozzáérni a tabletemhez – mondta Allan.
- De még mennyire, hogy merek.

SVÉDORSZÁG

Az amerikaiak visszatértek Los Angelesbe úgy, hogy többé nem keresték Johnnyt, és azt sem hagyták, hogy Johnny keresse meg őket. Mit mondhatnának egy olyan alaknak, aki testvér-testvérüket egy nyulakkal díszített, világoskék koporsóban temetteti el? Egy ilyen marhát inkább agyon kéne ütniük, de nem éri meg a fáradságot sem. Kenneth öcsikéje leginkább azért úszta meg az egészet, mert Kenneth öcsikéje volt. Ezzel a testvériség stockholmi szervezete befejezte működését, meghalt az alapítójával együtt. Az Árja Szövetségnek szánt jövőbeni átutalásokat azonnal le kell állítani.

Johnny mégsem akarta ilyen sötéten látni a jövőt. Ha sikerül a koporsócsere tetteit példásan megbüntetnie, újra megpróbál kapcsolatot teremteni Los Angelesszel.

A hullaház teljesen megzavarodott alkalmazottjától megtudta, hogy Kenneth végül is a jó koporsóba került, csak a koporsót vitték rossz helyre. Most visszahozták, és újból meg kell szervezni a temetést. Az illetékes pap sajnos indiszponált volt, miután legurult egy lépcsőn, és csúnyán összetörte magát. Johnny elvetette egy újabb pap megfélemlítésének gondolatát. Arra most nincs idő. Vett egy csokor tulipánt a legközelebbi vegyesboltban, és este meglátogatta a sebesültet a kórházban. A pap megköszönte a látogatást, elmondta, hogy betört az orra, és a jobb szeme alatt megrepedt az arccsontja, és közölte, hogy hat vagy nyolc héten belül újra szolgálatba állhat.

– Kapsz rá két és fél hetet – mondta Johnny.

Kennethnek addig a hullaházban kell maradnia. Ott sincs hidegebb, mint a föld alatt, próbált valami vigasztaló gondolatba kapaszkodni.

A teendők fontossági sorrendjéhez nem férhetett kétség. Mindenekelőtt azoknak a koporsóval seftelő banditáknak kell kitaposnia a belét. A cég honlapjáról megtudta, hogy egy bizonyos Sabine Jonssont kell keresnie. Csakhogy ő egy férfival beszélt telefonon, amikor megrendelte a koporsót, nyilván azzal, aki a nő mellett ült az autóban, amikor leléptek. Ha Johnny megtalálná Sabinét és a halottaskocsit, ráadásnak ölébe hullik az ismeretlen is.

Nem tartott sokáig, hogy a neten több mindent is megtudjon a nőről.

Ügyvezetője és egyetlen vezetőségi tagja volt a *Büszkén Meghalni Kft.*-nek. Helyettesét és a másik vezetőségi tagot Allan Emmanuel Karlssonnak hívták, nyilván az volt az öregember, aki mellette ült az autóban, nem sokáig maradt titokban a neve. Sabine bejegyzett tag volt még a Másikoldal Kft.-ben is, amely jelenleg felszámolás alatt állt. Másikoldal Kft.? Mi az isten lehet az?

Na de mire való a net, ha nem arra, hogy válaszoljon az ilyen kérdésekre? A Másikoldal tagjai halottidézéssel foglalkoztak! Olyanokkal beszélgettek, akik már távoztak az élők sorából. Johnny elhessegette magától a gondolatot, hogy egy percre még együtt lehessen Kennethtel. Egy utolsó beszélgetésre! Eh, marhaság! Az ilyesmiben nem kell hinni.

Sabine Rebecka Jonsson és Allan Emmanuel Karlsson. Egy céges, fekete halottaskocsiban. Egy olyan lakcímmel, ahová nem valószínű, hogy valaha is visszatérnek. Meg kell találnia őket, ezt tudta. De hogy hogyan, azt nem tudta.

OROSZORSZÁG

– Jó reggelt, Vologya. Hogy vagy? Gondterheltnék látszol.

Van is rá oka. Sok minden nyomta Putyin elnök szívét. Trump kolléga lassan teljesen becsavarodik.

– Az az idióta Washingtonban most jól felhergelte azt a balféket Phenjanban – mondta. – Mit csináljunk, Genya?

Gennagyij Akszakov letelepedett barátja íróasztalához. Ők ketten együtt verhetetlen páros voltak. Nem egyszerűen jók, hanem a legjobbak. Mint valamikor régen a szambó- és dzsúdószőnyegen.

Néha azonban megesik, hogy az ember halálra győzi magát. Most is valami ilyesmi járt az orosz elnök fejében.

Oroszország Genya diszkrét vezetésével hadat üzent az Egyesült Államoknak anélkül, hogy ezt bárkinek elárulta volna. Fialat férfiak és nők egész serege vonult fel a világhálón, akik képletesen baseballsapkát húztak a fejükre, kinyitottak egy Dr Peppert – és megindították a támadást.

Belülről.

A csaták a Facebookon, az Instagramon, a Twitteren, blogokon és honlapokon zajlottak. Onnan tüzeltek az álamerikai netkatonák minden irányba: baloldali mozgalmakat támogattak az egyik nap, jobboldaliakat a másik nap, a Facebookon kiálltak a himnusz alatt térdelő amerikai NFL-játékosok jogai mellett, majd ugyanazokat a játékosokat hazafiatlannak nevezték a Twitteren. Támogatták a szigorúbb fegyvertartási törvények bevezetését, és tiltakoztak is ellene. Követelték a kerítést a mexikói határon, és követelték az ellenkezőjét is. Éltettek és aláástak minden újabb törekvést bármiféle érdemleges egészségügyi reform végrehajtására. Mindennel egyetértettek az LMBTQ-kérdésekben, amivel egyet lehetett érteni. Hergelték a tömegeket, függetlenül attól, kiből álltak és mit akartak.

A cél az volt, hogy az amerikaiakat szembeállítsák az amerikaiakkal. Mert egy megosztott ország gyenge ország.

Amikor a csaták füstje oszlani kezdett, az elnök és a barátja megállapíthatta, hogy csapataik megnyertek minden ütközetet. De mi volt a helyzet magával a háborúval?

Putyin azon töprengett, nem ment-e kicsit *túl* jól az egész. Genyának még a lehetetlen sem volt lehetetlen: sikerült bejuttatnia a kifejezetten megosztó Trumpot a Fehér Házba. Pirruszi győzelem? Egy szörnyeteget hoztak világra, akit nem lehet megfékezni?

Amerika kétségtelenül szétesett, ez jó dolog. De a nemzetekkel is ugyanaz a helyzet, mint a szibériai tigrissel: sebesülten életveszélyes. Az USA továbbra is a világ legerősebb katonai hatalma. Az az ember, aki orosz segítséggel éppen romlásba dönti saját országát, olyan mértékben alkalmatlan feladata ellátására, hogy atomháborúba készül keveredni Észak-Koreával, Oroszország keleti határának közvetlen közelében.

Ezzel nem számoltak. Nem láthatták előre, ez az egész hova fog vezetni. Ha tudták volna, soha nem adták volna oda neki azt a rohadt plutóniumcentrifugát.

– Hát az lehet – ismerte el a barátja. – De ami történt, megtörtént.

Ami eleinte jó ötletnek látszott, hamarosan visszaüthet rájuk. Egy vagy két igazi kísérleti atomrobbantás Észak-Koreában, miközben Amerika és Kína kereskedelmi megállapodást akar kötni egymással, remélhetőleg jól összezavar mindent. Oroszországnak nem érdeke, hogy az amerikaiak és a kínaiak jóban legyenek egymással.

Most viszont felmerült a veszélye annak, hogy rájönnek, hogy közös ellenséggel állnak szemben. Hszi Csin-ping ráadásul szót tud érteni Trumppal. Vagy legalábbis gondosan ügyel rá, hogy a megfelelő mértékben veszítsen a golfban. Bárhogy csinálja is, eddig bejött neki.

– Ami történt, megtörtént – mondta még egyszer Gennagyij Akszakov. – Ne izgasd magad miatta, Vologya. Foglalkozzunk inkább Európával.

Putyin bólintott.

– Jártál Svédországban, ugye? Mit intéztél?

Genya elfintorodott.

– Jobb, ha nem tudsz róla. Beszéljünk inkább a spanyolokról és a németekről. Vannak számodra jó híreim Németországból.

Putyin elmosolyodott.

– Na ne mondd! Ez azt jelenti, hogy Merkel már nem ül olyan biztosan a kövér ülepén, mint ahogy gondolja?

SVÉDORSZÁG

Bella Hansson, az *Eskilstuna-Kuriren* újságírója azt akarta, hogy olvassák, amit ír. Mi másért lenne újságíró? Célját egy ilyen napon úgy tudná elérni, ha valamilyen terrorizmussal kapcsolatos anyagot írna meg. Másra mostanában nem kíváncsiak az olvasók.

Átlapozta a rendőrségi jelentéseket. Tegnap kocsmai verekedés? Nem. Állatkínzás gyanúja egy tanyán? Ez felzaklató hír az év szinte minden napján, de most nem.

Azt sem lehet terrorizmussal kapcsolatba hozni, hogy egy áruház parkolójában két kocsi egymásnak tolatott, még ha az egyiket muszlim vezette is.

Na de talán ez?

Átkutattak egy halottaskocsit alig néhány órával a stockholmi terrortámadás után. Ellenőrzés végrehajtva, intézkedés lezárva.

De előállítás történt.

Miért?

Svédországban létezik valami, amit úgy neveznek, hogy a nyilvánosság alapelve. Ez azt jelenti, hogy mindent, amit egy hatósági személy tesz, ír, mond vagy szinte csak gondol, késedelem nélkül hozzáférhetővé kell tenni minden állampolgár számára, aki erre igényt tart. Az állampolgárok többsége ritkán szokott ilyen nehézséget okozni. Nem úgy, mint az újságírók.

A sokat próbált Holmlund felügyelő és egyben kihallgatótiszt épp hazafelé indult egy hosszú, fárasztó nap – ráadásul szombat – végén, amikor balszerencséjére az ajtóban összetalálkozott a fiatal riporterrel, Bella Hanssonnal. Nagyot sóhajtott, de úgy, hogy nem lehetett hallani, és bevezette a riportert az irodájába.

A felügyelő már túlságosan rutinos volt ahhoz, hogy a riporternek egyszerűen a szemébe hazudjon. Úgy döntött, hogy az

igazság egyes elemeit hozza a tudomására. Arra gondolt, hogy az újságíró nem fogja eléggé érdekesnek találni a történetet, és akkor megússza a további nehéz kérdésekkel járó többletmunkát.

Az igazság tehát az volt, hogy egy rutinellenőrzés során megállítottak egy koporsót szállító halottaskocsit, és a benne ülőket kihallgatták. Nem, holttest nem volt a koporsóban, ezt még a helyszínen ellenőrizték. Viszont az egyik utas biztonsági öve nem volt becsatolva.

– Szóval azért állítottak elő egy temetkezési vállalkozót, mert nem volt becsatolva a biztonsági öve? – kérdezte Bella Hansson.

Ami azt illeti, nem temetkezési vállalkozók voltak, hanem koporsókészítők, de Holmlund nem tartotta fontosnak, hogy korigálja a megállapítást.

– Különleges napunk volt ma, ahogy azt ön is tudja.

Bella Hansson hitetlenkedve nézett a felügyelőre.

– Milyen eredménnyel járt a kihallgatás? Maga vezette?

– Igen, én. Őszintén szólva csak annyira, hogy kioktattam az utast, aki nem használta a biztonsági övet.

A történetet természetesen nemigen lehetett összekapcsolni a terrorizmussal, de néhány további kérdés és válasz után Bella fordított egyet a nézőpontján. Támadt egy ötlete, amit jobbnak tartott az eddigieknél. Úgy érezte, a cikk, amit fejben nagyjából már meg is írt, túl jó ahhoz, hogy kitegye a netre. A probléma csak az volt, hogy a lap nyomtatott kiadása vasárnaponként nem jelent meg.

A cikk mégiscsak a netre került fel. De Bella visszatartotta a történetet másnap reggelig, hogy minél tovább állhasson a hírfolyam élén. Az új világban kattintásra megy a játék.

SVÉDORSZÁG

Mint kiderült, Olekorinko él és virul. A nyomdokaiban járó boszorkánymesterség ráadásul üzletileg is kifizetődőnek ígérkezett. De a módszereit Sabine csak a helyszínen tudta volna tanulmányozni. Minthogy Afrika nem a szomszéd utcában volt, egyelőre be kellett érnie azzal, amit már eddig is tudott.

Először ki kellett deríteni, hol tart a halottidéző iparágban a konkurencia. Sabine a panzióban az estét és a fél éjszakát piacelemzéssel töltötte. A munka deprimálta. Nemcsak azért, mert Allan folyamatosan rágta a fülét, amiért elvette a játékszerét, hanem azért is, mert szembesülnie kellett a ténnyel, hogy a halottidézés különféle változatainak piaca az elmúlt évben robbanásszerűen megnövekedett. A kínálat hatalmas volt. Az iparágba könnyű lenne újra beszállni, de nehéz volna üzletileg erős pozíciót kiépíteni attól függetlenül is, hogy Sabinének nincs tehetsége az erős üzleti pozíciók kiépítéséhez.

Julius hagyta Sabinét nyugodtan dolgozni, részben mert úgy gondolta, erre van szüksége, részben mert eközben ő a maga elátkozott spárgabizniszén törte a fejét. A panziós néninek volt egy öreg, vonalas telefonja, a hallban állt az asztalon. Igénybe vehette volna egy nemzetközi hívásra, amíg az asszony vásárolni ment, ha közben nem vesztette volna el azt a cédulát, amelyre Gustav Svensson telefonszáma volt felírva. Valószínűleg New Yorkban maradt a vendéglő asztalán.

Így, hogy nem volt száma Gustavhoz, és Gustavnak sem volt száma Juliushoz (akinek telefonja sem volt), nagyon megnőtt a valószínűsége annak, hogy a két társ soha többé nem találkozik. Julius még eltöprengett ezen egy ideig, és arra jutott, hogy ez nem valószínű, hanem biztos. Ezt több szempontból is nagyon sajnálta.

Egyrészt azért, mert megkedvelte ezt a svéd-indiai embert. Másrészt azért, mert szerette volna valami kemény tárggyal jól fejbe kólintani.

Miközben Sabine és Julius külön-külön elfoglalta magát a maga bajával, Allan talált egy díványt a panzió tévészobájában, amelyen kényelembe helyezkedett. Várta, hogy amíg Sabine rövid szüneteket tart a munkájában, visszakapja a tabletjét, és behozza a lemaradását a szörfölésben. Így tudta meg például, hogy a svédek elégedetlenek voltak a svéd posta szolgáltatásaival. Túl sok levelet kézbesítettek két nap alatt az előírt egy nap helyett. A posta újdította meg a problémát, hogy a gyakorlat helyett a szabályokat változtatta meg. Az új szabályzat szerint ezentúl *minden* levelet két nap alatt kézbesítenek. A kézbesítési biztonság színvonala hirtelen megközelítette a száz százalékot. Mindenki arra tippelt, hogy a posta vezetői elismerésben fognak részesülni.

Megtudta továbbá azt is, hogy a francia Nemzeti Front egyik vezetője egy észak-afrikai vendéglőben kuszkuszt evett. És még ízlett is neki! Ez mérhetetlenül hazafiatlan cselekedetnek számított. Azonnal kirúgták volna a pártból, ha önként nem távozik. Allan nem tudta pontosan, mi a kuszkuszt. Lehet, hogy ez az arab világ válasza a szalonnás sárgaborsó-főzelékre? Ha még túl sokat kell fogyasztania az utóbbiból, ő is megfontolja, hogy önként távozik. Hogy honnan, azt még nem tudja biztosan.

Mielőtt Sabine visszakérte volna a tabletet, Allan még arról is értesült, hogy a svéd haderő számára olyan drágán szereztek be az új helikopterflottát, hogy nem maradt pénz az üzemeltetésükre. De nagyon jól mutattak lenn a földön is.

Az éjszakai munka során Sabine összesen negyvenkilenc nőt és egy férfit regisztrált, akik mind ugyanazon a területen munkálkodtak, mint egykor anyja.

– Mire jutottál? – kérdezte Julius a közös reggeli közben.

Észrevette Sabine kedvetlenségét.

– Erre.

Részletezte is. Káprázik a szeme a sok angyalkártyától, tarotkártyától, ingától. A nőktől, akik távgyógyítást vállalnak. Akik

megnyitják a lelki elzáródásokat. Akik beszélnek az állatok nyelvén. Akik megjósolják a szerelmeket. Akik telepatikus útmutatást nyújtanak. Akik univerzális energiát közvetítenek az öt ujjukkal. Akik látják a múltat, a jelen és a jövőt eleven parázspan, kávézacspan vagy üveggömbben.

– A múltat nem nehéz látni – mondta Allan. – Én is láttam, amíg nem kezdett romlani az emlékezetem. A jelen az meg a jelen, vagy nem?

A dolog nem ennyire egyszerű. A múlt párhuzamos történésekből áll, amelyek együttesen hozzák létre az egyes ember jelenét, és erre készülnek az illető jövőjével kapcsolatban is.

– Ha nincsenek megfelelő ismereteid a körülötted lévő őrangyalokról, akkor lelkileg elvesztél. Ha pedig rossz energiák töltik be otthonodat, még nagyobb bajba kerülsz.

Julius már régóta tudta, hogy Sabine lelkileg éppolyan elveszett, mint ő. Allanról nem is beszélve. De az üzlet az üzlet. Sabine a spiritizmusnak vajon melyik válfaját részesítené előnyben?

Na, ez itt a kérdés. Azzal a relatíve jó hírrel szolgálhat, hogy a médiumok közül kevesen foglalkoznak a kísértetekkel, a szelleműzéssel és a másik oldallal való kommunikációval. Sabine lát némi üzleti lehetőséget anyja egykori szakterületén.

Allan pedig azzal a jó hírrel szolgált, hogy a másik oldal létszáma nemrégiben egy fővel növekedett. Felolvasta a tabletből a hírt egy száztizenhét éves üzveg parasztasszonyról, aki úgy halt meg, hogy az egyetlen tehene véletlenül ráült.

Sabine úgy érezte, hogy a vénember napról napra jobban fárasztja. Lehet, hogy tehenet kellene venni neki a százkettedik születésnapjára, és aztán remélni a legjobbakat?

SVÉDORSZÁG

A stockholmi terrortámadás után egy nappal az *Eskilstuna-Kuriren* az eseményektől alig száz kilométer távolságban lévő helyi rendőrség megdöbbentő inkompetenciájáról adott hírt. A terroristák hisztérikus üldözése közben a rendőrség képes a legártatlanabb állampolgárokat is terrorizálni. Nem kímélik a halottakat sem (hogy a koporsóban nem volt halott, arról Bella Hansson nem tett említést, az eleven holttestről pedig nem volt tudomása).

Az egyes rendőrök és a rendőrség vezetése a szövegben ostoba fajankók gyülekezeteként jelentek meg, akik nem tudnak különbséget tenni fontos és kevésbé fontos dolgok között. Lecsapni egy ártatlan halottaskocsira? Mi jöhet még ezután?

A cikkből metsző gúny áradt, bár a vége felé kissé leült. És kicsit hosszúra sikerült. Ezért Bella az utolsó percben kihúzta azokat a mondatokat, amelyben a rendőrség hangoztatta, hogy az intézkedés, ami egyébként nem is volt intézkedés, abból a gyanúból indult ki, hogy az előállított embereknek *van* valami közük a fővárosi terrorcselekményhez.

Fafejű rendőrökről szóló sztorikat szívesen olvas a vidéki lapok közönsége.

Fafejű rendőrökről szóló sztorikat szívesen olvas az országos lapok közönsége is.

A stockholmi lapok esti kiadásai rögtön lehozták az egész beszámolót a halottaskocsiról.

Ebből két dolog is következett.

Az egyik az volt, hogy egy nyilvánvalóan egyáltalán nem fafejű rendőr Märstában észrevett egy lehetséges összefüggést. Egy nappal korábban ő foglalkozott egy koporsókészítő műhely ellen indított fegyveres támadás ügyével, és az új információ talán

felhasználható lesz a nyomozásban. Egy-két telefont kell még ehhez lebonyolítania.

A másik az volt, hogy az Árja Szövetség valamennyi tagja – vagyis Johnny Engvall – most már biztosan tudta, hogy akiknek mindenképp meg kell halniuk, valahol vidéken utazgatnak Svédországban.

– Dél felé iszkoltok, rohadt disznók? – mondta magában. – Mellékutakon?

Először mosolyogva ismerte el magában, hogy mennyi esze van. Aztán rájött, hogy Svédország déli felében nagyon sok mellékút van. És a nyom már kezdett kihűlni.

Johnny többet akart tudni, mint amennyit a riporter megírt a cikkében.

SVÉDORSZÁG

Folytatódtak az előkészületek az üzlet beindítására. Miközben a százegy éves Allan elmagyarázta a hatvanhat éves Juliusnak, hogyan kell a találatokat maximalizálni a megfelelő célcsoportban a Facebook-hirdetéseken, Sabine bevásárlókörra indult a halottaskocsival, hogy ingákat, kristályokat, varázspálcákat és mirhaillatú füstölőket vegyen. Tisztában volt cégük korlátozott anyagi lehetőségeivel. Inga céljára egy mérőönt vásárolt az egyik barkácsáruházban. Varázspálcát maga faragott egy letört faágból, amelyet a panziójuk kertjében talált. Kristálynak az élelmiszerboltban vásárolt nagy szemű Himalája-sót. A mirhaillatról egy olajlámpa segítségével kívánt gondoskodni, amelynek a tartályába kilenc rész olaj mellé egy résznyi ráklevest kell tölteni. A lámpának az volt a titka, hogy dupla kanóccal kellett működtetni: az egyik égett és világított, a másik csak izzott és füstölt.

A panzió tulajdonosnője kíváncsian nézegette Sabine munkaeszközeit, és óvatosan érdeklődött, hogy a temetkezésivállalkozó-asszony ezeket mire kívánja használni. Sabine lényegében az igazságnak megfelelően válaszolt: hogy ők nemcsak temetkezési vállalkozók, hanem van egy másik, különleges vállalkozásuk is, amelyben kapcsolatot teremtenek azokkal, akiket épp eltemettek. Lundbladné asszonyt az információ egészen fellelkesítette. Temetkezésivállalkozó-asszony ezek szerint kapcsolatot tudna létrehozni Börjével?

A panziósnő, amióta elszállásolta őket, többször is szóba hozta néhai férjét. Szinte még egy napja sem laktak ott, Sabine már mindent megtudott a férj múltjáról, amit tudni érdemes, például azt, hogy már tizenöt éve halott. A szellemidézés gyakorlatában a háttérinformációk a legfontosabb kellékek.

Miért ne? Nekik is jót tenne egy főpróba, mielőtt élesben beindítják az üzletet.

A bemutató nagy hatással volt Allanra és Juliusra. Ha nem tudták volna, mi történik, azt hitték volna, hogy valóban a halott öregember beszélget özvegy feleségével Sabine segítségével. A férj biztosította özvegyét az iránta érzett örök szerelméről, és úgy tűnt, igazán elszomorodott, amikor megtudta, hogy meghalt a macskájuk nyolc évvel ezelőtt, tizenhat éves korában. Felesége nyomatékos kérésére megígérte, hogy leszokik a dohányzásról.

Nagy siker lehetett volna, ha a panzió tulajdonosnője nem kap szívgörcsöt, amikor elhunyt férje közölte vele, hogy annyira vágyik utána, hogy minden este sírva alszik el.

– Ajjaj – mondta Julius, amikor az asszony arccal előre az asztalra dőlt.

Sabine rémülten felugrott a szeánszszékből, és felgyújtotta a mennyezeti lámpát, miközben Julius alaposabban megnézte a panziósnőt.

– Meghalt? – kérdezte Sabine.

– Úgy néz ki – mondta Julius.

Az egyetlen ember, aki nyugodt maradt a kialakult helyzetben, Allan volt.

– Akkor hamarosan újra együtt lesznek – mondta. – Ha nem igaz, amit az öreg a dohányzásról mondott, akkor jobb, ha gyorsan eldobja a cigit.

Sabinét bosszantotta Allan tiszteletlensége, azt mondta, most már biztos benne, hogy Allan nem teljesen normális. Összeszedte a holmiját, és azonnali válságtanácskozást hívott össze a konyhában. A panziósnőt egyelőre ott hagyták, ahol volt.

Sabine összeráncolt homlokkal, Julius papírral és tollal a kezében, Allan pedig szólásszabadsági jogától megfosztottan foglalt helyet a konyhaasztalnál.

– Itt nem maradhatunk – mondta Sabine. – De hova menjünk, és miért?

Julius megdicsérte Sabinét a pazar előadásért, biztos benne, hogy ezzel sok pénzt lehet keresni. Olyan helyen, ahol elég nagy a

fogyasztói közeg. Gyorsan kell dönteniük. Felírta a papírjára *Stockholm* nevét. A következő sorba *Göteborg* került. Az alá pedig *Malmö*.

Stockholm rögtön kihullott a rostán, ott túl sok a náci. Julius odaírta melléje: „nem”.

És Göteborg? A második legnagyobb város Svédországban? „Talán”.

Vagy Malmö? Koppenhága közvetlen közelében. A híd két oldalán összesen majdnem négymillió ember él.

Julius odaírta: „igen”. Az úti célt két igen és egy érvénytelen szavazattal elfogadták. Már csak azt kellett eldönteniük, hogy mit csináljanak a halott asszonnyal.

– A rendőrséget ne hívjuk fel – mondta Julius.

Ha bejelentenek egy halott vénséget egy nappal azután, hogy ugyanebből a kategóriából egy élőket szállítottak egy koporsóban, abból semmi jó nem sülni ki.

Julius belenézett a panziósnő előjegyzési naptárába. Két nap múlva két vendéget várt Görögországból. Annál tovább nem kell egyedül lennie.

– Aki egyszer meghalt, az meghalt – mondta Julius. – Arra a továbbiakban már nincs szükség.

Ezt is eldöntötték. Lundbladné asszony marad ott, ahol van.

– Jó döntés – mondta Allan.

– Téged meg ki kérdezett? – mondta Sabine.

* * *

Holmlund felügyelő hétvégéje már a kutyáké lett. Szinte megbánta, hogy nem kasztlizta be azt a koporsóval furikázó három lóköttöt. Már a vasárnap délutáni kávézás előtt is igénybe vették az idejét és a gondolkodását két telefonhívás formájában, egyik furcsább volt, mint a másik.

Először egy öregasszony hívta egy környékbeli panzióból. Feldúltan az iránt érdeklődött, tehet-e feljelentést három személy ellen gyilkossági kísérlet miatt. A három szóban forgó személy a panziójában szállt meg, és meginvitálták egy szeánszra azzal, hogy

beszélhet a férjével. Amikor ő a nagy megrázkódtatástól elájult, otthagyták az asztalnál, és eltűntek.

– Várjon egy kicsit! – mondta Holmlund felügyelő. – Kit akartak meggyilkolni? Magát? Vagy a férjét? Vagy kicsodát?

– Engem, természetesen. A férjem már halott.

– Mióta? Hát nem beszélt vele?

A felügyelő a jelek szerint nem volt jártas a szellemidézésben.

A panziósnő elmagyarázta. Amikor a férje, aki már tizenöt éve halott, elmondta, hogy mennyire hiányzik neki, úgy érezte, kifut a vér a fejéből, és másra már nem emlékszik. A médium és a másik kettő valószínűleg azt hitte, hogy meghalt, de ő nem hal meg ilyen könnyen. Őt kemény fából faragták, és most elégtételt akar.

Holmlund felügyelő pedig a lényegre szeretett volna koncentrálni. De ezt nem mondta. Inkább elmagyarázta, mit tart erről a jog: ha valaki, aki nem halt meg, beszél valakivel, aki meghalt, majd ezek után elájul, az nem minősül gyilkossági kísérletnek. A helyzet, ha a felügyelő jól értette, nem minősül semminek. A hétköznapi bolondériáknak nincs büntetőjogi következményük.

– Sajnos – tette hozzá.

Alighogy letette a telefont, újra csengeni kezdett.

Ezúttal egy férfi jelentkezett, és úgy mutatkozott be, hogy ő egy „aggódó állampolgár”. Többet szeretne tudni arról, mi történt tegnap a halottaskocsira való rajtaütés során.

A felügyelő úgy döntött, elmondja, mi történt, mert az aggódó állampolgárok könnyen át szokták minősíteni magukat elégedetlen állampolgárokká, ami aztán sokkal több munkát jelent annak, aki csak meg akarja úszni az egészet. Egy halottaskocsiról volt tehát szó és a benne utazó három személyről, akik fennakadtak egy rutinellenőrzésen, és egy előállításról, ahol tisztázták a tényállást. *Rajtaütésnek* ezt semmiképp nem lehet nevezni.

Az aggódó állampolgár nem tágított. Tudni akarta, hová ment a halottaskocsi a kihallgatás után.

Mi ütött az emberekbe? Egy felügyelőnek nincs erre ideje! Mi volna, ha összepárosítaná az öregasszonyt az aggódó állampolgárral, hogy inkább egymást boldogítsák őhelyette? Kitűnő ötlet!

– Nem lehetetlen, hogy akik után érdeklődik, Eskilstuna közelében töltötték az éjszakát. Ha bővebb információt szeretne, kérem, hívja fel Lundbladné asszonyt, a Kliphällen panzió tulajdonosát. Derék asszony, biztosan sok mindenről tudnak majd beszélgetni.

Klik. Az aggódó férfiú letette a kagylót. Ezek szerint már nem aggódik annyira. Nagyon helyes.

Johnnynak eszébe se jutott, hogy felhívja Lundbladné asszonyságot. Viszont elmegy hozzá. És a három vendégéhez, ha még ott vannak. De miért három? Sabine Jonsson és Allan Karlsson és még kicsoda?

Mindegy. Majd megkéri, hogy mutatkozzon be, mielőtt végez vele.

Egy hét telt már el Kenneth balesete óta és egy nap a félbeszakadt temetés óta. Johnnynak nagyon hiányzott a bátyja.

* * *

Irány Malmö. Ketten elöl ülnek, a harmadik hátul fekszik a fekete tabletjével a koporsóban, amelynek lezárt fedelén frissen fűrt lyukak biztosítják a szellőzést. Az 55-ös úton haladtak.

Strängnästől délre Allan kis időre kinyitotta a koporsó fedelét.

– Ezen a környéken laktam, mielőtt be akartak zárni a malmköpíngi idősothonba. Kár, hogy felrobbantottam a házamat, most megnézhattük volna.

– Felrobbantottad a saját házadat? – kérdezte Sabine.

– Ne törődj vele – mondta Julius.

Malmköpíng után a trió visszakanyarodott az E4-es autópályára, ezúttal Norrköpíngtől északra. Onnan dél felé mentek tovább az ország legforgalmasabb autópályáján.

Allan látta, hogy Sabine és Julius többnyire letorkolja, ha mondani akar valamit, kivéve, ha a terrortámadásról beszél. Ami a

fővárosban történt, az mind a hármukat érintette.

Elmondta, hogy az egész országot erősen foglalkoztatja a tragikus és megrázó esemény. Több ember meghalt, a terroristát elfogták, a tettét beismerte azzal a kiegészítéssel, hogy Allah a legnagyobb mindenek közül. Allan nem tudta, hogy Allah milyen mértékben felelős a terrortámadásért, az isteneknél ezt soha nem lehet tudni, mindegyik másféle. Az egyik például a Biblia szerint kioltotta tíz fiatal életét, mert fogadást kötött a Sátánnal.

Sabine nem hallott még róla, de Julius igen.

– Jób könyve, Ószövetség – mondta.

Többet nem mondott. Borzongva idézte fel zsarnoki apja emlékét, aki ötvenkét évvel ezelőtt arra kényszerítette, hogy konfirmáljon. A gyerek, aki volt, ideje nagy részét ugyan Bibliák ellopásával és eladásával töltötte (darabját huszonöt öréért adta, kettőt negyvenért), valami mégis megragadt benne.

A nemzetközi sajtó arról írt, hogy Svédország ezennel elvesztette ártatlanságát. A földi paradicsom elnyerte büntetését, amiért nagylelkűen befogadta az úgynevezett menekülteket.

Allan olvasás közben motyogva kommentálta a híreket. Svédország ártatlanságát csak az ő rövid földi életének idejében is sokan megtépták: a hajókat robbantató baloldaliak, a szerkesztőségeket robbantató jobboldaliak, a követségeket robbantató Vörös Hadsereg Frakció-tagok. Meg az, aki el akart rabolni és ládába akart zárni egy svéd minisztert. Meg azok, akik összevissza kószálnak az országban, és találomra lödöznek a külföldiekre, amíg el nem kapják és le nem csukják őket.

Ezekben annyi volt közös, hogy mindegyikről tudni lehetett, miért csinálja azt, amit csinál. Még arról is, aki azért ölte meg a svéd külügyminisztert, mert hangokat hallott. Azt az egyet nem lehetett csak tudni, hogy az az ember mit gondolt, aki a miniszterelnököt lőtte le a nyílt utcán. Részben azért nem, mert már ő is meghalt, részben pedig azért nem, mert talán valaki más volt a tettes.

Szomorú ügyek, természetesen, egytől egyig. De az *ártatlanságát* Svédország, Allan szerint, már a vikingkorban elveszítette.

– Mit motyogsz ott hátul? – kérdezte Julius.

– Nem is tudom – felelte Allan.

Minden könnyebb volt a tablet előtti időkben.

Unalmasabb. De könnyebb.

A százegy éves ember tovább szörfölt. Mostanában ezzel töltötte az életét.

A smålandi Alvestában a szemétszállítók okoztak problémát. Valaki észrevette, hogy az önkormányzat köztisztasági cége, az Alvesta Renhållnings AB rövidítése már harmincöt éve az, hogy ARAB. A polgárok az önkormányzathoz intézett beadványukban felháborodva tették szóvá, hogy a rövidítés azt sugallja, hogy az araboknak rossz szaguk van.

A hír olyan mértékben ínyére volt Allannak, hogy feltétlenül el akarta újságotlani a többieknek.

– Nincs jobb dolguk az embereknek? – kérdezte Julius.

– Alvesta nincs túl messze innen – mondta Allan. – Nem nézzük meg?

– Mit? – kérdezte Sabine.

Allan nem tudta igazán megmondani, úgyhogy nem válaszolt. De hálából a köztisztasági hírért megsimogatta a fekete tabletjét. Minden meg van neki bocsátva.

Mentek tovább dél felé. Värnamo környékén rájuk esteledett. Allan tabletjének segítségével Sabine talált egy újabb, egyszerű panziót. Egy idősebb nő vezette, hasonló ahhoz, aki nemrég arccal az asztalra esett.

– Ennek az újnak nem rendezünk szeánszot, ugye? – mondta Julius.

SVÉDORSZÁG

Este volt már, amikor Johnny Engvall behajtott a Klipphällen panzió udvarára. Nem állt halottaskocsi a ház előtt, későn érkezett.

A panzió tulajdonosnője, aki tehát nem halt meg a szeánszasztalnál, a konyhában állt, és épp egy újabb adag sárgaborsó-főzeléket főzött, amikor a váratlan vendég belépett.

A náci nem akarta azonnal megrémíteni az öregasszonyt. Mielőtt kifacsarja belőle, amit tud, gondolta, ad neki egy esélyt, hátha magától is elmondja.

– Szép jó estét kívánok – mondta viszolyogva a saját barátságos hangjától.

– Jó estét magának is! – felelte Lundbladné asszony. – Szállást keres éjszakára?

A sárgaborsó-főzelék volt Johnny kedvence. Jóízű, eredeti svéd étel. Legjobb egy csipetnyi mustárral, ropogós kétszersülttel és egy pohár finom tejjel.

– Még az is lehet – mondta. – Volna valami harapnivaló is?

Az asszony az asztalhoz invitálta. A főzelék majdnem készen volt. Amíg megterített kettőjüknek, azt mondta, örül, hogy nem lesz egyedül, mert borzalmas napja volt, nem is hinné a vendég úr.

És elmesélt mindent, Johnnynak kérdeznie sem kellett.

Tegnap három rémes alak állított be hozzá, és ha hiszi, ha nem, halottaskocsival jöttek. Alig néhány órával azelőtt, hogy az ifjú vendég úr megérkezett, szeánszot rendeztek neki, felajánlották, hogy beszélgethet az elhunyt férjével. Minden jól ment, de amikor ő az izgalomtól elájult, a gazemberek magára hagyták. Szavak sincsenek az ilyen istentelen viselkedésre.

Johnny voltaképpen azt akarta rögtön megkérdezni tőle, nem tudja-e, hová mentek, de meggondolta magát.

– Szeánszot? – kérdezte. – Maga tényleg beszélt a férjével?

– Bizony beszéltem. A mennyországba került, most már tudom. És képzelje, leszokott a dohányzásról. Az én drága, egyetlen Börjém már nem dohányzik!

A náci Johnnyt már másodszor kerítette hatalmába az egyszerre csodálatos és képtelen gondolat, hogy talán kapcsolatba léphetne Kennethel a túlvilágon. Ezúttal nehezebben hessegette el magától.

A főzelék mesés volt. Az öregasszony haja bizonyára szőke volt, mielőtt megőszült, ez is sokat nyomott a latba.

– Maga fantasztikus szakácsnő, én mondom. De mondja, nem tudja, hová mentek azok a rémes alakok?

Nem, hát honnan tudná? Hiszen nem volt magánál, amikor eltávoztak.

– Értem. Elvittek magától valamit? Vagy itt hagytak valamit?

Nem, ezek nem tolvajok. Az egyetlen nyom, amit maguk után hagytak, egy papírdarab volt a konyhapulton.

Átnyújtott a férfinak egy A4-es lapot. Ez állt rajta:

Stockholm – Nem.

Göteborg – Talán.

Malmö – Igen.

Malmö!

Oda tartanak éppen.

– Kedves fiatalember, nem kér még egy kanállal? – kérdezte a panziósnő.

– Nem, nem kérek, te vén kurva – mondta Johnny, és kiment. Határozottan jó érzést keltett benne az utolsó mondat.

SVÉDORSZÁG

– Rég nem hallottunk Trumpról, mi van vele? – kezdte a társalgást másnap reggel Julius.

Ideje elindulni, még százötven kilométert kell megtenniük Malmöig. Hogy hol fognak lakni, ha megérkeznek, szintén a megoldandó feladatok közé tartozott. De egyszerre csak egyet. Julius arra gondolt, ha gyorsan túlesnek Allan tabletjének hírein, hamarabb térhetnek rá a fontosabb dolgokra.

– De jó, hogy kérded – mondta Allan. – Már épp arra gondoltam, hogy ma átugorhatjuk a híreket, tekintettel szorongatott helyzetünkre. Természetesen történt mindenféle, amíg aludtunk, vagy amíg ti, nem tudom, mit csináltatok alvás helyett, hallottam valamit a falon át.

– Térj a tárgyra – mondta Sabine.

Na igen, Trump. Új kommunikációs igazgatót nevezett ki, aki azonnal azt kommunikálta, hogy a stábjából mindenki ki van rúgva, mire őt magát rúgták ki.

– Köszönjük – mondta Julius. – Akkor menjünk tovább, és...

– Várj! Ez csak a háttérinformáció. Állítólag az, aki kitalálta az elnök „minél több alkalmazottat kirúgni minél rövidebb idő alatt” stratégiáját, nem más, mint a barátunk, Bannon.

– A barátunk kicsoda?

– Steve Bannon. A stratégiai főtanácsadó. Az a kipirosodott arcú, dühös ember, aki New Yorkban, a repülőtéren várt minket.

– Igen? Így hívták? Nem tudtam, hogy az elnök főtanácsadója.

– Nem is az. Már nem.

* * *

Malmö egyre közeledett. Julius elbóbiskolt elől az utasülésen. Allan is elaludt hátul a koporsóban, mindig készen arra, hogy halottnak tettebbe magát, ha felébrednek. Sabine magára maradt a gondolataival. Nem jó érzés új üzleti vállalkozásba fogni Svédországban, ahol magukra haragítottak egy nácit. Külföldön biztonságosabb volna. Na, de hol? Melyik országban? Nem elég kapcsolatba lépni valakivel a másik oldalról, érteni is kell, hogy mit mond. Az üzleti bizonytalanságokról nem is beszélve.

Máris visszakanyarodott ahhoz a gondolathoz, ahonnan elindult.

Olekorinko. A varázsló. Vagy *mgangan*, a helyiek nyelvén. Akiről Gertrud mama olyan sokat beszélt. Meg a páratlan üzleti lehetőségről.

Afrikában.

A rohadt, bűdös életbe.

Némán szitkozódott. Julius azonban meghallotta a csendet, és felébredt.

– Mire gondolsz? – kérdezte.

– Semmire.

Sabine nem látott más megoldást, mint követni az Allan és Julius által kidolgozott és előkészített elképzelést és a Facebook-kampányt, ahol őt mint Esmeraldát, a médiumot vezetik be a piacra, és székhelyül Malmőt jelölik meg – amely hatszáz kilométernyi távolságban van a dühöngő, stockholmi nácitól, de amelyet híd köt össze a hatalmas koppenhágai piaccal.

* * *

Nem könnyű üzlethelyiséget találni annak, aki fenn van a radarképernyőn. Vagy éppen lakást. A megoldás az lett, hogy Juliusnak kellett vállalnia bizonyos kockázatot, ő volt közülük az egyetlen, aki nem szerepelt semmilyen lakhelynyilvántartásban. Akadt néhány bérelhető lakás a környéken, többek között egy háromszobás Rosengård déli részén, havi hatezer koronáért, alig hét kilométernyire Malmö belvárosától. A hely nem tartozott a város legjobb környékei közé, de épp ezért volt elérhető a barátok

számára. Megvenni egy lakást a belvárosban három-négy millióért szóba sem jöhetett.

Juliuszt kitették a kocsiból az önkormányzat lakáshivatalánál (amely a kiszemelt lakástól eltérően nem Rosengårdban volt), ahol bejelentette lakásigényét.

Amit a legnagyobb megdöbbenésére elutasítottak.

– Tartani kell magunkat a szabályainkhoz – mondta a hivatal képviselője, egy negyvenes éveiben járó nő.

– Miféle szabályok azok? – kérdezte Julius, aki nagyjából minden szabályt gyűlölt.

– Nos, ha jól értem, magának nincs állandó lakcíme és rendszeres jövedelme, és hát ezek nélkül nehezen lehet lakásbérlethez jutni.

Julius csodálkozva nézett a nőre.

– Hiszen éppen ez az, az állandó lakcím, amit szeretnék megszerezni. Mégsem jelenthetem be magam valahova, mielőtt megkapnám. Nem így van?

– De igen, így van – mondta a nő. – Az életkora alapján felételezem, hogy eddig is lakott valahol, csak ez éppen nem derül ki az űrlapból, amelyet kitöltött, és a nevét sem találok sehol az adatbázisban.

Micsoda ország! Itt *semmi* nem maradhat titokban? Azt még én dönthetem el, hogy milyen fogasztát vegyek? De ezt nem mondta ki.

– Nézze, kisasszony – mondta inkább. – Diplomata vagyok a külügyminisztériumban, és a kubai válság óta nincs állandó lakcímem Svédországban. Képzelteri, mennyi ideje gyötör a honvágy. De ilyen pocsékul még soha nem éreztem magam, mint most, hogy egy önkormányzati lakáshivatal szóba sem akar állni velem.

Előhúzta a svéd diplomataútlevelet, és kitette az asztalra.

A nő megnézte. Kinyitotta. Először nem szólt semmit. Aztán ezt mondta:

– És a rendszeres jövedelem? Meg kell értenie, uram, hogy...

– Svédországban természetesen nem volt jövedelmem – mondta Julius, és érezte, hogy kezd lendületbe jönni. – De ha

megnézi a Bank of Investment ügyfélbázisát a Seychelle-szigeteken, meg fogja találni, amit keres.

Julius nagy szerencséjére a nő azonnal meghátrált. A bank nevét most találta ki, a Seychelle-szigetek nevét leírni sem tudta volna, ha a nő megkéri rá.

– Azt hiszem, értem a diplomata úr dilemmáját – mondta a nő tétován. – Megnézem, mit tehetek önért.

– Siessen, legyen szíves, jetlagem van – mondta Julius. – Most érkeztem a svéd követségről, New Yorkból. Akarom mondani Washingtonból.

Alig egy percig volt benn a főnökénél. Bármilyen furcsának tűnt is, hogy egy diplomata Rosengårdban akar lakni, a lakáshivatal úgy döntött, hogy szívesen látja. Még büszkék is lehetnek rá.

– Úgy döntöttünk, eltekintünk tőle, hogy a diplomata úr nem tud számot adni a rendszeres jövedelméről, és hozzájárulunk, hogy kibérelje a szóban forgó lakást, ha kifizet három havi lakbért előre. Remélem, nem túl sok?

* * *

A hámoszobás lakás a földszinten volt egy négyemeletes házban. Az egyik szobát Allan kapta meg, a másikat Julius és Sabine, a nappalit és a konyhát pedig szeánszok rendezésére és lelki tréningek tartására fogják használni. Használt bútorokat vettek, kétszer kellett fordulniuk a halottaskocsival, amíg minden a helyére került. Előzőleg Julius és Sabine, a sötétség leple alatt, behozta a rózsákkal díszített fehér koporsót a lakásba.

– Jól mutat a szeánszszobában – mondta Sabine elégedetten.

– Nem tudom eldönteni, hol aludjak – mondta Allan. – A szobában, amit kaptam, van ugyan redőny az ablakon, mégis hiányozni fog a koporsó. Le lehet csukni a fedelét...

– Aludj csak az ágyban, amit vettünk neked – mondta Sabine. – És csukd magadra az ajtót.

SVÉDORSZÁG

Amikor újra hétköznap lett, a märstai rendörség felügyelője, Viktor Bäckman felkereste Holmlund kollégát Eskilstunában, akit szinte meg sem lepett, hogy a koporsóval furikázó társaság tagjait valaki le akarta löni. Sőt, majdhogynem szimpatikusnak tartotta a merénylőt. A kolléga kérdéseire mindent elmondott, amit tudott, és sok szerencsét kívánt neki.

Allan Karlsson, Julius Jonsson, Sabine Jonsson.

Viktor Bäckman érdeklődéssel hallgatta az új információt.

Ketten a svéd diplomáciai testület tagjai. Legalább ketten szintén aktív tagjai egy Märstában működő koporsókészítő cégnek. Amelyre tehát valaki legalább hatvan lövést adott le. Mire a diplomaták nem jelentették az incidenst a rendörségnek, hanem Eskilstunába mentek, ahol fennakadtak egy rendőri ellenőrzésen. A három közül az egyik egy koporsóban feküdt. Nagyon is elevenen.

Mi folyik itt?

A három közül egyik sem gyanúsítható bűntény elkövetésével, de azért Bäckman felügyelő szívesen beszélne velük.

Sabine Jonssonnak és Allan Karlssonnak a märstai üzlet az állandó lakhelye, Julius Jonsson pedig aznap jelentkezett be egy malmói lakásba. Tisztázó beszélgetést kellene folytatnia Jonssonnal. Csak előbb még be kell fejeznie a keresgélést ott, ahol esetleg még van keresnivalója.

Viktor Bäckman elvetette a titkosrendörség, a Säpo megkeresésének gondolatát, a rendörség kérdéseire úgyse válaszolnak soha. Inkább a külügyminisztériumot hívta fel, hogy megtudja, valóban létező személy-e a két diplomata: Allan Emmanuel Karlsson és Julius Jonsson, akinek csak egy keresztneve van.

A felügyelőt a telefonkezelő újabb és újabb mellékekre próbálta bekapcsolni. Várnia kellett előbb egy percet, azután hármat. Végül kapcsolták.

– Margot Wallström, miben állhatok rendelkezésére?

Bäckman felügyelő az ámulattól egy pillanatig szóhoz sem jutott, de hamar összeszedte magát. Azzal kezdte, hogy elnézést kér a külügyminiszter asszonytól, nem akarta zavarni. Csak két személy, két diplomata személyazonosságának tisztázása miatt telefonál, az egyiknek Karlsson, a másiknak Jonsson a neve.

A külügyminisztériumban egyébként nem Margot Wallström veszi fel minden alkalommal a telefont, csak most kapta fel gyorsan, amikor meghallotta, hogy Karlsson és Jonsson neve kering a folyosókon, és a szolgálatban lévő beosztottak nem találják őket sehol a nyilvántartásban. Gondolta, legjobb lesz, ha közbelép, mielőtt valami jóvátehetetlen történik.

– Meg tudom erősíteni, hogy a két úr létezik, és hogy diplomatákról van szó – mondta Margot Wallström. – Van valami probléma?

– Nem, nem – mondta Bäckman felügyelő. – Csak annyi, hogy valaki automata fegyverrel próbálta lelőni őket, aztán pedig eltűntek.

Margot Wallström a lelki szemével látta, hogy a karrierje a semmibe foszlik. Lehet, hogy sorsukra kellett volna hagyni ezt a két csudabogarat Phenjanban? Nem, bármi folyik is itt jelenleg, az alternatíva az lett volna, hogy Kim Dzsongun a meglévő bombáinál is erősebb bombákra tett volna szert. Ez fontosabb volt annál, hogy...

– Mit mond, mit csinált valaki? Rájuk lőtt? És ők visszalöttek?

Bäckman felügyelő részletesebben is ismertette a tényállást. A diplomaták nem lőttek vissza, és semmi jele annak, hogy megsebesültek volna. Nyolc koporsót viszont kilyuggattak a golyók. És egy laptopot is.

A történet éppoly valószínűtlen volt, mint a benne szereplő személyek. Legjobb védekezés a támadás, gondolta Margot Wallström, és magában azért fohászzkodott, hogy az ügyet baj nélkül megússza.

– Magát Bäckmannak hívják? Helyes. Először is le akarom szögezni, hogy külügyminiszteri minőségemben nem kívánom

Bäckman úrtól átvenni a munkáját. Ha a Karlsson és Jonsson nevű két diplomata valamilyen büntett elkövetésével gyanúsítható, magának joga, sőt kötelessége alaposan kivizsgálni az ügyet. Ha viszont nem, akkor megoszthatok magával egy bizalmas információt.

Bäckman felügyelő megismételte, hogy a két urat nem gyanúsítják semmivel, de azért ő szívesen elbeszélgetne velük.

– Ebben sajnos nem segíthetek magának – mondta Margot Wallström. – Utoljára New Yorkban találkoztam egyikükkel egy titkos találkozón Trump elnökkel. Bäckman úr természetesen azt kezd ezzel az információval, amit akar. De ha kívánhatok valamit, azt kívánom, hogy tartsa meg magának, a világbéke érdekében.

Viktor Bäckman már megbánta, hogy felhívta a külügyminisztériumot. Margot Wallström épp most adta kezébe a világbéke ügyét. Ezt a megtiszteltetést az ellenségének sem kívánta volna.

– Értem, amit külügyminiszter asszony mond – mondta Viktor Bäckman. – Csak ismételni tudom, hogy a diplomata urak nem gyanúsíthatók bűncselekmény elkövetésével, és nincs okom vizsgálatot indítani az ügyükben. De ha megengedi külügyminiszter asszony, megragadnám az alkalmat, és megkérdezném, van valami elképzelése arról, hogy ki vagy kik akarhatták lelőni őket?

Az igazság az volt, hogy Margot Wallströmnek erről a leghalványabb sejtelme sem volt.

– Sejtelmem sincs – mondta. – Fontolgom, hogy megkérdezem Trump elnököt vagy Guterres főtitkár urat, nincs-e valami ötletük. Ha esetleg volna, mondhatom nekik, hogy vegyék fel a kapcsolatot Bäckman úrral?

Vaktában lőtt. De talált.

– Isten ments, még mit nem – csúszott ki Viktor Bäckman száján.

Még csak ez hiányzik! Viktor Bäckman nemrég kérte meg a barátnője kezét. A jegyesével golfutazásra készülnek Portugáliába. A szabadidejében edzőként irányítja a Märsta SC női futballcsapatát, akikkel épp az előző ősszel nyerte meg a helyi bajnokságot. Egyszer egy héten esti tanfolyamra jár, vezetéstudományt és szervezéselméletet tanul abban a reményben, hogy ezzel

megkönnyítheti jövőbeli előléptetését. Minden hónap utolsó szombatján pókerezik és sörözik a haverjaival.

Nincs felkészülve rá, hogy mindezt feláldozza csak azért, hogy úgy vonulhasson be a történelmi emlékezetbe, mint aki miatt kitört a harmadik világháború.

– Bocsánat a heves reagálásért, külügyminiszter asszony. Azt hiszem, nem folytatom tovább ezt a vizsgálatot. Legalábbis egyelőre. De birtokában vagyok Jonsson úr lakcímének, ha szüksége lenne rá. Egy malmői címről van szó.

Margot Wallström legszívesebben kitörölte volna az életéből Allan Karlssont és spárgatermesztő barátját. De ezzel gyanút ébreszthetne maga iránt.

– Nagyon helyes, adja csak meg – mondta. – Hátha Theresa May is akar Jonssontól valamit, és akkor jó, ha tudjuk a lakcímét.

Az angol miniszterelnök? Mi ez az egész? Nem, Viktor Bäckman nem akarja tudni. Nem. Akarja. Tudni. Inkább megadta Wallström miniszter asszonynak a címet, majd gyorsan elbúcsúzott tőle, és sietős léptekkel elindult a női focicsapat edzésére. Negyven perccel hamarabb ért az edzőterembe, mint a csapat tagjai.

Margot Wallströmöt furdalta a lelkiismeret Theresa May miatt. De nem hazudott, még ha kicsi is az esélye annak, hogy May akarjon valamit Julius Jonssontól. Részben azért, mert sejtelve sincs Jonsson létezéséről, részben pedig azért, mert ideje legnagyobb részét országa szétszerelésével tölti.

SVÉDORSZÁG

A svéd és dán nyelvű átfogó Facebook-kampány az első héten hét találatot eredményezett, és ebből négy fix előjegyzés született. Egy Dániából, három Svédországból.

Az ajánlat kapcsolatlétesítésre szólt a másik oldallal, vagy segítségre a kellemetlenkedő kísértetekkel szemben. A szeánszok helyszíne a médium lakása Rosengårdban, ára alkalmanként háromezer korona. A kísértetek kiűzését és a hasonló aktusokat a kísértetek tartózkodási helyén kell tartani, ilyen esetben az alapdíjon kívül az utazás és a szállás költségeit is fedezni kell Esmeralda és a segédje számára.

A négy első előjegyzés mind kapcsolat létrehozását kérte a kuncsaft és egy közeli, elhunyt hozzátartozó között. Mind a négy eljött Rosengårdba. Három szeánsz jól sikerült. A negyedik egy halászt akart megidézni, aki a napokban a tengerbe veszett. Kétségbeesett barátnője szeretett volna még egyszer utoljára beszélni vele. Esmeraldának sikerült létrehoznia a kapcsolatot, de ugyanakkor a barátnőnek is sikerült. A vízbe fúlt halász ugyanis nem fúlt vízbe, hanem a lerobbant csónakmotorja miatt kikötött Bornholm szigetén. Szerencsés megmenekülése után első dolga volt, hogy felhívja barátnőjét, aki először csak sírt a boldogságtól, azután visszakérte a szeánsz díját.

SVÉDORSZÁG

Johnny egy malmói kávézóban ült a Gustav Adolf téren, és a délelőtti kávéját kortyolgatta. Egy adag salátát is rendelt, külön kérte, hogy kétszer mossák meg, mivel ő a neonáciknak ahhoz a csoportjához tartozott, amelyik hitt a legfrissebb kutatások eredményében, vagyis abban, hogy a zöldségekre lerakódó méreganyagok miatt szaporodnak olyan nagymértékben a társadalomban a homoszexuálisok.

A Gustav Adolf tér talán nem a legjobb hely egy villásreggeli elfogyasztására, de hát mindenben ő sem akadhat ki. IV. Gusztáv svéd király alkalmatlan volt az uralkodásra. Összerúgta a port Napóleonnal, a háborúban alaposan elpáholták, és a későbbiekben sikerült elveszítenie Finnországot és a trónját is. Lemondatták, száműzték Németországba, néhány év alatt elitta az eszét, és végül szegényen halt meg valahol Svájcban. Királyként kezdte, majd lefokozták gróffá, egy ideig *Gustavsson ezredes* néven élt, majd az alkohol rabságában halt meg. Nem egy üstökös pályája.

A saláta után elővette a város térképét, mint az elmúlt napokban minden délelőtt. Johnny már átfésülte a belvárost, a kikötői negyedet, valamint Arlovöt és környékét. Most a város nyugati és déli részei kerülnek sorra. A munka abból áll, hogy végighajt minden egyes utcán, amíg meg nem találja a halottaskocsit, akár álló, akár mozgó helyzetben.

De nehéz a célra koncentrálni. Johnnynak minduntalan eszébe jutott a bátyja. És nem tudta kiverni a fejéből az Eskilstuna közelében lakó panziós öregasszonyt. Tényleg beszélt a halott férjével?

Ez a Sabine Jonsson pedig ügyvezető egy kft.-ben, aminek Másikoldal a neve és halottidézés a fő tevékenysége. Nyilván innen

nyergelt át a koporsókészítésre, a panzióban viszont bizonyíthatóan visszatért a halottidézéshez.

Mi volna, ha kést szegezne a nyakának, és úgy kényszerítené rá, hogy lépjen kapcsolatba Kennethtel? Vajon akkor megbízhatna benne? Mert mi van akkor, ha a szeánsz közben a bátyó azt mondja az öcskösnek, hogy hagyja életben a médiumot? Akkor azt voltaképpen ki mondja? Kenneth vagy Sabine Jonsson?

Nem, akinek meg kell halnia, az ne legyen kapocs a két testvér között. De bizonyára mások is értenek hozzá. Az egészben képtelenség volt hinni egyfelől. Ám másfelől Johnny úgy érezte, hogy Kenneth itt van mellette, folyamatosan. Ez nem jelenthet mást, mint azt, hogy valahol létezik, valamilyen másik dimenzióban. Ezt *kell* jelentenie.

Johnny keresgélni kezdett a neten, és sok találatot ért el az egész ország területéről. Amikor a keresést Skåne déli részére szűkítette, még mindig több mint húsz találatot ért el. A többségük érdektelen volt, mert nem azt ajánlották, amit Johnny keresett. Rostálás közben eszébe jutott, hogy akár Sabine Jonsson is felbukkanhat valamelyik hirdetésben. Hiszen aki egy halottaskocsival furikázik, annak nincs ki mind a négy kereke, de annyira talán nem lökött, hogy azt is elárulja az üldözőjének, hogy épp hol tartózkodik? Nem, ennyire hülye senki nem lehet.

Végül négy név akadt fenn a rostán: Bogdan, Angeliqve, Harriet és Esmeralda.

A Bogdan név szóba sem jöhet. A Harriet nem úgy hangzik, mint egy médium neve. Az Angeliqve inkább pornófilmekből ismerős. A pornófilmek iparága pedig a zsidók kezében van.

Marad az Esmeralda. Lehet, hogy feka, de az hamar kiderül.

SVÉDORSZÁG

Kilencezer korona a bevételi oldalon, ennek a felét elviszik a költségek. Hosszú távon nem fedezi a Facebook-hirdetés árát sem, és mivel a kampány hozadékát hamar felélték, nyilvánvaló volt, hogy üzleti modelljük nem fog sokáig kitartani.

Néhány nap múlva mégis befutott három új érdeklődés. Az első kettőből nem lett semmi, a harmadik, egy férfi, szeánstot rendelt, mert kapcsolatba szeretett volna lépni tragikus szerencsétlenségben elhunyt bátyjával. Mint mindig, most is a kuncsafról megszerezhető háttérinformáción múlt a szeánsz sikere. Esmeralda kiment a konyhába, és a laptopjáról felhívta a férfit. Halásápadtan tért vissza a két öreghez a nappaliba. Julius a fotelban ült, Allan a piros rózsás fehér koporsóban feküdt ölében a fekete tabletjével.

– Mi a helyzet? – kérdezte Julius.

Sabine nem válaszolt. Allan viszont igen.

Az új francia elnök trágár szavakat használt, amikor azt hitte, senki nem hallja, amit mond. A német szövetségi kancellár pedig Moszkvában kioktatta Putyint különféle, az LMBTQ tárgykörébe tartozó kérdésekről. Allan nem tudta, mi az az LMBTQ. Mintha egy észak-koreai hírügynökség nevének rövidítése lenne, de ez nem valószínű.

Julius letorkolta barátját, nem őt kérdezte. Nem látja, hogy Sabine egészen ki van borulva?

Nem, mondta Allan, ezt nem láthatta. A koporsó fedele miatt. De ha Sabine némi felvilágosítással szolgálna, könnyen tisztázhatnák a helyzetet. Jól sejti, hogy elsősorban nem a LMBTQ kérdése nyugtalanítja? Ha így van, számíthat Allan támogatására, kivált, ha közben megmondja, mit jelent ez a rövidítés.

Sabine rá se hederített Allanra, már szert tett e téren némi tapasztalatra. Elmondta viszont, hogy most foglalt időpontot

szeánszra egy bizonyos Johnny, aki a bátyjával akar kapcsolatba lépni, egy bizonyos Kennethtel.

– Nagyszerű – mondta Julius. – Tudunk valamit Kennethről?

– Túl sokat is – mondta Sabine. – Mi készítettük neki azt a náci koporsót.

– Az, aki aztán ránk lövöldözött?

– Nem, ő már nem nagyon tud lövöldözni. Az öccse volt az. Holnap idejön. Egy órákor.

SVÉDORSZÁG

Johnny Engvall nyomozása a déli negyedekben sem vezetett eredményre. Másnapra ütemezte be Malmö keleti városrészeit, de jelen pillanatban is előzetes felderítést tartott. Úton volt ugyanis az Esmeralda nevű médiumhoz, aki talán meghallja a bátyja utáni bánkódásból fakadó lelki segélykiáltását.

Mi van, ha ez a nő tényleg olyan különleges képességekkel rendelkezik, mint ahogy állítja? Mi van, ha Johnny tényleg végső búcsút vehetne bátyjától, és a bátyja is tőle? És mi van, ha a két testvér érdemben is kommunikálni tudna egymással, és ezentúl egyiküknek sem kellene olyan magányosnak éreznie magát?

Johnny korán elindult. Esmeralda irodája valószínűleg egyben a lakása is. Rosengårdban van, már alig néhány háztömbnyi távolságban. De mi az úristen ez?

Egyszerre csak itt van az orra előtt.

A halottaskocsi.

Parkol.

Ezt kereste. Körülötte sok emeletes ház, mégsem csöngethet be mindenhova.

Johnny kiszállt, odament a kocsihoz, megfogta a motorház tetejét, langyos volt. Nemrég mentek vele. Parkolócédula is volt benne a szélvédő mögött másnap reggeli időponttal, úgyhogy ma már nem fogják használni.

Nincs más megoldás, figyelni kell, Sabine Jonsson és a társai mikor bukkannak fel.

– Most ne kapkodj, Johnny – mondta magának. – Ne kapkodj!

Mindjárt egy óra van. Esmeralda már várja, csak néhány utcányira innen.

Johnny úgy döntött, nem hagyja ki a szeánszot. Nem hallgatott magára.

* * *

Érthetetlen módon tehát a Märstában automata fegyverrel lövöldöző náci most egyszer csak Malmöben bukkan fel, és felkeresi az Esmeralda nevű médiumot. Ez nem lehet a véletlen műve. Hacsak nem a véletlen műve. A véletlen műve, semmi kétség!

Akárhogy csúrték-csavarták, a barátok nem találtak rést a falon. Nem találtak semmiféle nyomravezető kapcsolatot Sabine Jonsson és a Malmö központjától délkeleti irányban hét kilométerre fekvő lakás között. A bérleti szerződés ugyanis Julius nevére szól. Az ő neve pedig nincs összekötve sehol Sabine nevével. Sem a cégnyilvántartásban, sem a märstai lakcímjegyzékben.

– Egyszerűen lehetetlen, hogy... – mondta Julius.

Ekkor eszébe jutott, hogy az eskilstunai rendőrségen mind a hárman igazolták magukat. Vagyis a rendőrségi nyilvántartásban együtt szerepel mindhármuk neve. De hogy férhet ehhez hozzá Johnny?

Mégis arra a végkövetkeztetésre jutottak, hogy a náci azért jelentkezett be Esmeraldához, hogy mindenkivel végezessen, aki jelen van a szeánszon.

De akkor mi az ördögnek jelentkezett be a saját nevére?

Az új végkövetkeztetés úgy szól, hogy nincs végkövetkeztetés. Lesz ami lesz. Lehet, hogy a náci mégiscsak találmányra választott magának médiumot, és véletlenül csöppent Malmöbe. Ez aligha valószínű. De az alternatív magyarázat sem az.

– Ebbe belebolondulok – mondta Julius.

– Én is – mondta Allan, csak hogy jelezze együttérzését.

– Te már nem – mondta Sabine.

A következőket tervezték:

Sabine egyedül fogadja a szeánszra érkező náci Johnnyt, Allan és Julius pedig a lehetőségekhez képest felfegyverkezve elrejtőzik a lakásban. Ha a helyzet fenyegetővé válik, előlépnek, és... na, igen, akkor mi van?

Gyengécske terv, mind a hárman tudták. Julius mindenesetre elment bevásárolni, és egy baseballütővel és egy légpisztollyal tért

vissza.

– Hát nem éppen Kim Dzsongun, ami a fegyverkezést illeti – mondta Allan. – Ráadásul a baseballütőt nem is bírom megemelni. Kérem a pisztolyt!

Közben Sabine is készült a maga módján. Kávét főzött, és négy tabletta altatót tett az egyik csészébe. Az sosem árt, ha a potenciális gyilkos elálmosodik, mielőtt gyilkolni kezd. Belekóstolt a kotyvalékba, és már a fél kortytól is szédülni kezdett. Viszont mellékíze nem volt a kávénak.

Egy órával a megbeszélte időpont előtt eszébe jutott, hogy néhány utcával odébb viszi a halottaskocsit. Még ha melléjük szegődik is a szerencse, akkor sem kell lehetőséget adni az alvó oroszán felébresztésére.

Az óra mutatója lassan, de biztosan haladt előre. Tizenegy. Tizenegy tizenöt. Tizenhét. Ötven. Tizenkettő húsz. Tizenkettő negyven.

Pontosan egykor megszólalt a csengő.

Eljött a pillanat.

Allan légpisztollyal a kezében a konyhában dekkolt. Julius baseballütőt szorongatva a gardróbszekrényben állt, a hallban. Sabine teljes felszerelésben várta vendégét, nyakláncokkal, amulettekkel. A megfelelően elsötétített szeánszszoza egyik sarkában mutatós koporsó állt, a bíborszínű terítővel letakart asztalon meleg kövek sorakoztak és mirhaillatú füstölő égett.

Sabine nyitott ajtót, és üdvözölte...

– Wallström külügyminiszter asszony? Ön mit keres itt?

– Látom, megismert. Julius Jonssont keresem. És a barátját, Allan Karlssont. Régi ismerősök vagyunk, és néhány kérdést szeretnék feltenni nekik.

Sabine úgy gondolta, mindenre fel van készülve. Erre azonban nem volt. Lehet, hogy a külügyminiszter hamis néven kért...

Mielőtt a gondolat végére ért volna, még egy ember bukkant fel a miniszter asszony háta mögött. A testőre lenne? Nem.

– Helló, én vagyok Johnny. Jó helyen járok?

SVÉDORSZÁG

A külügyminiszternek sikerült Bäckman felügyelőt elijesztenie Karlsson és Jonsson ügyének további vizsgálatától. A saját fejéből viszont nem sikerült kivernie. Mi történt velük, amióta visszatértek Svédországba? Valaki automata fegyverrel lőtte a házat, amelyben ők vélhetőleg éppen bent tartózkodtak?

A miniszter asszony fejébe befészkelte magát egy rémületes gondolat. Nem arról van-e szó, hogy az észak-koreaiak titkosszolgálatára Svédország területén svéd állampolgárokat akar kivégezni? Hiszen nem is olyan régen gyilkoltak meg egy észak-koreait Malajziában. Ugyanezt Svédországban megtenni kétségtelenül nagy lépés, de talán nem is olyan nagy?

Ilyen módszerrel? Méreg helyett vaktában lövöldözni?

Karlsson és Jonsson vajon miért nem jelentette az eseményt a rendőrségnek? Megijedtek? Korábban nem látszottak nagyon ijedősnek sem Kim Dzsongun, sem Donald Trump társaságában. Mi lehet annál rosszabb?

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok cikáztak a miniszter asszony fejében. Tudta Julius Jonsson malmői lakcímét, de nem tartotta elképzelhetőnek, hogyan foghatna Stockholmból valamiféle magánnyomozásba Malmöben két diplomata ügyében, akiknek egyébként helytelen módon ő szerzett diplomataútlevelet.

Mindaddig, amíg szolgálati céllal nem kellett Malmöbe utaznia.

A Dánia és Svédország közötti határ ellenőrzésének kérdése már több mint egy éve feszültséget okozott a két ország viszonyában. A menedéket kereső menekültek átkeltek egész Európán, és amikor eljutottak Dániába, a dánok előzékenyen továbbküldték őket Svédországba.

Ez addig működött, amíg egyszer csak nem tudott tovább működni. Amikor a kis Svédország már több menekültet fogadott be, mint Európa többi része együttvéve, kivéve Németországot, a rendszer megbénult. A menekülteknek sehol nem tudtak már lakást biztosítani. A letelepedési kérelmeket nem tudták elfogadható időn belül elbírálni, és legfőképpen nem tudtak jövőképet kínálni. A család nélkül érkező gyerekek közül ráadásul ijesztően sok volt a tizenhét éves fiú, akár tizenhét évesek voltak, akár nem. Előőrsnek indították őket útnak a családjaik a világnak valamelyik nyomorúságos szögletéből, azzal próbálva megőrizni önbecsülésük maradványát, hogy ezzel biztosítják az egész család megmaradását. Mások az utcán nőnek föl és kitanulják a bűnözői szakmát, mert mást nem tanulhatnak. Megint mások rákapnak a heroinra, mert hogy lehet másképp kibírni?

Európa többi részén kinevették az ostoba Svédországot. Nem sokan jutottak másféle konklúzióra, vagyis arra, hogy ha a többi európai ország is ugyanazt teszi, mint Svédország és Németország, akkor kezelni lehetett volna a menekültek helyzetét. Csillagokat gyűjteni az égen a végítélet napja előtt nem alternatíva.

Hát így. Svédország végül is erővel lezárta a dán határt. Senkit nem engedtek át a hídon megfelelő ellenőrzés nélkül. A két ország között több ezer ingázót kényszerítettek hosszú várakozásra.

A változásnak azonnal meglett az eredménye. Svédország nem volt többé földi paradicsom, a menedékkérők száma szinte a nullára csökkent. Eközben a hétköznapi élet a két nagyváros, Malmö és Koppenhága között teljesen megbénult. Évtizedek óta először vált nyilvánvalóvá, hogy Svédország és Dánia két külön ország, és nem lehet ide-oda járkálni közöttük minden további nélkül. Bőrszíntől függetlenül.

Most azonban eljött a feszültség enyhülésének ideje. A svédek úgy gondolták, nem követelik meg a személyazonosság igazolását mindenkitől, aki át akar jönni a dán oldalról. Viszont a svéd oldalon hatékonyabbá kell tenni a határellenőrzést, ezért a svéd határőrségnek új forrásokra van szüksége, egyszóval a lényeg az, hogy a miniszterelnök megkérte Wallström külügyminisztert, menjen el Malmöbe, és magyarázza el a határőrségnek a kormány új politikáját. És ha lehet, nyugtassa meg az aggódó állományt, akik

nem értik, hogyan fogják bírni a megnövekedett terheket. Helyezze az egészséget nemzetközi perspektívába, értesse meg a keményen dolgozó határőrökkel, hogy fontos részei a nagy egészségnek.

Tegye oda magát, politikusnyelven szólva.

A miniszter asszony a menetrendszerű járással elrepült Malmöbe, és miután lebonyolította a sikeres találkozót a határőrség embereivel, még maradt három órája. Némi töprengés után közölte a testőreivel, hogy a visszaút előtt még elintézik egy magánjellegű ügyet Malmöben.

Magánügy? Csak így? A testőrök többet akartak tudni. A miniszter asszony azt mondta, egy öreg ismerőst akarja meglátogatni (hogyan pontosan milyen öreg, azt nem mondta), és ez nem jelent személyére nézve biztonsági kockázatot. Megállapodtak, hogy elviszik a megadott címre, de csak az épület bejáratáig kísérik, onnan tovább egyedül mehet. A testőri védelemnek mind a biztonságra, mind a személyes integritásra tekintettel kell lennie.

SVÉDORSZÁG

Az előszobában Johnny Engvall úgy érezte, az egyik nőt már látta valahol. Nyilvánvaló volt, hogy a kettő közül a nyakában mindenféle csörömpölő kacatot viselő nő volt Esmeralda. A másik inkább üzletasszonynak látszott, de valahonnan ismerős volt.

Margot Wallström hátrafordult. Hirtelen kényelmetlenül kezdte érezni magát. A háta mögött felbukkanó férfi bőrruhát viselt és meglehetősen durva vonásai voltak. Visszafordult Sabinéhez.

– Mint mondtam, Julius Jonsont és Allan Karlssont keresem. De látom, hogy látogatója van, talán jobb, ha később visszajövök?

Sabine gyorsan gondolkodott.

– Itt nincs senki, akit így hívnak.

Johnny Engvall azonban hallotta, amit hallott. És kezdte megérteni.

– Allan Karlsson? – mondta lassan.

A halottaskocsi itt parkol a közelben. Milyen hülye volt.

– Én ismerek egy Allan Karlssont. Vezető tisztségviselő egy Stockholm környéki koporsógyártó cégben. Amelynek köze van egy másik céghez, amelynek a halottidézés a fő profilja...

– Az nem én vagyok... – mondta Sabine, de nem tudta befejezni.

– És Karlsson halottaskocsija itt áll a következő sarkon.

– Halottaskocsi? – próbálkozott Sabine.

– Halottaskocsi? – kérdezte jóval őszintébb csodálkozással Wallström külügyminiszter.

Az idegen férfi ekkor már előhúzott egy kést.

– Kérem a hölgyeket, szép óvatosan hátráljanak be a lakásba, van itt egy kis elintéznivalónk. Úgy látom, szerencsés napom van.

Ez utóbbi éppenséggel nem volt igaz, de jó, hogy nem tudta.

Johnny a lelke mélyén szomorú volt, mert sejtette, hogy ez a nap másról fog szólni, nem a bátyjáról és a kapcsolatfelvételtől. A szomorúsága átcsapott haragba. Felment benne a pumpa, és más hangon kezdett beszélni.

– Késsel már nem nyírtam ki senkit évek óta, jó lesz megint kipróbálni. De előbb szépen elmondjátok nekem, hogy hol van az a főszer, aki felvette a koporsórendelésemet. Karlsson a neve, ugye? Egyszerre akarok elintézni mind a kettőtöket. Ráadásnak téged is, azt hiszem – mondta Johnny, és a külügyminiszterhez fordult. – Találkoztunk mi már valahol?

Margot Wallström már megfizette a tanulópénzt, és megtanulta, hogy jobb, ha távol tartja magát Allan Karlssontól és a barátaitól. Ez most újból beigazolódott. Az autóban várakozó testőrök hirtelen nagyon messze voltak tőle. A kérdés az volt, növeli-e vagy csökkenti az esélyeit a túlélésre, ha elmondja kicsoda. Végül rászánta magát:

– Érdekes. Én is emlékszem rád. Nem te voltál a svéd követ Madridban? Akkor talán kollégák vagyunk. Én vagyok a külügyminisztérium vezetője Stockholmban.

Johnny Engvall magához tért. Egy pillanatra.

– Te vagy a külügyminiszter? – mondta. – Mi a bűdös franc folyik itt?

Sabine kihasználta a pillanatot:

– Maradjanak egy kicsit csendben, legyenek szívesek. Úgy érzem, kapcsolatban vagyok. Kenneth? Te vagy az, Kenneth?

Közbelépése elérte a kívánt hatást. Johnny elkerekedett szemmel nézte, ahogy Sabine mind a két kezét felemeli, és felnéz a mennyezetre. A mozdulat szinte hátborzongató hatást váltott ki a sötét szobában. Hosszú árnyak vetődtek a háttérben álló koporsóra is.

Johnnynak nem kellett több tíz másodpercnél, hogy átlássa Sabine manőverének célját, de mivel a külügyminiszternek fele ennyi idő is elég volt a helyzet felmérésére, történt, ami történt. Az első két és fél másodpercben felmérte, hogy ha teljes erőből sikítani kezd, a testőrei meghallják, berohannak, és megmentik. A másodikban elvetette az ötletet, inkább felkapta a fiókos szekrényen álló asztali lámpát, és a lámpa talpával fejbe vágta a nácit.

Johnny Engvall elterült a földön, holtan vagy eszméletlenül, még nem lehetett tudni.

– Fel a kezekkel!

Allan lépett be a konyhából, kezében a légpisztolyt szorongatva.

– *Előbb* kell elvonnod a figyelmét, mielőtt az ütővel fejbe verem, nem utána – mondta Julius, aki a másik ajtón jött be a szobába.

– Neked meg *előbb* kellett volna fejbe verned az ütővel, nem azután, hogy a külügyminiszter már megtette a lámpával – mondta Sabine.

Meg kell adni, szép ütés volt. A külügyminiszter csak állt az asztali lámpával a kezében, és nem gondolt semmire.

– Szép munka volt, Margot – mondta Julius. – Ha megengedi.

A külügyminiszter bólintott.

– Kérem – mondta.

Általában nem sokat szokott adni az etiketre.

A bűvőhelyén Allan és Julius is hallotta a drámai szóváltást. Hogy az ördögbe került ide a külügyminiszter?

Az eredeti terv szerint Allannak a konyha felől kellett bejönnie a nappaliba, és hadonásznia a pisztolyával. Azalatt a néhány másodperc alatt, amíg a náci rájön, hogy a pisztoly éppoly veszélytelen, mint a százegy éves ember, aki fogja, Juliusnak fejbe kellett volna vernie a baseballütővel.

– Lényeg az, hogy jól végződött – foglalta össze Julius. – Szerencsére nem Allan lassúságán múltott.

– Vagy a tiéden – mondta Sabine.

– Jól? – kérdezte Wallström külügyminiszter. – Lehet, hogy egy halott fekszik a lábamnál. Lehet, hogy én öltem meg.

– Jó, jó – mondta Allan. – Ne hagyjuk, hogy egy ilyen apróság a kedvünket szegje.

– Hallom, hogy lélegzik – mondta Sabine. – Egyébként még be sem mutatkoztunk rendesen egymásnak a miniszterasszonnyal. Sabine Jonsson vagyok. Nem vagyok Julius felesége, még ha ugyanaz is a családnevünk. Bár még nem késő arra gondolni.

A külügyminiszter kábultan megfogta Sabine Jonsson kinyújtott kezét.

- Margot Wallström – mondta.
 - Tudom – mondta Sabine.
 - Tényleg hozzám jönnél feleségül? – kérdezte ragyogó arccal Julius.
 - Hát persze, édes Julius.
- Az utóbbiak hatására magához tért benuultságából a miniszter asszony.
- Kedves barátaim – mondta. – Nem lehetne máskorra halasztani a lánykérést? Mielőtt teljesen megbolondulok?

Egy összeomlás szélén álló külügyminiszter és két egymást bámuló és olvadozó szerelmes ember társaságában Allan úgy érezte, neki kell átvennie a dolgok irányítását.

– Azt hiszem, külügyminiszter asszony jobban teszi, ha nem nézi végig, amíg itt rendet csinálunk. Gondolom, nem tenne jót a nevének és a karrierjének, ha el kellene magyaráznia egész Svédországnak, mit keresett Malmö külvárosában egy szeánszhelyiségben egy eszméletlen náci társaságában.

– Na de mégsem lehet, hogy egyszerűen... – mondta a miniszter.

– Távozzon? Nem rossz ötlet – mondta Allan. – Különösen, ha arra gondolok, hogy Svédország vezető diplomatája saját kezűleg terítette le a nácit. Sok jót el lehet mondani erről a cselekedetéről, de azt nem, hogy különösebben diplomatikus lett volna. Hallott már miniszter asszony valaha is ehhez hasonlót?

Nem, ilyet még nem hallott.

Allan mindenesetre úgy gondolta, némi magyarázattal tartoznak neki, mielőtt távozik. Röviden elmondta, hogy Juliusszal együtt hogyan kerültek Märstába, hogyan ismerkedtek meg Sabinéval, hogyan dolgozták ki együtt a személyre szabott koporsók gyártásának pompás üzleti tervét, hogyan hibáztak mégis egyetlenegy alkalommal, hogyan lett dühös rájuk minden mértéken felül az előttük heverő és alvó férfi, hogyan kezdett vadul lövöldözni, és hogyan kényszerítette őket menekülésre.

– Miért nem hívták ki a rendőrséget? – kérdezte Margot Wallström.

– A rendőrséget? Azt nem! – mondta Julius. – Az ember nem hívja ki a rendőrséget, csak akkor, ha szükség van rájuk. Akkor se mindig.

– Na de... – mondta a külügyminiszter.

Nem folytatta. A földön fekvő eszméletlen ember ugyanis megmozdult. Nyögött, és összefüggéstelen szavakat mondott. Sabine gyorsan ott termett mellette.

– Üljön csak fel, náci úr, igen, itt a földön. Igyon egy kis kávé, hogy magához térjen. Ki hinné, hogy egy villámcsapás mekkorát tud ütni.

– Kávé? – mondta a külügyminiszter. – Van ennek...

Értelme, akarta kérdezni, de Johnny Engvall közben már felült a csészével a kezében.

– Villámcsapás? – kérdezte, és megpróbálta felidézni, hol is van.

Felhajtotta az altatóval ízesített kávé, továbbra is bódult maradt, túrta, hogy Julius hátrakösse a kezét, csak erőtlenül tiltakozott.

– Mit csinálsz? – kérdezte Johnny. – Te ki vagy? Hol vagyok?

– Jó lesz így – mondta Sabine. – Kapott négy szem altatót, egy ideig most nem fog kérdezni semmit.

A külügyminiszternek ez már sok volt. Nem akart többet tudni. Nem akart többet látni. Allanhoz fordult.

– Karlsson úrnak van valami elképzelése a továbbiakról? Engem kint két ember vár a Sápótól...

– Ne, rendőrt ne! – mondta Julius.

Allan azt javasolta, hogy a külügyminiszter asszony minél gyorsabban távozzon, lehetőleg a testőreivel együtt, akikre a jelek szerint nincs is nagyon szüksége, hiszen maga is el tudja intézni, amit kell. A földön fekvő és egyre álmosabb nácinak ők majd gondját viselik a lehető legjobb módon. A miniszter asszony ne aggódjon. Az évek során történt ugyan egy-két baleset Allan közvetlen közelében, de ügyelni fognak, hogy ez a díszpéldány megérje a másnapot. Nem mintha megérdemelné, de a tisztesség úgy kívánja.

A tisztesség? Wallström külügyminiszter asszony lehunyta szemét. Úgy érezte, a karrierjének befellegzett. Mégsem tudta megmondani, mit csinált rosszul. Legalábbis erkölcsi értelemben.

Hogy juthatott ide, mikor jóformán semmi másra nem törekszik, minthogy egy kis békét teremtsen a földön?

Ha ez az ügy napvilágra kerül, semmilyen bocsánatkérés vagy magyarázkodás nem fog segíteni rajta. Ismeri a média inherens dinamikáját, a tévé és az újságok darabokra szaggatják.

Miután belátta, hogy minden elveszett, érdekes módon nyugalom szállta meg. Vállalja, amit tett, és emelt fővel várja a bukást.

De amíg utoléri a valóság, még hasznosan töltheti az idejét. Már másnap külügyminiszteri értekezletre kell mennie Brüsszelbe. A következő héten a miniszterelnökkel egy egész napot szánnak az új francia elnök első időszakának elemzésére, különös tekintettel a közelgő németországi választásokra. Amikor kitűzték az időpontot, okkal feltételezték, hogy az Európai Unió jövője forog kockán. Azóta az is nyilvánvalóvá vált, hogy az Egyesült Államok elnökének nincs ki mind a négy kereke. Európa jövője egyre inkább a világ jövőjét is jelenti. Svédország ebben fontos szerepet játszik. Közben az ország külügyminisztere és egyben az ENSZ Biztonsági Tanácsának képviselője itt áll Malmöben egy külvárosi lakás egyik szobájában, amelynek padlóján egy leütött és elkábított neonáci hever.

– Ezt hallgassa meg – mondta Allan, aki közben behozta a fekete tabletjét, miután hosszú percekre kénytelen volt megválni tőle.

– Donald Trump IQ-teszt-párbajra hívta ki saját külügyminiszterét.

Jól hallotta?

Nem, nem szabad feladnia. A világnak szüksége van még Margot Wallströmre, semmi kétség.

– Megyek – mondta.

A két testőr az utcán várta az autó mellett.

– Minden rendben, külügyminiszter asszony? – kérdezte az egyik.

– Természetesen – felelte Margot Wallström. – Miért is ne volna?

* * *

A külügyminiszter és a testőrei eltávoztak. Allan, Julius és Sabine félkörben álltak a földön fekvő és alvó náci körül. El kell vinni innen, és ki kell tenni valahol, mielőtt úgy dönt, hogy felébred.

– Mi volna, ha becsavarnánk egy szőnyegbe? – vetette föl Julius.

– Ha volna szőnyegünk – mondta Sabine.

– Kölcsönveheti a koporsómat – mondta Allan.

Sabine arca felderült.

– Végre van valami épkezláb ötleted is, Allan.

Julius és Sabine felemelte az öntudatlan embert, Allan eközben átkutatta a zsebeit.

– Mit csinálsz? – kérdezte Julius.

– Ismerkedem az ellenséggel – mondta Allan.

Autókulcsot talált, egy doboz bagót és egy tárcát, benne jogosítványt, hitelkártyát és háromezer-hétszáz korona készpénzt.

– Köszönöm, Johnny Engvall – mondta Allan a jogosítványon látható fényképnek.

A náci pénzét eltette, a többit kidobta a szemétbe.

Amikor minden a helyére került, Sabine leültette a százegy éves öreget a tabletjével a konyhaasztalhoz, és ráparancsolt, hogy ne mozduljon, amíg nem szólnak neki. Allannak megfelelt ez a megoldás.

Julius azt a feladatot kapta, hogy csomagolja be hármójuk személyes holmiját az újonnan vásárolt bőröndbe, Sabine pedig eközben elment az autóért. Verőfényes délután mégsem sétálgathatnak több utcányi távolságot egy koporsóval a kezükben. Koporsóvivőnek Sabine magát és Juliust jelölte ki, Allanra pedig rábízta a kerekes bőrönd mozgatásának feladatát.

Másfél órával a külügyminiszter és a náci jelenlétében tartott szeánsz után a trió elhagyta a lakást. Julius és Sabine cipelte az alvó náci rejtő koporsót, Allan néhány lépéssel lemaradva dúdolgatva követte őket. Csak egy fél lépcsősort kellett megtenniük a bejáratig, de ez alaposan megizzasztotta őket. Persze találkoztak valakivel, egy nő jött velük szembe két szatyorral a kezében. Rémműlten pillantott a koporsóra.

– Túladagolás – mondta Allan. – Heroin. Rémes dolgok történnek.

A nő nem válaszolt. Lehet, hogy külföldi?

– Heroinszkij – magyarázta Allan.

SVÉDORSZÁG, DÁNIA

Allan, Julius és Sabine összepréselődve ültek a halottaskocsi első ülésén, mivel a hátsó helyet a náci foglalta el.

Tíz perccel később sikerült megválniuk az alvó problémától. Johnny Engvall ekkor már egy padon ült egy kellőképpen elhagyatott parkban a városközponttól némileg távolabb. Amíg Julius és Sabine elvégezte a munka súlyosabb részét, Allan a kocsiban, az első ülések között talált egy fehér műanyag poharat. Elhelyezte a náci kezében, átváltoztatta koldussá, aki alszik a munkahelyén.

– Ne üldögéljen itt túl sokáig, Johnny úr, mert még megfázik – mondta búcsúzóul Allan.

A helyzet továbbra is igencsak bonyolult maradt. A náci problémát természetesen korántsem tekinthették megoldottnak. Sabinének azonban a cipekedéstől és a friss levegőtől helyreállt a normális agyműködése.

Mindjárt be is indította, mert új gondolatokra volt szükség. Legalábbis nagy gondolatokra. Ideális esetben jó gondolatokra is.

Sabine döntött.

Julius észrevette, hogy Sabine mintha tudná, hová megy. Nem szólt semmit, arra gondolt, legyen úgy, ahogy Sabine akarja.

Elhagyták Malmőt, rákanyarodtak egy autópályára, és máris a Dániába vezető hídnál találták magukat. Sabine lassított, és felkészült a hídpénz kifizetésére.

– Figyelemmel mindarra, amit magunk mögött hagyunk, legjobb lesz, ha országot váltunk – mondta.

– Dánia – mondta Julius.

– Szeretem Dániát – mondta Allan, aki visszafeküdt a koporsóba, és kényelmesen elhelyezkedett benne. – Azt hiszem. Még nem jártam ott soha. Vagy jártam?

– Dánia nem elég jó, ha távol akarunk lenni mindenkitől, aki az életünkre tör – mondta Sabine. – Az üzleti tervünk sem elég jó a jelenlegi formájában, ha azt akarjuk, hogy legyen mit a tejbe aprítanunk.

Azzal folytatta, hogy egyebek mellett a jövőre is sokat gondol. Amikor felbukkant a náci, hogy közelebbről megismerkedjen az asztali lámpájukkal, úgy érezte, a választ nem halogathatja tovább.

– Az a lámpa tudta, hol a helye – mondta Allan. – Ha jövőre még élek, akármi legyenek, ha nem a szocdemekre szavazok.

– Elmégy szavazni? – kérdezte Julius.

– Nem hiszem.

Sabine megkérte a két öreget, maradjanak kicsit csöndben, és folytatta:

– Szóval gondolkodtam egy kicsit. Nem járhatunk tovább a halottaskocsival, a náciink már jól ismeri, és tudjuk, hogy dühösebb ránk, mint valaha.

Allannak már a nyelvén volt, hogy összehasonlítsa a náci feltételezett dühét Kim Dzsongun és Donald Trump dühével, de eszébe jutott, hogy csöndben kell maradnia.

– Tehát elbúcsúzunk a halottaskocsitól – ismételte meg Sabine. – És Svédországtól is.

Allan felült a koporsóban. A beszélgetés érdekesnek ígérkezik. Nem hallgathat tovább.

– Úgy érzem, az ifjú Sabine kisasszonynak valami ötlete támadt.

– Én is – mondta Julius.

Valóban. Ha fel akarják virágoztatni a spiritiszta üzletágot, és emellett még egy hétnél is tovább akarnak élni, akkor nemzetközi dimenzióban kell gondolkodniuk. Kint a nagyvilágban a náci és a társai sokkal nehezebben bukkannak a nyomukra. A spirituális szakmákban viszont erősebb a konkurencia, mint itthon. Ott nem elég a huzakodás a kísértetekkel és a beszélgetés azokkal, akik már egy életre kibeszélgették magukat.

– Akkor mire van szükségünk? – kérdezte Julius.

– Termékfejlesztésre – mondta Sabine.

– És hol lenne az a pontja a földgolyónak, ahol a legjobban tudnánk termékfejleszteni?

– Ültök? – kérdezte Sabine.

- Én ülök, amint látod – mondta Julius.
- Én épphogy visszafeküdtem, de ha ülni kell, hát tessék – mondta Allan, és felült.
- Helyes. Kimegyünk a Kastrup repülőtérre, örökre leparkoljuk a kocsit, és veszünk magunknak három repülőjegyet Dar es-Salaamba.
- Dáresz hova? – kérdezte Julius.

OROSZORSZÁG

Számos kudarc után Gennagyij Akszakov újra érezni kezdte a közelgő győzelem ízét. Méghozzá egy szenzációs győzelemét. Úgy tűnt, ő az egyetlen, aki rájött, hogy Németországban Merkel veszíteni fog. A győzelem persze nem győzelem, ha nem lehet meglovagolni.

Gennagyij képtelenül nagy összegeket tett félre magának és legjobb barátjának. A vagyont biztos helyen tárolta külföldön, a biztonságot Gennagyij finn útlevele is garantálta. Bármilyen szankciókkal sújtotta is a világ Oroszországot és az orosz állampolgárokat, a finn Akszakov forrásait senki nem fagyaszthatta be. Anyagilag biztos lábon állt, s vele együtt az elnöke is.

Az utóbbi időben váltakozó sikerrel tevékenykedett. Százhatvanezer Twitter-fiók segítségével Akszakov és netkatonáinak serege a Brexit szavazás előtt alaposan megdolgozta a brit választókat. Csak egy amatőr hagyta volna, hogy minden fiók automatikusan működjön, mert azzal lebukott volna. A titok a teljesen automatikus, a félautomatikus és a kizárólag egyénileg működtetett fiókok megfelelő arányú keverékében rejlett. Tartalmilag azonban meglehetősen egységesek voltak, mind arra buzdították a briteket, hogy hagyják faképnél Európát.

Vologya elégedett kuncogással és Genya hátbaveregetésével nyugtázta az 52–48-as eredményt a kilépéspártiak javára. Genya csak annyit jegyzett meg szerényen, hogy nélküle is 51–49 lett volna az arány.

Ezután került sor az amerikai elnökválasztásra, amely olyan iszonyúan jól sikerült, hogy az eredménye is iszonyú lett.

A hollandiai és franciaországi parlamenti választások azt jelezték, hogy Genya és Vologya még nem legyőzhetetlen. Az erőteljes moszkvai támogatás ellenére a holland Szabadságpárt

nem nőtt akkorára, hogy politikai káoszt tudjon teremteni. Kétszáz napig tartott, amíg a liberálisok és a konzervatívok kormányt tudtak alakítani, de végül csak megalakították.

Franciaországban nem sok választotta el az oroszokat attól, hogy ölükbe pottyanjon a győzelem. A haditerv az volt, hogy heves vitát gerjesztenek jobboldal és baloldal között, Marine Le Pen pedig eközben mindenkit megelőz, egy jelölt kivételével, akit azután az oroszok ösztűzzel padlóra küldenek. Amikor azonban ez a marha lehetetlenné tette magát, *mielőtt* Moszkva padlóra küldhette volna, a semmiből felbukkant egy új jelölt középen. Genya már nem tudta átcsoportosítani az alakulatait, és Franciaországnak uniópárti elnöke lett. A trolltámadás, amely szerint Macron titokban homoszexuális viszonyt folytat valakivel, csak feltűzelte őt is és a választóit is. Ha ugyanis van valami, amit a franciák díjaznak, az éppen ez: a szerelmi kapcsolatok sokfélesége.

A kudarcot újabb kudarc követte. Svédországban négy milliárd euróval támogattak meg egy újnácit, aki a segítséget saját maga kinyírásával hálálta meg. A hírforrások egybehangzó jelentései szerint ennek az újnácinak az öccse volt az, aki szitává lőtte egy temetkezési vállalkozó irodáját. A történetben az volt a legrejtélyesebb mozzanat, hogy az öcs (ugyanolyan náci, mint a bátyja) pont *Allan Karlssont* akarta kicsinálni! A százegy éves vénséget, akit a phenjani bajkeverés után diplomatának neveztek ki, majd átnyergelt a temetkezési ágazatba, ahol rövid időn belül másodszer is nyíltan szembekerült az orosz államérdekekkel. Mindezeket a következtetéseket egy lehallgatott telefonbeszélgetés alapján vonták le, amelyben a svéd külügyminiszter beszélt egy rendőrfelügyelővel óvatlanul, a minisztériuma egyik nem védett vonalán. Kim Dzsongunnak talán igaza volt – fel kellett volna kutatni és el kellett volna intézni az öreget. De most megint nyoma veszett.

Gennagyij úgy döntött, vár egy-két hetet, azután újra kapcsolatba lép a halott újnáci élő öccsével, és megnézi, lehet-e folytatni vele a munkát az új körülmények között, vagy ejtenie kell.

Közben megpróbált előre örülni a közelgő revans gondolatának. Mindannyian látták, hogy egyértelműen Merkel lesz a német szövetségi parlamenti választások győztese, hogy a szociáldemokrata jelölt túl gyenge. Senki nem gondolt arra, amit

Gennagyij már látott, nevezetesen azt, hogy ha a szocdemek rossz eredményt érnek el, politikai öngyilkosságnak tartanak, ha beülnének Merkel kormányába. Az orosz taktika arra épült, hogy a gyengét tovább kell gyengíteni, miközben erőteljes, de titkos támogatást nyújtanak a jobboldali, nacionalista AfD-nek. Tehát két oldalról támadják Merkelt anélkül, hogy hozzányúlnának. Ennek az lesz a vége, hogy megnyeri a választásokat, de nem tud kormányt alakítani. Ha ezt felfogja és belátja, végre bedobja a törülközőt. Oroszországnak semmi szüksége egy reménytelenül erős matrónára Berlinben.

– A szociáldemokraták még három százalékot veszítenek a következő közvélemény-kutatásig – magyarázta Gennagyij Akszakov az elnökének. – Ebből kettő a barátainkhoz vándorol át, az AfD-hez.

– Zseni vagy, Genya – mondta Putyin elnök. – Mondtam már?

– Sokszor is, elnököm – mondta mosolyogva a legjobb barát. – Olyan sokszor, hogy már kezdek hinni neked.

DÁNIA

Sabine némán ült a volán mögött, miközben áthaladtak a hídon és az alagúton útban Koppenhága nemzetközi repülőtere felé. Még egyszer végigpörgette a fejében, hogy miért döntött az emigráció mellett.

A tanzániai Olekorinko olyan régóta része a gondolkodásának, hogy már-már hajlamos azt hinni, hogy mindenre ő a megoldás. Az országának is sok pozitívuma van. Tanzániában például még nem találták fel a nácizmust. Ami pedig a kígyókat illeti, abból sincs túl sok arrafelé. A kígyók, úgy nagy általánosságban, azon kevés dolgok közé tartoztak, amikről Sabinének a náciknál is rosszabb véleménye volt. Kígyók, nácik, háborúk és halálos betegségek. Ebben a sorrendben. De azért Karlsson is feljövőben volt a ranglétrán. Az ország nem állt háborúban, nem dúlták fel erőszakos események. Maradtak a halálos betegségek, de mintha éppen ezekre találnának mostanában ellenszereket odalent. Nem utolsósorban Olekorinko segítségével, ha hitelt lehet adni a mama róla szóló történeteinek, amit persze nem volna szabad.

Sabine tájékozódott. Többféle inspirációs forrás is működött a környéken. A határ kenyai oldalán dolgozott a Hannah nevű üzletasszony. *Királynőnek* nevezte magát, és hétfőtől péntekig gyógyítással foglalkozott, görcsöket oldott, rontásokat hatástalanított és életviteli tanácsokat adott, amelyeket parázsból olvasott ki. Emelt áron nehezebb eseteket, rákban vagy AIDS-ben szenvedő betegeket is vállalt. Szombatonként pihent, vasárnaponként pedig, a biztonság kedvéért, templomba járt.

Hannah szívesen mutogatta a luxusvilláját és a tizenöt autóját mindenkinek, aki látni szerette volna. „Boszorkány vagyok, profi boszorkány” jelentette ki az autói között állva újra és újra. „Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.”

Hannah sokféle módon is imponáló jelenség volt. Mégsem keltette fel eléggé erősen Sabine érdeklődését. Parázsban ő is tud kotorászni.

A nyugdíjas evangélikus lelkész Olekorinko személyisége és felfogása mindenben eltért a Királynő gyakorlatától. A lelkész sátorvárost épített Serengetiben, a szavannán. A főátor mellett egy fészemben rendezte be a laboratóriumát, ahol pontos és részben titkos receptek szerint csodagyógyszereket állított elő.

Nagyon kevés pénzt kért a munkájáért, viszont tömegeket vonzott magához. A gyógyszerei ugyanis csakis ott, a sátorvárosban fejtették ki hatásukat, és csakis abban az időpontban, amikor a lelkész megáldotta őket.

Sabine többet szeretett volna tudni róla. A *tömeggyűlés* új forma lehetne a modern, európai spiritizmusban. Ezt már a mama is megértette. És ezen az úton kell tovább haladnia Sabinének és imádott asszisztensének, valamint a százegy éves embernek is, akár tetszik neki, akár nem.

SVÉDORSZÁG

Johnny Engvall arra ébredt, hogy valaki bedob egy ötkoronást a fehér műanyag pohárba, amit kétségtelenül ő maga tartott a kezében. Hol van? Miért fázik ennyire? Ki adott neki az imént egy ötöst, és miért?

Nem heverte még ki az asztali lámpával és a jókora adag altatóval való megismerkedésének következményeit. Az előbbire nem emlékezett, az utóbbira halványan igen.

Felfogta, hogy egy padon ül valahol egy parkban, de hogy hol, az csak akkor kezdett tudatosodni benne, amikor valaki fölébe hajolt.

– Mi van veled, barátom?

Egy nő. Az arca alig néhány arasznyira van az övétől. Ki ez? Mi történik itt?

A látása kiélesedett, és Johnny lassan maga is feleszmélt.

– Mi van? – mondta. – Mi közöd hozzá? De ronda vagy.

A nőnek megesett a szíve a padon alvó kolduson, kivett a pénztárcájából egy ötkoronást, és látta, hogy a férfi lassan ébredezni kezd. Rémes állapotban van, szegény ember.

– Na de kedvesem, miért haragszol rám? Gyere velem, biztosan találunk valami helyet, ahol meghívhatlak egy tányér meleg levesre.

Levesre?, mérgelődött Johnny magában. Megpróbált felállni a padról. A nő segített neki.

– Ne fogdoss, vén banya – mondta, és úgy ellökte magától az irgalmas szamaritánust, hogy az majdnem hanyatt esett.

Johnnynak visszatért a szókincse is. Elmondta a nőnek, hogy ő és a kése mit szeretne csinálni vele. A nő rémülten hátrálni kezdett, először egy lépést, azután még egyet. De nem ijedt meg.

– Nem fogdoslak, láthatod. De mi legyen a levessel?

Johnny előhúzta a harminc centiméter hosszú, fényes pengéjű amerikai katonai kését, és a nő torkának szegezte.

– Ha még egyszer kiejted a szádon azt, hogy leves... – mondta.

A nő nem ejtette ki. Meg se szólalt többet. Johnny otthagya, nem tett kárt benne. Túlságosan fájt a feje, nem volt kedve mással foglalkozni.

Néhány utcával arrébb a még mindig bizonytalanul támolygó náci talált egy helyet, ahol rendelhetett egy szendvicset és egy bögre kávé – és összeszedhette magát.

Egészen mostanáig mintha csőlátása lett volna, semmi mással nem tudott foglalkozni, minthogy elkapja és megölje azokat, akik a bátyját a temetése napján olyan mérhetetlenül megalázták.

Ám épp abban a pillanatban, amikor elérte volna a célt, amit kitűzött maga elé, villám sújtott le a fejére. Ezen nem lehet egyszerűen túllépni. Vagy igen? Van négy millió eurója, és van az ügy, amit Kenneth emlékére folytatnia kell.

Johnny gondolkodása nem szűkült be annyira, hogy ne fogta volna föl, hogy egy öregasszony és egy külügyminiszter túljárt az eszén. Ezt nem lehet elfelejteni. Nem lehet még csak háttérbe szorítani sem. A négy milliónak, meg annak, hogy mit lehet vele kezdeni, várnia kell. A külügyminiszternek, ha nem akad Johnny útjába, nem kell meghalnia, de az öregasszonynak és a társainak mindenképpen pusztulniuk kell.

Csak meg kell találni őket. Ha napokba, hetekbe vagy hónapokba kerül, akkor is.

Ez járt Johnny fejében, amikor a telefonja képernyőjén villogni kezdett egy rendkívüli hír:

Újabb terroristagyanús támadás! Ezúttal Koppenhága nemzetközi repülőterén.

A kávé és a szendvics várhat még egy kicsit.

DÁNIA, SVÉDORSZÁG, NÉMETORSZÁG

Sabinének rövid időn belül másodszor kellett elismernie, hogy Allannak hasznát lehet venni. Mivel ő maga a volán mögött ült, megkérte Allant, nézze meg a tabletjén, hogy juthatnak el leggyorsabban Dar es-Salaamba. Allan elsőre megtalálta a leggyorsabb útvonalat, nem is kellett tovább keresgélnie. Kicsit kacskaringós ugyan, átszállással Frankfurtban és Addis Abebában, de jó lesz. Ha eléri. Sabine rálépett a gázra, és elhatározta, ha odaérnek, a lehető legkreatívabb módon fog leparkolni.

Talált is egy megfelelő helyet a járdán, közvetlenül a koppenhágai nemzetközi repülőtér megfelelő indulási csarnokának bejáratánál. Kicsit szlalomozni kellett a tiltótáblák és terelőoszlopok között, de sikerült. Még Julius is felszisszent, pedig ő aztán igazán nem vádolható a szabálykövetés túlzó tiszteletével.

A jegyet a pultnál vették meg, csomagjuk nem volt, csak kézipoggyászuk, az is kevés, mivel Allan a lakásban felejtette a közös bőröndjüket, amikor Sabinének és Juliusnak mást kellett cipelnie.

– Ez az egy feladatod volt csak – mondta Sabine. – Ez az *egyetlenegy*.

– Szerencse a bajban, hogy nem több – mondta Allan.

Így viszont gyorsabban tudtak becsekkolni, és húsz perccel azután, hogy odaértek a repülőtérre, már bent ültek a Frankfurtba induló gép második sorában.

– Pezsgő? – mondta a stewardess.

– Kegyed gondolatolvasó? – kérdezte Allan.

A Lufthansa 831-es járata volt az utolsó gép, amelyik felszállt, mielőtt lezárták volna a repülőteret. A készültség eredetileg is magas szintű volt, de a stockholmi belvárosi merénylet után még magasabbra emelték. Egy gyanús jármű állt teljesen szabálytalanul, közvetlenül a 3. terminál bejárata előtt.

Dániában sokan úgy gondolták, hogy svéd szomszédjaik teljes munkaidőben öngyilkos merénylők importálásával foglalkoznak. Szíriából a háború idején több ember menekült el a tankok, a bombák, a levegőből érkező vegyi támadások elől, mint Dánia egész lakossága. Legtöbbször Törökországba menekültek, ahol nem látták őket szívesen. Ezért sokan továbbindultak észak felé, és igyekeztek elkerülni az olyan csapdákat, mint a magyarok áram alá helyezett kerítése és jól irányzott könnygáza.

Akiknek volt hatezer dollár a zsebükben, azok ki tudták kerülni a könnygázt, és tovább tudtak menni még távolabbi országok felé, ahol ugyancsak nem látták őket szívesen. Mint például Dániában. Innen Svédország felé mehettek tovább. Ahol tanácstalanság fogadta őket. A svédek mindenesetre úgy döntöttek, hogy áram alá helyezett kerítés és könnygáz helyett házakat építenek a menekültek számára, mivel nem lehetett egyértelműen megállapítani, hogy mindenki terrorista-e, aki az életét mentette. (Voltak a svédek között olyanok, akik a kérdést el tudták dönteni, és igyekeztek minél több menekülttábor felgyújtani, hogy a terroristák megtudják, kivel van dolguk.)

A dánok ezek alapján arra a következtetésre jutottak, hogy a svéd rendszámú, koporsót szállító halottaskocsi robbanószerrel van megtöltve, és azért állították oda, ahol állt, hogy minél nagyobb rombolást okozzon. Azonnal törölték az induló járatokat, az érkezőket átirányították, a terminálokat kiürítették, és bevetették a rendőrség bombakereső robotját.

A riasztás után alig néhány perccel a hír szétfutott az interneten. Azonosíthatatlan fekete halottaskocsival végrehajtott alattomos támadás sok ezer utas közvetlen közelében.

– Szóval ott vagytok – mondta Johnny Engvall. – És arról is gondoskodtatok, hogy ne mehessetek tovább. Istenverte idioták.

Feltételezte, hogy Sabine Jonsson a társaival és a többi utassal együtt ott rekedt a repülőtéren. Mivel a saját kocsija több kilométerre

volt tőle, megállított az utcán egy taxit.

– Rosengårdba megyünk.

Érkezéskor a sofőr természetesen várta a fuvardíjat, de Johnny felfedezte, hogy nincs meg sem a tárcája, sem az autókulcsa. Megkérte a sofőrt, várja meg, amíg feltöri a saját kocsija csomagtartóját. Az ott tárolt gépkarabély segítségével a sofőrt jobb belátásra bírta.

– Hogy hívnak? – kérdezte Johnny a fegyver csövét a sofőr fejéhez nyomva.

– Bengt – mondta a sofőr.

És elsírta magát.

– Örülök, hogy megismerkedtünk, Bengt – mondta Johnny. – Mit gondolsz, el tudnál vinni Kastrupra, ha nem tudok fizetni?

– Kérlek, ne ölj meg!

– Szóval igen.

* * *

Az Örsund híd fizetőkapuja előtt Bengt lassítani kezdett.

– Csak nem akarsz beállni a sorba? Hídpénzzel hizlalni a svéd államot? – förmedt rá Johnny dühösen.

Bengt menet közben még jobban megrémült, mint az út elején. A rádió bementa, hogy vélhetőleg terrortámadás indult a repülőtér ellen, ahová ő éppen úton van a gépkarabélyos utasával. Nem tudott másra következtetni, mint hogy az utasa is terrorista.

Így aztán Bengt engedelmeskedett az utasításnak, és százhússzal átrobogott a fizetőkapun, amelynek a kamerái közben lefotózták.

A híd után még gyorsabban mentek. Kastrup már csak néhány perc távolságra volt.

Mind ez ideig az Árja Szövetség agyközpontja egyáltalán nem foglalkozott a helyzet elemzésével. A repülőtértől alig néhány kilométernyire azonban arra utasította a megrettent sofőrt, hogy lassítson. Most észnél kell lenni, nem szabad hibázni.

Nem szabad kapkodni.

A három jómadár, akik meggyalázták Kenneth emlékét, most tehát Kastrupon ragadt, mégpedig a maguk hibájából. A zsidómédia neten közvetített élő adásai alapján még senkit nem kaptak el. Vagyis a többi evakuált utassal együtt abban a hangárban tartózkodnak, amelyikről a rádió beszélt.

Mindenekelőtt tehát a hangárt kell megtalálni.

* * *

Az emberek menekülnek a háború, a terror, a reménytelen szegénység elől. Könnyen érthető okokból olyan helyeket keresnek a földön, ahol lényegében nincs háború, terror és reménytelen szegénység. Egyébként a menekülésnek nem lenne értelme.

Svédországban nem létezett a három említett fogalom, tehát olyan ország, amely célpontja a menekülésnek, és nem kiindulópontja. Így aztán az ellenőrzés a svéd–dán határon, az Öresund híd svéd oldalán, meglehetősen egyirányú volt. Minden járművet átvizsgáltak, amelyik Svédországba érkezett, míg a másik irányban a járműveknek csak a fizetőkapun kellett áthaladniuk.

Mindazonáltal ezeken a kapukon sem lehetett például százhusz kilométeres sebességgel csak úgy észrevétlenül áthaladni. Ilyen esetekben közölték a dán rendőrséggel az autó típusát, színét és rendszámát. Ha az értesítés egy feltételezhető terrortámadás idején érkezett, mint például a jelen esetben is a koppenhágai nemzetközi repülőtér ellen, nem történik más, minthogy rögzítik a szabálysértést a nyilvántartásban mindaddig, amíg „eredménytelen nyomozás” indokával ki nem törlik.

Kivételt képez a fenti ügymenet alól az az eset, ha a szabálytalankodó jármű vezetője figyelmetlenségéből bele nem fut egy közúti ellenőrzésbe, és meg nem áll.

* * *

Nyolcszáz méterre Kastrup nemzetközi termináljának indulási oldalától a rendőrség terelőszlopokat és sorompót állított fel az úton azzal a céllal, hogy megállítsa, és ha kell, visszafordítsa az oda érkező járműveket. Minden jármű sofőrét tisztelegve köszöntik, és röviden informálják a repülőtér ideiglenes lezárásáról. Azt tanácsolják a sofőrnek és esetleges utasainak, hogy figyeljék a médiában a híradásokat az újbóli megnyitás időpontjáról. Miközben az őrmester mindezt elmondja, a törzsőrmester rutinszerűen begépezi az autó rendszámát a számítógépbe.

Krogh rendőr őrmester már az üdvözléskor felfigyelt a svéd rendszámú taxi sofőrjére. Halálosan rémültnek látszott. Mellette, az utasülésen egy merev tekintetű utas ült, aki valamit szorongatott a bőrdzsekije alatt. Amikor Larsen törzsőrmester jelentőségteljesen megköszönte a torkát, megértette, hogy a rendszámmal valami baj van, és intézkednie kell.

– Elkérhetem az igazolványokat? – mondta az őrmester. – Az önét is, köszönöm – mondta Johnny Engvallnak.

A körülöttük álló mintegy húsz, állig felfegyverzett kolléga is felfigyelt rá, hogy itt valami nincs rendben.

Bengt odaadta a taxis igazolványát.

– Sajnos otthon felejtettem a jogosítványomat – mondta Johnny.

A törzsőrmester közben röviden informálta Krogh őrmestert. A vizsgált jármű a svéd oldalon nem fizetett hídpénzt.

Ennyi az egész? Mindegy, az ellenőrzést azért végig kell csinálni.

– Legyenek szívesek, szálljanak ki. Mind a ketten, kérem – mondta Krogh őrmester.

Bengt kinyitotta az ajtót, kitette előbb az egyik, majd a másik lábát is – majd hirtelen, ész nélkül levetette magát a földre.

– Terrorista! – kiáltotta. – Ő, itt a kocsiban, terrorista! Puska van nála!

Az utóbbi szóhasználattal nem pontosan nevezte meg Johnny gépkarabélyát, de mégis.

Harcban eltöltött élete során Johnny megtanulta, hogy a nehéz helyzeteket fegyverrel a kézben lehet legjobban megoldani. Mivel a dán rendőrség nem annyira híve a lövöldözésnek, mint például az amerikai, volt ideje előrántani és majdnem ki is biztosítani a

gépkarabélyát, mielőtt akkurátusan szitává lőtte volna őt a húsból az a tizenkét rendőr, akit nem bénított meg a cselekvéskeptelenség. A másik nyolc csak tehetetlenül nézte, mi történik, de a helyzet kimenetelét ez nem befolyásolta. Johnnyt az első lövés súlyosan megsebesítette, a második megölte, majd ismeretlen számú halált halt a további harmincöt lövéstől.

Tizenöt perc múlva befejezték a halottaskocsi átvizsgálását. Nem találtak benne semmi olyat, amit kerestek.

Ezzel a koppenhágai nemzetközi repülőtér elleni támadást sikeresen elhárították, a gyanús járművet lefoglalták, a fegyveres terroristát likvidálták. A nap hőse egyébként egy svéd férfi volt. A neve Bengt Lövdahl, foglalkozása taxisofőr.

Frankfurtban, amíg a csatlakozásra vártak, Sabine, Allan és Julius új ruhákat vásároltak maguknak. Azután leültek egy padra, Allan természetesen a tabletjével.

Azt mondta, jó, hogy maguk mögött hagyták Skandináviát, mert ha hiszik, ha nem, megint történt egy terrortámadás, rövid időn belül már másodszor. Ezúttal a célpont Kastrup volt, ahol pár órával korábban maguk is megfordultak.

– Istenem – mondta Sabine. – Hová tart a világ?

NÉMETORSZÁG

Miután a szabad világ vezetője munkaidejét már eléggé régóta azzal töltötte, hogy saját népe egyes csoportjait gyalázta a Twitteren keresztül, a világnak új vezető után kellett néznie. A választás a hatvanhárom éves Angela Merkelre esett. Az evangélikus lelkész lánya nem valamilyen palotában lakott, hanem egy lakásban, Berlin belvárosában.

Négy órát aludt éjszakánként hétfőtől péntekig, de a hétvégeken néha napfelkeltéig is ágyban maradt. További vad hóbortjai közé tartozott, hogy rajongott a káposztalevesért. Ami mellé szívesen megivott egy pohár sört is, elvégre mégiscsak német.

A szabadidejét is részben munkával töltötte, néha pedig karon fogta férjét, és elment vele az operába. Ünnepek idején még ennél is tovább merészkedtek, és nagy sétákat tettek az olasz Alpokban.

Sok minden más mellett fizikus is volt, a férje kémikus. Kettőjük között a fizikai kémia valamikor 1984-ben született meg.

Szövetségi kancellárként Angela Merkel mindenben Trump elnök ellentétje volt. Halk szavú, töprengő, analitikus. Ennek jelentőségét egy nyugtalan világban mindenképpen jobban értette. A következő év őszén tulajdonképpen vissza akart vonulni. De milyen világ lesz az, Trumppal, Putyinnal meg a többiekkel?

Döntött: vállal még négy évet, ha a választók is úgy akarják. Utána boldoguljanak egyedül, ahogy tudnak, ők is, a világ is.

* * *

A német titkosszolgálatnak Berlinben megvoltak a maga műfogásai. Bevezették például azt, hogy automatikusan értesülnek róla, ha a

nyilvántartásaikban szereplő valamelyik személy Lufthansával utazik.

Allan Karlsson, a svájci–svéd atomfegyver-szakértő eltűnt a szemük előtt azok után, hogy eljuttatott négy kiló dúsított uránt a washingtoni német követségre, majd elutazott Svédországba.

Most azonban újra feltűnt a láthatáron. Koppenhágából Frankfurtba utazott. Vajon mi a francért?

Jobban utánanézték, és kiderült, hogy Frankfurtból továbbutazik Addis Abebába, onnan pedig Dar es-Salaamba. A kérdés maradt: *Vajon mi a francért?*

A négy kiló urán eredetileg egy kongói dúsítóból származott, amelynek létrehozását valamikor – minden józan megfontolás ellenére – a CIA támogatta. Egy ott dolgozó laborasszisztens segítségével a BND össze tudta rakni az útvonal darabjait, és némi késéssel követni tudta az urán útját Afrikán keresztül.

Az útvonal Tanzánián át és Mozambikon keresztül vezetett Madagaszkárra. Ott vette fel a *Becsület és erő* nevű észak-koreai teherhajó, amely egyébként megint nekivágott a Kubába vezető oda-vissza útnak. És egyébként megint a hosszabb utat választotta, az Atlanti- és Indiai-óceánon keresztül.

Lehet, hogy eljött az ideje a kiürült észak-koreai uránraktár feltöltésének? Ha igen, milyen szerepe van ebben Allan Karlssonnak? Tudomása volt az előkészületekről, ezt maga közölte Merkel kancellárral egy szalvétára írt levélben. Ezúttal ötszáz kilóról van szó!

De az egész ügy nehezen volt kibogozható. Ha Karlsson akkora mennyiségű dúsított uránt próbál kicsempészni Afrikából, amekkorát még nem látott a világ, akkor miért írta meg előre a német kancellárnak? Egy papírszalvétán...

A BND főnöke személyesen szeretne volna jelenteni az ügyet Merkel kancellár asszonynak, akinek ilyesmire voltaképpen nem volt ideje. Minél jobban közeledett a választás időpontja, annál inkább kitöltötte az idejét azzal, hogy nem csinál semmit. És nem mond semmit. A közvélemény-kutatások egyértelműen az ő győzelmét jelezték. Az aggodalmak, miszerint az oroszok Merkel tetteit és megszólalásait

kiforgató hamis információk terjesztésével beavatkoznának a választásokba, egyébként is alaptalannak bizonyultak. A média inkább a szociáldemokrata Schulz alkalmatlanságával volt elfoglalva. Meg persze a szélsőjobb megerősödésével, ami azonban nem lesz elég az eredmény befolyásolására.

A politikai elemzők úgy vélték, hogy Merkel relatíve erős pozíciója bizonyos mértékig annak köszönhető, hogy az ellenzék vezetői nem találnak fogást rajta, mert lényegében maguk is úgy gondolkodnak, ahogy ő. Ahogy a németek, nagy általánosságban. De leginkább a kancellár asszony rátermettségének egy olyan világban, amelyik az elmúlt időszakban olyan lett, amilyen lett. Az Egyesült Államok elnöke orvosi eset. Nagy-Britanniában egy évvel korábban Cameron feltett egy szónoki kérdést a választóknak: „Mi volna, ha kidobnánk az országból minden külföldit?“, amire a választók azt felelték: „Nem is rossz ötlet!” Lengyelországban nekiláttak a demokrácia lebontásának. Magyarországon már befejezték a munkát. És ott van még Madrid alkalmatlansága Katalónia ráncba szedésére (vagy Katalónia alkalmatlansága Madrid ráncba szedésére), na meg az az ember, aki hamarosan olyan gömbölyű lesz, mint amilyen veszélyes: Kim Dzsongun.

Ebben a közegben Merkel kancellár asszony úgy áll, mint egy őszöreg tölgy a rét közepén. Hullámszik körülötte a vetés, de ő szilárdan áll a helyén.

Ha a világesemények és a belpolitikai harcok jéggé fagynának a választás napjáig, ő további négy évig a helyén maradhat. Az egész világ vigasztalására, talán Oroszország kivételével. Meg talán az amerikai elnök kivételével, aki kezdetben nem tudta eldönteni, mi tetszik neki és miért – utóbb pedig ezt is rögtön megváltoztatta.

A Bundesnachrichtendienst főnökét már várták. Bekopogtatott a szövetségi kancellár ajtaján, és illő módon bebocsátást nyert.

Előadta, hogy ismét felbukkant a svéd bajkeverő, Allan Karlsson. Frankfurtban. Úton Tanzániába. Ki tudja, miért.

Ismertette a feltárt részleteket, emlékeztette a kancellár asszonyt az ötszáz kiló uránra – aki minderre azzal válaszolt, hogy a

következő kormányülésen tízmillió euróval meg kell emelni a BND költségvetését.

Merkel hozzátette, hogy a BND-főnöktől *azonnali* választ vár arra a kérdésre, hogy milyen atomfegyverkezéssel kapcsolatos mozzanat lehet Karlsson utazásának célja (ötszáz kiló dúsított urán sorsát nem lehet figyelmen kívül hagyni, bármennyire közeledik is a szövetségi választások időpontja). A főnök kissé elvörösödött, bevallotta, hogy a családjával néhány napon belül a Bahamákra szeretne utazni, de természetesen a szabadsága idejének minden percét szolgálatban tölti. Csak ugye legalább tíz órán keresztül egy repülőgépen fog ülni valahol Berlin és Nassau között, és nem biztos, hogy odafent is folyamatos kapcsolatot tud tartani a helyszínen tevékenykedő ügynökökkel.

– Talán szemtelenség ilyet kérdezni, de elfogadhatónak tartaná kancellár asszony, ha a hírszerzés szolgálatban lévő kelet-afrikai főnöke közvetlenül tájékoztatná, ha valami akut helyzet áll elő, és én magam elérhetetlen vagyok? Ha nem, természetesen lemondok az utazásomat.

Angela Merkelben a kancellári külső mögött érző szív dobogott. Szóba sem jöhetett, hogy a BND főnöke hazamenjen a feleségéhez és gyerekeihez azzal a hírrel, hogy le kell mondaniuk a nyaralásról, mert telefonügyeletet kell tartania.

– Adja meg a privát számomat a szolgálatos ügynöknek Dar es-Salaamban – mondta. – Azzal az utasítással, hogy hívjon fel, bármilyen napszakban, ha Karlsson harminc mérföldnél közelebb kerül valamelyik urándúsító üzemhez vagy feltételezett csempészhez. És nyaraljon jól. Üdvözlöm a feleségét és a gyerekeit.

* * *

Mielőtt útnak indult volna hat év óta az első szabadságára, a BND főnöke üzenetet küldött a Dar es-Salaamban állomásozó két BND-ügynöknek: Karlsson és társai holnap érkeznek tizenhárom-húszkor az Ethiopian gépével Addis Abebából. A mellékelt telefonszám a szövetségi kancellár közvetlen száma, csak dráma esetén használandó, és csakis akkor, ha engem nem lehet elérni.

OROSZORSZÁG

Gennagyij Akszakov letette a telefont, miután informális hírszerzői tájékoztatást kapott Stockholmból. Nem is letette, hanem lecsapta. És belerúgott a mellette álló üres székbe.

– Mi van, Genya? – kérdezte az asztal túloldaláról Putyin elnök.

– Allan Kurva Karlsson, ez van.

– A százegy éves ember?

– Igen. Ez a rohadék a másik nácit is kinyírta. Négymillió eurót kidobtunk az ablakon.

Putyin azt mondta, ebbe még nem fognak belerokkanni, de mi történt?

A náci belekötött a dán rendőrség antiterrorista egységének néhány állig felfegyverzett tagjába, akik azonnal végeztek vele.

Putyin halkán megjegyezte, nem érti, mi köze van ennek a százegy éves emberhez. Nem egy robbanószerrel telepakolt halottaskocsi miatt fújtak riadót Koppenhágában?

– A halottaskocsiban nem volt semmi. Viszont rossz helyen parkolt.

– Rossz helyen parkolt? Ki hagyta ott? Nem, várj! Ne mondj semmit! Értem.

TANZÁNIA

Olekorinko csodadoktor sátorvárosa Serengetiben, közvetlenül a Mara folyó partján állt. Amikor Allan, Julius és Sabine a Dar es-Salaam-i repülőtér előtt beült egy taxiba, a boldog sofőr közölte velük, hogy az autót a nemzeti parkig egy egész napig tart, de azután még egy örökkévalóság, amíg megtalálják, amit keresnek. A Mara folyó ugyanis négyszáz kilométer hosszú, Serengeti területe pedig körülbelül tizenötezer négyzetkilométer.

– Kell az élettér az oroszlánoknak – mondta Allan.

– Pontosabb címre van szükségünk – mondta Julius.

– És másféle járműre, nem autóra – mondta Sabine.

A Julius Nyerere nemzetközi repülőtértől ötszáz méter távolságban volt a nemzeti repülőtér.

Mivel a trió már benn ült a taxiban, megváltoztatták a rendelést, az egész napos út helyett egy kétperces fuvart kértek. A sofőr már nem volt olyan boldog, mint az elején, alighogy bekapcsolta a taxiórát, már kapcsolhatta is ki. Előbb vezetnie kellett volna, és csak utána mesélni.

A taxi mögött egy fekete Passatban ült a Bundesnachrichtendienst két fürkész tekintetű ügynöke, akiknek az volt a feladatuk, hogy Karlssont folyamatosan tartsák szemmel. És azonnal jelentsék a BND legfőbb vezetőjének vagy a szövetségi kancellárnak, ha az öreg valami ostobaságra készül.

KONGÓ

A kongói Katanga bányáját sok évvel ezelőtt az ENSZ közreműködésével hivatalosan bezárták. Ezzel megszűnt a közvetlen szomszédságában lévő, egykor amerikai támogatással épült magkutatóközpont uránellátása. Az amerikaiak hálából építették, mert a negyvenes években innen szerezték be az uránt a Hirosimára és Nagaszakira ledobott bombákhoz.

Rajtuk kívül soha senki nem tartotta jó ötletnek ilyen kapacitású üzem létrehozását egy olyan országban, ahol pénzért minden kapható. Ám minthogy az amerikaiak ebből az árucikkből mindenki másnál többel rendelkeztek, az ő érdekeik nyomták a legtöbbit a latban. Tulajdonképpen megvették az egész országot. Pénzért.

Később azonban az USA is csatlakozott az ENSZ-nek ahhoz a követeléséhez, hogy rend legyen Kongóban, és a katangai bánya és laboratórium ne jelentsen veszélyt a törékeny világbékére.

Vagy mégse?

Az ENSZ a helyszínen rendfenntartó alakulatot tartott fenn azzal a feladattal, hogy ellenőrizték az uránbányászati tilalom betartását. A bányához csatlakozó laboratóriumot bezárták.

Az alakulat parancsnoka, Goodluck Wilson minden hónap végén faxon küldött jelentést az IAEA, vagyis a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség bécsi központjába. A jelentések ugyanazt közölték: *Minden rendben, bízzanak bennünk* – nagyjából így.

Goodluck Wilson maga válogatta össze alakulata tagjait, a három testvérét és a hét legmegbízhatóbb unokatestvérét. Mindannyian ugyanarra törekedtek: a mérhetetlen meggazdagodásra. A világ sorsának alakulásával nem foglalkoztak.

Minden reggel négy korábbi laboratóriumi asszisztens bukkant elő a föld alatti alagútból a lepecsételt magkutatóközpontban, hogy dúsítsa, amit dúsítani lehet. Összesen tizenöten voltak, akik

osztózhattak a nyereségen, de gyakorlatilag csak tizenegyen. A négy asszisztens nem tudta, hogy a nyereség helyett egy baleset várja őket, amikor már nem lesz rájuk szükség. A kikalkulált bruttó bevétel ötvenmillió dollár volt Goodluck számára, és további ötvenmillió jutott a tíz testvérnek és unokatestvérnek. A nem létező bányászok nyolc dollárt kaptak fejenként és naponta, és ezzel elégedettek is voltak mindaddig, amíg a nyugati akna be nem omlott, és sokukat maga alá nem temette hat évvel a bánya bezárása után. Az ügy észrevétlen maradhatott volna, ha a bányában a baleset idején bizonyíthatóan nem lett volna jelen tizenhét bányász, akiknek nem lett volna szabad ott lennie. És nem haltak volna meg. Ezt nem lehetett eltussolni. Az IAEA nem értette, a munkások mit kerestek a bányában, ha egyszer amúgy minden rendben volt. A kérdésekre nem várták meg a választ, megfigyelőket indítottak útnak, hogy vizsgálják ki, mi történt.

Goodluck és az emberei eredetileg meg akarták várni, amíg a dúsírtott urán mennyisége eléri a fél tonnát, ennyit rendeltek ugyanis az észak-koreaiak az oroszokon keresztül. Most azonban a már meglévő négyszáz kilót gyorsan be kellett csomagolni ólomba, és el kellett rejteni egy kunyhóban az egyik szomszéd faluban. Az omlás óta több üres kunyhó is a rendelkezésükre állt. Ezenkívül baleset áldozata lett a négy laboratóriumi asszisztens is (köztük az is, aki a BND fizetéslistáján is szerepelt), amikor a magkutatóközpontba vezető föld alatti alagút a terveknek megfelelően rájuk omlott egy nappal a bécsi megfigyelők érkezése előtt.

Az atomenergia-ügynökség képviselői nem találtak semmi rendellenességet. De a gyanújuk nem oszlott el, és a rendfenntartó alakulat tagjainak felét lecserélték olyanokra, akikben meg lehetett bízni. Vagyis olyanokra, akikben *nem* lehetett megbízni Goodluck Wilson szemszögéből nézve.

Egyszer minden véget ér. Az őrség parancsnoka megértette, hogy ebből a tevékenységből nem lehet többet kitermelni. Az üzlet összesen nyolcvanmillió dollárt hozott a konyhára, amiből negyven Goodlucké. Nem volt mit tenni. Ha kevés, akkor kevés, be kell érni ennyivel.

TANZÁNIA

A Julius Nyerere repülőtér belföldi indulási csarnokának egyik padján Sabine nekilátott a földrajzi helymeghatározásnak, amit eddig nem volt ideje elvégezni. Allan a cél érdekében kelletlenül átengedte neki a tabletjét (amelynek mobilinternet-előfizetését továbbra is egy kellő mértékben rászédett szállodaigazgató fedezte Bali szigetén).

A műveletnek az lett az eredménye, hogy elhatározták, hogy az első géppel elrepülnek a Serengeti Nemzeti Parkban fekvő Musomába, s ott majd megérdeklődik, merre menjenek tovább. Olekorinko csodadoktor sátorvárosát jól ismerik egész Afrikában, talán nem lesz nehéz találni valakit Musomában, aki tudja, hol van.

Az egymotoros repülőgépen tizenhárom utas számára volt hely. Kilencen egy olasz tanácsadó cég alkalmazottai voltak, a cég úgy ünnepelte huszonöt éves jubileumát, hogy dolgozóit meghívta Serengetibe egy néhány napos szafarira (költségként leírható, ha mindennap tartanak egy tizenöt perces megbeszélést). Három további helyet közvetlenül az indulás előtt egy kisebb svéd társaság foglalt le.

A két ügynököt azzal bízták meg, hogy tartsák szemmel a feltételezett uránszállítmányt, amit fel akarnak juttatni a *Becsület és erő* fedélzetére. Korábbi alkalommal a jóval kisebb mennyiséget Tanzánián és Mozambikon keresztül vitték tovább dél felé. Berlin ugyanakkor azt is kérte tőlük, hogy ne tévesszék szem elől Allan Karlssont. Aki most épp az ellenkező irányba készül elindulni.

Követni valakit – pláne egy százegy éves embert – nem hálás feladat. Túl nagy a lelepleződés kockázata. A főnöknek, az arrogáns és egocentrikus A. ügynöknek nagyon nem volt ínyére, hogy az urán mozgásával ellentétes irányban induljon el csak azért, mert Berlinben az öreglány a fejébe vett valamit. Egyébként is, miért ő

tartja a kezében az operációs tervet tartalmazó mappát? Mégiscsak ő a főnök, és nem ez a nő, aki itt áll mellette.

– Ez legyen nálad – mondta alkalmazkodó természetű kolléganőjének. – És vedd meg a jegyünket a gépre. Addig megyek, és iszom egy kávét.

A Precision Air légitársaság ezen a napon mintha az arrogáns ügynök kedvében akart volna járni. Csak egy hely volt már a gépen. Arrogáns ügynök jó lelkiismerettel (és kaján vigyorral) nyújtotta át a nyeretlen sorsjegyet engedékeny kolléganőjének. Ő maga majd szemmel tartja Tanzánia és Mozambik határvidékét. Mindig ott kell lenni, ahol a dolgok történnek, ha valaki emelkedni akar a ranglétrán.

A nyeretlen sorsjegy tehát azzal járt, hogy követni kell Karlssont, és figyelni, távol az események centrumától, nem csinál-e valami butaságot.

A vesztest ráadásul az a további balszerencse érte, hogy a gépen az egyetlen szabad hely, ahova leülhetett, épp a megfigyelésre kijelölt célszemély mellett volt, aki előtt semmiképp nem lett volna szabad felfednie kilétét.

B. ügynök úgy döntött, depressziója elmélyítése helyett inkább szolgálatba helyezi magát. Beszélgetést kezdeményezett Karlssonnal abban a reményben, hátha valami hasznos információt tud kiszedni belőle. Udvariasan köszöntötte, a nevét nem tartotta fontosnak megmondani, de annyit azért közölt magáról, hogy üzleti ügyekkel foglalkozik.

– Nocsak – mondta Allan. – És hogy megy az üzlet?

– Jól, köszönöm – felelte az ügynök, és gyorsan más irányba terelte a beszélgetést.

Találgatta, vajon utastársának mi keresnivalója lehet... izé...

– Musomában? – kérdezte Allan. – Merthogy mi Musomába megyünk. Gondolom, kegyed is?

B. ügynök átkozta magát. Nem emlékezett az úti céljuk nevére! De a reptéren olyan gyorsan követték egymást az események. Az ország meg nagy, háromszor akkora, mint Németország. Dar es-Salaamot már úgy ismerte, mint a tenyerét. A fővárost is, Dodomát. És Morogorót, természetesen. És Arushát.

Musomának, ennek az északnyugati településnek viszont a mai napig még a nevét sem hallotta soha.

Allan nem csinált titkot belőle, hogy Sabine – ő, aki ott ül két sorral előrébb – médiumként dolgozik, és új inspirációs forrásokat keres. Fent Serengetiben van is egy ilyen rendkívüli képességekkel bíró gyógyító, Olekorinko a neve, nincs ezzel semmi baj, elvégre mindenkinek van valamilyen neve. A barátja, Julius, ő, aki ott ül Sabine mellett, kétségtelenül úgy cserélgeti az emberek nevét, mint más az ingét, de neki, Allannak, ez nincs ínyére.

– Gyógyító? – kérdezte B. ügynök.

– Lehet, hogy boszorkánymester. A nehéz szavakat nehezen jegyzem meg. Már a könnyebbekkel is vannak problémáim.

A céljuk az, hogy felkeressék Olekorinkót, tanuljanak tőle, és feltöltődjenek új, spirituális energiával. Sabine erről sokat tudna mesélni, ha kedves utastársa többre kíváncsi.

– Talán maga is a spiritizmus szakterületén dolgozik? Vagy talán a turistaiparban?

Mi az isten van itt? Karlsson, az atombombagyártás szakértője, az uráncsempész azért megy a szavannába, hogy feltöltődjön spirituális energiával? Ha már mindenképp hazudni akar, ennél azért lehetne agyafúrtaabb is.

Nem, ő maga nem a spiritizmus területén dolgozik. Ingatlanok adásvételével foglalkozik.

A. és B. ezzel foglalkozott Dar es-Salaamban.

De ez is rosszul sült el. Ez is felkeltette Allan érdeklődését. Azt mondta, a tanzániai szavannán sok különleges vályogkunyhó található, amelyekre érdemes volna ajánlatot tenni.

Most ironizál ez a százegy éves ember, vagy csak követhetetlen? B. ügynök kényelmetlenül érezte magát a társaságában. Ingatlanügynöknek lenni Tanzánia legnagyobb városában elfogadható szerepnek látszott. De olyan területen, ahol nincsenek ügynökösödésre váró ingatlanok, kevésbé tűnik meggyőzőnek.

– Nem, elsősorban nem a vályogkunyhók érdekelnek – mondta, és igyekezett magabiztosnak látszani. – De a szafaritelepeket érdemes közelebbről is megnézni.

– Aha, akkor mégiscsak érdekli a turistaipar?

B. ügynök és Allan többet nem beszélgettek egymással az út hátralévő részében. A német nő az időt a hamis személyazonossága csiszolására használta. Eddig nem úgy mentek a dolgok, ahogy szeretne volna. Nem javult a helyzete akkor sem, amikor a gép ereszkedni kezdett a leszálláshoz, és kiderült, hogy Musoma igazi nagyváros, több mint százezer lakosa van – és nagy számban található benne európai típusú ingatlanok.

– Nézze csak! – mondta Allan, és kimutatott az ablakon. – Ingatlanügynök asszony itt mégiscsak találhatna magának némi elfoglaltságot. Érdekes, hogy nem tudta sem ezt, sem azt, hogy hova megy éppen.

B. ügynök saját magát már eddig is gyűlölte. Most Karlssont is oda tudta állítani maga mellé. Átkozott vénember.

* * *

A leszállópálya keskeny, földes út volt, egy méterrel sem hosszabb a szükségesnél. És bent volt a városban, amely mintegy a hátát mutatta a Viktória-tó déli partjának.

A kis méretű terminálépület előtt néhány taxi állt reménykedő sofőrökkel. Olekorinko sátorvárosát mindegyik ismerte, de egyiknek sem kellett annyira a pénz, hogy vállalkozott volna a három külföldi odaszállítására. A körülbelül százötven kilométeres távolságot olyan utakon kellett volna megtenni, amelyeken egy Fiat, Honda vagy Mazda előbb-utóbb biztosan elakadt volna.

Sabine azonban észrevett egy férfit, aki kissé távolabb éppen utasokat és csomagokat rakott ki egy Land Cruiserből. Nyitott kocsi volt, három sor ülésel és olyan durva bordázatú gumiabroncsokkal, amelyek valószínűleg semmilyen sárba nem ragadnak bele. Amikor a férfi befejezte a csomagok kipakolását, és elbúcsúzott utasaitól, Sabine odament hozzá, és megkérdezte, vállalna-e újabb fuvart.

Nem, nem vállal. Nem idevalósi, és vissza kell térnie Masai Marába, a szálláshelyére. Két nap múlva új vendégeik érkeznek, és akkor újra dolga lesz.

Sabine nem mondott le róla azonnal. Beszélgetni kezdett a férfival, és megtudta, hogy a hely, ahol dolgozik, Kenyában van,

Serengeti határának közelében, alig néhány mérföldnyire a csodadoktor Olekorinko táborhelyétől. A három külföldi javaslata hirtelen érdekelni kezdte. Pénzt keresni a visszaúton, amit úgyis meg kell tennie, tiszta haszonnak látszott, még ha némi kerülőt kell is tennie.

A német ügynöknő mintegy nyolcvan méter távolságból nézte a jelenetet, és szerencsétlennek érezte magát. Másik Land Cruisert nem látott sehol, és már felfogta a taxibérlés lehetőségének korlátozottságát.

B. felhívta főnökét Dar es-Salaamban, hogy megbeszélje vele a helyzetet. A főnök elújságolta neki a legújabb fejleményeket. Az amerikaiak elküldték a *Becsület és erő* új helymeghatározását. A hajó néhány napon belül eléri Madagaszkár déli partjait.

Ha az atomfegyver-szakértő Karlsson korábbi értesülései helyesek, nagy a valószínűsége, hogy a közeljövőben ezen a helyen rakodják át az újabb dúsított uránszállítmányt. Ami jóval nagyobb, mint az előző. Hála az időközben eltűnt laboratóriumi asszisztensnek, a csempészútvonalat nagyjából már felderítették. A csempészek számára a legnagyobb kihívást az átkelés jelenti Tanzánia és Mozambik határán. Vagyis nagyjából ezernyolcszáz kilométernyire attól a helytől, ahol B. ügynök jelenleg tartózkodik.

B. arra gondolt, hogy Karlsson valamiképp mégis benne van a csempészet folyamatában, és korábbi információját szándékos félrevezetésnek szánta. Ha van valami akármilyen kis dolog, ami B.-nek örömet okoz, akkor az pontosan ez: ha túljárhat a főnöke eszén.

– Mit is mondott neked Karlsson, mit akar ott csinálni?

B. felidézte neki beszélgetésük egyes részeit. A. döcögve nevetett.

– Neked se ártana némi jövőbe látó képesség. Nem akarsz kölcsönkérni tőle egy kicsit?

– De hát épp most tűnik el a szemem elől, az ég szerelmére! – fakadt ki B. a természeténél kevésbé alkalmazkodó hangnemben.

A. főügynök azt hazudta, hogy együttérez beosztottjával. Ő maga most becsomagol, és elindul a mozambiki határra, hogy értesítse a helyzetről a határőrség parancsnokát. Aki rajta van a fizetési listájukon.

– Maradj csak ott, ahol vagy, szerezzük meg Merkelnek ezt a kis örömet. Azzal, hogy ilyen pocsek helyzetbe kerültél, nem tudunk mit kezdeni. Mint ahogy azzal sem, hogy én kapok majd dicséretet, ha sikerül semlegesíteni az ötszáz kiló uránt. Egyszer neked, egyszer nekem, nem igaz?

B. ügynök sóhajtott. Itt csak taxik vannak. Aszfalton biztosan jól mennek. De a szavannában bénák, ez nyilvánvaló.

– Vegyél egy Land Cruisert – mondta a főnöke. – Vagy egy helikoptert.

Karlssonnak mindenesetre megvolt az a haszna, hogy a BND több pénzt szánt az ügyre.

Vegyek egy terepjárót?, gondolta B. Leginkább egy új életet szeretett volna venni magának.

– Meglátom, mit tehetek – mondta, és búcsúzás nélkül letette a telefont.

* * *

Még mindig vagy tíz kilométer választotta el őket Olekorinko csodadoktor sátorvárosától, amikor a forgalom beállt. Könnyen előfordul, ha egyszerre tízezer ember akar ugyanoda eljutni, és az út olyan keskeny, hogy a szembejövő forgalom alig fér el rajta. Pedig az is folyamatos, hiszen a kezelés után épp olyan sokan mennek az ellenkező irányba is.

A legtöbben nem autóval jöttek. Sokan ültek motorbiciklin vagy mopeden. Voltak biciklisták is. A legszegényebbek gyalogoltak. Valahányszor nyúvágók jelentek meg csivítelve a levegőben, tudták, hogy a közelben afrikai bivalycsorda vonul. Ilyenkor mindenki igyekezett felkapaszkodni a legközelebbi négykerekű járműre, a tetejére, a motorházra vagy valakinek az ölébe. Amikor a madarak eltűntek, a káosz visszatért eredeti medrébe. Az oroszlánoktól és leopárdoktól senki nem tartott. Azok a nappal alvással töltik. Elefántokat pedig csak messziről láttak és hallottak.

Időnként ritkultak a sorok, ilyenkor a Land Cruiser a svédekkel több száz métert gurult előre, míg újra be nem szorult a tömegbe.

A férfit, aki elvállalta a munkát, Meitkininek hívták, és aggódott, hogy nem ér vissza időben a campbe a következő csoportjához. De nem bánta meg, hogy elvállalta a fuvart. Élvezte a három utas társaságát. És jól meg is fizették.

Allan elöl ült az utasülésen, kölcsönkérte Meitkini látcsövét, kommentált minden állatot, amit látott a varacskos disznótól a zsiráfig, felolvasta a tabletjéből a szavannán túli világ híreit, és közben hallgatta Meitkini élettörténetét. Julius és Sabine a második sorban ült, és amennyire tudtak, ők is hozzájárultak a jó hangulathoz. Julius érdeklődésére Meitkini azt válaszolta, hogy nem biztos benne, de azt hiszi, Serengeti klímája nem optimális a spárgatermesztésre.

A sofőr maszáj férfi volt Kenyából, ritkán tartózkodott a határnak ezen az oldalán. Vendégei, akiktől nemrég búcsúzott, ragaszkodtak hozzá, hogy Musomából akarnak továbbrepülni. Vezetőjük le akarta őket beszélni róla, de nem hallgattak rá. Ha hamarabb nem, Dar es-Salaamban, a repülőtéren, amikor majd el akarják hagyni Tanzániát, sajnálni fogják, hogy nem hallgattak rá. Mert illegálisan léptek be az országba.

– Egy hét fogdában, és pár ezer dollár büntetés – tippelte Meitkini.

– Vagy még néhány ezer dollár, és semmi fogda? – javasolta Allan.

Lehetséges, bár a tanzániaiak büszke emberek. Meitkini azt tanácsolta Karlssonnak, igyekezzen betartani az ország törvényeit.

– Eszembe nem jutna, hogy ne tartsam be őket – mondta Allan.

Julius idegesen fészkelődött a hátsó ülésen. Az általános törvénytisztelet járványként terjedt földrésről földrésre.

Meitkini nem hitt a hókuszpókuszban és a varázsszerekben. Istenben hitt és abban, hogy az ember képes békében élni a vadon állataival. A maszajok már nem vadásznak, az az idő már régen elmúlt. Azelőtt csak azt a férfit tekintették férfinak, aki megölte az első oroszlánját. Mostanában a felnőtté avatás rítusa a körülmetéléssel kezdődik, ezt követően az ifjúnak egy álló évig a szabad ég alatt kell élnie. Aki kibírja, azt teljes értékű maszáj

harcossá avatják. Harcosoknak nevezik magukat, pedig soha nem harcolnak.

– Merkel győzelme biztosnak látszik a német szövetségi választásokon – jelentette be Allan a tabletjére hivatkozva. – Akkor Európa egy ideig még egyben marad. Ha nem tör ki polgárháború Spanyolországban. A katalánok már nagyon unják Madridot. Ismerem a gondolkodásukat, ott voltam, amikor utoljára belefogtak.

– Kilencszázharminchatban – mondta Julius. – Azóta talán történt egy s más.

– Lehetséges – mondta Allan.

Julius a sofőrhez fordult.

– Biztos benne, Meitkini, hogy errefelé nem teremne meg a spárga?

* * *

B. ügynök a frissen bérelt Land Cruiser volánja mögött ült. A forgalom majdnem teljesen leállt, időnként emberek másztak fel a kocsira anélkül, hogy engedélyt kértek volna rá. Ott maradtak egy ideig, nem magyarázkodtak, aztán hirtelen, mintegy jeladásra, mind leugráltak róla.

Semmi nincs körülötte rendben. Egyrészt azért, mert B. ügynök valószínűleg több száz kilométernyire van azoktól a helyektől, ahol a dolgok történnek. De azért is, mert Karlsson most már felismeri. Hogyan fogja megmagyarázni, hogy mit keres a csodadoktor sátrai közelében, ha egyáltalán célhoz ér, és pechjére összeakad a megfigyelendő személlyel? Ha viszont nem találkozik össze vele, akkor mi értelme van az egésznek?

Egyébként is mi értelme van az egésznek?

Most mindenesetre meglődült a sor. Talán most már gyor... Nem, mégsem.

* * *

– Azt hiszem, megérkeztünk – mondta Meitkini, és ezzel felébresztette Allant, aki időközben elszundított.

Útjukat sehogyan sem készítették elő. Kezdett alkonyodni, szálláshelyük nem volt. Körülöttük a sok ezer reménykedő tanzániai arra készült, hogy tüzet raknak, és a tűz mellett alszanak, így várják másnapi találkozásukat a csodadoktorral. A vadállatok nem szeretik a tüzet. Ha a tűz mellé még doronggal és lándzsával felszerelt öröket is állítanak, akik kétóránként váltják egymást, túlélési esélyeik szinte száz százalékra növekednek.

Allannak úgy jó minden, ahogy van, de Juliusnak és Sabinének nem tetszett a tűz melletti éjszakázás gondolata. Már csak azért sem, mert előbb száraz ágakat kell gyűjteni a tűzhöz a szavannán, amelyet percről percre vesz birtokba a sötétség.

Sabine megkérdezte Meitkinitől, mik a tervei. Tud-e maradni másnapig, és ha igen, akkor alhatnának-e mind az autóban?

Hát voltaképpen tud, mert hamarabb ideértek, mint gondolta. De mit terveznek azután? Nyilván vissza akarnak térni Musomába, ő azonban nem készül rá, hogy visszamenjen. Mint mondta, vár egy új turistacsoportot, és négy napig őket fogja kalauzolni. Ennél hamarabb nem tud újra átkelni a tanzániai határon.

– Igazából nem sietünk sehova – mondta Allan. – Szívesen megnéznénk az otthonát.

Meitkini azt mondta, a maszajok földje egyforma a határ mindkét oldalán, de ha a társaság kíváncsi rá, szívesen vendégül látja őket néhány napra a táborhelyen. Utószezon van, az áraik sem magasak ilyenkor. Ha így döntenek, sietniük kell. Legkésőbb holnap, alkonyatkor el kell indulniuk.

Egy egész nap a csodadoktorból bőven elég lesz, gondolta Allan, Julius és Sabine is.

Megegyeztek. Meitkini félreállította az autót, és mindenkinek kiosztott egy takarót. Ennivalóról senki nem gondoskodott, de a kérdés megoldódott magától. Ahol összegyűlik tízezer ember, szinte automatikusan kialakul valamiféle kereskedelmi aktivitás. Nők jártak kettesével kosarakkal és kínáltak mindenféle finomságot. Julius ajánlatot tett nyolc szendvicsre és négy üveg Coca-Colára.

– Szeszesitalt, gondolom, nem tartanak – próbálkozott Julius.

– Másra nem tudsz gondolni? – kérdezte Sabine.

– Csak maszáj és szuahéli nyelven beszélnek, nem értik a kérdést – mondta Meitkini. – De én válaszolhatok helyettük. Csak Coca-Cola van.

– Az embernek nem teljesülhet minden kívánsága – mondta Allan.

– Talán igen – mondta Meitkini, és kinyitotta a kocsi kesztyűtartóját, és kivett belőle egy egész üveg Konyagit.

– Oda nézzenek! Micsoda kellemes meglepetés!

A Konyagi Tanzánia legnépszerűbb alkoholos itala. Egy szelet lime-mal és egy-két jégkockával a legjobb. Vagy egy kis áfonyalével.

– Esetleg tisztán is? Csak úgy az üvegből? – vetette fel Allan.

– Én úgy szoktam – mondta Meitkini.

– Azt hiszem, ez egy gyönyörű barátság kezdete – mondta Allan.

– Erre igyunk – mondta Meitkini, és a dugót a háta mögé hajította.

– Csatlakozhatok én is? – kérdezte Julius.

Már egészen besötétedett, amikor B. ügynök végre megérkezett a sáttáborba. Az élelmiszert árusító nők már visszavonultak. B. a hátsó ülésen töltötte az éjszakát, nem volt sem ennivalója, sem takarója. Alig egy évvel ezelőtt felajánlották neki, hogy áthelyezik Szingapúrba. Azon gondolkodott, mi lett volna, ha elfogadja. Mivel túl hideg volt az idő az alváshoz, B. az éjszaka nagy részét a gondolatai társaságában töltötte.

Franz kedvéért mondott le Délkelet-Ázsiáról. Franz szerette a fogorvosi munkáját, és nem akart vele tartani. Mindössze három héttel azután, hogy B. a férjére való tekintettel köszönettel lemondta a felkínált munkalehetőséget, kiderült, hogy Franz már hónapok óta szereti az asszisztensnőjét is. Akinek hibátlan volt a fogsora.

A szakítás viharos erejű volt. Franz azt mondta, halálosan unja, hogy soha nem tudhatja, hogy a felesége hol van és mit csinál. Mindig csak azt hallja, állami szolgálatban áll, és a munkájáról nem mondhat többet. Ezt sokáig izgalmasnak tartotta, de amikor már háromévi házasság után sem tudhatott róla többet, elege lett belőle. Egy titkos életet élő nő legyen a gyerekei anyja? Mit írna a fia vagy a

lánya az iskolai dolgozatban az anyja foglalkozásáról? „Senki nem tudhatja, mit csinál”? A tanárok még azt hihetnék, hogy prostituált. Néha Franz maga is erre gondolt.

Eközben egyszer csak azzal jön haza, hogy költözzenek el mind a ketten a föld túlsó oldalára. „Az állam szolgálatában”. Rödelheimből ki tudja, hova. Rossz, ha valakinek titkos életet élő felesége van. Ugyanez egy idegen országban már kibírhatatlan. Ráadásul itt van ez az asszisztensnő is. A szép fogával. B. rájött, akkor sem oldódna meg a probléma, ha kiverné ezeket a szép fogakat, pedig kedve lenne hozzá.

Azóta nemcsak titkos életet élt, hanem magányosat is. Kapóra jött a majdnem lehetetlen feladat, hogy dúsított uránt kell nyomon követni Afrikában. Egy szerdai napon, pontosan kilenc órakor ajánlották fel neki, hogy elmehet dolgozni Dar es-Salaamba. Kilenc óra öt perckor elfogadta az ajánlatot.

* * *

Másnap tizenegykor kezdődik a ceremónia, és kettőig tart, amíg túl meleg nem lesz az idő. A tábor már hétkor ébredezni kezdett. Újra megjelentek az élelmiszert áruló nők a kosaraikkal. Mindenütt angol és szuahéli nyelvű plakátok tájékoztattak a dolgok menetéről. Aki befizet ötezer shillinget (vagy két dollárt), kap egy kortyot a csodaitalból és mellé Olekorinko imáit és varázsigéit. Akinek nincs pénze, annak be kell érnie a varázsigéekkel.

– Két dollár nem sok – mondta Julius. – Nem több, mint egy csomag spárga termelői ára.

– Valóban – mondta Sabine. – De tízezer csomag spárgából egy nap alatt már összejön valami.

A húszezer dolláron kívül, amit Olekorinko egy nap megkeresett, magánkonzultációt is ajánlott a saját sátrában, húsz percet ezer dollárért, vagy hatvan percet kétezeröttszázért. Sokan bejelentkeztek.

Sabine második lett a sorban. A rövidebb változatra jelentkezett be három órára. Ezután már, úgy érezte, mindent tudni fog.

Olekorinko mikrofonon keresztül beszélt a közönségéhez. A mikrofon két jókora erősítőbe volt bekötve, amelyekhez nyolc autóakkumulátor szolgáltatta az áramot. A szervezetség imponáló volt. Sabine kétszázra becsülte azoknak a nőknek a számát, akik körbejártak, és kiosztották a *kikombe cha dawát* (egy korty csodaitalt) mindenkinek, aki tudott fizetni, és néhány olyannak is, aki nem tudott, de elég nyomorultnak látszott.

Julius és Sabine kipróbálták az italt. Keserű volt, és nem tapasztaltak semmiféle azonnali hatást. Allan észrevette, hogy a dugó nélküli üvegben még maradt egy kevés Konyagi. Úgy gondolta, neki jó lesz varázsitalnak az is.

A csodadoktor egy emelvényen állt kissé távolabb, és énekelni kezdett szuahéli nyelven. Amikor befejezte, az asszisztensnője vette át a szót. Elmondta, amit több plakát is elmondott már, hogy a szer csak Olekorinko jelenlétében fejt ki hatását, csak akkor, ha megáldotta (éppen az imént tette meg), és – mindenekelőtt – csak azok számára, akik nem kételkednek benne.

– Ha nem hiszel Olekorinkóban, az orvossága sem hisz tebenned – mondta az asszisztens angolul, szuahéli és maszáj nyelven. – Most pedig könyörögjünk.

Könyörgött. Először angolul.

– Jóságos Istenünk, töltsd meg a *kikombe cha dawát* szolgál, Olekorinko erejével. És engedd, hogy ez az erő eltöltse mindazoknak a lelkét, akik hisznek, és nem kételkednek. Célozd meg az asztmát és a bronchitist. A reumát és a gyengeelméjűséget. A depressziót és a munkanélküliséget. A HIV-et és az AIDS-t. A rákot és a tüdőgyulladást. A szerelmi bánatot és az impotenciát. A meddőséget és a túlságosan bő gyermekáldást. Jóságos Istenünk, vezesd Olekorinkót és tanítványait a helyes irányba. Mutasd ki irántunk való jószágodat. Te vagy a mindenünk! Ámen.

Sabine közelében egy férfi csalódottságának adott hangot, mert az ő bakteriális prosztatagyulladása nem volt belefoglalva a szövegbe, a többség azonban nagy elragadtatással fogadta a könyörgést.

Olekorinko újra énekelni kezdett szuahéli nyelven. Ritmikus, monoton énekét dobok kísérték. Jó fél órán keresztül énekelt.

Közben a kétszáz nő körbejárt a közönség soraiban, és újabb kívánságokat gyűjtött össze a könyörgés folytatásához. A prosztatagyulladásos férfi is elmondhatta, mi baja van, és így már elégedetten várta a folytatást.

Mindent egybevetve a ceremónia alig egy óra hosszat tartott a kilátásba helyezett kettő helyett. Az asszisztens elmagyarázta, hogy Olekorinkót ezen a napon a szokásosnál jóval erősebb spirituális erő töltötte el, és így percenként jóval több gyógyító energiát sugárzott ki magából. Tehát nem csapott be senkit.

Olekorinko maga a háttérben állt, helyeslő bólogatással nyugtázta asszisztense szavait, és erőteljes „halleluját” kiáltva befejezte a szeánszot.

A tömegeből többen is viszonthallelujáztak, majd a tízezer ember szinte egyszerre kezdett szedelőzködni, és elindulni visszafelé a fáradságos úton. Elégedettebben és talán kigyógyulva a prosztatagyulladásból és az AIDS-ből.

Csak azok maradtak, akik időpontot kaptak a gyógyító embertől. És a német titkosszolgálat alkalmazkodó természetű, deprimált ügynöke.

* * *

Sabine húsz percét Olekorinko csendes meditációval kezdte. Allan, Julius és Meitkini a sátor végében foglaltak helyet, és az utasítás úgy szólt, hogy nem vehetnek aktívan részt az ülésen. Ha mégis megtennék, Olekorinkónak több energiát kellene felszabadítania, s azt a megfelelő arányban meg is kellene fizetni.

– Ért a gazdálkodáshoz – mondta Allan.

– Hallgass már! – szólt rá Julius.

A meditáció után Olekorinko kinyitotta a szemét, és Sabinéra nézett.

– Mit tehetsz érted, gyermekem? – kérdezte.

Sabine eddig nem tudott róla, hogy Olekorinko lenne az apja. De végre itt volt, ahol lenni szeretett volna. Örült volna, ha Gertrud mama itt lehetne mellette.

– Van néhány egyszerű kérdésem – mondta. – Az első, hogy mit tartalmaz a varázsitala az ön lelkén és az Úr áldásán kívül?

Olekorinko fürkész tekintettel nézett rá. Volt már dolga újságírókkal, vajon ez a nő is az? Akadt olyan is, aki kicsempészett egy adag varázsitalt, és bevizsgáltatta egy laboratóriumban. Aminek az lett a vége, hogy kormánynyilatkozat állapította meg, hogy az ital „nem tartalmaz egészségre ártalmas anyagokat, árusítása nem ütközik jogszabályba”. Addigra már a kormány hét tagja is felkereste különféle panaszokkal. Helikopter hozta és vitte őket.

– A legfontosabb hatóanyaga éppen az, amit ön említ: Isten energiája, amit én, Isten szolgálja közvetítek. De az Úr és én szimbiózisban dolgozunk a természettel. Az édeskés és kesernyés íz a mtandamboocserje főzetéből származik. Ismeri ezt a növényt?

Nem, Sabine nem ismerte. De felfogta, hogy a csodadoktor nem utal semmiféle titkos alkotóelemre, és ezt sajnálta. Mert fel lehetne kutatni, meg lehetne írni a történetét, és exportálni lehetne üzletileg értelmes módon Európába. Istennel nehezebb boldogulni. Az előnyeit és a hátrányait már otthon is ismerik. Egyébként is, miért Isten? Hát Olekorinko nem a boszorkányok mestere?

– Otthon halottidézéssel és kísértetek kiűzésével foglalkozom. Önnek van e téren valami tapasztalata?

Olekorinko négy testőre megfeszítette izmait. Maga Olekorinko szúrós tekintettel mérte végig vendégét. Sabine most valami nagyon rosszat mondott.

– A boszorkányság az ördögtől származik – mondta. – Ha maga boszorkány, halálos veszélybe kerül, ha iszik a *kikombe chadawából*. Abból csak olyan emberek ihatnak, akik a helyes úton járnak.

Miről beszél?

– A helyes úton – ismételte meg halkán Sabine, miközben érezte, hogy a sátorban feszültté válik a hangulat.

Mit nem vett észre az előzetes kutatásai során?

– A helyes úton – mondta Olekorinko még egyszer.

Lefojtott, ellenséges hangon úgy beszélt tovább, mintha előadást tartana. A boszorkányságról beszélt, meg arról, hogy hogyan kell harcolni ellene. Tanzániában szerencsére minden évben megölnek ötszáz nőt, akikről kiderül, hogy boszorkányok. De ez nem

elég. A gonosz egy lépéssel mindig előttük jár. Egyedül az vigasztaló, hogy a varázslók és a boszorkányok egymást ölik meg, nemrég is Ngorongoróban egy boszorkánymester megölt egy boszorkányt, és földarabolta a testét egyenlő nagyságú darabokra, abban a reményben, hogy minden darab szerencsét hoz majd neki. Most börtönben ül, tizennyolc évet kapott, szerencsét azonban eddig semmi nem hozott neki. Igazából nem börtönbe kellene zárni a boszorkánymestereket, mert ártó tevékenységüket onnan is folytatni tudják. Meg kellene halniuk nekik is, a boszorkányokkal együtt.

Sabine zavartan hallgatta. Itt ül ez a szemfényvesztő, és elhatárolódik a boszorkányságtól úgy általában? Hiszen ő ezért jött ide. Ezért hozta ide a barátait is. Meg Allant.

Úgy érezte, nem volt semmi értelme a tanzániai utazásnak. Vagy lehet, hogy nem a megfelelő embert kereste fel? Akitől tanulni lehetett volna valamit, amit továbbfejleszthet és importálhat? Ha nem boszorkányság növényi párlatokból készült varázsitallal gyógyítani a prosztatata gyulladását, akkor micsoda?

Botor módon még meg is kérdezte. Válasz helyett Olekorinko jelt adott a testőreinek. Mindegyik lépett egyet előre. Aztán még egyet. Csak nem azért, hogy...

E pillanatban felállt Meitkini. Mondott valamit szuahéli nyelven. Szigorúnak hangzott, a testőrök megtorpantak. Körülkémlték a sátor körüli ligetet. Olekorinko a méltóságán alulinak tartotta, hogy ő is ugyanezt tegye, de ültében megmerevedve szúrós tekintetettel figyelte Meitkinin.

A maszáj ezzel némi időt nyert magának és a barátainak. Szólt Allannak, Juliusnak és Sabinének, hogy azonnal hagyják el a sátrat, és üljenek be a kocsiba.

– De van egy kérdésem – mondta Allan.

– Nincs – mondta Meitkini, miközben folyamatosan szemmel tartotta Olekorinkót. – Tegye, amit mondtam. Most!

Néhány perc múlva elhagyták a csodadoktor táborhelyét. További néhány perc múlva Meitkini már lassítani tudta a tempót. Legelőször is elnézést kért a nyers hangnemért, de a helyzet veszélyesebb volt, mint Sabine és társai gondolták volna.

– Most már kérdezhetek valamit? – szólalt meg Allan.

– Tessék.

– Ez a pasas hisz önmagában?

Meitkini elmosolyodott.

– Örülök, hogy Karlsson nem kérdezte meg bent a sátorban. Nem érte volna meg az öregkort.

– Hol vagyok én még attól! Mit mondott nekik, mivel állította meg őket?

– Azt mondtam, hogy az afrikai nyílméregfa szemmel tartja őket, és meg is szúrhatja őket, ha nem férnek a bőrükbe.

– Az afrikai micsoda?

– Tudták, miről beszélek. Kigomboltam a galléromat, és látták a nyakékemen, hogy maszáj vagyok. Nem tartották kizártnak, hogy a törzsemből valaki a közelben célba vette őket. Választhattak legalább tíz bokor, szikla vagy mélyedés közül. Mostanra talán rájöttek, hogy hazudtam, de már elkéstek.

– Hacsak nem ők jönnek itt mögöttünk? – mondta Sabine ijedten.

Meitkini belenézett a visszapillantó tükörbe, és felismerte az autó típusát és a szélvédőjére ragasztott matricát is.

– Nem, ez egy bérelt autó. A turisták használnak ilyen, nem Olekorinko és a haverjai.

– Az afrikai micsoda? – kérdezte meg újra Allan.

– Nyílméregfa. Annak a nedvéből nyerjük ki a mérget, amivel bekenjük a lándzsánk hegyét. Az ilyen lándzsa döfése tíz másodperc alatt végez egy hétszáz kilós bivallyal. Egy olyan nyeszlett alakot, mint Olekorinko, egy karcolás is a másvilágra küldene.

– Kikről beszél? – kérdezte Sabine.

– A maszájokról.

– Nem azt mondta, hogy maguk békés emberek?

– De igen. Amíg valami vagy valaki fel nem bosszant.

– Például egy bivaly?

– Igen. Vagy egy kuruzsló.

TANZÁNIA, KENYA

Sabine továbbra sem értette, mit rontott el. Hiszen Olekorinko boszorkánymester. Ő maga pedig boszorkánynak adta ki magát.

– Ez nem olyan egyszerű, ahogy azt Sabine kisasszony elképzeli – mondta Meitkini. – Akarja, hogy elmagyarázzam?

– Nagyon szeretném.

Meitkini elmagyarázta.

A boszorkányságot rossz dolognak tartják egész Afrikában. A boszorkányokat mindenhol előszeretettel agyonverik. Vagy leöntik benzinnel, és meggyújtják. Egyébként Olekorinko testőrei ezt akarták csinálni Sabinével. Ezért kellett olyan gyorsan távozniuk.

Sabine beleborzongott a gondolatba.

– Olvastam valahol a Királynőről, Nairobiban. Aki boszorkány. És luxusvillában lakik, és tizenöt autója van. Úgy tűnt, a hivatásának élő, büszke, dolgozó nő.

Meitkini elismerően nézett rá. Szóval Sabine kisasszony hallott már a Királynőről? Bár ő nem boszorkány, hanem *mganga*. Néhány nyelven ezt rosszul fordították le. A boszorkányok általában összeférhetetlenek. Ha egy faluban valahova lecsap a villám, azt legtöbbször egy boszorkány művének tekintik. Ilyenkor meghívják egy látó embert, egy igazlátót, aki megvizsgálja a tükröket, tanulmányozza az állati belsősegeket, esetleg belenéz egy kristálygömbbe is – mielőtt megmondja, hol lakik a feltételezett boszorkány, aki azt a bizonyos villámcsapást rájuk küldte. A boszorkányt ezután meg szokták égetni, a biztonság kedvéért még a házát is felgyújtják.

– Bizonyíték nélkül?

– Nem, nem. Bizonyítékkal. Az igazlátó a bizonyíték.

Bár a boszorkányok óvatosak, vigyáznak magukra. Legalábbis azok, akik úgy érzik, a veszélyzónában élnek, és könnyen

rákerülhetnek a kiválaszthatók listájára.

– Veszélyzónában?

– Igen. Például a jómódú, idősebb hölgyek. Főként, ha özvegyek. Akire a falu többi lakója irigykedik.

– A sikeres nők – mondta Allan. – Akik mindig csípték a férfiak szemét, minden korban, minden földrészen.

– Csuda, hogy az utóbbi időben milyen öntudatos lettél – mondta Julius.

Visszakívánta a régi időket, amikor barátja még nem fertőződött meg mindazzal, ami ennyire megváltoztatta.

Allan elgondolkodva bólintott.

– A fekete tablet bűne – mondta. – Töredelmesen bocsánatot kérek.

Meitkini nem tudta, máshol hogy vannak ezzel, de Afrikában feltűnően gyakran bukkantak fel tehetős özvegyasszonyok az igazlító kristálygömbjében.

– Azt mondta az előbb, vigyáznak magukra – mondta Sabine. – De hogyan?

Meitkini élvezte a tanárszerepet. Sabine kisasszony és a többiek ijesztően keveset tudnak arról, hogy mennek a dolgok a világnak ebben a szegletében.

– Ezen a földrészen több villámhárítót adnak el, mint az összes többi földrészen együttvéve. Egy domb tetején felállított villámhárító nem kerül nagyon sokba. Ha ott van, a villám inkább abba csap bele. És a feltételezett boszorkány egy ideig még maradhat az, ami volt: gyanúsított.

– A Királynőnek Nairobiban nincs szüksége maga körül villámhárítóra?

– Nem, neki nincs. Ő ugyanis nem boszorkány, hanem *mganga*. Jól gondolom, hogy Sabine kisasszony azt szeretné, ha elmagyaráznám neki, mi a különbség a kettő között?

Nem várta meg az evidens választ.

Nos, először is a *mganga* Istenben hisz, kevesebbel nem éri be. De az istenhitébe sok minden belefér. Fűvek, rítusok, varázserejű gyökerek. Az igazi *mganga* tudja, hogy az ember minden bajának van valami fizikai vagy földöntúli oka. Egy gyulladt vakbelet nem érdemes megoperálni, ha nem fogjuk fel, mi van a háttérben.

Ugyanez vonatkozik a HIV-re és az AIDS-re is. Esetükben az anyagtalan erők jóval hatásosabbak.

– Anyagtalan erők?

– Mágia. Ördögűzés. Esetleg egy pohárka Olekorinko csodaszeréből? Mindig a jó cél érdekében, különben boszorkányság van benne.

Julius mind ez idáig nem szólt bele a beszélgetésbe. Most azonban kibukott belőle valami, amin sokat töprengett.

– Mondd csak, Meitkini. Lehet, hogy a zöld spárgában van valami varázserő?

Példátlan üzleti lehetőség bontakozott ki lelki szeme előtt. Gustav Svensson csodaspárgája! Mindent meggyógyít. Tessék, csak tessék!

– Lehetséges – mondta Meitkini. – De vakbélre inkább sebészt ajánlanék.

Sabinének időre volt szüksége a gondolkodáshoz. Lehet, hogy Gertrud mama történetei egy nyelvi félreértésen alapulnak, mind egy szálig? Ideje lenne leértékelni és értéktelenné nyilvánítani a bölcsességeit? Vagy létezik valami köztes megoldás?

* * *

Három órán át tartott az út Tanzánia és Kenya határáig. Egy nagyobb kődarab jelezte a határt, amit a svédek észre se vettek volna, ha a sofőr nem lassít, és nem mutatja meg.

– Isten hozta magukat a szülőföldemen – mondta, miközben elhaladt a kő mellett.

– Ez a bérelt autó azóta jön utánunk, hogy elszabadultunk Olekorinkótól és a testőreitől – mondta az eseményektől még mindig feldúlt és rémült Sabine.

Egy porcikája sem kívánta, hogy megégessék, sem benzinnel, sem anélkül.

Allan megfordult, és hátranézett. Kölcsönkérte Meitkini távcsövét.

A kocsi messze lemaradva követte őket, de mintha csak egy ember ült volna benne. A sofőr. Egy nő. Kabátban. Az afrikai szavannán? De ez a kabát, mintha ugyanaz volna, mint...

– Ha itt félreállna, Meitkini, beszélnék ezzel a mögöttünk jövő nővel. Azt hiszem, régi ismerős.

Kezdett sötétedni. A maszáj tekintetével körbeszkennelte a vidéket. Jobbra, egy magaslaton, zebracsorda legelészett nagy nyugalomban. Nyugalomban! Baloldalt kisebb csoport pávián készülődött az éjszakához. Ők is nyugodtan viselkedtek. Madarak sem repkedtek sehol a levegőben. Tehát sem oroszlánok, sem bivalyok nem tartózkodtak a közelben. Meitkini azt mondta, nem kell tartani veszélytől, nyugodtan megállhatnak, de bármire készül is Karlsson úr, nem szabad sokáig tartania. Negyed óra múlva besötétedik, és akkor már senki nem szállhat ki az autóból.

Megállni? Itt? Miféle „ismerősről” beszél? Kinek lehetnek ismerősei a nagy semmiben? Sabine nyugtalansága Juliusra is átragadt. Nem okos dolog megbízni a százegy éves vénség nem teljesen ép eszében ezen a példátlanul veszélyes helyen. Nem volna jobb, ha nem állnának meg?

– Csak vegyél szépen egy nagy levegőt, kedves spárgatermesztő barátom. Most pedig fújd is ki. Nem lesz semmi baj, meglátod – mondta Allan.

Amikor Meitkini megállt az út mellett, százötven méternyire tőlük a bérelt autó is megállt. Allan lassan kiszállt a Land Cruiserből, lelépett a földre. Közelebb ment a mögöttük álló autóhoz, újra belenézett a távcsőbe, és megállapította, hogy jól látott. Leeresztette a távcsövet, és odakiáltott a kabátban ücsörgő sofőrnek.

– Jöjjön közelebb, ingatlanügynök asszony! Ne legyen ilyen szégyenlős!

TANZÁNIA, KENYA

A hátsó ülésen vacogó B. ügynököt végül mégiscsak elnyomta az álom néhány órára. Azután még pár órára délelőtt is, amikor már kisütött a nap és felmelegedett a levegő. Utána azonban nem nagyon tudott mit kezdeni magával. Elkerülni a találkozást Karlssonnal tízezer ember között nem volt nehéz. Megtalálni viszont lehetetlen lett volna. B. jobb híján a svédek autóját tartotta szemmel, s amikor elindultak, követni kezdte őket biztos távolságban. Illetve ez sem volt egészen biztos, mert kiderült, hogy nem arra mennek, amerről jöttek. Észak felé indultak tovább, az Olekorinkóhoz vezető utaknál is rosszabb utakon.

Minden ügynök tudja, hogy semmi értelme autóval követni valakit, hacsak nincsenek legalább ketten, és nem váltják egymást. Amikor is az egyik elöl megy, a másik hátul. És folyamatos walkie-talkie kapcsolatban vannak egymással.

B. ügynöknek azonban végérvényesen magára maradvra kellett végrehajtania ezt az értelmetlen feladatot. Ráadásul az út, amelyen haladtak, nem is igazi út volt, hanem afféle tehéncsapás. A lelepleződés kockázata nyilvánvaló volt.

B. a lehető legnagyobb távolságot tartotta. A tompított fényszóróját is kikapcsolta, remélve, hogy így kevésbé tűnik fel az előtte haladó jármű visszapillantó tükrében. De persze nem veszíthette szem elől a svédeket és sofőrjüket. Bármikor lekanyarodhattak valahol, és ha nem látja, örökre elveszítheti őket.

Ügyesen kellett manővereznie, nehéz feladat volt. Ráadásul nem hagyták nyugodni az előző éjszaka felkavarodott gondolatai. Hogy jutott idáig? Egyedül egy köves dűlőúton az afrikai szavannában. Egyedül minden elképzelhető szempontból. Titokban. Úgy érezte, teljes munkaidőben már eddig is meglehetősen szétzilált élete lerombolásán dolgozik.

E pillanatban még rosszabb helyzetbe került, mint eddig volt, mert megfigyelésének tárgya egyszer csak kinn állt előtte az út közepén, és úgy szólította meg, mintha régi barátok lennének.

B. ügynök arra gondolt, rükvercbe kapcsol, és lelép. De a helyzet túl bonyolult volt. A százegy éves ellensége akár a barátja is lehetne. Azonkívül, ha most kiderül róla, hogy kicsoda, soha nem fogja megtudni az igazságot, ha nem változtat a taktikáján.

Egyébként is, mit veszíthet? Ha újra hazatér, majd felmond. Sarki rendőr lesz Rödelheimben? Miért ne? Bár nem tudja, mi lenne, ha egyszer fogfájást kapna, és el kéne mennie a helyi klinikára?

Az ügynök előre gurult az öregemberhez és az autójához. Kiszállt, és elindult Allan felé, de nem mondott semmit.

– Jó napot, jó napot – mondta Allan. – Talált érdekes ingatlanokat, amióta utoljára találkoztunk?

A földnek azon a pontján tartózkodtak, amit hivatásos ingatlanügynöknek üzleti célból soha nem jutna eszébe felkeresni.

B. ügynök az elmúlt hét évben a titkosnál is titkosabb életet élt. Kialvatlanságtól szenvedett. Éhes volt. És szomjas. Unta és utálta magát és az életét. És itt állt szemben egy férfival, akiről nem tudhatta, hogy barát-e vagy ellenség.

Ami sok, az sok. B. ügynök elhatározta magát.

– Nem, nem találtam. Fredrika Langer a nevem, a német szövetségi köztársaság alkalmazásában állok azzal a céllal, hogy próbáljam megakadályozni, hogy Afrikából dúsított urán jusson el – például – Észak-Koreába.

– Nahát, erre igazán nem gondoltam – mondta Allan. – Mögöttünk állt a sorban Dar es-Salaamban, a repülőtéren. Aztán egymás mellett ültünk a repülőgépen, és kiderült, hogy nem tudja, hova megyünk. Amikor azt hittem, hogy Musomában nincsenek közvetítőre váró ingatlanok, egyetértett velem. De nagyon melléfogtunk. Az előbb felismertem, ugyanaz a kabát van magán, mint tegnap. És mi más keresnivalója volna itt a szavannán, mint követni engem és a barátaimat?

– Így van – mondta az ügynök.

Soha életében nem érezte magát ennyire amatőrnek.

– Valami baj van? – érdeklődött Meitkini.

– Ahogy vesszük – mondta Allan. – Hadd mutassam be magukat egymásnak.

Meitkini ez idáig buzogánnyal és késsel a kezében követte a fejleményeket, de Allan hanghordozásából megértette, hogy nincs rájuk szükség. A szerencsétlen ügynök már rájött, hogy négy potenciális ellenséggel áll szemben a szavannában, fegyvertelenül. Újabb tétel a bénaságai listáján.

Miután túlestek a formaságokon, Allan javasolta, hogy társaságuk új tagját is hívják meg magukkal Meitkini campjébe. Sok mindenről kellene beszélgetniük.

– Maga is így gondolja, Langerné asszony?

Igen, ő is így gondolta.

– Itt mégsem álldogálhatunk örökké. Ezzel is egyetért, Langerné asszony?

Igen, ezzel is egyetértett.

– Akkor induljunk, Meitkini. Kérem, kövessen, Langerné asszony.

Allan a német ügynök autójába ült be, hogy mindjárt el is kezdhessék a beszélgetést. Langer ügynök ettől máris jobban érezte magát. Ha Karlsson át akarná verni, nyilván rögtön fényezni kezdte volna magát. Ő pedig továbbra is úgy érezné, hogy rossz helyen van – fegyvertelenül és túlságosan kiszolgáltatva magát –, de legalább tisztában lenne a helyzetével.

Útjuk hátralévő részén, miközben körülöttük lassan sötétedett, Allan röviden elmesélte történetüket a légballontól kezdve, időnként felidézve élete néhány korábbi mozzanatát is. Langer ügynök elhitte minden szavát. Sok minden szólt Karlsson hitelessége mellett. Ha nagyüzemi uráncsempész volna és az észak-koreaiaknak dolgozna, akkor miért szökött meg onnan ahelyett, hogy ott maradt volna? És egy épeszű uráncsempész miért vitt volna tovább négy kiló dúsított uránt az Egyesült Államokba, ott pedig miért juttatta volna ugyanezt a washingtoni német követségre egy Angela Merkelnek írt szerelmes levél kíséretében?

– A phenjani laboratórium főnöke emlegetett egy újabb szállítmányt, jóval nagyobb az elsőnél – mondta Allan. – Langerné

asszony jelenlétéből és érdeklődéséből ítélve elképzelhető, hogy a szóban forgó urán erről a környékről származik?

Igen, az ügynökök erre gyanakodnak. Minek is tagadná. Közelebről Kongóra. Ráadásul az a hajó, amelyik hónapokkal ezelőtt felvette Karlssont és Jonssont a fedélzetére, megint felbukkant ezen a környéken.

– Szinte biztosak vagyunk benne, hogy a rakományt Madagaszkár déli partvidékének közelében veszik át.

– Akkor maga mit keres itt?

Langer ügynök bosszúsan válaszolt.

– Ha maga nincs itt, Karlsson, én is valahol máshol lennék.

– Szóval így – mondta Allan.

* * *

Az út mindvégig azt a benyomást keltette, hogy rosszabb állapotban van, mint egy pillanattal korábban. Időnként új alakot öltött, miután az afrikai felhőszakadások nyomán keletkező áradatok kivájták vagy teljesen eltüntették egyes szakaszait.

Olykor átszelt egy-egy vízfolyást, és gázlóvá változott. Néha pedig, ha egy nagyobb sziklát vagy fatönköt kellett megkerülni, kettéágazott, mivel egyik oldalon sem lett volna elég széles a kétirányú forgalomnak. A kenyai szavannában ritka tünemény a közúti jelzőtábla. Ha egy út kettéágazik, a józan ész dönti el, balra vagy jobbra kell-e kerülni. Meitkini, aki olyan országban született és nőtt fel, ahol bal oldali forgalom van, a bal oldali kitérőt választotta.

Langer ügynök azonban nem jószántából került ide. Azonkívül életének első harminchárom évét Frankfurt am Main egyik elővárosában töltötte el, egy kőhajításnyira az Autobahn 5-től. A legfőbb különbség az A5 és a kenyai C12 földút között elsősorban nem az volt, hogy az előbbin óránként kétszáz kilométeres sebességgel lehetett haladni, az utóbbin pedig legfeljebb tízzel, hanem az az egyszerű tény, hogy Kenyában az útnak nem azon az oldalán kellett haladni, mint Németországban.

Egy szó mint száz, a német ügynök, nem úgy, mint Meitkini, az út közepén fekvő kőtömböt a rossz oldalról kerülte meg. A mögötte

várakozó vízfolyáson két helyen lehetett átgázolni, egymástól tíz méter távolságban. A nyugati oldalon a gázló járható volt, mint mindig, a kelet felé esőt viszont a legutóbbi felhőszakadás során odasodródott földtömeg szinte járhatatlanná tette. Egy figyelmes és lelkiismeretes maszáj ki is tett egy táblát, amely arra figyelmeztetett, hogy a gázló már nem harminc centiméter mély, hanem mintegy másfél méter. De minthogy a maszáj, akárcsak Meitkini, mindig bal oldalon közlekedett, nem érzett magában erőt még ahhoz is, hogy elhelyezzen még egy figyelmeztető táblát a másik oldalon is, ahonnan Langer ügynök jött.

Hiába hajtott be az ügynök a legnagyobb óvatossággal a vízfolyásba, ha egyszer a mélysége harminc centi helyett ötször annyi volt. A jármű hirtelen előrebukott, s mindkét első kereke beleragadt a felszín alatt rejtőző mélyedésbe. A motor egy része is víz alá került, és néhány másodperc múlva le is állt.

– Hoppá – mondta Allan, miközben meg kellett kapaszkodnia, hogy ne bukfacezzen ki a kocsiból. – Ha nem tévedek, ügynök asszonynak sikerült kátyúba kormányoznia magunkat.

Langer ügynök arra gondolt, hogy pechszériája szédítő sebességgel robog előre. Néhány órája már kiderült, hogy Afrikának nem azon a pontján van, ahol lennie kellene. Most úgy látszott, erről a helyről elmozdulni sem képes, amíg valaki ki nem halássza és újra el nem indítja a kocsiját.

Allant és az ügynököt csak hosszas manőverezéssel sikerült átjuttatni a túlsó partra. Meitkini bottal tapogatta ki, mennyire merészkedhet be a vízbe a saját kocsijával, s amikor már eléggé meg tudta közelíteni a vízbe süllyedt kocsit, átsegítette motorházzal motorházra a német ügynököt és a svéd öregembert a biztonságos oldalra Julius és Sabine mellé.

– A kocsijának itt kell maradnia – mondta Meitkini. – Csak a másik oldalról lehet kihúzni vontatókötéllel, és az ilyesmit nem tanácsos éjszaka csinálni az állatok társaságában. Azt hiszem, a kocsik motorja sincs olyan állapotban, hogy be lehetne indítani, miután úgy döntött, hogy lemerül vele a víz alá.

– Nem *döntöttem* úgy – mondta Langer ügynök.

KENYA

A csalódott ügynök a hálólhelyének kijelölt sátor teraszán üdögélt abban a szafari táborban, ahol Meitkini mint túravezető dolgozott. Lelkében még mindig vihar dúlt, továbbra sem bírt aludni. A pirkadat ébren találta. A sátrak elszórtan helyezkedtek el a táborhoz tartozó zöldellő völgyet körülölelő domboldalon. A völgy végében, mintegy kétszáz méternyire, forrás fakadt, amely kis tóvá terebélyesedett. Napfelkelte után két dik-dik antilop jelent meg a partján a szomját oltani, de kénytelenek voltak odébbállni, amikor egy elefántcsorda közeledett a vízhez. Csodálatos volt a csend. Mint Németországban, gondolta Langer ügynök, csak épp fordítva.

A békét és a csendet Allan és Julius törte meg, lassan cammogva közeledtek feléje a tábor kintinja felől. Pirkadat után a vadállatok már nem vadásznak zsákmányra, biztonságosan lehet sétálni.

– Jó reggelt, ügynök asszony. Jól aludt? – kérdezte Allan.

– Hoztunk magának reggelit, ha nem bánja – mondta Julius, és feljebb emelte a kezében tartott tálcát.

Ügynök asszony? Na persze, hiszen felfedte kilétét. És Karlsson nem tartotta meg magának az információt.

– Igen, köszönöm – hazudta Langer ügynök. – Jól aludtam. És a reggeli jó gondolat volt. Tessék, foglaljanak helyet.

A nő és a két férfi együtt reggelizett, kávékat ittak, tükörtojást ettek és a tábor saját kertjéből származó papaját, és a jövőről beszélgettek. Közben a hűvös hajnalból lassan kellemesen meleg nappal lett a kétezer méteres magasságban lévő táborhelyen, az egyenlítőnél délre.

Allan magával hozta a fekete tabletjét, és azt mondta, szívesen megosztja a többiekkel, ha talál benne valami érdekeset. Megígérte,

hogy átugorja az olyan híreket, hogy az utóbbi napokban hányan fulladtak bele a Földközi-tengerbe, mert Julius ezt már unja.

Julius kérte Allant, hogy ne gyötörje az ügynököt is ugyanúgy, ahogy őt és Sabinét gyötri már hosszú ideje, de az ügynök udvariasan bólintott. Szívesen meghallgatja, mi történik a szavanna határain túl. Vajon a Nagy Vezető keleten kitalált-e valami újat?

Abban biztos vagyok, jelentette ki Allan, csak még nem ért el a hír a tabletig. De másféle hírekkel szívesen szolgálhat.

– Ne! – mondta Julius, de Allan folytatta.

Otthon a jó öreg Svédországban a Közlekedési Igazgatóság a Säpo tiltakozása ellenére átadta az egész adatbázisát egy kelet-európai cégnek. Minősített adatokat szolgáltatott ki a harci gépek pilótáiról és a biztonsági szolgálatok ügynökeiről. Az újságok most azt rebesgetik, hogy az Igazgatóság főnöke vagy megússza egy hetvenezer koronás büntetéssel, vagy kirúgják, és akkor elesik a legalább négymillió koronás végkielégítéstől.

– Az a gyanúm, hogy Langer ügynök asszonynak nem állomásoznak kollégái Svédországban, hiszen nincs rájuk semmi szükség – mondta Allan. – Nekünk odafent nincsenek titkaink sem egymás, sem mások előtt.

Allan látta, hogy Julius morcosan hallgat. Egy-két hír miatt? Ennyit igazán kibírhatna.

Trump a jelek szerint továbbra is hú önmagához, miközben Szaúd-Arábia mintha megállíthatatlanul zuhanna tovább a nyugati dekadencia mocsarába. Nem érik be annyival, hogy a nők autót vezethetnek, most a nők és férfiak egyformán moziba is járhatnak, 1983 óta először. Ha ez így megy tovább, hamarosan egy pohár italt is felhajthatnak, és még embernek is érezhetik magukat.

Mivel Allan nem kapott semmiféle választ eszmefuttatására, és Julius továbbra is savanyú képpel hallgatta, témát váltott.

– Na, ez talán téged is fel fog dobni, Julle.

Beszámolt egy ghánai futballbíróról, akit örökre eltiltottak hivatása gyakorlásától, mert megadott egy tizenegyest Dél-Afrikának, amikor egy szerencsétlen szenegáli játékos *térddel* vette le a labdát.

Julius továbbra sem reagált (csak annyit jegyzett meg, hogy nem Julle a neve), nem úgy, mint a német ügynök.

– Nem szabad a labdát térdrel levenni? – kérdezte csodálkozva a nő, akinek kimaradt az életéből a sport mint szórakozás. Vagy a szórakozás mint olyan, ha jól meggondolja.

– Na ez az, erről van szó. De a nemzetközi futbalszövetség – amúgy híresen korrupt szervezet – úgy vélte, hogy a bíró korrupt. Úgyhogy most újrajátsszák a meccset.

Barátja továbbra is sértődötten ül a karosszékében. Egy lehetősége van még. Futballnyelven szólva: átvinni a témát Julius térfelére.

– Jut is eszembe: ügynök asszony milyen viszonyban van a spárgával?

Langer ügynök erre a kérdésre nem számított.

– A spárgával? – mondta. – Ami azt illeti, hosszú évek óta közeli és jó viszonyban vagyok vele. A nagyapám Schwetzingenben született, és ott is nőtt fel.

– Schwetzingen – mondta Allan. – Mintha egy koktél neve volna.

Langer ügynök azt mondta, hogy Schwetzingenben az emberek szívesen felhajtanak egy-két pohár italt, vagy akár hármat is esténként, de a város nevének semmi kapcsolata nincs az alkohollal. Annál inkább a spárgával.

– Meséljen! – mondta Julius ültében felegyenesedve.

– Isten hozott – mondta Allan.

Fredrika Langerről kiderült, hogy élethosszig tartó szerelmi viszonyban van a spárgával, igaz, a fehérrel, de mégis. Nagyapja, Günther a maga idejében Schwetzingen első spárgatermelője volt. Négykézláb közlekedett a homokos spárgaültetvényén, és személyes barátja volt minden egyes palántának. Otthon pedig Matilda nagymamával együtt fantasztikus fogásokat állítottak elő a fehér aranyból. Előételeket, főételeket, sőt még desszerteket is!

– Fehér? – kérdezte Julius. – Az igazi spárga zöld, ha jól tudom?

Ebben az egy kérdésben nem tudott egyetérteni Gustav Svenssonnal sem Balin. Svéd-indiai barátja ragaszkodott hozzá,

hogy a termelést diverzifikálni kell, mert a palánták legalább húsz százalékából fehér spárga termett, és nem zöld.

Langer ügynök most valami olyat tett, amit már nem csinált legalább egy éve: elmosolyodott.

– Ne vegye rossz néven, Julius úr, de azt hiszem, maga ehhez nem ért.

* * *

Meitkini szafarivendégei időben megérkeztek, és illő fogadtatásban részesültek. A svédnek és a német nőnek néhány napig maguknak kellett gondoskodniuk magukról.

Allan meghívta őket a kantin nagy teraszára, ahonnan be lehetett látni a zöldellő völgyet és az ivóhelyet, ahol folyamatosan zajlott az élő előadás. Az antilopok után jöttek az elefántok, és mire befejezték az ivást, az oroszlánok is felébredtek, és megjelentek a víznél. Egy magányos orrszarvú is rendszeresen visszajárt a forráshoz. És zsiráfok is, akik konstrukciós hibájukból kifolyólag csak úgy tudtak inni, ha előzőleg lementek spárgába.

A százegy éves ember nagyjából elégedett volt. A kilátással, természetesen. Meg az italokkal, amelyeket a bárban dolgozó John kérés nélkül is felszolgált neki. És hogy értett a technikai dolgokhoz is ez a John! Ha összekötötte a tabletet valamivel, amit hálózatnak neveznek, a hírek a világ minden részéből sokkal gyorsabban ugrottak fel, mint korábban. Ugyanazok a hírek, persze, de mégis.

Sabine kissé beljebb és távolabb telepedett le a kantinban, nem akarta, hogy Allan történetei örökösen kizökkentsék gondolataiból. Különféle terveket kovácsolt a halottidézés összekapcsolására a tömegrendezvény formájával annak az alapelvnek a szem előtt tartásával, hogy jobb tízezer résztvevőt megválni néhány dollárral, mint egyet háromszázzal. És Istent lehetőleg nem belekeverni.

– Nyilvános halottidézés – motyogta magában. – Szerdán tizenegykor kapcsolatba lépünk Elvissel. Belépőjegy tíz dollár. Személyes kérdés: húsz.

Nem, ez nem jó. Mi volna, ha az alkalomra készítenénk egy teát, amely fokozza a résztvevők érzékelési képességeit? Titkos

tearecept? Esetleg egy kis LSD-vel fűszerezve, ami lendületbe hozná a projektet?

– Hogy megy? – kérdezte Allan a távolból.

– Ne zavarj! – felelte Sabine.

Roszzul, gondolta magában.

Julius és Langer ügynök többnyire a kantin másik végében tartózkodott, ahonnan rá lehetett látni a camp ökológiai kertészetére. Mindketten úgy gondolták, hogy az itteni klíma, kétezer méterrel a tenger szintje fölött, alkalmas volna spárga termesztésére. De problémásnak látszik a vöröses színű, vastartalmú talaj. Julius szerint a gyenge minőségű fehér spárga mindenhol megterem, de a zöldnek porhanyós, homokos talajra van szüksége. Langer ügynök szerint a fehérnek is pontosan ilyen kell, a zöldnek viszont lényegében mindegy, milyen földben termesztik, mert megenni úgysem lehet.

A két spárgarajongó többnyire jól megértette egymást, eltekintve a melyik jobb kérdésétől, a zöld vagy a fehér.

Az arrogáns A. ügynök telefonhívása szakította félbe beszélgetésüket. Elmondta, hogy együttműködve a BND által lefizetett határőrparancsnokkal és nyolcvan emberével láthatatlan falat húztak fel Tanzánia és Mozambik határán. Idő kérdése csupán, hogy a csempészek mikor rohannak bele.

– Kár, hogy nem vagy itt, mert így egyedül én fogom beseperni az elismeréseket.

A korábban könnyen meghunyászkodó természetű B. ügynöknek jót tett a spárgakérdés megvitatása. Legalábbis elég erőt merített belőle ahhoz, hogy minden rosszat kívánjon főnökének.

– Örülj neki – mondta. – De ha mégis átcsúszna az urán a határon, azt ugye el tudod adni úgy, hogy az én hibám legyen?

A. főügynök meglepődve hallgatta, hogy B. visszaszól neki.

– Nem kell mindjárt odalenni csak azért, mert nem vagy jókor jó helyen. Mi van Karlssonnal? Megtaláltad?

– Nem – hazudta B. – Viszont elakadtam a szavannában a bérelt autóval. Pár napig eltart, amíg segítséget kapok, és kihúzzák

a kocsit egy patakból.

A főügynök felnevetett.

– Hát ez nagyon vicces. Akkor még maradsz egy ideig.

A. elmondta, hogy a *Becsület és erő* a jelentések szerint továbbra is a Jóreménység foka irányába hajózik, majd Aghulas és – minden bizonnyal – Madagaszkár déli partjának érintésével halad tovább. Ez azt jelenti, hogy a csempészett urán bármelyik nap elérheti Tanzánia és Mozambik határát.

– Akkor nem lesz más választásom, minthogy felhívjam a szövetségi kancellárt, és közöljem vele a híreket – mondta A.

Ha az utasításnak megfelelően először a szabadságon lévő BND-főnököt értesítené, nem segítené elő a saját karrierje építését.

Langer ügynök visszatért Juliushoz a kantinba. Észrevette, hogy Julius társaságában mintha valamennyire visszatérne az életkedve.

– Na, itt vagyok. Leülhetek? Magát jól átverték spárgaügyben.

Ezt mosolyogva mondta. Évődő harcot vívtak a zöld és a fehér spárga elsőbbségének kérdésében. Julius sem maradt adósa:

– Persze, üljön csak le, maga színvak.

KENYA

A turisták elégedetten távoztak, miután eltöltöttek néhány szép napot a világ nyolcadik csodájának tartott vidéken. Meitkininek újra lett ideje Allan, Julius és Sabine meg a segítségre szoruló német nő és az autója számára. Sabine felvetette, hogy szívesen maradna az öregekkel együtt még néhány napig a táborban, ha lehetséges. Jól tud töprengeni a kintinban, de az új üzleti terv kidolgozásával még nem tart ott, ahol szeretné.

Meitkini örült az ajánlatnak. Jól érezte magát a svédok társaságában, szívesen eltölt velük még néhány napot, különösen most, hogy nem vár rá annyi munka. Eltekintve a német nőtől és az autójától.

„Német nő”, gondolta B. ügynök. Vagy „ügynök asszony”. Vajon milyen lenne egyszer olyan környezetben élni, ahol az embernek neve és identitása van, amiről beszélni is lehet.

– Fredrika a nevem. Örvendek a szerencsének.

Meitkini kicsit mintha szégyenkezett volna. Megcsörrent Fredrika Langer telefonja. Lehet, hogy a főnöknek sikerült elkapni a...

Nem, nem sikerült. Csak ötödször is meg akarta kérdezni, hogy még mindig ott van-e, ahol van. Fredrika szomorúan közölte, hogy még mindig, de már nem sokáig. Az autót néhány órán belül kihúzzák a kátyúból, azután már csak a motorját kell működőképes állapotba hozni. Másnap reggel már felszállhat valamelyik gépre Musomában.

– Akkor repülj egyenesen Madagaszkárra, ott találkozunk. Valahogy átcsúsztak a határon a rohadékok.

A beszélgetés befejeződött, Meitkini folytatta:

– Javaslom, hogy menjünk ki mindannyian a gázlóhoz, húzzuk ki az autóját... Fredrika..., indítsuk be a motort, bocsássuk útjára

magát, mi pedig egy igazi szafariúton jövünk visszafelé, mielőtt besötétedik. Mit szólnak hozzá?

Allan azt mondta, érdekes lenne közelebbről is megnézni az életet az itatóhely körül, amit eddig csak messziről láthatott. A tabletjén ugyan könnyen talál képeket a zsiráfokról és a leopárdokról, de az nem ugyanaz.

A többiek egyetértettek vele. Julius sajnálkozott, hogy Fredrikának el kell mennie, de megérti, hogy első a kötelesség.

* * *

Egy-két szafarikitérővel együtt is másfél óra alatt odaértek a gázlóhoz, ahol Langer ügynök néhány nappal ezelőtt balszerencsés módon a vízben parkolta le Land Cruiserjének elülső felét. A gázló most is ott volt.

Nem úgy, mint az autó.

– Valaki már itt járt, és segített kihúzni – mondta Meitkini.

– És jutalom fejében magával vitte az autót – mondta Allan.

Fredrika Langer a kezébe temette arcát. Ellopták a kocsiját, amelyikkel vissza kellett volna térnie Tanzániába, hogy folytathassa útját dél felé. Most mi a fenéhez kezdjen?

Meitkini biztatta, kérte, hogy ne lógassa az orrát. Felajánlotta, hogy amikor a megígért szafaritúra után visszatérnek a táborba, és letették svéd barátaikat, az éjszaka folyamán elviszi Musomába.

– Fredrika ott bejelentheti, hogy ellopták a bérelt autóját, azután repülhet tovább. Ez talán nem a legrosszabb megoldás?

Nem, valóban nem. Akkor hát legyen így.

De nem így lett.

* * *

A szafaritúra különösen jól sikerült. Még Allant is, akinek soha semmi nem imponált, lenyűgözte a látvány. Meitkinit a helyismerete és a járműve is alkalmassá tette arra, hogy oda vigye utasait, ahol

az állatok tartózkodnak, és ne oda, ahová éppen az út vezet. Vagy aminek nevezni lehet a hepehupás csapásokat.

Gepárdkölykök verekedtek játékosan egymással, miközben anyjuk figyelte, nem tűnnek-e fel a közelben oroszlánok. Csordában vonultak a zebrák, a Thomson-gazellák és a gnúk. Egyhetes elefántborjú szaladgált hatalmas anyja lábainál. Csak az orra és a szeme látszott ki a vízből annak a négy vízilónak, akik az estét várták, hogy kijöhessenek a vízből és egyenek valamit. Egyszóval fantasztikus volt az egész.

Észre sem vették, amikor hirtelen sötétedni kezdett.

– Hoppá – mondta Meitkini. – Ideje, hogy visszatérjünk a kijelölt útra.

Hamar meg is találta, és elindultak vissza, a táborhely felé.

A szürkület gyorsan válik teljes sötétséggé az egyenlítő közelében. Vadállatok szeme villogott az út mindkét oldalán, sokan közülük már megkezdték az éjszakai műszakot.

Jó fél óra után valami vörös fény tűnt fel előttük a szavannában. Csak nem egy autó hátsó lámpája? De bizony az.

– Dugóba kerültünk, ki hitte volna – mondta Allan.

Közelebb értek. A jármű állt. Valami baja lehetett. Meitkini kiadta a parancsot:

– Mindenki maradjon a kocsiban! A kisujját sem dughatja ki senki! Allan, ez magára is vonatkozik.

– Ne aggódjon, Meitkini. Feleslegesen nem szeretek mozogni.

Azt, hogy az előttük álló autó defektet kapott, Meitkini a bal hátsó kerék mellett heverő négyágú kerékkulcsból értette meg. Az autó egy kék Hilux volt, platóján jókora faládával. Az utasfülkében egy férfi ült, és óvatosan kilesett a letekert oldalsó ablakon. Meitkini a Land Cruiserrel előregurult a Hilux mellé. Allan ült elől a bal oldalon, és élénk figyelemmel követte az eseményeket. Az új találkozások mindig izgalmasak.

– Jó napot, uram – mondta. – Karlsson a nevem. Netán uraságodnak is van valamilyen neve?

A Hilux vezetője fekete bőrű, középkorú, alacsony férfi volt. Gyanakodva méregette Allant, mielőtt válaszolt volna a kérdésre.

– Smith – mondta. – Stan Smith.

– Nahát – mondta Allan. – Teniszeznek?

– Nem. Defektet kaptam – felelte Stan Smith, semmit nem tudva arról, hogy egy ismert ember nevét viseli, egy fehér bőrű, majdnem két méter magas teniszjátékosét, akivel nemigen lehetne összetéveszteni.

Meitkini azt mondta, hogy látott egy kerékkulcsot a defektes gumi mellett, és nem tudja, hogy Smith úr vajon kiszállt-e a kocsiból a sötétben, hogy kereket cseréljen. Mert ezt semmiképp nem ajánlaná neki.

Stan Smith némi habozás után válaszolt.

– Nem szálltam ki a kocsiból. Az útitársam szállt ki. Egy oroslán elragadta húsz perccel ezelőtt.

Micsoda borzalmas hír. Smith úr mégis nyugodtnak látszott.

– Nagyon sajnálom – mondta Meitkini. – Ha gondolja, átülhet hozzánk, és nálunk töltheti az éjszakát a közeli táborunkban. Gondoskodom róla, hogy valaki visszahozza holnap reggel, és segítsen kereket cserélni.

Stan Smith a fejét csóválta.

– Köszönöm, de nem fogadhatom el. Nem hagyhatom itt a rakományomat.

Allan hátrapillantott a nagy faládjára.

– Mit visz, ha szabad érdeklődnöm?

Stan Smith megint habozni látszott.

– Közzükségleti cikkeket – mondta.

– Közzükségleti cikkeket – ismételte meg Allan. – Az jó, ha van. Attól függ, persze, hogy miféle cikkekről van szó.

Érdekes, Stan Smith mintha megint nem tudta volna, mit válaszoljon. Allan az ilyesmit észre szokta venni.

– A szegényeknek – felelte Smith, és láthatólag nem akart többet elárulni róla. – Menjenek tovább, én itt maradok éjszakára, ki fogom bírni.

Meitkini vállat vont, és már indult is volna tovább. Stan Smithnek igaza van, túl lehet élni egy éjszakát, ha nem száll ki a kocsiból pirkadat előtt. Ha nem kell neki segítség, boldogulhat egyedül is.

Végeztek is volna az ügygel, ha Allant nem furdalta volna a kíváncsiság.

– Látom, Smith úrnak milyen szép táskája van – mondta.

A bajba jutott ember összerándult.

– Az a helyzet, hogy egyszer nekem is volt egy ilyen táskám – folytatta Allan. – Észak-koreai márka. Ebben biztos vagyok, jól ismerem a teljes észak-koreai táskakínálatot. Nem valami nagy.

Nem kellett többet mondania ahhoz, hogy a helyzetben váratlan fordulat következzen be. Goodluck Wilson – álnéven Stan Smith – gyorsan kinyitotta észak-koreai táskáját, és kivett belőle egy revolvert. Kinyitotta az autója tetőablakát, felállt, és a fegyvert hol az elöl ülő Allanra és Meitkinire szegezte, hol a hátul ülő férfira és két nőre.

– Ne mozduljanak! – mondta.

Egy pillanatra megállt az idő. Ez alatt a pillanat alatt Goodluck Wilson végiggondolta helyzetét.

Itt áll tehát a vaksötét kenyai szavannában, a földnek azon a pontján, ahol több a vadon élő oroszlán, mint bárhol máshol. Talán hét kilométer választja még el attól a helyi repülőtértől, ahol a négyszáz kiló dúsított uránt tartalmazó ládjának tartalmát az éjszaka vagy legkésőbb a másnap éjszaka folyamán átrakodhatja egy repülőgépre. A kocsija defektet kapott, de van itt egy másik kocsi, amelyikkel továbbmehetne. A kezében tartott revolver segítségével ezt meg is tehetné. A revolvernek megvan az a jó tulajdonsága, hogy az emberek engedelmeskednek annak, aki a kezében tartja. A jelen esetben rábírná az öregembert, a sofőrjét és a hátul ülő három alakot, hogy cseréljenek vele autót.

De mi legyen az uránnal? Hiszen nem hagyhatja itt. Ha kinyitja a ládát, kényszeríthetné a túszeit, hogy rakodják át a negyven darab tízkilós dobozt a Land Cruiserbe, egyesével. Ehhez az egyiknek ki kellene szállnia a kocsiból, amire fegyverrel kényszeríthetné, de így nyilvánvalóan kitenné az átkozott oroszlánok esetleges támadásának. Vajon kézben tudná-e tartani az egész társaságot egyetlen revolver segítségével?

Apropó társaság. Miféle alakok ezek? Hogy az ördögbe tudta felismerni a táskáját ez a fehér vénember? Szinte hihetetlen.

Lám, mennyi mindent végig tud gondolni egy emberi agy, amíg áll az idő. Goodluck Wilson tovább spekulált. Az is lehet, hogy mindegyiket agyonlövi, hiszen veszélyeztetik a sok millió dolláros üzletet. De ettől még nem jutna tovább. Segítség nélkül csak reggel

tudna autót vagy gumit cserélni. Addig hány szafariautó jöhet még errefelé?

Nagyjából ekkor múlt el a pillanat. Az idő újra mozgásba lendült. Meitkini maszáj volt, és ebbéli minőségében a nadrágja övén karikára fűzve egy hajítófát, másnéven bumerángot hordott magával. Negyven méter távolságból is el tudott találni vele egy mozgásban lévő állatot. A bumeráng ütése eléggé erős volt ahhoz, hogy az állatot jobb belátásra bírja, már ha egyáltalán képes bármit is belátni.

Állat és ember között ebből a szempontból nincs különbség. Három méter távolságból semmi nehézséget nem okozott homlokon találni azt az embert, aki Stan Smithnek nevezte magát, de igazából más volt a neve. Egy bivalynak, ha a bumeráng oldalba találja, az ütés nagy fájdalmat okoz. Az ember, akit az ütés homlokon talál, azonnal belehal.

Meitkini villámgyorsan cselekedett.

– Szép dobás volt – mondta Allan elismerően.

– Köszönöm – mondta Meitkini.

Julius és Sabine nem szólt semmit, annyira gyorsan zajlott le minden. Ez volt a benyomása Fredrika Langernek is, aki elsőnek törte meg a csendet.

– Tulajdonképpen itt most mi történt? – kérdezte.

Allan válaszolt:

– Ha nem tévedek, az történt, hogy ügynök asszony, akarom mondani Fredrika, épp most találta meg az ötszáz kiló uránt, amit keresett. Milyen kicsi a világ.

KONGÓ

Néhány hónappal ezelőtt viszonylag kalandos úton tudták csak eljuttatni a próbaszállítmányt Madagaszkárra, ahol az észak-koreaiak átvették. A hajóutat Phenjanba azután már nem zavarta meg semmi. Goodluck Wilson néhány nappal balszerencsés találkozása előtt Allannal és barátaival beindította a *Jackpot Hadműveletet*. A távoli Nagy Vezető meg akarja venni azt az ötszáz kiló uránt, amiből időközben négyszáz lett. Ezt az adásvételt most kell lebonyolítani. Az urán nem állhat örökké és nem feleződhet négymilliárd évente a falu közepén egy kunyhóban.

Négy kiló azonban nem ugyanannyi, mint négyszáz. Jól irányzott megvesztegetések segítségével a rakományt Burundin keresztül Tanzániába szállítani nem jelent különösebb nehézséget, Tanzánia és Mozambik határát azonban erősen őrzik. A határőrök ott komolyan veszik a munkájukat. Goodluck Wilson szemében az ilyen emberek voltak a legrosszabbak.

Mivel egyszer már sikeresen végigment ezen az úton, nyilván nyomokat hagyott maga után. Goodluck Wilson – neve ellenére – nem hitt a szerencsében. Az ügyességben hitt.

A rendfenntartó alakulat parancsnokának új tervet kellett kigondolnia.

Meg is tette.

Mindenki, aki dúsított urán vagy a nemzetközi zugkereskedelemben más, nagy értékű árucikk után nyomoz, arra számított volna, hogy a rakományt a legközelebbi tanzániai vagy mozambiki tengerpartra próbálják eljuttatni. Goodluck Wilson éppen ezért másik utat választott. A rakományt észak felé, Serengeti irányában indította útnak. Ott van a maszajok földje. A maszajok teheneket tartanak, kecskéket tenyésztenek, nem a modern világ életét élik. Legfőképpen cseppet sem törődnek az államhatárokkal,

mint ahogy azok a vadállatok sem, amelyek a jobb zsákmány reményében nyaranta északra vándorolnak. Tanzánia és Kenya határvonala a maszájok földjén húzódik, és ezt a vonalat senki nem ellenőrzi. Senki nem mondhat olyat egy maszájnak, hogy a kétszáz marháját nem hajthatja át egy vonalon, amelyet valaki a földre húzott.

A terv az volt, hogy az uránt Kongóban felpakolják egy Hiluxra, s az elindul Burundin keresztül a Viktória-tó déli partjának érintésével Serengetibe, majd átlépi a kenyai határt, és meg sem áll Keekorok jelentéktelen kis repülőteréig. Ez a repülőtér egyetlen, vöröses színű, földes kifutópályából és egy újságosbódé-méretű állomásépületből áll. Az Air Kenya szállítja ide Nairobiból a szafarira vágyó turistákat és viszi vissza ugyanoda azokat, akik már kituristáskodták magukat. Naplemente után bezár az újságosbódé, és nem üzemel a repülőtér. Másnap reggelig egyetlen ember sem tartózkodik a közelében.

Akinek van valami rejtegetnivalója, s van hozzá egy erős fényszórókkal és okos navigációs műszerekkel felszerelt repülőgépe, könnyedén le- és felszállhat itt a sötétség leple alatt, egy-két zsiráfon vagy zebrán kívül nem fogja látni senki. Goodluck Wilsonnak csak szólnia kellett az oroszoknak, hogy kapcsolják össze egy megfelelő pilótával, és az ügy el volt intézve. Tehát az oroszoknak, és nem az észak-koreaiaknak, mert az utóbbiak mint a kísértetek mindvégig láthatatlanok maradtak.

A gép azután a rakománnyal a fedélzetén elindul a tengerpart felé, majd negyven méter magasságban a víz színe fölött elrepül Madagaszkár déli csücskéig, egy jól kitaposott rétig. Az emberkerülő észak-koreaiak ott veszik át a szállítmányt. Feltéve, hogy van náluk nyolcvanmillió dollár.

Ez utóbbi azért kicsit nyugtalanította Goodluck Wilsont. De csak kicsit. A próbaszállítmányért járó százezer kifizetése annak idején rendben megtörtént. Előre fizettek. Egy szép napon egyszer csak megjelent egy ázsiai képű ember Goodluck Wilson irodájában. Egy-egy táskát tartott a két kezében, és csak ennyit mondott:

– Neve?

– Goodluck Wilson – felelte a rendfenntartó alakulat parancsnoka, és úgy döntött, nem teszi fel ugyanezt a kérdést a látogatójának.

Az ázsiai férfi bólintott, és azt mondta, az egyik táskában van a megbeszéltek összeg, a másikban a pontos útmutatás az áru csomagolására. Az ólomtok már elő volt készítve.

Ennyi volt az egész. Az ázsiai férfi éppoly gyorsan távozott, mint ahogy érkezett, azóta nem látta senki. Goodluck Wilson nem tudhatta, de sejtette, hogy a férfi Észak-Korea kampaljai követségén dolgozik. Ugandából nem nehéz átjönni Kongóba. És vissza sem. Goodluck maga az Albert-tavon kelt volna át halászhajóval, de más útvonalak is vannak.

Neki lényegében mindegy. A lényeg az, hogy az észak-koreaiak megmutatták, hogy tartják a szavukat. Ahogyan ő maga is, rögtön ezután. Első alkalommal tehát minden rendben ment, remélhetőleg most is rendben lesz minden.

Gondolta Goodluck Wilson.

KENYA

Az afrikai szavanna nehéz terepviszonyaira gyártott Land Cruisernek, ha sokat használják, általában egyszer egy héten kidurran valamelyik kereke. Egy Hiluxsal, hasonló körülmények között, ugyanez gyakrabban fordul elő. Aki csak alkalmi látogatást tesz arrafelé, és óvatosan vezet, akár meg is úszhatja defekt nélkül.

Éles peremű kövekből azonban sok hever az utakon. A kockázat folyamatosan jelen van. A sötétség beállta után pedig még óvatosabbnak kell lenni, mint előtte, mert ha megtörténik a baj, az ember nem marad annyira egyedül az út mellett, mint ahogy szeretné. A sötétségben ugyanis oroszlánok vadásznak ennivalóra. Meg leopárdok, amelyeket a maszajok „gyilkológépnek” neveznek. De már a hiénák is eléggé kellemetlenül tudnak viselkedni. Valamennyiük közül a legmérgeesebb természetű állat, a kafferbivaly este már nem jelent veszélyt, hacsak a defekt nem rossz helyen történik. Hogy melyik a rossz hely, azt nem lehet tudni.

Éjszakai defekt esetén tehát a szabály egyértelmű:

Autóból. Nem. Kiszállni. Amíg. Nincs. Világosság.

De mi van, ha az ember nem tudja megvárni, amíg kivilágosodik? Ha négyszáz kiló dúsított uránt szállít egy negyedosztályú repülőtérré, amely már csak negyvenpercnyi távolságban van tőle, és ahol rakományát már türelmetlenül várja egy repülőgép, amely nemrég szállt le a sötétség leple alatt? És nyolcvanmillió dollár forog kockán?

Talán nem mindenki van ezzel így, de Goodluck Wilson mégiscsak hitt a szerencsében. Na, nem a sajátjában, hanem kedvenc unokaöccse, Samuel szerencsésében. Őt küldte ki ugyanis egy zseblámpával, hogy cseréljen kereket. Meghazudtolva szinte minden statisztikát, Samuelnek sikerült levennie a rossz kereket és

feltennie az újat, csak a csavarokat nem tudta már megszorítani, mert szinte a semmiből, de egyszerre két irányból felbukkant két nőstény oroszlán.

Az oroszlán logikusan gondolkodik, és mindig egyformán. Nem képes megkülönböztetni egy élőlényt egy gépjárműtől mindaddig, amíg az élőlény benne van a gépjárműben. Ha például lát egy nyitott autót tele turistákkal, egynek látja az egészét, nem az ehető elemeket látja külön-külön. Ilyenkor három gondolat fordul meg a fejében: 1. Megehetem? (Nem, mert túl nagy). 2. Ő megehet engem? (Nem, egy hosszú élet tapasztalata alapján tudom, hogy a terepjárók vagy a teherautók soha nem támadnak). 3. Párosodhatok vele? (Nem, ennyire kéjsóvár nem leszek soha).

Ám ha valaki kilép az elefántméretű jármű biztonságos belsejéből, az oroszlán egészen más válaszokat kap a kérdéseire. 1. Megehetem? (Igen, és finom lesz!) 2. Ő megehet engem? (Nem, hogyan lenne rá képes?) 3. Párosodhatok vele? (Nem, ennyire kéjsóvár nem leszek soha).

Az oroszlánnak az a specialitása, hogy az első csapást az áldozat orrára és szájára méri, ezért Goodluck Wilson először nem hallott mást, csak valami fojtott hörgést és az unokaöccse kezéből kihulló kerékkulcs csörömpölését. Aztán meglátta a sötétben a két izzó szempárt, és meghallotta a csontok roppanását.

Ekkor megértette.

Megértette, hogy egyedül maradt. Elsőre nem az unokaöccsére és a családjára gondolt, hanem annak a négymillió dollárnak az elosztására, amely most gazdátlaná vált. Arra jutott, hogy legjobb, ha megtartja magának, mert így nem támad viszály a csapat többi tagja között.

Rögtön azután, hogy a két nőstény oroszlán bevonszolta halott unokaöccse maradványait a bokrok közé, hogy előbb a hímek, azután a kölykök is lakmározhassanak belőle, egy jármű tűnt fel az úton. Mit keres ez itt? A semmi közepén? Ráadásul majdnem az éjszaka közepén is? Ördög és pokol!

KENYA

Meitkini hároméves korában tanulta meg, hogyan kell használni a lándzsát, a kést és a buzogányt. Négyéves volt, amikor tehénpásztorkodás közben balszerencséjére szembetalálta magát egy bivallyal. Kettőjük közül a bivaly járt rosszabbul, mert a négyéves gyerek dárdája épp ott találta el, ahol kell, a gyerekek pedig sikerült meghúznia magát egy bokor tövében, ahonnan végignézhetette a bivaly lassú kimúlását. Tizenegy évvel ezután az akkor tizenötéves fiút kiküldték a szavannába. A rajta lévő ruhán, valamint a lándzsán, a késen és a buzogányon kívül nem vihetett magával semmi mást. Ez volt a szokás. A fiúk, akik egy évvel később immár felnőttként tértek vissza a faluba, igazi maszáj harcosokká váltak. Ha valamelyik nem tért vissza, a kérdés, hogy lesz-e belőle igazi maszáj harcos, már nem volt aktuális.

Nos, Meitkini visszatért, együtt az összes társával. Aki hároméves kora óta tanulja a túlélést, az általában túl is éli a megpróbáltatásokat.

Most, harminckét éves korában, arra kérte útitársait, hogy vegyenek le magukról minden ruhát, amire nincs feltétlenül szükségük, és szedjék össze az összes takarót, amit a kocsiban találnak. Ő közben hátramászott a kocsi hátuljába, és elővette a benzineskannát, a tartalék benzinnel.

A benzinnel átitatott ruhákat és takarókat stratégiaileg gondosan megválasztott helyekre dobta le a két kocsi körül, zseblámpákat nyomott útitársai kezébe, és megmutatta nekik, melyik irányba világítsanak velük. Aztán égő gyufát dobott mindegyik ruhakupacra, amelyek nyomban fellángoltak.

– Na, így már jó – mondta. – Most kimászok, és átadogatom a dobozokat azoknak, akik meg bírják emelni őket. Fog ez menni.

Utolsó biztonsági intézkedésként átnyújtott Fredrikának egy feszítővasat, amit a benzineskanna mellett talált a kocsi hátuljában.

– Ha látja, hogy valami közeledik, ezt dobja oda.

Fredrika elszántan bólintott. Alkalmilag újra bevetésen lévő titkos ügynöknek érezhette magát.

Tíz perccel később Meitkini már be is fejezte a munkát. A ruhakupacok még mindig lángoltak. Fredrika Langer továbbra is a kezében szorongatta a feszítővasat. Meitkini utoljára Stan Smith holttestét emelte ki az autóból, és befektette az árokba.

– Ott hagyja az oroszánoknak? – kérdezte Sabine.

– Nem – mondta Meitkini, aki kissé távolabb négy csillogó szempárt látott a bokrok között. – A hiénáknak.

* * *

A táborban a visszaérkezésük után megváltozott a program. Fredrika Langer anélkül, hogy részletekbe bocsátkozott volna, csak annyit mondott Meitkininek, hogy már nincs szüksége rá, hogy hanyatt-homlok elvigye Musomába.

– Nagyon jó – mondta Meitkini. – Akkor mit szólnának hozzá a hölgyek és az urak, ha megkérném Johnt, adjon nekünk inni valami finomat a bárban, mielőtt nekilátnánk a késői vacsorának?

– Nagyszerű ötlet, egyik jobb, mint a másik – mondta Allan.

A többiek bólogattak, és egyetértettek vele.

Fredrika Langer gondoskodott róla, hogy jobban érezze magát a bárban, mint a többiek, beleértve Allant is. Ráfért. Részben Allan Karlsson jóvoltából megszerzett négyszáz kiló dúsított uránt, vagyis százszor többet, mint amennyit Karlsson egyszer már odaajándékozott Merkel szövetségi kancellárnak.

Langer ügynök főnöke hosszú időn át megfigyelés alatt tartotta Tanzánia és Mozambik hatszáz kilométeres határát annak érdekében, hogy megtalálja azt az uránt, amelyik most itt van Kenyában. Most ugyanezért a főnök Madagaszkárba utazott.

Fredrika úgy érezte, több gondolkodási időre van szüksége, mielőtt felhívja a főnökét, és beszámol neki a fejleményekről.

Mit tegyen? Függetlenül attól, hogy már nagyon unta az egészet.

– Ügynök asszony fáradtnak látszik – mondta Allan. – Akarom mondani, Fredrika. Lehet, hogy túl sok volt neki a jóból az utóbbi időben?

Itt van ez a Karlsson is. Átlát mindenkin.

* * *

Miután mind letelepedtek az asztalnál az immár sötétségbe borult völgyre néző teraszon, hogy elfogyassák késői, háromfogásos vacsorájukat, egy autó két lámpája villant fel a messzeségben. Kezdetben csak halványan pislákol a sötétben, valaki vagy valakik lassan közeledtek a táborhoz.

Julius aggódva figyelte.

Sabine aggódva figyelte.

Fredrika Langer aggódva figyelte.

Meitkini megnézte, hogy a buzogánya a helyén van-e.

– Látogatók? – kérdezte Allan. – Hát ez nagyszerű!

Felszolgálták az előételt, de senki nem nyúlt hozzá. Az autó már egészen közel volt. Úristen, egy közönséges személyautó! Egy taxi! Hogy jutott el idáig?

– Lehet, hogy valakinek nagyon hiányzik Stan Smith? – kérdezte Fredrika, aki közben elment, és a biztonság kedvéért magához vette a feszítővasat.

– Mm – szólalt meg töprengve Meitkini. – De ha hiányzik neki, akkor miért hozzánk jön?

A taxi közvetlenül a terasz alatt állt meg. Utasa köszönetet mondott a sofőrnek, pénzt nyújtott át neki, és kiszállt. Tekintete végigfutott a sorban álló embereken, és megállapodott a bal szélén álló Juliuson.

– Szervusz, kedves barátom – mondta Gustav Svensson. – De örülök, hogy látlak!

INDONÉZIA

Nehéz volt magányosan élni Bali szigetén azzal a névvel, hogy Gustav Svensson. Semmivel nem lett volna könnyebb akkor sem, ha visszatér korábbi nevéhez, a Simran Aryabhat Chakrabarty Gopaldashoz.

Gustav tanítómestere az ismeretlen eredetű zöldségek exportjának tudományában egyszerűen eltűnt. A svédországi nagykereskedőjüket Gustav egy rossz döntéssel bizonytalan időre börtönbe juttatta. A spárga szépen termett, de Gustav nem tudta, hova küldje. Csak spárgája volt és kiadásai. Szüksége viszont Juliusra lett volna és pénzre.

Az utóbbiból még volt némi tartaléka. Minden követ megmozgatott, mindenhol kereste a barátját. Végül nem látott más megoldást, minthogy az utolsó pénzét is a partnere felkutatására költi.

De hol keresse? Utoljára Amerikából adott életjelet magáról. Előtte Phenjanból. Ebben az ütemben folytatva Julius azóta már Argentínában lehetett. Vagy Új-Zélandon. Vagy bárhol a kettő között.

Gustav leginkább felhívni szeretne volna a partnerét. Ezt azonban nem tehette meg, mert Julius egyik utolsó cselekedete az eltűnése előtt az volt, hogy elajándékozta a telefonját. Gustavnak.

Küldjön neki üzenetet? E-mailt? Nem, Juliusnak nem volt e-mail-címe. Ami azt illeti, Gustavnak sem. Egyedül a társának, Allannak volt egy tabletje. Balin sokat használta, és valószínűleg most is használja, de ő mire megy vele?

Hacsak nem...

Támadt egy vad ötlete.

A telefont, amit a kezében tart, Juliustól kapta, aki Allantól kapta, aki pedig a szállodaigazgatótól kapta a tabletjével együtt. Minden fel volt töltve és be volt állítva, mielőtt a szállodaigazgató

átnyújtotta volna a csomagot a százéves embernek, aki azóta már százegy is elmúlt.

Gustav nagyon haragudott magára, amiért a telefonja nem volt bekapcsolva, amikor Julius felhívta. Büntetésből arra kényszerítette magát, hogy rendesen megtanulja az új technikát. Az első, amit megértett, az volt, hogy az akku lemerülhet, ha nincs feltöltve.

A másik valami a „bluetooth” nevű dolog. Azután meg olyan furcsaságok következtek, mint a roaming és az internetmegosztás és a... igen, ez az! – *Find my iPhone*. Keresd meg a telefonomat. Gustav szerint ez volt a legfurcsább alkalmazás, ha arra gondol, hogy a telefonját épp a kezében tartja. Amikor azonban jobban elmélyedt a tanulmányozásában, kiderült, hogy a szolgáltatás Allan fekete tabletjére is vonatkozik.

Mi volna, ha...

Ennyire tökéletesen azért mégse működhet?

Vagy mégis? Miért ne? A legtöbb próbálkozása eddig kudarcba fulladt, egyszer már sikerülhetne is valami?

KENYA, NÉMETORSZÁG

Gustav Svensson „megtalálta az iPadjét”, és a kis társaság örült az érkezésének. Most az volt a legfontosabb feladatuk, hogy megszabaduljanak az urántól. Allan leült az irodai telefon mellé. Négy csengetés után valaki felvette a telefont.

– Halló?

Merkel kancellár mindig ezzel kezdte a beszélgetést a magánvonalán. Nem azzal, hogy megmondja, hogy kicsoda.

– Halló úgyszintén – mondta Allan. – Netán magával a kancellárasszonnyal beszélek? Ha igen, beszélhetek angolul, vagy inkább az oroszot részesíti előnyben? De megpróbálkozhatunk a mandarin nyelvvel is.

– Kivel beszélek? – kérdezte Angela Merkel oroszul.

– Nem mondtam még? Allan Karlsson vagyok. Találtam magának egy nagy adag dúsított uránt, azon kívül, amit már leszállítottam, hogy úgy mondjam.

Angela Merkel még nem kezdett el reggelizni. A hálósobája ajtajánál álló kis íróasztalánál ült, és az aznapi teendőkre vonatkozó papírjait rendezgette, amikor megszólalt a telefon. Az a telefon. Amelyiknek a számát legfeljebb ha tíz ember ismerhette.

– Furcsán érzem magam ebben a beszélgetésben. Honnan tudja a telefonszámomat?

– Megértem a kancellár asszony csodálkozását. Elvégre bárki lehetek. Nagyon helyénvaló a gyanakvása! Sőt, kifejezetten fontos, a maga pozíciójában.

– Köszönöm, de nem válaszolt a kérdésekre.

– Nem? Biztosan azért nem, mert nagyon feledékeny lettem az utóbbi negyven évben. De kancellár asszony talán elhiszi nekem, hogy én vagyok én, ha elmondom, hogy nemrégiben írtam magának egy levelet néhány papírszalvétára. Igaz, angolul, ha jól emlékszem.

Merkel kancellár pár milliméterrel lejjebb eresztette a kardja hegyét.

– Folytassa.

– Csodás vacsora volt a maguk ENSZ-nagykövetével. Hogy is hívták? Konrad! Ez az. Derék ember. Fizette a cechet, az italokkal együtt, nem sajnálta tőlünk. Mondja, maga érti, miért almaízű a németek pálinkája?

Angela Merkel még egy millimétert engedett.

– Nos, az alma a pálinkában nem alaptörvény – mondta. – De Karlsson úr talán mondhatna még valamit... azokról a szalvétákról.

Ha ez az ember a vonal végén el tudja mondani, mit írt a levelében, akkor érdemes fontolóra venni, hogy mégiscsak az, akinek mondja magát. Azt tudta, hogy milyen nyelven van írva.

– Na igen, persze. Az úgy volt, hogy Konradnak ki kellett mennie a mellékhelyiségbe. Rájött a... hogy is mondjam... szóval eltartott egy ideig, amíg visszajött.

– A szalvéták – mondta Merkel kancellár.

– Azok ott álltak az asztal közepén egy tartóban, én meg kihúztam egyet, és írni kezdtem. Aztán még egyet és még egyet. Hogy mit írtam, azt talán nem kellene újra elmondanom, hiszen bizonyára olvasta már. És hát én írtam.

Vagy nem az, akinek mondja magát, vagy egyszerűen csak ostoba, gondolta Angela Merkel. De aztán eszébe jutott, hogy ez az ember állítólag már elmúlt százéves, úgyhogy ad neki még egy esélyt.

Ezzel egy időben még lejjebb engedte a kardja hegyét, de észre sem vette.

– Ha még folytatni szeretnénk ezt a beszélgetést, meg kell bizonyosodnom róla, hogy Karlsson úr az, akinek mondja magát. Lenne olyan kedves, és elmondaná, hogy mit írt nekem? Ha maga tényleg maga. És én tényleg én vagyok.

Ez utóbbit azért tette hozzá, mert nem tudhatta, nem zsarolóval van-e dolga. Bizonytalanná tette, hogy egyáltalán ő folytatja ezt a bizarr beszélgetést.

– Most már értem – mondta Allan. – Ha maga tényleg maga – és én ebből indulok ki, hiszen magát hívtam fel –, akkor tudnia kell, hogy arról számoltam be a levelemben, hogy spárgatermesztő

barátommal, Juliusszal együtt hogyan került hozzánk négy kiló dúsított urán egy észak-koreai diplomatautózáskában. Egyébként tudta, hogy Észak-Koreában minden táskák egyforma?

– Folytassa, legyen szíves – mondta Angela Merkel.

– Kérem. Szóval, először arra gondoltunk, hogy a táskát odaadjuk... hogy is hívják? ... Trumpnak, az Egyesült Államok elnökének. De kiderült, hogy Trump nem teljesen komplett, ami ugye, ahogy az utóbbi időben látom, nem egészen szokatlan jelenség a világ vezetőinek körében. Ha megbocsátja.

– Folytassa.

– Elment tőle a kedvem, ahogy a fiatalok mondják. De magában, kancellár asszony, a fekete tabletem szerint megbízhatok. Valahogy úgy gondolom, hogy a négy kiló jó helyre került, és megfelelő módon gondoskodott róla. Talán tud kezdeni valamit még négyszázzal?

Karlsson nyilvánvalóan az, akinek mondja magát. Nem azért, mert kellő részletességgel ismeri a szalvétára írt levél tartalmát, hanem mert ugyanabban az eszement stílusban beszél, amilyenben a levelet írta. A kancellár asszony teljesen leeresztette a kardját.

– Négyszázzal? – kérdezte. – Nem ötről volt szó?

Igaza van, gondolta Allan. Juliusszal megszámozták a dobozokat, és még egyszer lemérték őket, száz kiló hiányzott. De olyat csak nem csinálnak a csempészek, hogy külön indítanak útnak négyszáz kilót, és külön százat? Ha a kockázatot akarták volna csökkenteni, akkor két egyenlő részre osztják a küldeményt.

– Teljesen jogos észrevétel, kancellár asszony – mondta Allan, miután végiggondolta az egészet. – Lehet, hogy az informátorom nem volt teljesen beszámítható, de az is lehet, hogy a szállítás ütközött nehézségekbe. A legvalószínűbb az, hogy mind a kettő.

Allan egy darabig még gondolkodott rajta.

– Itt van? – kérdezte a kancellár, miután a csend a telefonban szokatlanul hosszúvá nyúlt.

– Igen, itt vagyok. Még egyszer végiggondoltam, mi történhetett. A szállítási probléma tűnik jó válasznak.

Angela Merkel belátta, milyen szorult helyzetbe került. Három nappal a választások előtt négyszáz kiló dúsított urán készül az

ölébe pottyanni. Ezt az ügyet nagyon ügyesen és nagyon diszkréten kell kezelni.

– Itt van? – kérdezte Allan.

Igen, itt.

– Szívesen elküldtem volna magának a négyszáz kilót, de ez most nem megy olyan könnyen, mint a múltkor, ez nem fér el egy diplomata táskában, akár észak-koreai az a táska, akár nem. Egy repülőgépre lenne szükségem. Afrikából, mert itt vagyok. És egy szállóhelyre Németországban, ahol, ha a kancellár asszony elintézi, nem lövik le a gépünket, amikor megérkezünk. Szép is lenne. Négyszáz kiló urán potyogna Berlinre az égből.

A kancellár a homlokához kapott. Arra gondolt: négyszáz kiló urán potyogna Berlinre *napokkal a választás előtt*.

Összeszedte magát, és feltett még néhány kérdést. Például azt, hogy Karlsson és az urán jelenleg pontosan hol van. És hogy nem működött-e együtt a szövetségi köztársaság valamelyik képviselőjével. Mert vannak néhányan Afrikában, épp ebben az ügyben.

Allan elmondta, hogy Kenyában van, és hogy először arra gondolt, értesíti a kenyai kormányt, de épp nemrég tartottak itt választásokat, ebben a tekintetben némileg megelőzve Németországot, ami balszerencsésen végződött, mert a megválasztott elnök épp elvesztette a Legfelsőbb Bíróságon, amit megnyert, és a választást újra meg kell tartani. A választási eredményekkel vagy átverték az ellenzéket, vagy az ellenzék verte át a kormánypártokat, hogy úgy látszódjon, mintha átverték volna őket. Egyszóval az urán biztosabb helyen volna a kancellár asszony kezében.

Akár a kezébe kerül, akár az ölébe pottyán, egyformán rossz, de érti az öregember érvelését. Annak azonban biztosan nem lenne jó vége, ha az örökös bajkeverő Karlsson megjelenne Németországban, akár rakománnyal, akár rakomány nélkül.

– És milyen kapcsolata volt Karlssonnak ebben az ügyben az ott dolgozó német ügynökökkel? – kérdezte újra.

– Igen, köszönöm.

Angela Merkel arra gondolt, Allan egyedülálló ügyességgel kerüli meg a választ.

– Azt hiszem, tényleg az lesz a legjobb, ha a szövetségi köztársaság elszállítja a szóban forgó rakományt – mondta. – Volna olyan kedves, és megadná a pontos földrajzi paramétereket? Meglátom, mit tehetek.

Pontos földrajzi paramétereket? Azt hogy kell megadni? Miközben már megterítették a reggelihez.

– Feltétlenül megkapja őket, kancellár asszony. A pontos földrajzi paraméterek azonban nem tartoznak az erősségeim közé. Legtöbbször oda pottyanak, ahova esek. Ha megengedi, holnap reggel felhívom ugyanebben az időben, és megadom a paramétereket.

A kancellár még válaszolni akart, de Allan éhes volt, és sietett. Letette a telefont.

– Kész a reggeli, Allan – mondta Julius.

– Látom, már itt is vagyok – mondta Allan.

KENYA

Mivel Gustav Svensson érkezése után még egy éhes szájjal többet kellett etetni, a társaság pénze hamar elfogyott. Sabine azóta tudta, hogy tud számolni, amióta egyéni vállalkozó volt Svédországban. Kezdetben a negatív számokkal volt több dolga, amikor pedig növekedni kezdett a koporsók forgalma, a pozitívokkal. Most megint a negatív számokon volt a sor.

A mindent megoldó spiritiszta ötlet megszületése még váratott magára. Már ott tartott, hogy kipróbálja az LSD-t, hátha az kimozdítja a holtpontról, Masai Marában azonban a narkotikumok nem voltak forgalomban. De amúgy se tudta rászánni magát, hogy megtegye ezt a lépést. Ha anyja ebben az állapotában kísérteteket kergetett a vonatsínek között, fennállt a kockázata, hogy ő maga is kergetni kezdi őket az oroszlanok között.

A kantinban most már nemcsak Julius és Fredrika beszélgetett a spárgáról, hanem csatlakozott hozzájuk Gustav Svensson is. De nem egyszerűen csak beszélgettek róla. *Istenítették.*

Abban megegyeztek, hogy az egyenlítő közelében, kétezer méteres tengerszint feletti magasságban a klíma ideális! Zöldet kellene termesztetni. Vagy fehérét. Vagy mind a kettőt, attól függően, épp kire hallgat az ember.

Ám abban is megegyeztek, hogy a helyzet abszolút reménytelen, mivel a talaj teljesen használhatatlan. Ráadásul már régóta az. A szomszédos völgyben kétmillió éves emberi maradványokat találtak. Ugyanabban a szikkadt, vöröses színű földben, amely miatt a spárgarajongók most átkozódtak.

– Vegyetek friss földet – szólt oda Allan a tabletje mögül a terasz távolabbi sarkából. – Illetve ne vegyetek, mert én most már vettem nektek.

Sabine és a spárgarajongók felkapták a fejüket.

- Földet vettél? Ide? Miből? – kérdezte Sabine.
- Földet vettél? Ide? Milyen fajtát? – kérdezte Julius.
- Milyen fajtát? – kérdezte Gustav.
- Milyen fajtát? – kérdezte Fredrika Langer.

Allan megunt a lamentálást, körülnézett a neten, és lépett. Nairobian rengeteg laza, homokos föld található, és néhány gombnyomással meg is rendelhető. Meg is rendelt elsőre négyszáz tonnát. Egy ideig talán elég lesz, vagy nem?

– Még egyszer megkérdezem: milyen pénzből vettél négyszáz tonna földet? – kérdezte Sabine.

– Semmilyen pénzből – mondta Allan. – Afrikában nem így mennek a dolgok. Majd küldenek számlát.

– És mit gondolsz, azt ki fogja kifizetni?

– Szóval neked ez a gondod? Nem maradt pénzünk a koporsóeladásokból?

– Nem.

– Akkor hadd gondolkozzam még egy kicsit.

Sabine pénzügyi aggályait elsöpörték a szakkérdések. Fredrika Langer lelkesedett a legjobban.

– Hát ez nem semmi! – mondta. – Négyszáz tonna az egész rétre elég az ökológiai kert mögött. Gondoskodnunk kell az éjszakai őrzéséről, nehogy a páviánok tönkretegyenek mindent.

Gustav Svenssonnak ragyogott az arca.

– Négyszáz tonna – mondta elragadtatva, miközben természetesen fogalma sem volt róla, hogy az mennyi.

Julius már előrébb tartott.

– El kell döntenünk, merről jöjjenek be a teherautók. A rét a kert túloldalán mindjárt lejtenei kezd, úgyhogy a szuvenírbolt és az iroda között kellene behajtaniuk, nem gondoljátok?

Sabinén kívül senki nem törődött vele, hogy nincs pénzük, és nem tudják kifizetni a földet. Senkinek nem jutott eszébe, hogy nem itt élnek, és hogy legalább egyiküknek, Fredrikának, valahol messze innen van egy másik élete is.

– Most meg mit műveltél? – kérdezte Sabine, miután otthagya a lelkes társaságot, és átsétált a terasz végében üldögélő öregemberhez.

– Hogyhogy mit műveltem? – kérdezte Allan. – Hiszen olyan boldogok, mint a gyerekek.

– De hát nincs pénzünk.

– Azelőtt se volt. Lazíts egy kicsit, Sabine! Egyszer élünk. Ez az egy, ami biztos. Hogy mennyi ideig, azt viszont nem lehet tudni.

KENYA, MADAGASZKÁR

Fredrika Langer nem akarta kijátszani a kártyáját. Vagyis az uránt. És a szövetségi kancellár telefonszámát sem, amit csak végszükség esetén volna szabad használni.

– Ki tudja, mi a végszükség – mondta Allan. – Ha gondolja, lebonyolítom maga helyett a beszélgetést.

Lebonyolította. Másnap reggel újra telefonálnia kell. Az egész nagyon valóságos volt és nagyon jó.

A főnöke elküldte a szavannába, több száz mérföldre attól a helytől, ahol várhatóan történni fog valami, miközben ő odahelyezte magát az események középpontjába. Aztán minden fordítva lett. Bármikor felhívhatja Madagaszskárról, hogy ellenőrizze, elindult-e már. Nem mintha érdekelné, hogy mi van vele, hanem mert ha nincs ott mellette, a kisebb feladatokkal nem tud senkit ugráltatni.

Fredrika a bárban kért Johntól egy pohár vizet, és egy kortyot ivott is már belőle, amikor megszólalt a telefonja.

– Fredrika Langer, miben állhatok szolgálatára? – mondta azzal a szándékkal, hogy mindjárt az elején felbosszantsa főnökét.

– Én vagyok az, te idióta. Musomában vagy már? Most kellene...

Langer félbeszakította.

– Nem. Musomát most kihagyom. Inkább itt maradok. Az uránnal együtt.

A. ügynök nem tudta eldönteni, jól hallotta-e. Langer megtalálta volna az uránt? Odafent?

– Na, most szólj hozzá!

– Ne nyúlj hozzá! Rögtön indulok. Hol vagy?

– Kenyában.

– Jó, Kenyában, de azon belül hol a túróban?

Langer ügynök körülnézett.

– A szavannában, ha jól látom.
– Válaszolj normálisan, Langer, mert lekapom a fejed, ha odaérek.

– Ahhoz előbb meg kell találnod.

Mi történt ezzel? Kötekedik a főnökével?

– Ha nem akarsz, hogy kirúgassalak, add meg a tartózkodási helyedet *most azonnal!*

A fenyegetés célt tévesztett.

– Hogy kirúgass? Merkel kancellár valamilyen előléptetést emlegetett, amikor utoljára beszéltem vele.

A. ügynöknek hirtelen légszomja támadt. Ez a nyavalyás Langer a háta mögött beszélt volna a szövetségi kancellárral? Honnan szerezte meg a számát?

– Persze neked kellett volna beszélned vele, nem nekem. Hiszen te vagy a főnök. Csak azt gondoltad, furcsán veszi ki magát, ha a főnök cipeli az operációs mappát, amit meg is értek, mert súlyos darab, van vagy tíz deka.

Ez kész katasztrófa.

– Add meg azonnal a számot! – mondta. – Ez parancs.

B. ügynök élvezte a helyzetet. Ritkán van ilyen érzése.

– Nem tehetem. Mi van, ha lehallgatnak? Kár, hogy rossz irányba küldtél. Felhívjam a nevedben? Jaj, nem hívhatom, hiszen már beszéltem vele.

Szinte hallotta, hogy a főnökében megy fel a pumpa.

– A szövetségi kancellár valami kitüntetést emlegetett. Nekem, persze, nem neked.

– Na, figyelj – próbálkozott A. ügynök.

– De mit kezdjek egy kitüntetéssel? Inkább felmondtam. Van egy egész évnyi túlórád, mindjárt el is kezdem kivenni. Úgyhogy nem kell többé a képedet nézned. S ami még jobb – nekem sem a tiédet.

Fredrika Langer nem mondott teljesen igazat, hiszen Allan beszélt Berlinnel. De minden jó érzést okozott, amivel meggyötörhette A. ügynököt. Különösen az, hogy bejelentette a felmondását. Nem is volna butaság, ha minél hamarabb meg is tenné.

– Figyelj, kedvesem – mondta A. ügynök. – Csak... azt... mondd... el... hogy... hol... vagy...

A főnök szavanként mondta el kérését, igyekezett új levegőt venni minden szó között.

– Kenyában, hát már mondtam. Azt hiszem. De most már mennem kell. Angela hív a másik vonalon. Irtó kedves nő. Na, szevasz.

Kinyomta a telefonját, és ugyanazzal a mozdulattal behajította a kis patakba, amelyik a táborhelyük mellett csörgedezett lefelé az ivóhelyhez.

– Minden rendben? – kérdezte Allan, aki látta, mit csinált.

– Rendben, köszönöm – mondta Langer, az egykori ügynök. – A legnagyobb rendben.

KENYA, NÉMETORSZÁG

Pontosan huszonnégy órával az első beszélgetés után Allan újra felhívta a szövetségi kancellárt. Merkel egy csengetés után felvette.

– Jó reggelt kívánok, kancellár asszony. Gondolom, az a legjobb, ha minél többször szólítom kancellár asszonyt kancellár asszonynak amíg lehet, ki tudja, mi lesz vasárnap.

– Jó reggelt, Karlsson – mondta Merkel kancellár.

– Azért telefonálok, hogy elmondjam kancellár asszonynak, hol veheti fel a csomagot. Vagy inkább a ládát. A ládákat. Szóval az uránt.

– Helyes. Remélem sikerül végigmondania, mielőtt rám csapja a telefont, mint utoljára is. Tessék, mondja – mondta a kancellár, és kezébe vette töltőtollát a hálósobája ajtajánál álló kis íróasztalánál. Ugyanaz a köntös volt rajta, mint az előző napon.

A javaslat a szövetségi köztársaságnak úgy szól, hogy alacsonyan repülve kell behatolni az ország légterébe, és sötétben kell leszállni a Keekorok repülőtéren Masai Marában.

– Ha egyenesen Berlinből jönnek, Kampala után forduljanak balra. Keekorok nem messze fekszik a Viktória-tó túlsó partjától. De jöhetnek a tenger felől, a másik irányból is, ez esetben Lamunál kell jobbra fordulni, és onnan nagyjából egy óra alatt érnek el Keekorokba.

Normális ez a Karlsson?

– Ha törvényesebb keretek között akarja elhozni, akkor be kell avatnia a részletekbe a kenyai kormányt Nairobiban. Utána meg drukkolni, hogy a beavatás és az áru felvétele közötti időben ne döntsék meg ugyanezt a kormányt.

Merkel kancellár nem akarta elmondani a telefonban, hogy milyen illegális útvonalon kívánnak behatolni egy másik nemzet

légterébe, különösen nem két nappal a választások előtt. Inkább csak ennyit válaszolt:

– Hallom, amit mond. Legyen szíves, adja meg a koordinátákat.

Koordinátákat? Ez meghaladta Allan ismereteit. Szerencsére Meitkini ott állt a közelben, hallotta a beszélgetést, és gyorsan leírta a választ a kancellár kérdésére.

– Épp most nyomtak egy cédulát a kezembe. Aha, szóval ezt nevezik koordinátáknak. Az atommaghasadás képletére emlékeztet így első pillantásra.

Allan olvasta, Angela Merkel írta.

– Mit gondol, Karlsson, mikor lesz ott az áru?

Ez a kancellár asszony döntésén múlik. Lehet ma éjszaka is, esetleg holnap éjszaka?

Anélkül, hogy részletekbe bocsátkozott volna, Angela Merkel annyit mondott, hogy a másnap éjszakát kellene kitűzniük. Esetleg egy óra nulla nullakor.

– Van még addig más elintéznivalónk? – kérdezte.

Allannak hirtelen támadt egy gondolata.

– Hát, talán igen, ha már kancellár asszony ilyen kedvesen kérdezi.

– Éspedig?

– Voltak bizonyos kiadásaink annak érdekében, hogy az urán ne juthasson tovább Észak-Koreába.

Merkel kancellár úgy érezte, valami nincs egészen rendben. Karlsson eddig egyszer sem utalt rá, hogy jutalmat vár.

– Kiadásai? – kérdezte.

– Többek között kénytelenek voltunk négyszáz tonna földet vásárolni a jó ügy érdekében.

Földet? Annak mi köze van a dúsitott uránhoz? Nem, tudni sem akarja.

– És mennyibe kerül manapság négyszáz tonna föld? – kérdezte hűvösen.

Hát, ugye kitűnő minőségű, homoktartalmú földről van szó. Meg a szállítási költségekről, Nairoiból.

– Tízmillióba, körülbelül – mondta Allan.

– Tízmillió euróba kerül négyszáz tonna föld? – kérdezte Merkel kancellár.

Lám, ez a Karlsson mégiscsak gengszter. Most zsarolni próbálja.

– Jaj, dehogy – mondta Allan. – Tízmillió kenyai shillingbe.

Angela Merkel gyorsan megnézte a laptopjában a kenyai shilling aktuális árfolyamát. Micsoda megkönnyebbülés! Egy kenyai shilling 0,008 eurót ér. Amit Karlsson kér, azt a hazai gazdaság mint eredményt két perc alatt termeli meg a jelenlegi ütemben. Ez a mostani telefonbeszélgetés már kétszer annyi ideje tart.

– Természetesen megtérítjük magának a föld árát – mondta, de továbbra sem szerette volna tudni, Karlsson mit vagy kit akar eltemetni benne. – Ha van bankszámlaszáma, mindjárt le is írom.

– Egy pillanat, kancellár asszony – mondta Allan, és segítséget kért Meitkinitől.

A táborba naponta szoktak külföldről pénzt utalni. Meitkini már írta is a betűkből és számokból álló sort Allannak.

– Köszönöm – mondta a kancellár. – Ha nem haragszik, most befejezném. Van még egy kis dolgom.

Nem is kevés, igazából. Meg kell szerveznie a szállítást Keekorokból, mielőtt gyorsan visszatér a semmittevéshez és a semmit-nem-mondáshoz. Negyvennyolc óra múlva kinyitják a választási helyiségek kapuit.

NÉMETORSZÁG

Már órák óta folyt a választás, amikor egy Transall C–160-as gép visszatért afrikai útjáról, és leszállt a német légiereő bázisán Landkreis Cochem-Zellben.

Negyven, ismeretlen tartalmú dobozt pakoltak ki a gépből egy csomagszállító járműre, amely a rakományt a mintegy háromszáz méter távolságban várakozó páncélozott buszhoz vitte. A következő, kilenc kilométeres út lesz a szállítmány utazásának utolsó szakasza. Az út végén, egy hegy mélyébe vájt bunkerben már négy kiló dúsított urán várja az utánpótlást.

A busz stratégiaileg gondosan kiválasztott helyen, a katonai repülőtér keleti oldalának külső kerítésénél állt, két hatalmas választási plakát részleges takarásában. A szövetségi kancellár mintha maga ellenőrizte volna a transzportot. Mona Lisa-mosollyal figyelte a plakátról a dúsított urán dobozait rakodó katonákat. Azt mondta: „Németországért, ahol jól és boldogan élünk”.

Volt oka a mosolygásra. Az előrejelzések szerint megnyeri a választásokat, még ha nehéz kormányalakítási tárgyalások várnak is rá. Megbízottjainak ráadásul sikerült észrevétlenül végrehajtani a kenyai megbízást. A kenyaiak szerencséjére el voltak foglalva önmagukkal.

Néhány óra múlva a hegyi bunkert lezárták, bejáratát lepecsételték. A kancellár asszony és professzor férje elment szavazni, majd utána kettesben vacsorázott.

– Úgy tűnik, Karlsson úr mégsem akasztja meg a német demokrácia gépezetének működését – mondta a professzor.

– A választási helyiségek egy óra hosszat még nyitva vannak, még van rá ideje – mondta Merkel kancellár.

KENYA

– Senki sem hibátlan, én a legkevésbé – szabadkozott Allan.

Meitkini és Sabine behívta a tábor irodájába, és kérték, magyarázza meg, ki utalt nyolcvanezer eurót Németországból a tábor számlájára. Allan elmondta, hogy udvariasan megkérdezte Merkel kancellártól, nem akarna-e hozzájárulni valamennyivel az általa vásárolt föld vételárának kifizetéséhez. Ő pedig szívbeli jóságból hozzájárult.

– De nyolcvanezer az tízszer annyi, mint amennyibe a föld kerül – mondta Sabine.

– Igen, most már értem. De a kenyai valutában annyi nulla van, hogy valószínűleg eltévesztettem valamit.

– Most igazat mondasz, Allan? – szólt rá szigorúan Sabine. – Németország kancellárjából nem illik tisztességtelen módon pénzt kicsalni.

E pillanatban Julius is belépett az irodába. Hallotta az utolsó mondatot.

– Miért nem? Mi történt?

SVÉDORSZÁG

Margot Wallström egyelőre nem veszítette el az állását, és a jelek arra utaltak, hogy nem is fogja. Lelkének zaklatottsága ettől persze még nem csillapodott.

A náci, akivel Rosengårdban találkozott, s akinek Karlsson ígérete szerint életben kellett volna maradnia, néhány órával a találkozásuk után indirekt módon megölte magát a rendőrséggel való összetűzése során a koppenhágai nemzetközi repülőtér közelében. Ezt nem lehet Karlsson számlájára írni. Vagy mégis? Hiszen az egész reptéri kalamajka azzal kezdődött, hogy Karlsson (vagy aki az autót vezette) az indulási csarnok előtti járdán parkolt le a halottaskocsijával. Tudhatták előre, hogy ebből baj lesz.

A külügyminiszter figyelemmel követte a rendőrség utólagos munkáját is. A vizsgálat befejeződött. A térfigyelő kamerák felvételeinek és a begyűjtött információk felhasználásával megállapították, hogy elsősorban Sabine Jonssont gyanúsítják bűncselekmény elkövetésével. Karlsson és Jonsson a legjobb esetben is csak bűnsegédi minősítést kaphatna, de mivel a nem különösebben rámenős vizsgálóbíró „tiltott helyen való parkolás”-nak minősítette az ügyet, végül is nincs jogalap a törvény elé állításukhoz. Sabine Jonssonnak, ha előkerül, pénzbüntetést kell fizetnie, hétezer dán koronát.

Az, hogy a három jómadár elhagyta az országot, mindenesetre jó érzés volt. Az, hogy a náci elhalálózása milyen érzést kelt benne, a külügyminiszter elnyomta magában. Az ő pozíciójában az ember nem kívánhatja mások halálát.

Most épp a miniszterelnökhöz készül, hogy megvitassa vele az előző napon tartott németországi választások eredményeit. Ez azt is jelenti, hogy néhány óráig nem kell Karlssonra gondolnia, és ez már önmagában is jó érzés.

* * *

– Helló Margot, foglalj helyet – mondta Löfven miniszterelnök.

Egyetértettek abban, hogy a német választások nem hozták a remélt eredményeket. Az utolsó pillanatban a szélsőjobb növelni tudta támogatottságát, a szocdemek viszont lemaradtak, és mind a kettő aggodalomra ad okot.

Margot Wallström magyarázata a mérsékelt erők gyengébb teljesítményére épp olyan földönjáró volt, mint az Irma nevű orkán a választások előtti napokban. Az orkán lerombolta Puerto Ricót, és hosszú ideig halálos fenyegetést jelentett Floridára is. Azon a héten, amikor zajlott a dráma, Donald Trump nem talált ki semmilyen újabb ostobaságot. A sajtónak is akadt fontosabb dolga, mint az ő korábbi vagy leendő ostobaságainak felemlegetése. Egy rövid, de a német választások szempontjából fontos időszakban tehát nem mutatkozott a nyilvánosság előtt Angela Merkel nyilvánvaló ellentétének szerepében, vagyis igazi valójában. Az embereknek általában jó az emlékezetük, de rövid. Ha Trump egy ideig nem jelent garanciát a világ biztonságának csökkenésére, akkor Merkel szavazóinak néhány százaléka átvándorol az amerikai elnöknek az európai szélsőjobboldalon parádézó rokonaihoz.

A miniszterelnököt meglepte külügyminisztere szókimondása. Elemzése újszerű volt, de észszerű.

Mindenesetre elhatározta, hogy felhívja Merkel kancellárt, és gratulál neki, még ha a választási eredmények megnehezítik is parlamenti helyzetét.

– Maradj itt, Margot. A kancellár asszonynak és nekem nincsenek titkaink előtted.

Tíz perc múlva sikerült is elérni a kancellárt. Löfven miniszterelnök gratulált neki is és úgy általában Európának is. A kancellár asszony jellemzilárdsága mindenki számára példaértékű lehet.

A kancellár megköszönte a gratulációt. Nem ő volt az első, már tucatnyian hívták a világ minden sarkából. Egy a sok közül, de mégsem. Hiszen Allan Karlsson, aki az utóbbi időben fontos szerepet játszott az életében, svéd.

A miniszterelnök kihangosította a hívást, tehát Wallström külügyminiszter is hallgatta. És nem hitt a fülének.

– Köszönöm még egyszer, miniszterelnök úr – mondta Merkel kancellár. – Adja át, kérem, üdvözlőmet annak az Allan Karlsson nevű svéd állampolgárnak, akinek minden bizonnyal sikerült nem megadnia azt a segítséget Kim Dzsongunnak, amit annak nem is lett volna szabad megkapnia.

A miniszterelnököt meglepte a beszélgetés ilyen fordulata, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget. Margot Wallström még nem talált alkalmat rá, hogy elmesélje neki további kalandjait Karlssonnal New York után.

– Átadom – mondta a miniszterelnök. – Üzen még valamit ezen kívül is?

Angela Merkel jó hangulatban volt a választási győzelem után. Még nem fogta fel teljesen, micsoda hatalmas nehézségeket kell majd leküzdenie a kormányalakítás érdekében.

– Hát, mondja meg neki, hogy szívesen látom Berlinben, ha egyszer erre jár. Meghívom egy jó káposztalevesre.

Wallström külügyminiszter megint nem hitt a fülének. Allan „már-megint-mi-az-istent-talált-ki” Karlsson barátja volna a német kancellárnak?

A beszélgetés befejezése után azt mondta a miniszterelnöknek:

– Azt hiszem, most hazamegyek. Hosszú volt ez a mai nap.

MADAGASZKÁR, ÉSZAK- KOREA, AUSZTRÁLIA, USA, OROSZORSZÁG

Az észak-koreai futár nyolcvanmillió dollárral a kezében várakozott Madagaszkar szigetén egy nagyobb mennyiségű dúsított uránra, amely soha nem érkezett meg. A *Becsület és erő* nem vesztegelhetett tovább a part közelében, ha nem akarta felkelteni az amerikai műholdak érdeklődését. A futár belátta, hogy mindenért ő lesz a hibás, ezért elhatározta, hogy a felelősséget önként magára vállalja. Köddé vált ő is, meg a nyolcvanmillió is.

Kim Dzsongun tajtékozott a dühtől. Nem is annyira az urán miatt, hiszen kapott már egy plutóniumcentrifugát. Hanem a pénz miatt! A *Becsület és erő* kapitánya biztosan benne van a buliban. Azt fogja kapni, amit megérdemel, ha megérkezik.

Ugyanerre a következtetésre jutott maga a kapitány is. Talán ezért szenvedett hajótörést váratlanul Ausztrália nyugati partvidékén, s talán ezért kért a kapitány politikai menedékjogot Perthben, az ausztrál bevándorlási hivatal ottani központjában. A kihallgatása során mindent elmondott, ami vele történt, beleértve találkozását a százegy éves svájci emberrel, aki egy kosárban hanykolódott az Indiai-óceánon, mielőtt kihalászták volna. Az információt az ausztrálok továbbadták a CIA-nek, akik a megfelelő pillanatban Trump elnököt is informálták az esetről.

Allan Karlsson hanyattatásáról az Indiai-óceánon és sorsának további alakulásáról már minden le volt írva Margot Wallströmnek az ENSZ számára írt hetvenkét oldalas jelentésében, amely épp hetvenkét oldallal volt több annál, amennyit Trump végig tudott volna

olvasni. Az elnöknek így aztán magának kellett levonnia a saját következtetéseit.

– Nehogy már ennyire hülyének nézzenek! – mondta. – A svédkommunistát, aki kosárban úszik a tengeren, épp egy észak-koreai kommunista halássza ki? Nekem senki ne akarja bemesélni, hogy ez véletlen volt!

Mindjárt parancsot adott a CIA-nak, hogy kapják el Karlssont, és állítsák bíróság elé.

– Milyen indokkal, elnök úr? – kérdezte a CIA új főnöke (új, mert az előzőt a szóban forgó elnök kirúgta).

– Na, nehogy már azt is nekem kelljen eldönteni – mondta az elnök.

A CIA főnöke összevágta a bokáját, és távozott. Elfektette a parancsot abban a biztos meggyőződésben, hogy az elnök két héten belül teljesen elfelejtkezik róla.

* * *

Gennagyij Akszakov inkább tanácstalan volt, mint dühös, de azért még így is eléggé dühös volt.

– Mi van veled, Genya? – kérdezte barátjától Putyin elnök.

– Nem is tudom, hol kezdjem – felelte Genya.

– Kezd azzal, ami legjobban nyomja a lelkedet – mondta Vologya.

Genya megfogadta a tanácsot.

Kongói emberüknek, Goodluck Wilsonnak nem sikerült célba juttatnia az uránt. Erről elsőként annak a teherszállító repülőgépnek az oroszoknak dolgozó pilótája számolt be, amelyik az éj leple alatt leszállt Masai Marában, egy jelentéktelen kis repülőtéren. Wilson és az urán nem volt sehol. Sem aznap, a megbeszélte időpontban, sem másnap, az előre nem látható események miatt fenntartott második időpontban.

– Megfutamodott volna? – kérdezte az elnök.

Roszbabb történt, magyarázta el Genya. Megfutamodni nem is tudott volna, mert hiénák falták fel a repülőtértől mintegy hét

kilométernyire. Az autója ott maradt az út szélén, de a rakománya eltűnt. A kocsija nyilvánvalóan defektet kapott.

– Pech – mondta Putyin. – Akkor most hol van az urán?

Genya ezt sajnós nem tudta megmondani. A pilóta helyi kapcsolatai néhány éjszakával később láttak a keekoroki repülőtéren egy azonosíthatatlan gépet leszállni és felszállni. Ennek az információnak az alapján bottal üthetik az urán nyomát Kenyában vagy bárhol Afrikában.

– Talán nem is baj, hogy így történt – mondta Putyin. – Kim Dzsungun végül is megkapta, amire vágyott, ami voltaképpen több is annál, mint ami járna neki.

Genya ezzel egyetértett. De a történet itt nem ért véget.

– Nem?

Nem, mert belekerült valahogy Allan Karlsson is.

– Az, aki kinyírta a két nácidat Svédországban?

– Igen, és Dániában.

– Most mi van vele?

– Spárgát természet.

Putyin elnök szerette a spárgát.

– Na, milyen jó elfoglaltságot talált – mondta. – És hol?

– Egy völgyhajlatban Kenyában. Masai Marában. Félúton a repülőtér és a dűlőút között, ahol Wilsont megették a hiénák.

Az elnök felnevetett.

– És ezt te honnan tudod?

– Twitterezik a szarházi!

Putyin még jobban nevetett.

– Ne küldjünk oda valakit, hogy intézze el? – kérdezte Genya.

Putyin elnök azonban vérbeli sportember volt.

– Lássuk be, túljárt az eszünkön egy százegy éves ember, Genya. Hagyd békén. Amúgy is, nyakunkon a futball-világbajnokság. Győzzön, aki a legjobban kokszol.

SVÉDORSZÁG, USA, OROSZORSZÁG

Svédország első éve a Biztonsági Tanácsban hamarosan véget ér.

Épp itt az ideje, gondolta Margot Wallström.

Sok mindent elért, de a feszültséget nem tudta csökkenteni Észak-Korea és az Egyesült Államok között. Két monumentális ego a Csendes-óceán két partján, az épp kettővel több a kelleténél.

A kudarcáért igazából Allan Karlssont szerette volna okolni, aki néhány hónap alatt négy kontinensen csinált felfordulást. Egy ideje nem hallani róla semmit, lehet, hogy készül az ötödik földrészre?

Legbelül persze tudta, hogy Karlssont nem lehet okolni semmiért. Úgy látszik, alaptulajdonsága, hogy rosszkor van rossz helyen.

Százegy éve folyamatosan.

* * *

„Democracy Dies in Darkness”, jelentette ki a *Washington Post*, és cikkében számba vette Trump elnök minden hazugságát és torzítását a Fehér Házban töltött első éve alatt. Szabad fordításban ez nagyjából azt jelenti: „Győzzön az igazság”.

De nem győz. Az év végéig az elnök átlagosan öt és fél hazugságot hozott össze naponta. Mentségére legyen mondva, hogy az átlagot úgy sikerült teljesítenie, hogy ugyanazt a hazugságot többször is elismételte. A *Washington Post* szívtelen módon minden hazugságot külön hazugságnak számolt, annak ellenére, hogy az már az előző napon és az azt megelőző napon is elhangzott már.

Több mint hatvanszor hazudott vagy csavarta ki vagy torzította el az igazságot az előző elnök egészségügyi reformjával kapcsolatban. Az amerikaiakra nehezedő adóterhek ügyében száznegyvenszer állított valótlanúságot, annak ellenére, hogy minden egyes alkalommal megcáfolták, amit mondott. A „fake media” egyszer s mindenkorra a megtestesült gonosz jelképe lett.

* * *

Genya és Vologya mindig együtt szilveszterezett. Éjfélkor mindig egy csésze teával koccintottak. A közös céljuk, hogy Oroszország elfoglalhassa az őt megillető helyet (vagy kicsit még annál is jobbat) a világban, túl nemes cél volt ahhoz, hogy elalkoholizálják.

Pontosan tizenkét hónappal ezelőtt az amerikai fejleményekre koccintottak és Donald J. Trump közelgő beiktatására. A választások éjszakája óta Genya fiatal férfiaktól és nőktől verbuvált nethadseregének egész hadosztálya dolgozott a nyomok eltüntetésén, miközben három másik hadosztály új állásokat épített ki annak érdekében, hogy az Egyesült Államok összeomlásának folyamata ne akadjon el félúton.

További tizenkét hónappal korábban a két barát a Brexitet ünnepelte. Két óriási siker két év alatt.

Kétezer-tizenhét nem volt ugyanilyen sikeres év. A káosz Amerikában természetesen fantasztikus eredménynek számított, de ijesztő is volt. Jól meg kellett gondolni, mi legyen a folytatás. Legfőként abban a kérdésben kellett döntenie, hogy nem jött-e el az ideje Trump megbuktatásának. És ha már, akkor Kim Dzsongun kiiktatásának is. Van alternatív megoldás is, de Vologyának és Genyának még aludnia kell rá.

Egyébként be kellett ismerniük, hogy ebben az évben elszalasztották Európa elsüllyesztésének lehetőségét. A franciaországi fejlemények bosszantották őket legjobban. Mindent előkészítettek François Fillon és Marine Le Pen párbajához. A jobb és a szélsőjobb összecsapásához. Genya beszerezte Fillonról az információt ahhoz, hogy Le Pen helyzetbe lehessen hozni. És akkor a *Le Canard Enchaîné* valamelyik barom újságírója megszerezte és

publikálta ugyanezt az infót – csak hogy rohadatul korán! Közpénzből ötszáz ezer eurót fizetni a feleségének azért, hogy ne csináljon semmit persze nem tette népszerűvé. Fillon elsüllyedt és ezzel együtt az oroszok esélye is, hogy Európa hajóját épp Párizsban lékeljék meg.

Jobb eredményt értek el Berlinben. De a macska, akinek kilenc élete van, vagyis ez az átkozott Merkel a végén mégiscsak összetákolta egy kormányt.

Nem kell túl mohónak lenni. A Közel-Keleten megmaradt a relatív rend. A NATO és az EU tökkelütött illetékesei nem akarták megérteni, hogy Bashar al-Assadot csak előre eltervezetten és rendezett körülmények között lehet eltávolítani. *Kibombázni* éppolyan képtelenség lenne, mint Oroszországot kibombázni a befolyásos pozíciójából, nem is beszélve a monumentális káoszról, ami utána következne. Ebben az összefüggésben le kell nyelni egy-két galád vegyifegyver-támadást is. A nyugati kvázidemokraták nyilvánvalóan semmit nem tanultak Líbia példájából. Ezenkívül a menekülők Európába igyekvő áradata is az oroszok célját szolgálta. Minden egyes szerencsétlen, aki bejutott a kontinens valamelyik országába, felszította az idegengyűlöletet a szomszédos országokban. Leginkább azok tagadták meg tőlük a segítséget, akik korábban sem segítettek nekik. Így működik az emberi irigység.

– Egészségedre, kedves barátom – mondta Vlagyimir Putyin, és megemelte teáscsészéjét.

– Boldog új évet – mondta Gennagyij Akszakov.

Ezután következett az ajándékozás, a *новогодние подарки*, az újévi ajándékok kölcsönös átnyújtása, és a pillantás a jövőbe.

– Mit gondolsz, hol legyen a következő projektünk? – kérdezte Genya. – Olaszország?

– Nem, ők maguk is megoldják.

* * *

Teával koccintani szilveszter éjszakáján azzal az előnnyel jár, hogy másnap az ember tiszta fejjel ébred. Hogy Kim Dzsongun ebből a szempontból milyen állapotban volt, azt Putyin nem tudhatta, amikor

felemelte elnöki telefonját, hogy felhívja elnöktársát és elnökileg elbeszélgessen vele.

Az apropót a két bolond, vagyis Phenjan és Washington viszonyának elmérgesedése adta. Ennek most már véget kell vetni! Képtelen mennyiségű árut kellett mindennap becsomagolni Vlagyivosztokban, és átcsempészni a határon, csak hogy a kishagy ember és a népe ne haljon éhen, miközben orosz megbízásból kötekedik az egész világgal.

Két csengetés után Kim Dzsongun felvette a telefont.

– Jó reggelt – mondta Putyin elnök. – Vagy jó napot, ha így jobban tetszik.

– Jó napot neked is, Vlagyimir Vlagyimirovics – mondta Kim Dzsongun. – Milyen kellemes meglep...

– Fogd be a szád – mondta Putyin. – Mostantól kezdve azt csinálod, amit mondok. Először is bejelentetted, hogy a szaros kis országod részt akar venni Phjongcshangban a téli olimpián. Azután meg fogod...

Nem tudta végigmondani az Amerikával szembeni barátságoffenzíva beindításának elrendelését, mert Kim Dzsongun a szavába vágott.

– Minden tiszteletem a tiéd, Vlagyimir Vlagyimirovics, de nem mondhatod meg, hogy én...

– Dehogynem – mondta Putyin. – Épp most kezdtem hozzá.

KENYA

„Fredrika Langer helyben termelt spárgáját” csinos, fekete-vörös-arany szalaggal átkötött kis kötegekben árulták egész Németországban. Húsz százalékkal olcsóbb áron adta, mint a konkurensei, akiknek meg kellett küzdeniük a német spárga Németországban való termesztésének anyagi nehézségeivel. Fredrika helyben termelt spárgáját egyébként nem annyira helyben termelte, mint ahogy szeretne volna, mert a kenyai palántáknak több időre volt szükségük a kifejlődéshez. Amíg erre vártak, indonéz spárgával helyettesítették, az is épp olyan német volt, mint ez.

Gustav Svensson neve mint áruvédjegy már nem működött Svédországban, de a Julius Jonsson éppúgy megfelelt a célnak. Annál nagyobb szükség volt Gustavra a kenyai termelés beindításában. Ő volt az, aki pontosan tudta, milyen távolságban legyenek egymástól az árkok, és milyen szélesek és mélyek legyenek. Ő volt az, aki türelmesen elbeszélgetett minden egyes palántával, hindu nyelven. És ő kísérletezte ki, mi legyen a legjobb trágya optimális összetétele: két rész elefántrágát kell összekeverni egy rész afrikai bivalytrágával a fehér spárgához, és két rész bivalytrágát egy rész gnútrágával a zöldhöz.

Sabine a napok nagy részét a kantin mögötti irodában töltötte. Kiderült, hogy valóban nem ért a vállalkozáshoz, viszont annál inkább a számoláshoz és a könyveléshez. A haszon nyolcvan százalékát új földekbe fektette. A maradék húsz százalékért megvette magát a táborhelyet attól a férfitől, aki azt még az apjától örökölte, de semmit nem törődött vele. Pénzre volt szüksége, hogy folytathassa önpusztító életét Kinshasában, ivással, nőekkel és kongói zenével.

Meitkini mindennap vörös, kenyai rózsával kedveskedett Fredrikának három hónapon keresztül, míg Fredrika szíve végül

megolvadt. Öt hónappal ezután kiderült, hogy Fredrika terhes. Ha fiú lesz, Meitkini azt szeretné, ha Uvuvwevweve volna a neve.

Fredrika remélte, hogy lány lesz.

Allan eközben a teraszon töltötte napjait, ahonnan kilátás nyílt az ivóhelyre. Új hobbija a Twitter volt. Nemcsak megértette, hogy mi fán terem, hanem aktívan beszállt maga is. Azt viszont nem fogta fel, hogy ezzel az egész világ tudomására hozza, hogy hol tartózkodik.

Örömmel látta, hogy a fiatalok mennyire elégedettek az életükkel. De valami nem hagyta nyugodni. A fekete tabletjéből áradó hírek folyamában valamiféle mintázatot kezdett felfedezni.

A világ egészében jobb hely lett annál, mint amilyen volt száz évvel ezelőtt, még ha a fejlődés nem nyílegyenesen halad is előre. Hol felfelé megy, hol lefelé, ciklusokban.

Amennyire Allan meg tudta ítélni, most épp lefelé ment. A veszély az volt, hogy ez az irány nem változik meg mindaddig, amíg elég sok ember, elég hosszú időn át elég sok rosszat nem tesz egymással. Akkor az emberek majd újra gondolkodni kezdenek.

Mindig így volt. De biztos, hogy megint így lesz? Kutatók nemrég megállapították, hogy csökken az intelligencia átlagos színvonala. Allan azt olvasta valahol, hogy aki túl sok időt tölt a fekete tabletje társaságában, elveszti képességét a dialógusra. Mert a gépnek az a tulajdonsága, hogy nem beszélget a tulajdonosával, hanem csak beszél hozzá. Az ember bolyong az internet világában, és olyan mértékben hagyja, hogy mások gondolkozzanak helyette, hogy a végén egészen elbutul.

Allant mély aggodalommal töltötte el, amikor rájött, hogy az intelligenciával együtt az *igazság* is vesztesre áll. Régebben könnyebb volt tudni, hogy mi igaz és mi nem. A pálinka jó. Kettő meg kettő nem öt.

Mivel az emberek már nem beszélgetnek egymással, az nyer, aki ugyanazt minél többször elmondja. Néhányan olyan mértékben kifejlesztették magukban ezt a tehetséget, hogy képesek megismételni magukat néhány másodpercen belül. Néhány másodpercen belül.

Leginkább az aggasztotta Allant, hogy észrevette magán, hogy aggódik. Ha mindig úgy volt, ahogy volt, nem lehetne, hogy ezentúl is úgy legyen, ahogy lesz? Nem lehetne valahogy megspórolni útközben a sok kellemetlenséget?

Sabine kijött az irodából, látta, hogy az öreg letette a fekete tabletjét. Karba tett kézzel ült, és üres tekintettel bámulta a szavannát.

– Min gondolkodsz, Allan? – kérdezte.

– Sok mindenben – felelte Allan. – Túl sokat gondolkodom.

Külön köszönet

- Kiadómnak, Sofia Brattselius Thunforsnak, aki olyan okos, mint egy könyv.
- Szerkesztőmnak, Anna Hirvi Sigurdssonnak, mert ő is olyan.
- Kollégámnak, Mattias Boströmnek, aki mindent megtalál, amit keres.
- Ügynökömnak, Carina Brandtnak, aki műveimet terjeszti a világban.
- Barátomnak, Lars Rixonnak, aki olvas, hümmög és dicsér.
- Nagybátyámnak, Hans Isakssonnak, aki olvas, hümmög és titokban dicsér.
- Margareta Hoas spárgaszakértőnek, Lilla Bjers gazdájának, értékes tudásáért, amit az író a kellő mértékben kiforgat.
- Felix Hengren kultúrgéniuszunknak, mert olyan, amilyen, és mert inspirációt adott a történethez.

És köszönöm:

- A királykisasszonynak, Jonatannak és mamának. Csak úgy.

Jonas Jonasson

Tartalom

ELŐSZÓ

INDONÉZIA

INDONÉZIA

INDONÉZIA

INDIAI-ÓCEÁN

INDIAI-ÓCEÁN

ÉSZAK-KOREA

USA, ÉSZAK-KOREA

INDIAI-ÓCEÁN

ÉSZAK-KOREA

TANZÁNIA

ÉSZAK-KOREA

ÉSZAK-KOREA

ÉSZAK-KOREA

DÉL-KOREA

ÉSZAK-KOREA

USA

SVÁJC, USA

ÉSZAK-KOREA

ÉSZAK-KOREA

USA

USA

USA

USA, SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

INDONÉZIA

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

USA

SVÉDORSZÁG

OROSZORSZÁG

SVÉDORSZÁG, NÉMETORSZÁG

NÉMETORSZÁG

DÁNIA, SVÉDORSZÁG

OROSZORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

OROSZORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG, DÁNIA

OROSZORSZÁG

DÁNIA

SVÉDORSZÁG

DÁNIA, SVÉDORSZÁG, NÉMETORSZÁG

NÉMETORSZÁG

OROSZORSZÁG

TANZÁNIA

KONGÓ

TANZÁNIA

TANZÁNIA, KENYA

TANZÁNIA, KENYA

KENYA

KENYA

KONGÓ

KENYA

KENYA

INDONÉZIA

KENYA, NÉMETORSZÁG

KENYA

KENYA, MADAGASZKÁR

KENYA, NÉMETORSZÁG

NÉMETORSZÁG

KENYA

SVÉDORSZÁG

MADAGASZKÁR, ÉSZAK-KOREA, AUSZTRÁLIA, USA,
OROSZORSZÁG

SVÉDORSZÁG, USA, OROSZORSZÁG

KENYA

Külön köszönet

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

www.ekonyv.hu

Felhasznált betűtípusok:
Cabin – SIL Open Font License
Noto Serif – Apache License 2.0

Table of Contents

Copyright

ELŐSZÓ

INDONÉZIA

INDONÉZIA

INDONÉZIA

INDIAI-ÓCEÁN

INDIAI-ÓCEÁN

KONGÓ

ÉSZAK-KOREA

USA, ÉSZAK-KOREA

INDIAI-ÓCEÁN

ÉSZAK-KOREA

TANZÁNIA

ÉSZAK-KOREA

ÉSZAK-KOREA

ÉSZAK-KOREA

DÉL-KOREA

ÉSZAK-KOREA

USA

SVÁJC, USA

ÉSZAK-KOREA

ÉSZAK-KOREA

USA

USA

USA

USA, SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

INDONÉZIA

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

USA

SVÉDORSZÁG

OROSZORSZÁG

SVÉDORSZÁG, NÉMETORSZÁG

NÉMETORSZÁG

DÁNIA, SVÉDORSZÁG

OROSZORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

OROSZORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG

SVÉDORSZÁG, DÁNIA

OROSZORSZÁG

DÁNIA

SVÉDORSZÁG

DÁNIA, SVÉDORSZÁG, NÉMETORSZÁG

NÉMETORSZÁG

OROSZORSZÁG

TANZÁNIA

KONGÓ

TANZÁNIA

TANZÁNIA, KENYA

TANZÁNIA, KENYA

KENYA

KENYA

KONGÓ

KENYA

KENYA

INDONÉZIA

KENYA, NÉMETORSZÁG

KENYA

KENYA, MADAGASZKÁR

KENYA, NÉMETORSZÁG

NÉMETORSZÁG

KENYA

SVÉDORSZÁG

MADAGASZKÁR, ÉSZAK-KOREA, AUSZTRÁLIA, USA,

OROSZORSZÁG

SVÉDORSZÁG, USA, OROSZORSZÁG

KENYA

Külön köszönet

Tartalom